

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAMANTHA YOUNG

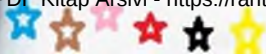
DERİN

TUTKU

Sister Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Derin Tutku

Özgün adı: *Into the Deep*

© 2013, Samantha Young

Yazan: Samantha Young

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayma hazırlayanlar: Tülin Er

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı ve

Dystel & Goderich Literary Management aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Tüm hakları saklıdır

1. Baskı / İstanbul 2015

ISBN: 978-605-09-2793-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

DERİN TUTKU

SAMANTHA YOUNG

Amerikalı oda arkadaşlarım Whitney, Henny, Liza ve Steph için. Edinburgh Üniversitesi'ndeki ilk yılımı çok eğlenceli kıldınız. En güzel zamanları sizinle geçirdim dostlar. Bu anılar için teşekkür ederim. Komik fotoğraflar içinde. Onlar kesinlikle ayakta tutuyor insanı...

Birinci Bölüm

Edinburgh, Eylül 2012

“Yiyecek alışverişine çıktın mı? Yiyecekler pahalı mı? Aldıklarının yarısının ne olduğunu anlayabildin mi bari?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Anne, İskoçya’dayım, Amazonlarda değil.”

“Biliyorum ama bizlerin yemeye cesaret edemeyeceği şeyleri yiyorlar.”

Öylesine dehşete kapılmış gibiydi ki sert bir yanıt yapıştırmadan edemedim. “Yamyam değiller.”

Göz ucuyla yanımdan püskürüp geçen kolayı görünce arkama baktım ve en yakın arkadaşım Claudia’nın konuşmanın benim olan kısmını dinlerken diyet kolasını boğazına kaçırdığını fark ettim. Popolarımız, ortak alanımız olan mutfağımıza yerleştirilmiş rahat ama tuhaf bekleme odası sandalyelerin üstünde, öğrenci dairemizin mutfağında oturuyorduk. Sırtımızı binamızın ön bahçesine bakan, yerden tavana kadar uzanan pencereye vermiştik; güneş çimlere vuruyor, ılıklığıyla tenimizi gıdıklıyordu. Odadaki her şey temiz, yepyeni ve sağlamdı. Barınmak için ancak temel gereksinimlerin bulunduğu

bir düzendi ama ılıktı, güvenliydi ve bana söylendiğinden milyon kat daha iyiydi.

“Ne kadar da abartıyorsun, Charley. Sadece yiyeceklerin biraz farklı olduğunu söylüyorum,” dedi annem. “Doğru beslendiğinden emin olmak istiyorum.”

Edinburgh’da da olsam, memleketim Indiana’da da olsam, annem hep doğru beslendiğimden emin olmak isterdi. Çünkü yemek pişirmeyi beceremiyordum. Delia Redford, kendisi gibi en büyük kızı Andrea da harika bir aşçı ve pastacı olduğundan, en küçük kızının (o, bendim) makarna haşlamadaki bile beceriksizliğini kendi adına kişisel bir başarısızlık olarak görüyordu. Neyse ki okumayı ve bir fırını çalıştırmasını biliyordum. Böylece, donmuş yemekler beni açlıktan ölmekten kurtarıyordu.

“Anne, onlar da aşağı yukarı bizim yediklerimizi yiyorlar, çünkü... Yani... Onlar da insan.”

“Ama çikolataları daha iyi,” diye mırıldandı bir Dairy Milk çikolatasını didikleyen Claudia.

Ona kaşlarımı çattım. “Zevk meselesi.”

“Zevk meselesi olan nedir?” diye sordu annem merakla. “Claudia mı orada? Doğru şeyler yiyor mu?”

Dudağım seğirdi. “Annem doğru şeyler yiyip yemediğini soruyor.”

Claudia evet anlamında başını salladı ve ağzı hâlâ çikolatayla dolu bir vaziyette yanıt verdi. “Hiç bu kadar doğru şeyler yememiştim.” Parmaklarını sallayıp lokmasını yuttu. “Selam, Delia Anne!”

Annem güldü. “Ona da benden selam söyle.”

“Annem de sana selam söylüyor.”

“Baban ikizin de bizi her gün araması gerektiğini sana söylememi istedi.”

Suratımı eksittim. "Andie Dublin'e gittiğinde her gün aramasını istememiştiniz."

"Andie'den her gün aramasını istemek *zorunda* kaldık. Ama sen hep bir şeylerle meşgul olduğundan, bir haberini alacak mıyız diye meraktayız sürekli."

"Anne, burada uyuşturucu falan kullanmıyorum. Ders çalışıyorum ve bir sürü bo... Bir sürü şeyi düzenliyorum."

Sesi sertleşti. "Boktan mı diyecektin?"

"Yirmi yaşında yetişkin bir kadın olan ben hiç annesinin önünde küfretmeye cesaret edebilir miyim?"

Asabi bir ses çıkardı.

İç çektim. "Anne, sizi her gün aramayacağız. Çok pahalı. Sizinle her gün Skype'ta konuşacak kadar vaktim de yok. Hafta içinde mümkün olan zamanlarda e-posta yazarım. haftada bir de Skype'ta konuşmayı ayarlarız, olur mu?"

"Bundan bir işmiş gibi söz etmen gerekmiyor."

"Anneciğim, seni seviyorum. Bu, bir iş değil. Ben de sizi özleyeceğim... Ama daha buraya geleli iki gün oldu. Lütfen, bana sizi özleme fırsatı ver."

Hafifçe güldüğünü duyunca rahatladım. "Sadece seni merak ediyorum. Sen benim bebeğimsin. Claudia da evlatlık bebeğim."

"İdare ederiz. Ama gitmemiz gerek. Daha ilk hafta ve Claudia'nın da benim de dersler başlamadan önce yapmamız gereken işlerimiz var. Sana yakında e-posta yazarım."

"Ama yiyeceklerle ilgili soruma yanıt vermedin."

"Yiyecek alışverişine gittik. Buzdolabımız, buzlukumuz ve dolaplarımız tıka basa dolu."

"Neyle?"

"Yiyeceklerle, anne."

"Ne tür yiyeceklerle?"

Claudia'ya bıkkınlıkla "imdat" der gibi baktım. Derhal bir yeri ağrıyormuş gibi bağırdı.

"O neydi?"

"Gitmem gerek, anne. Claudia şeker komasına giriyor." Telefonu kapattım ve gülmeye başlayan arkadaşşıma sıırıttım. "Annem tekrar aramadan önce telefonu kapatsam iyi olacak."

Telefon elimde titreşince ikimiz de irkildik ama ekrana bakınca "Andie arıyor" yazısını gördüm.

"Bir saniye rahat yok. Selam," diye yanıt verdim.

"Sana da selam," dedi Andie. "İki gündür yoksun. Ne yazıyorsun, ne arı..."

"İki saniye önce annemle telefondaydım."

"Tamam. Nasıl geçti? Yiyecek konuşması yaptınız mı?"

"Sana da mı yapmıştı?"

"Yurtdışına okumaya gittiğimde mi? Ha, evet. Annem Amerikalı olmayan kişilerin dünya gezegeninden olmadığını ve bedenlerimizin hazmedemeyeceği tuhaf uzaylı yiyecekleriyle beslendiklerini düşünüyor sanırım."

"Evet, onu anladım."

"Eee? Edinburgh'u sevdin mi?"

"Şu ana dek, evet. Evden bu kadar uzakta olmak tuhaf ama çok güzel bir şehir."

"Claudia nasıl?"

"Çikolataların keyfini sürüyor."

"Bizimkiler kadar iyi değil."

"Ben de öyle dedim!"

"İkiniz de yanıyorsunuz," diye araya girdi Claudia. Kalkıp çikolata kâğıtlarını çöpe attı. "Şimdi ablana onu geri arayacağını söyler misin? Biraz daha burada oyalanırsak, telefonunu kıracağım."

“Duydum,” dedi Annie. Gözlerini devirdiğini resmen işitebiliyordum. “Benim de işe yetişmem gerek zaten. Burada daha vakit erken biliyorsun. Vakit erken ve yaptığım ilk şey küçük kız kardeşime telefon açmak. Pahalı bir uluslararası telefon görüşmesi ama onun umurunda mı?”

Güldüm. “Umurumda. Gerçekten. Sadece bunun keyfini çıkaracak kadar vaktim yok. Claudia kusursuz dairemize karşı anormal bir nefret besliyor. Onu buraya öğle yemeği için getirdim. Eminim ki az sonra kurdeşen dökcek.”

“Eh, umarım öyle olmaz. Yakında konuşuruz, Süper-kız.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapatıp Claudia’ya dik dik baktım. “Kabalık ettin.”

“Burası,” dedi daireyi göstererek, “bir daire değil. Kilitlenebilen yangın merdivenleri olan birbirinin aynı beş odaya açılan bir koridorun ilerisindeki bir ortak oda.”

“Kilitlenebilen bir de banyo var. Birçok öğrenci evine kıyasla, büyük bir gelişme sayılır.”

“Çok komiksin.”

“Sen de şımarıksın.”

Claudia gözlerini kıstı. “Dairemizi özlüyorum. Aydınlık ve havadar. Bir balkonumuz var. Hem orada sadece ikimiz yaşıyoruz.”

Claudia bu daireyi ilk gördüğünden beri bunları dinliyordum. O yüzden, duymazdan geldim ve onu mutfaktan çıkardıktan sonra, yatak odamın kapısının kilitli olup olmadığını kontrol ettim.

Memleketimiz Indianapolis’teki Purdue Üniversitesi’nde üçüncü sınıf öğrencisiydik. Claudia’nın ailesi çok varlıklı olduğundan, Batı Lafayette’de kampüse on dakikalık araba

mesafesinde güzel bir dairede oturuyorduk. Claud olmasa, öyle bir yeri asla tek başıma tutamazdım. Onun şımarık olduğu konusunda şaka yapmıştım, bunu sadece maddi konular için söylemiştim. Evet, güzel şeylere alışıkta ama hayatı basmakalıp bir zengin çocuğu öyküsüydü: Ne yaptığı-
ğını zerre kadar umursamayan bir ailesi vardı. Ona sevgi yerine para veriyorlar, minnettar olmasını bekliyorlardı. Claudia da bu duruma üzölmek yerine, ona gerçek sevgi gösteren kişileri kucaklıyor, karşılığında tutkulu bir bağı-
lılık sergiliyordu.

Üniversitedeki ilk senemizde tanışıp hemen kaynaştık. Ondan hoşlanmıştım ve bunun sebebi varlıklı oluşu de-
ğildi; o da benden hoşlanmıştı, çünkü hayatında tanıdığı en dürüst insan olduğumu söylemişti. Claudia'yı Şükran Günü için evime götürdüğümde, ailemle tanışması ar-
kadaşlığımızı daha da güçlendirdi. Annemle babam ona kendi çocukları gibi davranmış ve üstüne titremişlerdi (Claudia buna gizliden gizliye bayılmıştı). Andie bile ona baskıcı abla tavırlarını göstermişti (Claudia bundan da gizliden gizliye hoşlanmıştı).

Benim varlıklı bir ailem yoktu. Lanton isimli, Indianapolis'in kuzeybatısına hemen hemen iki buçuk saat uzaklıkta ufak bir kasabada yaşıyorduk. Babam kasaba-
nın araba tamirhanesinin sahibiydi, annemin de bir çiçek-
çi dükkânı vardı. İdare ediyorduk. Kızlarını iyi okullara yollayabilmelerinin, hatta yurtdışındaki okullara yollaya-
bilmelerinin tek sebebi annemin teyzesi Cecilia'ydı. Ceci-
lia zengin bir eczacıyla evlenmişti ve adam öldüğünde tüm parası ona kalmıştı. Cecilia para harcamayı sevdiğinden, vefat edene dek pek bir şeyi kalmadı. Ama Andie'yle beni her zaman çok sevdi ve eğitim masraflarımızı karşılamak

için birer emanet fonu açtırdı.

Claudia'nın daireyle ilgili şikâyetlerine gelince, bunu sırf gerginliği gizlemek için yaptığını düşünüyordum. Heyecanlıydık ama yabancı bir ülkede bir sene tek başımıza okuyacağımız için biraz da korkuyorduk. Ama ben bunu kabullenip işime gücüne bakarken, Claudia endişelerini düşünmemek için dır dır edecek bir konu buldu.

Yaşça daha büyük öğrenciler olmamıza rağmen, ilk senenin birkaç dersini de alacağımızdan, bizi bizimle yaşıt ama okula yeni başlayacak üç İngiliz öğrenciyle aynı eve yerleştirmişlerdi. Oda arkadaşlarımız biz oraya varmadan bir gün önce tanışıp kaynaşmışlardı. O yüzden, Claudia'yla benim onlarla arkadaşlık kurmak için biraz daha fazla çaba sarf etmemiz gerekecekti. Bunu yapabileceğimizi umuyordum. Şimdilik, dersler başlamadan önce yerleşme işlerini tamamlamaya çalışıyorduk ve şehri mümkün olduğunca çabuk tanımaya kararlıydık.

"Yerleşip daha çok insanla tanışınca her şey daha iyi olacak," dedim ona daireden çıkarken. "Purdue'dan birkaç kişi avlunun diğer tarafında kalıyor. Onlarla tanışabiliriz."

"Onlarla Purdue'da tanışmadıysak, neden burada tanışalım?"

"Eh, çok şık bir tavır doğrusu."

"Şık mı? Cidden mi?"

Merdivenden inerken kendi kendime güldüm ama ikinci kata varır varmaz gülmeyi anında kestim. Claudia bana ne yaptığımı sormadı. Hatta arkamdan çıt çıkmadığı için, onun da salyalarının aktığını düşündüm.

Sahanlığın tam ortasında, duvarın yüksek bir yerine bir fotokopi poster asan çok yakışıklı bir delikanlı duruyordu. Kollarını başının üstüne kaldırmış, gömleği sıyrılmış-

tı ve altın rengi teniyle muhteşem kasları ortaya çıkmıştı. Gömleği kusursuz bir V biçimde olan gövdesini, daracık bluciniyse mükemmel poposunu sarıyordu. Kaslı kollarından birinin ön kısmında muhteşem tribal bir dövme vardı ve göz ucuyla bize bakıyormuş gibiydi. İç çektim. Gülümseyişi inanılmazdı. Hafif yampiriydi, kesinlikle cilveliydi ve insanın içini eritiyordu. Açık gri gözleriyle, hafif bir kirli sakalla kaplı köşeli çenesiyle ve kadınların içinden parmaklarını geçirmek için can atacağı gür, dağınık ve açık kumral saçlarıyla kusursuz bir uyum içerisindeydi.

"Selam, millet," diye karşıladı bizi boğuk bir sesle. Amerikan aksanı kulağıma hoş ve tanıdık geldi.

Claudia yavaşça yanımdan geçip rahat bir tavırla ona doğru yürüdü. Yanına yaklaşırken kalçalarını sallayışına gülümsedim. Delikanlı da bakışlarını onun kalçalarından ayırmadan gülümsedi.

Arkadaşım dünyalar güzeli bir kızdı. Üstelik inanılmaz derecede klastı; hayattaki daha iyi şeylere alışık türünden bir güzelliği vardı. Geldiğimiz yerde birçok erkek ondan biraz tırsıyordu; tırsmadıkları zaman da görüldüğü gibi bir kız olmadığı varsayımıyla onu ne kadar güldürdükleriyle değil, banka hesaplarıyla daha çok ilgilenen ruhsuz bir sosyetik simaymış gibi davranıyorlardı. Dolaşısıyla, Claudia son derece güzel olduğu halde, ne yazık ki aşk konusunda yalnızdı.

Yakışıklı, dövme, isyankâr görünümlü tipin onu beğeniyle süzdüğünü gördüm. Claudia'nın Portekizli annesinden aldığı koyu renk uzun saçlarının ve egzotik ten renginin yanı sıra, daracık bir beli, uzun bacakları, göğüsleri ve poposu vardı. Diğer kızların nefret ettiği türden bir kızdı.

Üstünde daracık bir marka blucin, Lacoste tenis ayakkabısı, kabarık kollu ve dar belli, çok şirin beyaz bir Ralph Lauren bluz vardı. Şehir kulübüne gidiyormuş gibiydi. Poster asan yakışıklı dostumuzun bunu sevimli bulduğu gözümünden kaçmadı.

Claudia çenesiyle onun astığı posterini işaret etti. "Parti mi var?"

"Evet." Delikanlı yukarıdan ona gülümsedi. Ben yanlarına giderken, gülümsemesi tüm suratına yayıldı. "Bunları burada, bir üst katta oturan bir arkadaşım için asıyorum. İkiniz de mutlaka gelmelisiniz. Bu arada, ben Beck."

"Claudia." Arkadaşım başıyla beni işaret etti. "Bu da arkadaşım, Charley."

"Selam, Charley." Beni tepeden tırnağa süzerken, Beck'in cilveli gülümsemesi suratından hiç silinmedi. Claudia'nın aksine, üstümde bir şehir kulübünden atılma neden olabilecek giysiler vardı: Dizinde bir delik olan, popomu kavrayan ve milyon kere yıkandığı için yumuşacık hale gelmiş, en sevdiğim dar blucinim ve göğüs kısmında "Kütüphane Eziği" yazan bol bir tişört. Uzun sarı saçlarımı üç sene önce platin sarısına boyamıştım. çünkü ela gözlerimi daha ilginç gösterebileceğini düşünmüştüm. Saçlarım o sırada dağınık bir atkuyruğuyla toplanmıştı ve her zamanki gümüş takılarımı takıp takıştırmıştım: İki uzun kolye, bir elimde üç yüzük, diğer elimde iki yüzük ve her iki bileğimde de bir sürü gümüş ve deri bilezikler.

Claudia bana daha düzgün bir görünüm vermek isterken, ben ona biraz daha sallapati bir görünüm vermek istiyordum.

Bakışlarındaki beğeni dolu ifadeyi görünce, yanakla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rım kızarak başımla selam verdim. Bu genç çok ateşliydi ve parmağımı yalayıp tenine dokunacak olsam, cız diye bir sesle buhar çıkacağından emindim. Yine de lisedeyken kötü çocuklarla yeteri kadar çıkmış ve bu sayfayı kesin-kes kapatmıştım. Claudia'ya avı kaçırma der gibisinden bir bakış fırlattım.

O da sırtıp postere döndü. Bakışlarını takip ettim.

BU GECE PARTİ

13 Eylül, 21:00

1. Kat, Daire 3

BEDAVA İÇKİ

ve Atışmalıklar!

“Şey,” dedi Claudia kaşlarını çatıp Beck’e dönerek. “Arkadaşın ‘atıştırmalıklar’ sözcüğünü yanlış yazdığının farkında mı?”

Beck güldü. “Bebeğim, posterde ‘BEDAVA İÇKİ’ diyor. Sence kimse bir sonraki lanet satırı okur mu?”

“Haklı doğrusu,” diye mırıldandım.

Claudia beni duymazdan geldi. “Senin umurunda değil mi? Yani, duvarlara posterler asıyorsun. İnsanlar bunu gördüklerinde, ‘atıştırmalıklar’ sözcüğünü yanlış yazan geri zekâlının sen olduğunu sanacaklar.”

Beck omuz silkti ve yukarı kata çıkmak üzere yanımdan geçti. “Lanet insanların ne düşündüğü hiç umurunda olmadığı için sorun değil.”

“Çok aydınlatıcı bir bakış açısı.” Claudia hızla arkasına döndü ve daha az yakışıklı bir tipi eritebilecek bir gülümsemeyle peşinden gitti. “Bana bu bakış açısını öğretmek ister misin? Vakit ayırıyorum.”

Beck'in arkadaşımın bu cilveli sorusuna şaşırılmış gibi ilk basamakta azıcık duraksadığını gördüm. Onu bir kez daha seksi bir biçimde tepeden tırnağa süzdü ama bunu hemen gizleyerek gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Partide görüşürüz, bebeğim."

"Orada olacağız," dedi Claudia. Elimi tuttuğu gibi beni basamaklardan aşağı çekti. Beton merdivenlerden ılık avluya çıkar çıkmaz, Claudia bir bisiklet tırabzanına yaslandı. "Sanırım, sırf ona bakarak bile orgazm olabiliyim," diye inledi binaya hasretle bakarak.

Burnumu kırıştırdım. "Yine fazla detay veriyorsun."

"Yapma. O çocuğu bir göle batırsan, orayı kaplıca yapar."

"Çok şapşalsın," diye güldüm. Onu bileğinden tutup Guthrie Sokağı'na doğru çekti. Barlarıyla ve bir kulübüyle rağbet gören bir yer olduğunu keşfettiğimiz Grassmarket'in doğu ucunda bulunan Cowgate'in hemen dışında oturuyorduk. Yatak odalarımız Cowgate'e baktığından, Claud da ben de geceleri uyuyabilmek için köpük kulak tıkaçları almıştık.

Dairemiz ana kampüsten sadece birkaç sokak ötede, yolun Edinburgh Üniversitesi'ne doğru yukarı eğim kazandığı bir bölgedeydi. Bilgi işlem den öğrenci kimliklerimizi almak için oraya doğru yürümeye başladık. Kimlik önemli bir meseleydi. Hem kütüphaneye hem de öğrenci birliklerine girip çıkabilmek için gerekiyordu.

"Ateşli olduğu konusunda hemfikiriz ama ben artık kötü çocuklarla ilgilenmiyorum." Göğsümdeki o tanıdık sızıyı hissetmemeye çalıştım ve bir şey belli etmemek için çenemi sıktım. "Senin de ilgilenmediğini sanıyordum."

"Beck için kesinlikle bir istisna yapabilirim." Claudia

yine inleyip gözlerini kırpıştırarak kapattı. “Beck. Kahrolasınca ismi bile ateşli.”

“Bilemiyorum ama annem görse ondan hiç hoşlanmazdı. İki saniye içinde iki kere küfretti.”

“Ben de onu iki saniye içinde becerebilirdim.”

Dudaklarımdan şok dolu bir kahkaha yükseldi.

“Dalga geçmiyorum.”

Suratına bakınca, gerçekten de dalga geçmediğini fark ettim. Derhal ayıldım. “Lütfen, pişman olacağın bir şey yapma.”

Lafımı ciddiye almadı. “Aptal değilim. Beni yatağa atmak istiyorsa, bunun için uğraşması gerek.” Ellerini neşeyle ovuşturdu. “O uğraşırken ben de çok eğleneceğim.”

En yakın arkadaşımın Beck’i parmağında oynatmak için girişimde bulunacağı bir partide tek başıma sosyalleşme fikri hoşuma gitmedi. Ama... O, Claudia’ydı, onu seviyordum ve daha önce hiçbir erkek için öyle hemen heyecanlandığını görmemiştim. Onun hatırına keyfini kaçırmadım. “O zaman, bu geceki partiye gidiyoruz. Oda arkadaşlarımızı da çağırırsak mı acaba?”

“İsimleri neydi?”

İsimlerin bir yerlerde olduğunu bilerek beynimi zorladım. “Maggie, Gemma ve Lisa. Değil mi?”

“Maggie, Jemima ve Lauren olduğunu sanıyordum.”

“Jemima mı? İsmi Jemima olsaydı, kesin hatırlardım.”

“Berbat oda arkadaşlarıyız.”

“Evet. Beşimiz için bir toplantı ayarlamaya çalışacağım.”

Gözleri parladı. “Aaa, Beck’i de çağırabilir miyiz?”

Kahretsin. Fena vurulmuştu.

“Belki de elbise giymeliydim,” diye homurdandı Claudia beşinci kez, üç numaralı daireye çıkarken. İçeriden bangır bangır müzik sesi geldiğini duyabiliyorduk ve avluda çoktan birkaç sarhoş birinci sınıf öğrencisinin yanından geçmiştik.

İç çekip gergin görünen, hızla aşağı inen bir herifin dışarı çıkabilmesi için duvara yaslandım. “Sana elbise giymenin abartılı olacağını söyledim. Bu da herhangi bir öğrencisi partisi Claud, resmi bir şey değil.”

Birinci kata çıkar çıkmaz, haklı olduğumu anladı. Dairenin kapısı ardına kadar açıktı ve içeride kırmızı plastik bardaklardan içki içen öğrenciler dolanıyordu. İçeri girdiğimizde, birkaç kız bize gülümsedi, birkaç çocuk da “başlarını sallayıp” selam verdi. Herkes spor giyinmişti ve Claud’u bir blucin ve askılı bir bluz giymeye ikna ettiğime memnun olmuştum.

“Burası bizimkinden çok daha büyük,” dedim kalabalık salona ve mutfığa bakarak.

“Daha çok oda var,” dedi Claudia sol tarafımızda kalan koridoru işaret edip. Koridorun sonunda bir köşe olduğunu gördüm. Tek bir tarafta beş kapı vardı. Claudia haklı olmalıydı. Gizli koridorda da daha çok oda olmalıydı.

“Gelmişsiniz.” Beck elinde iki birayla bir anda karşımızda belirdi. “Sizi tekrar görmek güzel hanımlar.”

Hemen hemen o öğleden sonra nasılsa öyleydi; belki biraz daha ateşli görünüyor olabilirdi. Beck’in varlığı bir an için ikimizi de felce uğrattığından tek kelime edemedik.

Karşı cinste ne tür bir etki yarattığını gayet iyi biliyor-muş gibi muzipçe sırıttı ve elindeki biraları bize gösterip salladı. “İster misiniz?”

Şifresiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org> görünü-

yor,” dedim kalabalık partiyi işaret edip.

“Demiştım... Bir postere ‘bedava içki’ yazarsanız böyle olur işte.” Claudia nihayet sersemliğini üstünden atıp şişelerden diğerini alırken, Beck ona gülümsedi. Sonra bakışları yine bana ve göğüslerime kaydı. “Güzel bluz.”

Eski tarz, rengi atmış, yıpranmış ve biraz dar olan ama ikinci el mağazasında görür görmez satın almam gerektiğini düşündüğüm Pearl Jam tişörtünden söz ediyordu. Neyse ki biraz dar oluşu tişörtü seksi gösteriyordu. Bana bu sebepten iltifat eden ilk erkek değildi ama bunun hâlâ Pearl Jam yüzünden mi yoksa göğüslerimi biraz ortaya çıkardığı için mi olduğundan emin değildim.

Belki biraz ilkiydi ama daha çok ikinci nedendi.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp etrafa bakınırken “kazara” dirseğimi Claudia’nın koluna çarptım.

Mesajı aldı.

“Eee, Beck,” dedi ona biraz yaklaşarak. “Bu dönemlik mi yurtdışı programındasın, yoksa bizim gibi bir sene boyunca burada mı olacaksın?”

“Bir sene,” dediğini duydum. O sırada, onunla en yakın arkadaşım arasında geçen konuşmayla değil, partiyle daha çok ilgileniyormuş gibi yapıyordum. “Northwestern’dan geldim. Ya siz?”

“Aslında, senden çok uzaktan gelmiş sayılmayız. Purdue’da okuyorduk.”

“Sanırım burada kalan birkaç kişi de oradan geldi. Onları tanıyor musunuz? Lana ve Joey. Onlarla buraya geldiğimiz ilk gece tanıştık.”

Tekrar onlara sırtımı dönüp biramdan bir yudum aldım ve Claudia, “Hayır. Sen de mi burada kalıyorsun?” diye sorunca başımı sağa sola salladım.

“Yok, arkadaşım Jake’le College Wynd’in oradaki sokakta oturuyoruz.”

Bu ismi her duyduğumda olduğu gibi kalp atışlarım hızlandı. Neyse ki bunu ikisi de fark etmedi. Onlar sohbet ederken, kendimi derin derin nefes alıp vermeye ve rahatlamaya zorladım. Üç buçuk sene bunu yaşamıştım ve ismini duymak bile göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

Biraz toparlandığımda, Claudia’nın bana çaktırmadan “kaybol” der gibi baktığını fark ettim. Bira şişemin ağzıyla arkalarındaki bir noktayı işaret ettim. “Ben gidip... Tanıdığım kimse var mı diye bir dolaşayım.”

Beck’in dudaklarının seğirmesinden, Claudia’nın da benim de çaktırmadan bakışmayı başaramadığımı anladım ama her halükarda onu etkilemeye çalışan kız ben değildim. Kalabalığın arasından geçtim, büyükçe bir masanın odanın ortasında bir bira içme oyunu masasına dönüştürüldüğü yere ilerledim. Çoktan bir turnuva başlamıştı. Bunun düşüncesi fena halde sıkıcı gelince insanların tezgâhlara yaslanıp sohbet ettiği mutfağa yöneldim. Suratı ancak göğüslerime varan kısa boylu bir çocuğun yanından güçlkle geçtim.

“Güzel tişört.” Bana bakıp sırtıttı.

Ne demiştim? Bu, büyüü bir tişörttü. Bir teşekkür mırıldanıp mutfağa girdim.

“Charley!”

Odanın karşı tarafından tiz bir sesle haykırılan ismini duyunca gözlerimi kırıştırdım; oda arkadaşım Maggie’nin beni heyecanla mutfağa çağırıp el salladığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Orada oluşuma o kadar heyecanla tepki vermesine şaşırarak, biraz şaşkın bir gülümsemeyle yanına gittim.

"Selam, Maggie."

"Demek geldin, seni tatlı kız seni. Gel de bana biraz sevgi göster!" Kollarını boynuma doladı ve birbirimize çarparken gür kıvılcık saçlarının arasından, ağzımdan bir *ahh* sesi çıktı. Çok sarhoştum ve biraz peltek konuşuyordum ama o hali bile İngiliz aksanının *muhteşem* olmasını engellemiyordu. Beni sertçe geriye itti. "Claudia da burada mı?"

"Evet, öğleden sonra tanıştığımız bir çocukla sohbet ediyor."

Maggie güzel gözleri kan çanağına dönmüş bir halde başını salladı. "Gemma'yla Laura'yı kaybettim. Nereye gittiklerini bilmiyorum ama bu çocuklarla tanıştım." Orta yapılı, kıvrırcık sarı saçlı ve açık mavi gözlü bir çocuğa döndü. Onun yanında uzun boylu, zayıf, havalı bir çerçevesiz gözlük takmış, kolları dövme, üst dudağında bir hızma olan bir başka çocukla parlak mor saçlı dolgun yapılı bir kız duruyordu. "Bunlar Matt, Lowe ve Rowen."

Bira şişemi şerefe kaldırdım. "Selam, ben Charley."

Uzun boylu zayıf çocuk olan Lowe kendi birasını kaldırdı. Tırnaklarında yer yer çatlamış siyah oje olduğunu fark ettim. "Havalı bir tişört."

"Sen de mi Amerikalısın?"

"Northwestern'dan geldim."

"Ben de Purdue'dan."

Bakışları birden daha dikkatli bir hal aldı. Beni tepeden tırnağa süzerken, aslında sıksa olmadığını fark ettim. İnce uzundu ama kaslıydı... Dahası, şişindi. "Süper. Komşu sayılırız." Çok çok şişindi.

O da bir başka Beck tarzı kötü çocuktum. Hatta arkadaş olduklarına emindim, "Komsunun senin evinde bir Bundt

keki yemek için birkaç saat araba yolculuğu yapması gerekiyorsa, evet, komşuyuz.”

Matt ve Rowena kıs kıs gülerken, Lowe gülümsedi.

Maggie'nin kafası karışmış gibiydi. Konuyu değiştirmek için “Parti posterini gördünüz mü?” diye sordu.

“Evet. Bizi Beck davet etti.”

Lowe kaşlarını çattı. “Beck’le tanıştınız mı?”

Arkama dönüp kalabalığa baktım ve onu gösterdim. O ve Claudia hâlâ konuşuyorlardı ama Beck her ne diyorsa, Claudia kaşlarını çatmıştı. “Arkadaşım Claudia’yla konuşuyor.”

Tekrar onlara dönmek üzere başımı çevirirken odaklandığım şey değişti ve kalabalığın arasında kanımın kulaklarıma hücum etmesine neden olan birisini gördüm. O tanıdık çenesini ve düz Romalı burnunu görünce donakaldım. Tanıdık dudakları tanımadığım bir alnı öptü.

O olamazdı.

Profilinin bana doğru döndüğünü görünce kalp atışlarım hızlandı. Tanıdıktan da öte güzelim bir gülümseme beni tüm gücüyle esir aldı ve sersemletti.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, Jake Caplin’i, hayatımda sevdiğim ilk gencin görüntüsünü adeta kana kana içtim.

Onu üç buçuk senedir görmemiştim.

Ama karşımdaydı: Uzun boylu ve yapılı, uzun kollu termal tişörtüyle ve siyah bluciniyle olduğundan çok daha hoş görünüyordu. Koyu renk saçları eskisinden daha kısaydı ama yakışıklı, köşeli suratına daha çok yakışmıştı. Koyu renk gözlerine bakmak istemedim, çünkü kendimi daha da büyük bir acı dünyasında bulacağıma emindim.

Yanında sıkı sıkı tuttuğu, bir elini onun göğsüne dayamış

koyu kahverengi saçlı kızın beline sarıldığını görünce, acı hissi şiddetlendi. Ben bir yetmiş beşlik boyumla uzundum ama o kız daha uzundu. Daha dolgundu. Çok daha güzeldi. Uzun koyu renk saçlarıyla, buğday teniyle, Jake'in yanında kusursuz görünüyordu.

Ondan nefret ettim.

Jake'ten de nefret ettim.

Aradan üç buçuk sene geçmişti ama içimi kavuran acı dinmemiştir.

Maggie, "Charley! Hey, Charley!" diye o sarhoş haliyle bağırınca, ismimin Jake'in kulaklarına ulaşmasını izledim. Nasıl gerildiğini görünce, bira şişesini saran parmaklarım titredi.

Bakışlarını derhal etrafındakilerden ayırdı ve odadaki kalabalığı gözden geçirdi. Bakışlarımla karşılaşınca göğsü inip kalktı, kolunu ona sokulmuş olan kızın belinden çekti. Yakışıklı suratının hatları gevşerken dudakları aralandı ve ismimi söylediğini gördüm.

Senelerdir ilk kez göz göze gelirken, etrafımdaki herkes yok oldu. Müzik boğuk bir ritme dönüştü, konuşma sesleri derinlerden gelen bir uğultu oldu. Duyabildiğim tek şey, kalp atışlarımdı. Oradan kaçıp gitmek istedim. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim ama o, haline şaşırarak arkadaşlarının yanından geçip bana doğru yürüdü. Kendimi dikildiğim noktaya mihlanmış, yanaklarım alev alev yanarken buldum. Karşımda durdu.

"Jake," dedi Lowe dostane bir ses tonuyla.

Jake eskiden yaptığı gibi çenesiyle selam verince, göğsüme bir acı dalgası daha yayıldı. "Lowe." Bakışları hızla arkadaşından bana kaydı ve içimdeki acı dalgası yakıcı bir ateşe dönüştü. Jake'in gözlerine bayıldım. Koyu kah-

verengi gözleri öylesine zeki ve sevecendi ki eskiden hayatımın sonuna dek bu mutlu mesut bakışlarda kaybolarak yaşayabileceğimi düşünürdüm.

Gençtim.

Salağın tekiydim.

“Charley,” dedi omurgamdan aşağı hâlâ tatlı ve hiç istenmeyen bir ürperti yollayan alçak, tatlı sesiyle. “Burada olduğuna inanamıyorum.” Titreyen ellerinden birini saçlarının arasında gezdirdi, bir şey dememi bekledi. Herhangi bir şey.

Soğukkanlı davranmak istedim. Etkilenmemiş gibi. Kayıtsızmışım gibi.

Ne yazık ki bunların hiçbirisi değildim. Biramı şaşkın şaşkın orada duran Maggie’ye verdim ve tek kelime etmeden yanından geçtim.

Hâlâ aynı tıraş losyonunu sürüyordu; benim ona aldığım losyonu. Sürdüğünde muhteşem kokan. bu yüzden birlikte geçirdiğimiz vaktin büyük bir kısmını, burnumu boynuna gömüp geçirmeme neden olan losyon.

Bu anı da canımı yaktı.

Koridorda telaşla ilerlerken, Claudia’nın tanımadığım bir çocukla konuştuğunu gördüm. Beck’e ne olduğunu düşünecek vakit bulamadım, çünkü Jake’in bana seslendiğini duydum. Claudia ismimi duyunca bir an için kafasını kaldırdı ve suratımı görünce gözleri irileşti.

“Gidiyorum,” dedim gergin bir sesle yanından geçerken. Derhal peşime takıldı.

Merdivenlerden aşağı koştum, avluyu geçtim ve kendimi binamızın merdivenlerine atıp kapıyı Claud’un ardından derhal kapattım.

“Neler oluyor?” Yanından, hissimle geçip basamakları

koşar adımlarla çıkarken, gözlerinin endişeyle parladığını gördüm.

Ancak yatak odama girip kapıyı ardımdan kilitledikten sonra ona dönebildim ve içimde tutmaya çalıştığım acı bir anda patlarken her yanımda titremeye başladı. Claudia beni yakaladı, sıkıca sarıldı ve kulağıma beni teselli edecek şeyler mırıldanırken, hıçkırıklar içerisinde suratımı saçlarına gömüp olanları anlatmaya koyuldum.

İkinci Bölüm

Indiana, Eylül 2008

“Bu yüzden başımız fena derde girecek,” diye mırıldandım gözümü ayırmamam gerektiğini bildiğim kamp ateşinin etrafına toplanmış, titrek ışığında suratları bir görünüp bir kaybolan sınıf arkadaşlarıma bakarak.

Yaz tatilimi Florida’da yaşayan kuzenlerimle geçirdikten sonra eve dönmüş, arkadaşlarım Lacey’yle Rose’un eski erkek arkadaşım Alex’le birlikte gizlice bir plan yaptıklarını görmüştüm. Alex’in ailesinin kasabanın eteklerinde bulunan arazilerinin kenarındaki ormanda, bana sürpriz bir hoş geldin partisi düzenlemişlerdi. Parçalanmış, etrafını yabani otların bürüdüğü beton sıraların etrafında kocaman ve eski bir çardak vardı. Çardak o sırada reşit olmayan içki içen gençlerle, bira tenekeleriyle, ateş için çalı çırpıyla çevrilmişti ve bir köşede bir müzik seti duruyordu.

Lacey şakacı bir tavırla beni dürttü. “Kimin umurunda? Keyfini çıkaralım. Bizi yakalayacaklarını sanmam. Yarın İşçi Bayramı. Herkes ne yaptığımızla ilgilenemeyecek kadar festivalle meşgul olacak.” Bana bir bira uzattı.

“Bunu yapmanın neye gerek yoktu” <https://rantey.org>

Rose evet der gibi başını salladı. "Okul başlamadan önce bir parti vermeyi teklif ettim. Alex de bunu seni için yapmamızı önerdi."

Lacey alaycı bir ses çıkararak güldü. "İnsan ne yapmaya çalıştığını bu kadar mı belli eder yahu?"

Bakışlarını, Alex'in bir ikinci sınıf öğrencisi kızla durduğu yere doğru takip ettim ama Alex bizi izlerken kızın ne dediğini dinlemiyor gibiydi. "Tekrar birlikte olmaya-
cağımızı gayet iyi biliyor. Yazdan önce üç ay çıktık ama yürümedi."

"Evet, sana göre yürümedi." Rose hüzünle iç çekti. "Senden hâlâ hoşlanıyor. Hem çok şirin bir çocuk, Charley. Futbol da oynuyor. Çok havalı."

"Alex iyi hoş ama bana göre değil."

Aslında, Alex cidden iyi bir çocuktuk ama çıktığımız üç ay boyunca bir şeyden *etkilenmeyi* beklemiştim. Öpüştüğümüzde, sadece... Güzel bir histi. Öpüşmemiz güzelden başka bir his yaratmadığından, onunla başka bir şey yapmak da istememişim ve bu yüzden soğuk bir kız izlenimi çizmişim. Her neyse, zaten çok farklıydık. Hayatı futboldu ve ailesi için iyi görünmekti. Annesinin vali olduğu düşünülecek olursa, bu konu onun için önemliydi.

Dürüst olmam gerekirse, Alex'in bende ne bulduğunu anlayamamıştım. Annesinin de aynı şeyi düşündüğüne emindim. Yaşıtlı olsalardı, ablam Andrea onun için kusursuz olurdu. Tepeden tırnağa ağırbaşlı, düzgün ve kusursuz bir kızdı. Öte yandan, ben daima bir projeyle meşguldüm, müziğe takıntılıydım, ruh halim nasılsa öyle giyinirdim ve aklımdan geçenleri olduğu gibi söylerdim.

Vali Roster'ın hakkımda uygun bulduğu tek şey ablamdı. Sanırım ona umut veren tek şey de buydu: Günün

birinde, birden Andie'nin mini bir versiyonuna dönüşebileceğimi umuyordu.

"Alex'i unut." Lacey gözleri kamp ateşinde parıldarken bana döndü. "Bence Jake Caplin senin için mükemmel."

"Ha, gizemli Jake," diye güldüm.

Yaz boyunca, arkadaşlarımdan telefonlar almış, bana heyecanla anlattıkları öyküleri dinlemiştim. İlk önce, yeni bir ailenin Lanton'a taşındığını söylemişlerdi. Bu da büyük bir haberd, çünkü Bay Caplin bir hukuk firması açarak, kasabada bulunan Bracket & Sons isimli tek hukuk firmasının telaşa düşmesine neden olmuştu. Bu haber ayrıca Caplin ailesinin iki oğlu olması nedeniyle de önemliydi: Jacob, üçüncü sınıf öğrencisiydi, Lukas da birinci sınıf. Belli ki her ikisi de çok şirindi.

Yaz boyunca, kendilerine ciddi bir isim yapmışlardı. En azından, Jake yapmıştı. Lacey'nin anlatığına göre, çabucak arkadaşlar edinmiş, bir gruptan diğerine kolaylıkla geçmişti. Müzisyenlerle, ineklerle ve otçularla takılmıştı ama bir yandan sporcularla da gayet iyi anlaşmıştı. Daha da önemlisi, Lacey onun bir sürü üçüncü ve dördüncü sınıf kız öğrencisiyle yatıp kalktığını da anlatmıştı. Söylentilere göre, Main Street'teki popüler bir restoran olan Hub's'da çalışan seksi son sınıf öğrencisi Stacy Sullivan'la da yatmıştı. Bu da önemli bir haberd, çünkü Stacy sadece üniversite öğrencileriyle çıkardı. Stacy'yle seks yapmış olması, Jake'i sınıf arkadaşları arasında bir nevi efsaneye dönüştürmüştü.

Ama tüm bunlar, Lacey'nin neden onunla birlikte olmamı istediğini de düşündürmüştü.

"Tanrım, burada," dedi Lacey adeta Batman partiye gelmiş gibi. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Baktığı yere döndüm ve kamp ateşinin ardında duran Jake Caplin'in koyu renk gözleriyle karşılaştım.

Bakışlarının beni yerime mıhladığını hissettim; yemin ederim ki nefesim kesildi.

Çok güzeldi.

Onu başka nasıl tarif edebileceğimi bilemiyordum. Bakışlarını bana dikerek kalabalığın arasında ilerlerken, arkadaşlarım yanıma geldiğine inanamadıklarını birbirlerine fısıldarken, oracıkta o söylentiye umursamadığıma karar verdim. Uzun ve yapılı bedeninin hareketlerinde bir şey vardı... Kendinden emin ve güçlü bir havaya sahipti ama aynı zamanda vahşi ve zapt edilemez bir özelliği de vardı. Dudaklarının iki yanının kıvrıldığını, hafifçe gülümsediğini gördüm ve surat ifadesinde milyon tane şey okudum. Milyon tane öykü, milyon tane espri, milyon tane hayal...

İçimin derinliklerinde, Jake Caplin'in beni asla sıkmayacağını bir şekilde biliyordum. Kulağa çılgınca geliyordu... Öyle geldiğini biliyordum, çünkü birbirimize tek kelime bile söylememiştik ama *biliyordum*.

"Demek bütün yaz burada olmayan gizemli kız sensin." Elinde birasıyla, rahat bir tavırla tam karşımda durdu. Gözlerine bakabilmek için başımı hafifçe geriye attığımda, bedenim karıncalandı. Birden, Jake gibi güzel birisine kızların her dakika asılıyor olması gerektiğini düşündüm. Bunu kendini beğenmiş, kendinden emin tavrında görebiliyordum. Ona tamamıyla yabancı olduğum halde, benimle konuşurkenki rahat tavrında da görebiliyordum. Oysa hayatım boyunca tanıştığım çocukların birçoğu flört etmeye çalıştıklarında kekelemişlerdi.

"Sen de gizemli yeni çocuksun," dedim omuz silkip.

Yanıma gülümsedi ve elini uzattı. "Jake."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tereddütle elimi uzatıp elimi sıkmasına izin verdim; tenlerimiz birbirine değdiğinde midemin alt kısmının gerildiğini hissetmemeye gayret ettim. "Charley."

"Biliyorum. Meşhursun. Süperkız." Muzip bir tavırla sırtıttı. Arkadaşlarıma pis bir bakış fırlattım. Ona o olayı anlattıklarına inanamadım.

Yok, aslında, inanabiliyordum.

İki sene önce, Lacey'yle ve Rose'la birlikte kasabaya inmiştim. Tam Hub's'dan çıkarken, ablam Andie'nin bağırıldığını duydum. Andie genellikle bağırarak bir tip olmadığından merakla döndük. Andie o zaman lise son sınıftaydı ve uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı Pete'le sorunlar yaşıyorlardı. O gün bu sorunlar öylesine tırmanmıştı ki resmen bir görgü kuralları abidesi olan ablam ona kasabanın ortasında bağırmaya başlamıştı. Pete de ablam oradan uzaklaşırken arkasından bağırmıştı ve Andie bir aptallık ederek sokağın ortasında durup ona yanıt vermeye çalışmıştı.

Bay Finnegan'ın cipinin hızla köşeden döndüğünü ve torpido gözünde bir şey aradığı için ablamı göremeyeceğini fark ettim. Ne yaptığımı düşünmedim bile. Sokağa fırladım ve ablamı, tam Bay Finnegan'ın durumu fark edip frene bastığı anda yoldan çektim. Ne yazık ki frenin yerini geç buldu ve bana çarptı. Darbe bana ciddi bir hasar verecek kadar sert değildi ama beyin sarsıntısı geçirdim. birkaç kaburgam çatladı ve incikkemiğim kırıldı.

Bir süre yatağa çakılı kaldım. Belediyenin beni yerel bir kahraman ilan etmesine ve ablam dahil herkesin bana sevgiyle "Süperkız" lakabını takmasına yetecek kadar.

"Ufak bir kasabada yaşamaktan nefret ediyorum," diye homurdandım biramdan bir yudum daha alıp.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jake bakışlarımı derhal gözlerine dikmeme neden olan kalın ve tatlı bir sesle güldü. Birbirimize bakarken, kalbim yine hızla atmaya başladı. “Canını sıkma. Çok daha kötü lakaplar var, üstelik bundan daha iyi bir neden de olamaz.”

“Biraz daha bira almaya gidiyoruz,” dedi Lacey neşeyle. Sonra pek de niyetini gizlemeden, Jake’le yalnız kalmam için Rose’u elinden tutup çekti.

Niyetlerini o kadar belli etmelerine suratımı buruşturdum. “Kusura bakma.”

“Sorun değil.” Bana biraz daha yaklaştı. “Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum.”

Bilmiş bir ifadeyle başımı salladım. “Bu arada birçok kişiyle tanıştığınızı duydum.”

Gülümsememek için kendisini tuttu. “Dedikodulara kulak asmamalısınız.”

“Özellikle de doğru olduklarında mı?”

Gülerek başını salladı. “Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum. Kasabayı tanımaya çalışıyordum. Chicago gibi bir yerden sonra bu kadar ufak bir yere gelmek kolay değil. Orada her şey daha hızlı oluyor sanki. Hızlı şeyler burada şok etkisi yaratıyor.”

“Evet, bunun büyük bir değişiklik olduğunu tahmin edebiliyorum.” Kaşlarımı çatıp arkamdaki direğe yaslandım. “Neden buraya taşındınız?”

Jack dudaklarının arasından nefes verip omuz silkti. “Annemle babam ufak kasabalarda büyümüşler, bu hayatı özlediler. Babam Chicago’da çok başarılıydı, annem de oradaki hayatını seviyordu. Ama küçük kardeşim Lukas bir gece eve dönerken otobüsü kaçıncı soyuldu. Ona bıçak çekmişler ama yaralamamışlar. Yine de annemle ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bam o kadar korktu ki taşı tarağı toplayıp buraya gelmeye karar verdiler.”

Başımı salladım. “Biliyorsun kötü şeyler her yerde oluyor.”

“Lanton’da sık sık soygun olur mu?”

“Sadece hayat yavaşladığında. Ortalık biraz hareketlensin isteriz.”

Jake başını geriye atıp güldü ve gözleri samimi bir ifadeyle parladı. “Kar maskesi falan da takıyor musunuz?”

Hayır der gibi başımı salladım. “Hırsızlara özgü göz maskesi, bir muz ve siyah çöp torbası.”

Hafifçe güldü. “Dur tahmin edeyim... Muz üçe şeye yarıyor: bir ‘tabanca’, hırsızlık yaparken enerjin düşmesin diye bir atıştırmalık ve kaygan kabuğu da kaçarken kullandığın harika bir alet.”

Şakacıktan buna çok şaşırmış gibi gözlerimi açtım. “Dostum, olayı çözmüşsün. Benimle soygunlara gelmek ister misin?” Onunla flört ediyormuş gibi söylemek istememiştım ama aynen öyle olmuştu.

Jake’in bakışları daha da samimileşti ve başını biraz eğip, “Kesinlikle,” dedi alçak sesle.

Yanaklarım kızarmıştı, suratımdaki gülümsemeyi silemiyordum. Gözlerimi gözlerinden yere indirdim. Aramızdaki kıvılcımın yoğunluğu bana fazla gelmişti.

“Sen ve Alex demek ha?”

Bakışlarımı derhal yerden kaldırdım ve Jake’in arkasına baktığını gördüm. Alex orada durmuş, gayet hoşnutsuz bir ifadeyle bizi izliyordu. En yakın arkadaşı Brett Thomson’ın da bize pis pis bakıyor olması hoş bir hava yaratmıyordu. Ne dediğini duymuyordum ama Brett’in bizimle ilgili olarak söylediklerinin Alex’i öfkeliendirdiği bel-

liydi. Alex gibi iyi bir çocuğun neden Brett'le arkadaşlık ettiğini hiç anlayamamıştım. Brett ne yazık ki tekin bir tip değildi. Babası Trenton Thomson bir araba satıcısıydı. Dışarıdan hoş ve kendini geri planda tutan birisi gibi görünüyordu. Bazıları onu severdi. Ama birçok kişi gerçek yüzünü biliyordu: Kadın düşmanı, kabadayı ve huysuz bebek karışımı bir adamdı. Alex'le çıkarken, Brett'in evine gittiğimizde babasının ona ve annesine nasıl davrandığına şahit olmuştum. İçimden suratına bir yumruk atmak geçmişti. Annemle babam onunla aynı lisede okumuşlardı ve eskiden de gerzeğin teki olduğunu söylemişlerdi. Brett tüm bu güzel özellikleri sevgili babasından aldığı için şanslıydı doğrusu.

Jake'in dikkatini tekrar bana vermesini bekledikten sonra, yumuşak bir sesle, "O, iyi birisi ama yazdan önce ayrıldık. Bu durum değişmeyecek," dedim.

"Eh, suratındaki ifadeye bakarsan, o bunun değişmesini istiyor. Sen dönmeden önce arkadaş olmak üzereydik... O ölümcül bakışından seninle konuşmamın bu durumu değiştirdiğini tahmin ediyorum."

Sinir olmuş bir halde iç çektim. "Özür dilerim. Ailesi buralarda önemlidir. Alex de bu yüzden biraz sahiplenicidir. Toparlanır."

"Bilmiyorum." Jake'in ifadesi ciddileşti. "Senin gibi bir kızdan sonra insan yoluna devam edebilir mi?"

Hafifçe güldüm. "İyi taktik."

Jake gülümsedi ve elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Bunun bir taktik olduğuna emin değilim."

"Ha, kesinlikle bir taktik. Tamamıyla öyle. Flört etme işinde çok iyisin. Yaşına göre kendinden çok eminsin."

“Bunu bilemiyorum. Hayatım boyunca hiç fazla...”

“Çaba sarf etmek zorunda kalmadın,” diye lafını tamamlayıp kaşlarını kaldırdım. “Kendinden emin veya küstah...”

İçi gülen gözlerini kısıp bana baktı. “Sen de çok zeki olduğunu sanıyorsun.”

“Hayır. Çok zeki olduğumu *biliyorum*.”

“Küstah kimmiş bakalım?”

Hafifçe gülümsedim ama omuz silktim. “Eh, öyle olmak için nedenlerim var. Harikayımdır.”

“Siktir.” Jake yine sırtıyordu. Elini başımın üstünden direğe yaslayıp öne eğildi. “Şu anda seni öpmeyi çok istiyorum.”

Her yanıma ateş bastı, midemde uçuşan kelebekler beni öpeceğini düşündüğümde çıldırdılar ama nasıl olduysa kendimi kontrol etmeyi başardım. “Seni öpecek kadar iyi tanıyorum.”

“Aynı fikirde değilim,” dedi öne biraz daha eğilip niyetini açıkça belli ederek. “Seninle beş dakika geçirdim ama ezelden beri tanıyormuş gibi hissediyorum.”

“Jake.”

İsmimi ağzımdan duyunca durdu ve surat ifadesi değişti. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onunla bir olup erimek istedim. Kendimi bunu yapmama ya zorladım.

“Seni öpmeyeceğim.”

Güzelim kahverengi gözlerinde yoğun bir parıltı belirdi. “Bunun için beni uğraştıracak mısın?”

Evet anlamında başımı salladım ve yaslandığım direktten doğrulup neredeyse hissedebileceğim kadar ona yaklaştım. “Kendimi bu çabana değer görmezsem, sen nasıl

göreceksin?" Hafifçe omuz silkip yanından geçtim ve hayretle bana bakan, neler olduğunu öğrenmek için can attıkları belli olan arkadaşlarımla yanına yürüdüm. Onlara neler olduğunu anlatmaya fırsat bulamadım, çünkü Jake hemen bana yetişti.

Gecenin geri kalanında, arkadaşlarımla birlikte vakit geçirdik, birbirimize hafiften takıldık, aramızda parlayan ve bizi birbirimize çeken elektriğin keyfini çıkardık. Bundan keyif alıyorduk ama bunu ikimiz teşvik etmiyorduk. *Jake* teşvik etmiyordu. Bir daha beni öpmekten söz etmedi ama babam partiyi basıp da beni, *Lacey*'yi ve *Rose*'u arabasına apar topar bindirirken, *Jake Caplin*'in bu çabayı sarf etmeye niyet ettiğini görebiliyordum.

Bunu biliyordum, çünkü ben arabaya doğru giderken, gözlerini ayırmadan beni izliyordu. Beni sonsuza dek izlemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Bunu biliyordum, çünkü arkama bakarken ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Üçüncü Bölüm

Edinburgh, Eylül 2012

Yatak odamın kapısının çalındığını duyup da gözlerimi açmaya çalıştığımda, onların şiş olduğunu hissettim. Kenarlarında ve kirpiklerimde pütür pütür bir şeyler vardı. Gözyaşlarımın tuzu kurumuştu. Gözlerimi silip yataktan fırladım ve daracık alana sığdırılmış çalışma masamın orada durdum. Odam uzundu ama geniş değildi; bu da bana biraz alan sorunu yaratıyordu. Ayrıca, yine tek kişilik bir yatakta uyumaya alışmam da vakit alacak gibiydi.

“Charley, ben Maggie. Orada mısın?”

“Geliyorum,” diye homurdandım. Aynadaki aksimi görünce irkildim.

Berbat görünüyordum.

Önceki gece, Claudia’nın kollarında ağladıktan sonra, partiden dışarı fırlayıp bizi izleyen kişinin Jake olduğunu söylemiştim. Jake’le ilgili her şeyi biliyordu. Tüm ilişkilerimin başarısız olmasının nedeninin Jake olduğunu biliyordu.

Durumun gerçekliği aklıma gelince, bedenimin hâlâ gerilmekten sızladığını hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jake buradaydı. Edinburgh'daydı. Üniversitedeydi. Benimle aynı şehirdeydi.

Sabahın köründe bunu düşünmek fazlasıyla acı veriyordu.

Kapımı biraz araladım ve halimi gören Maggie'nin gözlerinin irileştiğini fark ettim. "Bir ziyaretçinin var."

Gözlerimi kıstım. "Kim?"

"Beck."

Beck beni mi görmeye gelmişti? Neden? Derin derin iç çektim. "Ona hemen geleceğimi söyle." Kapıyı kapatıp blucinimi bulmaya çalıştım. Şort pijama altımı çıkarıp blucinimi ve kapüşonlu bir hırka giydim, saçlarımı atkuyruğu biçiminde topladım. İşin aslı, bok gibi görünüyor olmam umurumda değildi. Evet, Beck çok yakışıklıydı ama o tür erkeklere bulaşmaya hiç niyetim yoktu. Özellikle de Claudia ondan o kadar hoşlanmışken.

Dışarı çıkmak üzere kapımı açtığımda, en yakın arkadaşım beni gerisingeri içeri itti. Bana şöyle bir baktı ve beti benzi attı. "Dışarıya bu halde çıkamazsın."

"Gelen sadece Beck," diye homurdandım.

Claudia başını salladı. "Yalancı kızıl kafa alarmı."

Maggie'den söz ediyordu herhalde ama ne demek istediğini anlayamadım. Surat ifademden de şaşırdığım belliydi.

İç çektim. "Gelen Beck değil, Jake."

Bunu duyunca, şaşkınlıktan nefesim kesildi. "Kızıl kafa neden yalan söyledi?"

"Büyük ihtimalle, Jake ondan yalan söylemesini istemiştir."

"Ya öyle ya da dün gece aramızda geçen olayı gördüğün için. Jake'in geldiğini bildiğim takdirde dışarı çıkmaya-

çağımı biliyor." Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Çıkmayacağım."

"Bu halde çıkma."

Arkadaşımın tiksinti dolu ifadesini görmezden gelip, kendimi yatağıma attım. "Asla. Ona gitmesini söyle."

Neyse ki Claudia buna itiraz etmedi. Birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Geri dönünce hemen yanıma gelip uzandı. "Gitti. Ona Noel Baba'nın öldüğünü söylemişim gibi suratıma baktı."

"Ona acıyor musun yoksa?" *Ben* acıyıp acımadığımdan emin değildim.

Claudia hayır anlamında başını salladı. "Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Tek bildiğim, sana yaptıkları. Ayrıca, başına gelenlerin çok berbat olduğunu da biliyorum. Bazen bu tür şeyleri atlatmanın vakit aldığını da... Belki de sadece özür dilemek istemiştir."

Başımı diğer yöne çevirdim ve göğsümdeki bıçak yarasına benzer sızının artık dinmesini istedim. "Özrünü dinleyebilir miyim bilmiyorum. Bu meseleyi atlatmam epey uzun sürdü. Şimdi buraya gelmiş, her şeyi bana baştan hatırlatıyor..."

Bir süre konuşmadan uzandık; sonra, başımı yatak örtüsünün üstünde çevirip, Claudia'nın muhteşem profiline baktım. "Dün gece Beck'le neler oldu?"

Claud'un dudakları kıvrıldı. Bana yanıt verdiğinde bile, bu ifadenin ne anlama geldiğini pek anlayamadım. "Benim iyi bir kız olduğumu ve tek bir kadınla birlikte olabilecek bir erkek olmadığından iyi kızlara bulaşmadığımı söyledi." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Böyle mi dedi?"

"Hı-hı. Benden hoşlandığını ve arkadaş olmak istediğini söyledi."

"En azından dürüst davranmış. Onunla arkadaş olacak mısın?"

Claudia omuz silkti. "Tabii, neden olmasın? Ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar, erkek sürtüklerle çıkmam. Ama Beck eğlenceli birisi. Arkadaşlık. Her neyse işte."

Başımı önüme eğip, "Gözlerimin şiş olmadığına emin misin?" diye sordum arnavutkaldırımlı sokakta üniversiteye doğru yürürken.

"Görünürde şişlik veya kırmızılık yok. Süper görünüyorsun. Her zaman öylesin," dedi Claudia biraz dalgın dalgın.

"Beck'i tekrar göreceğin için mi gerginsin?"

"Gergin mi? Neden gergin olayım ki?"

Ona aldırış etmeden, Maggie'nin, Gemma'nın ve Laura'nın peşinden yürümeye devam ettim. Beck'le takılmak için öğrenci birliğine gideceğimizi duymuşlar, kendilerini davet ettirmişlerdi. Beck kızlar arasında oldukça popülerdi.

Claudia akşam yemeğinde mutfığa gelip Beck'le konuştuğunu ve onun bizi öğrenci birliğine davet ettiğini söylemişti. İlk önce, temkinli davrandım. Sonradan, Beck'le Jake'in Northwestern'da çok yakın arkadaş olduklarını öğrenmiştim. Beck bu yüzden Claudia'yı arayıp iyi olup olmadığını sormuştu. Belli ki Jake ona ilişkimizle ilgili her şeyi anlatmıştı. Claudia ona Jake'i gördüğümde verdiğim tepkiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı ama akşam işimiz olup olmadığından emin olmadığını söylemişti. Beck neyi ima ettiğini anlamış ve Jake'in orada olmayacağını söylemişti.

Öğrenci birliğinin üniversite kampüsünde birkaç şubesi vardı ama o sırada gittiğimizin ismi Teviot'tu. Teviot,

Bristol Meydanı'ndaki ana kampüste bulunan çok güzel, eski ve Gotik tarz bir binadaydı. İçinde bir gece kulübü, aralarında kimliğimizi aldığımız gün Claud'la birlikte şöyle bir göz attığımız süper Kütüphane Barı'nın da bulunduğu birkaç farklı bar vardı.

Beck Claud'a bir mesaj atıp, Teviot Lounge Bar'da olduklarını haber vermişti. Oda arkadaşlarımızın peşinden yukarı kattaki tipik bir İngiliz barını andıran kalabalık alana girdik. Her yerde koyu renk ahşap paneller, loş ışıklar, rahat koltuklar, sert ve sağlam görünümlü mobilyalar vardı. Bayat bira kokusu biraz ağırdı ama yerleri halı kaplı bir barda bu kaçınılmazdı. Kapıların etrafına dizilmiş öğrencilerin yanından geçtik. En yeni arkadaşını görmeye çalışan Claudia'nın peşinden gittim.

Elimi tuttu. "Şurada."

Onu henüz görememiştim ama Claudia beni kalabalığın arasında çekerken peşinden gitmeye devam ettim. Barın köşesinin ardındaki bir masada durduk. Beck Matt'le birlikte ayaktaydı; Lowe, Rowena ve tanımadığım bir başka çocuk da yanlarındaki ufak masada oturuyorlardı.

Oda arkadaşlarımızı kaybetmiştik ve onları görebilmek için şöyle bir etrafıma bakındım. Bizimle özellikle Beck'i *görebilmek* için gelmişlerdi. Ama kızlar yirmi yaşındaydı... Ne bir tur rehberine ne de bebek bakıcısına ihtiyaçları vardı.

"Charley, Claudia, gelebildiğinize sevindim." diye karşıladı Beck bizi. "Size birer bira alayım."

Bir yanıt vermemizi beklemeden gitti ve Matt, yani partideki sarışın çocuk bize gülümsedi. "Dün gece tanışmıştık," diye başıyla bana selam verdi. Sonra, Claud'a döndü. "Seninle tanışsaydım mutlaka hatırlardım. Kesinlikle

tanışmadık." Matt'in gülümsemesi tüm suratına yayıldı.

Claud nazikçe gülümsedi. "Ben Claudia."

"Claudia, bu Lowe." Lowe ona göz kırptı, sonra beni selamlamak için birasını kaldırdı. "Rowena." Kız bize arkadaşça el salladı. "Bu da dostumuz, Denver. Dün geceki partiyi o veriyordu. Ama zavallı çocuk bizden ayrı bir odada sıkışıp kaldı."

Denver'in çenesine kadar uzanan koyu renk, dağınık saçları vardı. Bir sürü gümüş takı takmış, bir Black Sabbath tişörtü, daracık siyah bir blucin ve motosiklet çizmeleri giymişti. Matt pek onlara uymuyor gibiydi ama yine de grubun değişik bir havası vardı.

"Sizler bir grupta mı çalışıyorsunuz?"

Matt sırttı. "Evet. Evanston'da çok çalarız."

"Burada da birkaç program yapacağız," dedi Lowe başkışlarını suratıma dikerek.

Etkilendim. "Bu kadar kısa sürede program ayarlamayı nasıl başardınız?"

Lowe omuz silkti. "Buraya gelmeden önce, birkaç mekâna ve bara demo kayıtlarımızı yollamıştık. Birkaç program ayarladık. Bir davul seti kiralamamız gerekiyor. Bu da boktan bir durum ama bir sene burada kalıp da hiç çalamamak daha boktan olurdu."

"Grubunuzun ismi ne?" diye sordu Claudia ilgilenmiş gibi. Bu da beni şaşırttı, çünkü klasik veya *country* olmadığı sürece müzikle ilgilenmezdi.

"Çalıntı." Beck iki birayla arkamızda bitti. Bardaki kuyruğu göz önüne alınca, epeyi hızlı gidip geldiğini düşünüp şaşırdım. Kalabalığı çekiciliğini kullanıp aştığına emindim. "Indie rock çalışıyoruz."

"Onlara burada insanların onlara bayılacağını söyle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dim,” dedi Rowena kocaman bir gülümsemeyle.

“Tanrım, sen İskoç’sun,” dedim biraz aptalca bir tavırla.
“Evet.”

Kendimi salak gibi hissederek, “aptal” anımı açıklamaya giriştim. “Onların yanında olduğun için Amerikalı olduğunu sanmıştım...” Neden Amerikalı olduğunu düşündüğümden emin olmadığımı için sustum.

Başını salladı. “Denver’in karşısındaki binadayım. Oda arkadaşlarım yabancı. Denver beni onlardan kurtardı.”

“O, bizim İskoç maskotumuz,” diye espri yaptı Denver kolunu kızın omzuna atıp. “Aksanı yüzünden yanımızda tutuyoruz. Ama faydası da oluyor; bu kız iyi müzikten anlıyor doğrusu.”

Rowena onun yanında otururken çok mutlu görünüyordu. Denver’in İskoç maskotundan fazlası olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Hep birlikte hiç zorlanmadan sohbete başladık; Matt Claudia’nın dikkatini çekmek için uğraşıyordu ve konuşurlarken ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Ondan çok etkilenmişti. Bunu fark eder etmez, onun adına üzüldüm, çünkü Claudia’nın aynı şeyi hissetmediğini biliyordum. Claudia birisinden hoşlandığında, bunu gayet belli ederdi. Beck de bunun kanıtıydı. Bu arada, Beck’in ondan hoşlanmayan birisine göre onu pür dikkat izlediğini görünce şaşırdım. En sonunda, ona baktığımı fark etti ve sırtıttı. Yanıma yaklaşırken, suratında alaycı bir ifade belirdi.

“Şimdi,” dedi başını benimkine eğip, “arkadaşının iyi bir kız olduğunu biliyorum ama henüz senin nasıl bir kız olduğuna karar veremedim.”

Benimle flört mü ediyordu, yoksa öylesine konuşuyor muydu bilemedim ama açık açık niyetimi söylemenin

daha iyi olacağını düşündüm. “Kötü çocuklarla ilgilenmiyorum.”

Gözlerini kıstı. “Artık.”

Üstü kapalı bu lafı duyunca, dikkatle ona baktım. Beck omuz silkti. “Jake kardeşim gibidir. Bana her şeyi anlatır.”

Jake’in ismini duyunca kalp atışlarım hızlandı ve başımı diğer yöne çevirdim. Kayıtsız davranmaya çalışarak biramı yudumladım. Beck’in bir sonraki lafına bakılacak olursa, bunu pek becermemiştim.

“Bak, sana davranışı yüzünden kendisini bok gibi hissediyor. Ona bunu söylemesi için bir şans vermelisin.”

Her yanından “güceniklik” aktığını bildiğim bir ifadeyle, Beck’e döndüm. “Nerede yaşadığımı biliyor. Üç buçuk senedir biliyor. Özür dilemek için o kadar vakti vardı.”

Beck iç çekti ve bana gayet ciddi bir tavırla açıklama yaparken, kötü çocuk hali bir anda silinip gitti. “Jake’in olanları atlatması çok uzun sürdü. Nihayet, biraz nefes alabildiğinde, seni ne kadar mahvettiğini fark etti... Ama olan olmuştu. Çok geç kalmıştı.” Elden bir şey gelmezmiş gibi bir hareket yaptı. “Saatlerce onu savunabilirim ama bu bana düşmez. Bir şans ver de açıklasın, olur mu?”

Bana söylediği her şey, Jake’in gözlerinde gördüğüm acıyı ve öfkeyi hatırlattı. Suçlamalar ve suçluluk hissi. Bunları yanlış kişiye doğrultmuştu ama öyle hissetmeye hakkı olduğu anlamına da gelmezdi. Bunu biliyordum. Aramızdaki durumu daha da zorlaştırmakla kalmıştı. Ama onunla aynı odada olup da kendimi iyi hissedeceğimden hiç emin değildim. Bakışlarımı Beck’ten ayırıp içeride dolaştırırken, bunu düşündüm. Bakışlarımın fazla dolaşmasına gerek kalmadı.

Barın etrafındaki kalabalığın ortasında Jake ve önceki gece yanındaki kahverengi saçlı kız duruyordu. Jake'in güçlü eliyle kızın ensesini tutması ve konuşurken öyle kalması, göğsümdeki acının tekrar ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Beni de hep öyle kendisine yakın tutardı ama aradaki tek fark gözlerime bakabilmek için başını hafifçe eğmek zorunda kalmasıydı. Bana bir alfa erkek gibi davrandığıyla ilgili olarak onunla dalga geçerdim ama içten içe bu tavırlarına bayılırdım. Beni dikkatimi sırf ona vereyim diye hep ensemden tuttuğunu düşünürdüm Hem korumacı, hem de cinsellik kokan bir hareketti.

Dahası, bunu bir tek bana yaptığını sanıyordum.

Onları izlerken, Beck'in bana biraz daha yaklaştığını hissettim. Gözlerimi Jake'ten ayırmadan, çenemi ona doğru hafifçe çevirdim. "Artık kesinlikle olanları geride bırakmış gibi görünüyor."

"Melissa iyi bir kız," dedi Beck dikkatimi yine ona vermemi sağlayarak. Bir süre Jake'i izledi, sonra hüzünle omuz silkerek bana döndü. "Ona çok yardım etti. Jake o tür bir mutluluğu hak ediyor. Sence de öyle değil mi? Olanlardan sonra... Yanında olacak iyi bir kızı hak ediyor."

Yanında iyi bir kız vardı zaten, diye düşündüm öfkeyle. Acıyı yine hissetmeden önce gözlerimde şimşekler çaktı.

Beck hissettiğim acıyı fark etmiş olacaktı ki birden irkildi ve alçak sesle küfretti. Parmaklarının yanağımı hafifçe okşadığını hissettim. "Charley, bana aldırış etme. Yanlış bir şey söyledim. Bunu biliyorum. Jake de biliyor. Ama... Biliyor musun?" Başını salladı. "Olanları senden dinlemedim, o yüzden çenemi kapayacağım." Çenemi şef-

katle okşadı, sonra gruba dönüp aniden Matt'le ilgili bir espri patlattı. Matt de Claudia'nın önünde dalga geçti diye, ona ölümcül bir bakış fırlattı.

Orada öylece dikilmekten başka bir şey yapamıyordum, çünkü sadece Jake Caplin'in değil, âşık olduğu bir başka kızın da benimle aynı üniversitede olduğunu bildiğim için donakalmıştım.

Her şeyin canı cehennemeydi.

Biramın geri kalanını da kafama dikip en yakındaki masaya koydum, Claudia'ya veya diğerlerine hiçbir şey demeden arkamı hızla döndüm ve saçlarımı yanağıma düşürerek Jake'in yanından geçerken beni görmeyeceğini umdum. Hızla bardan çıkıp merdivenleri indim ve dışarıdaki beton merdivene ayak basıp serin yaz havasını içime çekerken, evde özgür kalacağımı düşündüm.

"Charley!"

Avluda yürürken, Jake'in sesini duydum.

"Charley!"

Dördüncü Bölüm

Indiana, Eylül 2008

“Charley!”

Jake'in sesinin bana yaklaştığını duyunca, midemde yine o tuhaf kıpırtıyı hissettim ama yavaşlamadım. Peşimden koşarken ayak seslerinin yerde yankılandığını duyunca, başımı azıcık çevirdim. Bana yetişti; önüme geçip geri geri koşmaya başlayınca ona hafifçe gülümsedim. Neyse ki çok hızlı koşmuyordum, yoksa kendisini popo üstü yerde bulabilirdi. “Selam, Jake.”

Gözlerini devirdi. “Peşinden koşarak rezil olmamışım gibi, sakın sakın ‘Selam, Jake,’ diyor bir de.”

Sırf okulun koşu sahasında peşimden koştuğundan söz etmiyordu. Jake son üç haftadır bana o kadar çok ilgi gösteriyordu ki bütün okul bunu konuşuyordu. Hatta bütün kasaba konuşuyor olsa şaşırmazdım, çünkü annem bile önceki gece akşam yemeğinde bundan söz etmişti. O ana dek, Jake bana iki kere çıkma teklif etmişti... İlk seferinde, *hayır* demiştim (partiden sadece iki gün sonraydı çünkü), ikinci seferinde de *belki* demiştim. Bunu önceki hafta söylemişim ve hormonlarla delik deşik olmuş ergen bedenimin onu sadece istemediğini anlayabileceğim kadar

birlikte vakit geçirmiştik. *Her şeyim* istiyordu onu.

“Başkalarının ne düşündüğü umurunda mı?” dedim muzip bir gülümsemeyle umursadığını bildiğim halde. Peşime düştüğünden beri, Brett’in ve geri zekâlı arkadaşlarının onu rahat bırakmadıklarını duymuştum. Alex’in bu konuyla ilgisi olmadığını duymak da beni sevindirmişti. Yine de sinir bozucuydu. Ama Jake bundan etkilenmiş gibi değildi. Onun kimseden tırsmayan birisi olduğu izlenimine kapılmıştım.

Jake’in dudakları seğirdi. “Şu anda, beni mahvediyorsun. O alaycı gülümseme, saçların, ter, o şort...”

“Ter mi?” Birden kendimi hiç de hoş hissetmedim ve burnumu kırıştırdım.

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla omuz silkti. “Ter bana birlikte yapıp terleyeceğimiz şeyleri hatırlatıyor. Güzel ve terli.”

Yanaklarım kızardı. “Çok kötüsün.”

“Harikayım,” dedi ilk tanıştığımız geceki sözlerimi tekrarlayarak. Birden durdu ve yanından geçerken kolunu uzatıp beni yakaladı. Hızla diğer yöne döndüğümü ve beni sıkı sıkı tuttuğunu hissettim; ağzımdan şaşkınlık dolu bir ses çıktı ve ellerimle göğsüne vurmaya başladım.

Başımı geriye atıp gözlerine baktığımda, koşmaktan kızaran suratım daha da kızardı. “Ne yapıyorsun?”

Beni daha da sıkı tuttu. “Tanıştığımızdan beri üç hafta geçti ve seninle hâlâ yalnız kalamadım. Bu durum hoşuma gitmiyor. Hayat çok kısa. O yüzden, benimle bir randevuya çıkar mısın, Charlotte Julianne Redford?”

Soluklanmaya çalışırken kıvrandım. Bunu yaparken, elim göğsünde kaydı ve tam kalbinin üstünde durdu. Kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedince şaşırdım.

Gözlerinin içine baktım. "Neden?" Bunu kalbinin neden hızlı attığını mı, yoksa neden bıkmadan usanmadan pesimde olduğunu öğrenmek için mi sorduğumu bilemedim.

Jake'in diğer eli belime kaydı ve kollarımı boynuna kaldıracak biçimde beni daha da kendisine çekti. Başını eğdi, göğüslerim göğsüne dayandığında gözleri parladı. Dudaklarımız birbirine yakın dururken, yumuşak bir ses tonuyla yanıt verdi: "Geçen sene, annem çok fazla kızla çıktığım, kalplerini kırdığım, onları ciddiye almadığım için üstüme geldi. Ona kimseye bir söz vermediğimi söyledim, o da bana artık bu sözü vermenin vaktinin geldiğini söyledi. Babam da bu konuşmayı duyunca, beni rahat bırakmasını, daha çok genç olduğumu, günün birinde beni altüst edecek bir kızla tanışacağımı söyledi." Burnu benimkine hafifçe sürtünürken sırıttı. "Eh, haklıydı. Düşündüğümünden daha erken oldu. Beni altüst ettin, Charley. Beni çok güldürmenle ve çok zeki olmanla bir ilgisi olabilir. Çok da seksisin. Çok ama çok," diye mırıldandı dudakları. "Bildiğim tek şey, büyük bir ihtimalle benden çok daha iyisini hak ettiğin ama buna izin vermeyecek kadar bencilim. Senden hoşlanıyorum ve benden o kadar çok hoşlanmanı istiyorum ki senin için yeteri kadar iyi olmadığımı umursamamanı diliyorum."

Bu itirafı kanımı kaynatınca ve göğsüme ve karnıma muhteşem bir sızı yayınca, dudağımı ısırdım. "Bu bir tavlama lafıysa, hayalarına tekme atarım Jacob Caplin."

Suratını buruşturdu. "Bir tavlama lafı değil. Bir tavlama lafına ihtiyacım yok."

"İnanılmaz derecede küstahsın."

"Biliyorum." Hafifçe güldü ve tek elini sırtıma koydu. Sırtımı okşarken ve atkuyruğumun altına kadar ilerlerken

ürperdim. Eliyle ensemi kavradı ve beni hafifçe tutup gözlerinin içine bakabilmem için başımı geriye çekti. "Egom büyük bir sorun haline gelmesin diye, ayaklarımı yerde tutmana ihtiyacım var. Lütfen, Charley... Benimle çık."

Bana çok uzun bir süreymiş gibi gelen on saniye boyunca onu sinir etmek için bir şey demedim. Parmaklarının sıkıntıdan gerildiğini hissedince, ağır ağır gülümsedim. Bunu görünce, bedeni rahatladı ve başımı salladım. "Peki, tamam. Seninle çıkacağım."

"Chicago'da bir pikap kullanamazdın." Jake beni elimden tutup kamyonetine götürürken, suratıma kocaman bir gülümseme yayıldı.

Kusursuz bir beyefendi gibi, beni bir randevuya çıkarmadan önce annemle ve babamla tanışmaya gelmişti. Annemin Jake'in muhteşem olduğunu düşündüğünü görebiliyordum ama babam temkinliydi. Jake'le ilgili birtakım öyküler duymuştu ve Casanova'nın kızını bir randevuya götürecek olması çok da hoşuna gitmemişti.

Jake, Ford'un yolcu kapısını açarken bana gülümsedi. "Babamdan bir rüşvetti. Nedenini sorma ama hep bunlardan isterdim." Omuz silkti. "Gerzek Indiana'ya taşınmanın acısını hafifletti."

Kasabama küfretmesine keyfim kaçarak arabaya bindim. "Şımarık bir şapşalla çıkıyorum yani."

Gülüp kapıyı kapattı. Sürücü tarafına geçince, suratında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sırf bil diye söylüyorum, bu yaz hariç her tatilimde amcam için bir araba valesi olarak çalıştım. Kazandığım bütün parayı biriktirdim ve bu arabaya yatırdım. Babam pikap için arabamı satmamı istemedi ama hız yapmamı engellemek için bir

rüşvet olarak kullanıp pes etti.” Bilmiş bilmiş gülümsedi. “Beni beklediğini biliyor olsaydım, hızımı kesmek için bir rüşvete ihtiyaç olmazdı.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, Bay Kusursuz. Şımarık değilsin ama kasabama küfretmemeye çalış.”

Gülmemeye çalıştı ama beceremedi. “Anlaştık. İçtenlikle özür dilerim.”

Mahallemden çıkıp Main Sokağı’na doğru giderken, ikimiz de sessizdik. Liseden geçip bizi otoyola çıkaracak yola saptığımızda, merakla ona baktım. “Nereye gidiyoruz?”

Yanıt vermedi. Bunun yerine, Brenton Tarlaları’na saptı ve kamyoneti açıklık alanın ortasında durdurdu. Etrafımızda çimlerden, uzakta ağaçlardan ve tepemizde yıldızlı gökten başka bir şey yoktu. Jake yine bana bakıp sırttı, kamyonetten indi, müzik setinde çalan MP3’ünü ve kamyonetin farlarını açık bıraktı. Kamyonetten inmeme yardımcı olup, beni kamyonetin arkasına götürdü. Jake’in kamyonetin arkasına bir battaniye serdiğini ve köşeden bir buz kutusu çıkardığını görünce, midemde küçük bir heyecan hissettim. Buz kutusundan birkaç sandviç, kurabiyeler, patates cipsleri ve iki şişe su çıkardı.

“Akşam yemeği bizi bekler.” Elini uzattı. Beni kamyonetin arkasına çekerken güldüm.

Yanıma bir kazak aldığımı sevinmiştim. Ekim ayına girmek üzereydik ve hava geceleri epeyi serinlemeye başlamıştı.

Gülerek fındık ezmeli sandviçimi ısırdım.

Jake bana bakıp sırttı. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” deyip kıkırdadığımı duyunca, daha da sırttı. “Ellilerde Amerika’nın ufak kasabalarında geçen çok fazla film izlemiş olabilirsin. Burada randevulara

çıkığımızda, kamyonetlerin arkasında vakit geçirmeyiz. Genellikle, birbirimizin odasında, teknolojik cihazlarla kuşatılmış halde takılırız.”

Onu vurmuşum gibi, eliyle göğsünü tuttu. “Yıkıldım. Ben de bunların romantik olduğunu sanıyordum.”

Daha da güldüm. “Bunlar romantik zaten.” Kıkırdamayı kesmeye çalıştım ve ona içtenlikle gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Jake rica ederim der gibisinden başını salladı ve yerine yerleşti. “Biliyor musun, yaşıtımız olan diğer kızlar gibi değilsin.”

Merakla tek kaşımı kaldırdım. “Değil miyim?”

“Hayır. Soğukkanlı oluşunu inanılmaz seksi buluyorum.”

“Galiba buna paradoks diyorlar, dostum.”

“Yani... Abartılı değilsin, dedikoduyla veya önemsiz aptalca şeylerle ilgilenmiyorsun. Seni arkadaşlarıyla birlikteyken izliyorum. İçlerinden biri sebepsiz yere olay çıkardığında ya uzaklaşıyorsun, ya da diğerleri onu yaştırtmaya çalışırken olanları izliyorsun. Birisi hakkında dedikodu yaptıklarında, gözlerini deviriyorsun. Kötü niyetli dedikoduysa, büyümelerini söylüyorsun. On altı yaşındaki pek çok kızın bunu yapacak cesareti yoktur. Birçok on dört yaşındaki kızın da ablalarını kurtarmak için bir arazi aracının önüne atlayacak cesareti yoktur.”

Ofladım. “Tanrım, bunlara kulak asma, Jake. Kim olsa aynı şeyi yapardı.”

“Hayır.” Sesinin ciddileştiğini duyunca, ona baktım. “Hayır, herkes aynı şeyi yapmazdı.”

Beni delip geçen bakışlarının altında biraz huzursuz oldum. “Jake...” İç çektim, sandviçimi kucağıma indirip

ondan başka herhangi bir yere bakmaya çalıştım. "NE kadar harika olduğumla ilgili şakalar... Benimle ilgili bu fikre kapılmanı istemiyorum... Bu, ulaşamayacağım bir şey. Ben sadece Charley'yim. Lanton, Indianalı sıradan bir kızım."

"Seninle aynı fikirde değilim."

Göğsüm kabarmış, tüm bedenim kamyonetin arkasından pikniğimizi saran o ağırlık neyse, o yüzden gerilmişti. Tanrı aşkına, daha randevumuza çıkmalı yirmi dakika olmuştu ve çoktan Ciddiyet Dünyası'na girmiştik.

"Charley, bana bak."

Dediğini yaptım ve gözlerine bakarken, nefesimin tekrar kesildiğini hissettim.

"Bunun mümkün olmaması gerekirdi ama nasıl olduysa gerçekleşiyor," diye fısıldadı. "Benim için özelsin. Senin de benim özel olduğumu hissedeceğini umabilirim ancak."

"Seni tanımıyorum bile." Beynim mantıklı bir şeyler söylüyor, kalbimse tam aksini haykırıyordu.

Jake ağır ağır başını salladı. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Bir süre konuşmadan sandviçlerimizi yedik ve radyoyu dinledik.

Nihayet, bir çılgınlık olacağını bildiğim halde kendimi daha fazla tutamadım. "Sen de benim için özelsin," diye fısıldadım.

Jake bana döndü, gözleri karanlıkta parladı. "Öyle mi?"

Utanıp başımı önüme eğdim. "Henüz öpüşmedik bile."

"Efsane olacak."

"Ya öyle olmazsa?"

Jake başını geriye atıp güldü. "Her şey konusunda bu kadar karamsar mısındır?"

"Hayır. Sadece bir soru soruyorum."

"Güven bana. Efsane olacak."

Ona dikkatle bakarak biraz su içtim. Yutkunup dudaklarımı sildim. "Kendine olan bu aşırı güvenin sorun olabilir."

"Sorun değil. Buna bayılıyorsun."

"Hayır, ızgara peynire, çikolatalı milkshake'lere, The Killers'a, Metric'e, Lucky blucinlere, anneme, babama ve Andrea'ya bayılıyorum."

Jake hafifçe güldü. "Bu sırayla mı?"

Muzip bir tavırla gözlerimi kıstım. "Olabilir. Sen nelere bayılırsın?"

"Gio'nun Pizzası'na: Chicago'daki en iyi pizzadır; Reese fındık ezmeli keklere, White Sox'a, Pearl Jam'e, Silversun Kamyonetlerine, Bob Dylan'a, The Smiths'e, kamyonetime, anneme, babama, belki Luke'a."

Tamam der gibi başımı sallayıp kayıtsızca, "Kamyone-tine isim verdin mi?" diye sordum.

"Yok ama aklımdan The Vedder ismi geçiyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Neden?"

Jake onu vurmuşum gibi irkildi. "Eddie Vedder'a ithafen. Pearl Jam'in solisti?"

Omuz silktim. "Pardon. Onları hiç dinlemedim."

Evet, bu sefer sözlerim kesinlikle bir mermi etkisi yaratmıştı. Jake başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Yok, olamaz. Hayatında hiç Pearl Jam dinlememiş bir kızla çıkmış olamam. CD'lerimi ödünç alabilirsin."

Güldüm. "Sorun değil. Madem onları bu kadar seviyorsun, albümlerini indiririm."

"Şey, bir kere, çok albümleri var; ikincisi, bu grup Pearl Jam. CD'den dinlemen gerek."

Yine gülmemeye çalıştım ama dudaklarım bana ihanet edecekmiş gibi titredi. "Tamam."

"Hiç Pearl Jam dinlememiş," diye mırıldandı hayretle. Kahkahalardan boğularak "Ceza verilmesini gerektiren bir suç değil," dedim.

"Çok yazık. Sana ceza vermenin çok yaratıcı bir yolunu bulabilirdim."

Yanaklarımın kızardığını hissedip, suratına bir peçete fırlattım. "Pis bir zihnin var, Bay Caplin."

Homurdandı. "Tabii ki. On altı yaşındayım." Yiyecekleri battaniyenin yukarisına çekti. Ne yapmaya çalıştığını anlamak için dikkatle onu izledim. En sonunda, sadece sırtüstü uzandı ve bana uzan der gibi gülümserken kollarını başının altına koydu. Kayıtsızca yanına uzandım ve bedeni benimkine değiyormuş gibi ılıkliğini hissettim. Aklına tuhaf fikirler gelmesin diye aramızda boşluk bıraktım.

Yıldızları izlerken, hayatımda daha önce kimseyle hissetmediğim kusursuz bir rahatlıkla, sessizliğin içinde orada öylece uzandığımızı fark ettim.

"Ona 'Eddie' de gitsin."

Jake bir kahkaha patlattı. "Ne?"

"Vedder ismini söylemek kolay değil. Eddie daha basit."

"Kamyonetime 'Eddie' ismini mi vermemi istiyorsun?"

"Sadece bir öneri."

"Ama o *Frasier*'daki köpek değil. Bir pikap."

"Ona 'Ford' de o zaman."

"Ukala bir işadamı da değil."

Bu sefer, ben bir kahkaha patlattım. "Zorro'ya ne dersin?"

"Bu işi ciddiye almıyormuşsun gibi gelmeye başladı."

"Hayır, ciddiye alıyorum. Bir kamyonete isim vermek çok önemli. Erkeksi bir isim arıyordum. Güçlü bir isim."

"Aklına gele gele Zorro mu geldi?"

"Hulk'a ne dersin? Batman? Batmobil?"

"Bunlara yanıt bile vermeyeceğim."

"Alan? Bob?"

"Şirin olduğun için çok şanslısın."

"Ozzy? Limon? Morrison? Joplin?"

"Charley..."

"Hendrix."

Jake yanımda kıpırtısızdı ve ona bakmak için dönerken, bakışlarını suratımda hissettim. "Bu isim hoşuma gitti," diye mırıldandı.

Dönüp gözlerine baktım ve gülümsedim. "Hendrix mi?"

"Evet, süper."

Tek elimi kamyonetin zeminine yaslayıp karanlığa, "Seni burada Hendrix olarak vaftiz ediyorum," dedim.

Birden, Jake elimi kaptı ve başparmağıyla okşamaya başladı. Tekrar gözlerine baktım. "Kamyonetime isim verdin," dedi.

"İsmi geri alabilirsin," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Jake başını salladı. "Çok derin konulara indik, bebeğim."

Elim elinde gerilince, bunu hemen fark etti. Parmaklarını gevşetip, benimkilerin arasından geçirdi. "Derinlik konusundan çok emin değilim. Sığ sularda daha rahat nefes alırım."

"Doğru değil," diye fısıldadı. "Sığılıktan nefret edersin."

En sonunda, tuttuğum nefesimi bıraktım ve başımı çevirip yıldızlarla kaplı göğe baktım. Jake elimi bırakmadan en sevdiğim rengin ne olduğunu sordu.

"Yeşil."

"Benim de," dedi alçak sesle. "Ama siyahı da severim."

"Siyah bir renk midir?"

“Bir tona kıyasla mı?”

“Evet.”

“Fark eder mi?”

“Etmez sanırım.”

“En sevdiğin şarkı hangisi?”

Böylece, üç saat süren karşılıklı sorular başladı. Randevumuzun sonunda, Jake Caplin hakkımda benim bildiğimden fazlasını biliyordu.

Hendrix evimin önüne yaklaşırken, midemde uçan kelebekler adeta bir isyan çıkardılar. O an gelmişti. Öpüşme anıydı.

Ama Jake beni öpmek için uzanmadı. Bunun yerine, kamyonetten indirmek için benim tarafıma yürüdü. Elimden tuttu, ben de onu verandamıza kadar izledim. Heyecandan sessizleşmişim. Jake’in beni döndürüp tekrar ensemden tutmasına izin verdim. Beni kendisine çekti ve başını eğip gözlerimin içine baktı. “Bir sonraki cuma benimle çıkıyorsun.”

Heyecan dolu o atmosferden sıyrılıp gözlerimi kırıştırdım. “Sormuyor musun bile?”

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bana hayır deme ihtimalini göze alamam.”

Tamam, beni tamamıyla eritip pelteye dönüştürmeden önce bu kusursuz lafları kesmeliydi. Ela gözlerimde cilveli bir ifadeyle ona gülümsedim. “Sor.”

Derin bir nefes alıp ensemi sıktı. “Charley... Bir sonraki cuma benimle çıkar mısın?”

Kayıtsızca omuz silktim. “Tabii, neden olmasın?”

Jake hafifçe gülerek beni kendisine çekti ve alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, göz kırıp beni bıraktı. “Pazartesi okulda görüşürüz.”

Tamam der gibi başımı salladım; afallamış bir halde orada dururken, yürüyüşünü, Hendrix'e binişini ve gidişini izledim. Beni öpmeden.

Hah.

Aklım karışmış bir halde, hızla arkamı döndüm ve içeri girdim. Annem babam oturma odasında oturmuş, televizyon izliyormuş gibi rol yapıyorlar ve bizi gözetlediklerini örtbas etmeye çalışıyorlardı.

"Nasıl gitti?" diye sordu babam gergin bir sesle. Sanki bunu gerçekten bilmek istemiyormuş ama bilmeliymiş gibi sormuştu.

"Jake'in kusursuz bir beyefendi olduğunu duyunca sevineceksin sanırım." Bunu sıkkin bir tavırla mı söyledim?

"Güzel," diye homurdandı babam.

"Tekrar çıkacak mısınız?" diye sordu annem.

Evet anlamında başımı salladım. "Bir sonraki cuma çıkma teklif etti."

"Tanrım," diye mırıldandı babam.

Annem güldü. Gözlerimi devirip, bir bardak portakal suyu içmek için mutfığa girdim. Kalbim hâlâ Jake'in varlığının içime akın etmesine neden olduğu adrenalinden güm güm çarpıyordu. Telefonumun cebimde titrediğini duyduğumda, nereyse kaburgalarımın birini çatlatacaktı.

Mesajı görünce, suratımda şapşal bir gülümseme belirdi.

Seni en ummadığın anda öpeceğim. Dahası EFSANE olacak.

Midemdeki kelebekler yine çıldırırken, hemen ona yanıt yazdım: *Sana inanıyorum.*

Beşinci Bölüm

Edinburgh, Eylül 2012

Yavaşça arkama baktım. Jake'in suratındaki sıkıntılı ifadeyi görünce, istemeden de olsa ona döndüm. "Ne istiyorsun, Jake?"

Basamaklardan indi; uzun bacakları aramızdaki mesafeyi benden çok daha kısa sürede kapattı. Göz açıp kapayınca kadar, yine önümde duruyordu. Ben de önceki gece yanıma geldiği noktadaydım. Çok kötü bir şey söylememek için çenemi sıktım. Çok kötü bir şey duymayı hak etmiyordu ama affedilmeyi hak ettiğine de emin değildim. Kafam fazlasıyla karışmıştı. Bir yanım hâlâ Jake ve başından geçenler için bir şeyler hissediyordu, diğer yanım sa bana verdiği tüm sözleri tutmadığı için ondan nefret ediyordu.

Tanıştığımız andan itibaren, beni derinlere çekmiş, benimle birlikte orada olduğuna yemin etmişti. Bu, bir yalandı. Sığ sulara geri çıkmış, beni boğulmaya terk etmişti. Daha da kötüsü, bir başka kızla yeni bir derinlik bulmuştu.

Jake hafifçe öksürdü ve beni şimdiki zamana geri getirdi. "Söylemem gereken çok şey var, Charley. Bana hiç-

bir şey borçlu olmadığını biliyorum..." Gözlerine kasvetli bir ifade belirdi. "Ama bunu duyman gerek. Dün geceden sonra, bunu duyman gerektiğini biliyorum."

"Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Büyüdüm. Bunları aştım."

"Biliyorum ama belli ki beni hâlâ affetmemişsin. Dün gece bunu kanıtladı."

"Şok geçirdim. Orada eğleniyordum, bir de baktım ki karşımdasın."

İrkildi. "Tamam. Bak, senden o şoku atlatmanı istemiyorum. Sadece oturup konuşabilmemiz için bir kahve içmek istiyorum."

Jake'in bir şey istediğinde ne kadar ısrarcı olduğunu hatırladığımdan, başımı sertçe salladım. "Yarın. Kütüphane Barı'nda. On ikide. Sana beş dakika ayıracağım." Arkamı hızla dönüp ondan uzaklaşmak istedim ama konuşarak yine beni durdurdu.

"Benim yüzünden kaçman gerekmez. İçeri gel de içkini bitir."

Bu arsızlığına içimden bir küfür savurdum ve arkama baktım. "Senin yüzünden kaçmıyorum. İçkimi bitirdiğim için çıktım. Ama senin hâlâ küstah bir hergele olduğunu görebiliyorum." Ondan bir an önce uzaklaşmak için çaresizlik içinde uzun adımlar attım.

"Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum!" diye bağırdı avluda.

Yumruğumu havaya kaldırdım ve ona hareket çektim.

"Bunu da!"

Homurdanıp hızlandım. İhtiyacım olan son şey, Jake'in Jake olmasıydı.

Claudia'nın Jake'le buluşmayı kabul ettiğim için bana delirdiğimi söyleyeceğini sandım ama onunla geçmişte meydana gelen sorunları temizlememin iyi bir fikir olacağını söyledi. Beck'le takılmaktan hoşlandığı ve takılmaya devam etmek istediği için mi, yoksa Teviot'ta biraz birlikte vakit geçirince Jake'ten biraz hoşlandığı için mi öyle dediğini bilmiyordum. Gittiğimi fark edince bana mesaj atmıştı ama ona kalmasını söylemiştim. Beck onu dairemize geri bıraktıktan sonra, bana biraz çakır keyif bir halde Jake'in ve Melissa'nın içki içmek için gruba eşlik ettiğini söyledi.

Söylediğine göre, Melissa gecenin büyük bir kısmında sessiz kalmıştı ve Jake de sürekli olarak güvenini tazelenmeye çalışmıştı. Eski kız arkadaşının Edinburgh'da karşısına çıkması, muhtemelen romantik yurtdışı eğitim maceralarını azıcık sarsmıştı ama umurumda değildi.

Aslında, bu doğru değildi. Bir yanım Melissa'ya da hak veriyordu. Hatta bir yanım dosdoğru ona gidip, Jake Caplin kalbini söküp almadan önce kaçması için onu uyarmak istiyordu.

Ama Claudia ona baktığında, karşısında Kalp Kıran Jake'i görmüyordu. Bana temkinle Jake'in çok hoş, dost canlısı birisi olduğunu ve her şey yolundaymış gibi davrandığını söyledi. Masada bir tek Lowe gelip beni sorduğunda gergin bir an yaşanmıştı. Claudia ona yorgun olduğumu söylemişti, Lowe da ona onlarla bir daha çıktığımda Pearl Jam tişörtümü giyerek gelmemi bana söylemesini istemişti.

"İyi olacak," dedi Claudia kendinden emin bir tavırla beni kapıya kadar geçirirken. "Dersler başlamadan önce sorunları halledersen, sonra da burada güzel vakit geçirmeye odaklanırsın."

Keşke onun kadar kendime güveniyor olsaydım diye düşündüm. Ama kendime güvenmek yerine, Teviot'a göğsüm kalp atışlarım yüzünden sarsılarak, midem bulanarak girdim. Onun için özel bir şeyler giymek istememiştim, çünkü bunun hemen belli olacağını düşünmüştüm ama ona seksi görünme gibi aptalca bir istek de duyuyordum. En iyi siyah dar blucinimi, hafif topuklu kısa siyah botlarımı ve beli biraz kısa ve göğsü kısmı dar yeşil bir Harley Davidson tişörtü giydim. Bu kıyafetin üstüne takılarımı da taktım ve saçlarımı doğal dalgalı haliyle bırakıp toplamadım. Jake bir keresinde bana gün boyunca, her gün saçlarımın seksi göründüğünü ve bunun onu çıldırttığını söylemişti. Her şeyimle onu çıldırmayı deli gibi istiyordum. Onu sevdiğim için acı çekmem gerektiye, onun da acı çekmesinin kesinlikle biraz faydası olabilirdi.

Yanından geçtiğim birkaç genç başlarını sallayarak selam verdiler ve o günkü kıyafetimi iyi seçtiğime karar verdim. Yaşasın. Kütüphane Bari'nda, ilk olarak barmeni gördüm. Umurumda olmadığı için dağınık bir görünüme var sanıyorsun ama aslıdan umurumda tarzı şirin bir çocuktur. Aslında, hiç tipim değildi ama bana selam verince nezaketen gülümsedim. Arkamı dönünce, Jake'in sağ tarafta yanları açık bir bölmede oturduğunu gördüm. Kaşlarını çatmış barmene bakıyordu.

Midemin heyecandan bulanmasını hissetmemeye çalışarak, kayıtsızca ona doğru yürüdüm ama Jake beni görünce kendime olan güvenimi biraz kaybettim. Beni tepeden tırnağa süzerken, bedenimdeki bütün sinir uçları alev almış gibi hissettim. Çenesinde bir kas seğiriyordu; birden huzursuz olmuş da oradan gitmek istiyormuş gibi deri koltukta doğrulduğunu fark ettim.

"Jake," dedim monoton bir sesle ve karşısındaki koltuğa geçtim.

"Charley." Barmenden bir şey istemek için elini kaldırdı. Barmen kahve siparişimizi almak için masamıza geldi ama bana beğeniyle dikkatle bakması havayı daha da gerdi. Uzaklaştığında neredeyse derin bir oh çekecektim.

Kahvelerimizi beklerken, gergin bir sessizlik oldu... Jake'le ben o güne kadar hiç o durumda kalmamıştık. Nihayet kahvelerimiz geldi, Jake bir yudum aldı ve konuşmaya başladı. "Saçların çok daha açık bir renk. Güzel görünüyor."

İltifatı hoşuma gitmişti ama bunu belli etmedim ve boş boş suratına baktım.

Taktik değiştirdi. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Fincanımı tabağının üstüne koydum ve bu boktan şeyleri dinlemek için vaktim yokmuş gibi iç çektim. "Buraya bu yüzden mi geldim, Jake? Bildiğim şeyleri dinlemek için mi?"

"Elimden geleni yapıyorum. Eskiden dürüstlük hoşuna giderdi. Değıştin mi?"

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Artık daha kötüyüm. Senden öğrendiğim bir ders."

Bana biraz daha yaklaşabilmek için dirseklerini masaya dayadı ve içten bir ifadeyle bana baktı. "Sana bok gibi davrandım. Bunu geri alamam. Ama özür dileyebilirim. Açıklamaya çalışabilirim."

Başımı hafifçe sallayarak devam etmesi için teşvik ettim.

"O olay olduğunda, zihnimde bir yerlerde kaybolmuştum, Charley. Bunu aşp hiçbir şeyi veya hiç kimseyi görmiyordum. Kontrolden çıktığı için öfkeliydim ve kendimi suçladım. Sen de bunların arasında kayboldun."

"Sana asla sırt dönmedim. *Beni* neden suçladığını anlamıyorum."

Kaşlarını çattı ve acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. "Seni suçlamadım. Söylemek istemediğim şeyler söyledim. Tek istediğim oradan gitmekti ve her şeyi geride bırakmaktı. Ama geriye baktığımda, çok geçti. Sana yaptıklarımı değiştiremedim. Yok ettiklerimi değiştiremedim. Hayatına devam etmen için seni rahat bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. O zamanlar çocuktuk, Charley."

Yaşımızın bir anlamı varmış gibi söylemişti bunu. O gittikten sonra, diğerlerinin bana söylediği gibi söylemişti. Sanki sadece on altı yaşında olduğum için, ilişkimiz gerçek değilmiş gibi... Ona çok âşık olmamış, derinlere inmemişim gibi. Jake'in de bu fikirde olması adeta kalbimi deşmişti. "Benden uzağa mı gitmek istedin, oradan mı?"

"Oradan. Senden de. Her ne kadar istemesem de sen de oranın bir parçasıydın."

İşte, o konuda onunla hemfikir değildim. "O halde, geri dönmediğin çok iyi olmuş. Tabii, orayı hâlâ öyle görüyorsan."

"Charley, şu anda seninle ilgili sadece iyi şeyleri hatırlıyorum. Bektan diğer şeyleri geride bıraktım." Bakışlarını kahvesine indirirken kirpikleri gözlerini örttü. "Hayatımda edindiğim en yakın arkadaştın. Seni özledim. Her zaman özledim ve arkadaşlarımızı nasıl geride bıraktığımdan hep pişman oldum. Ama partide... Bana nasıl baktığını görünce..." Boğazı düğümlendi. "Bununla başa çıkmak çok zordu. Bir şekilde kendimi senin... Her şey konusunda kayıtsız olacağına inandırdım. Seni görür görmez öyle düşünmekten vazgeçtim."

Bu içten özrü ve beni özlediğine dair itirafı beni hem incitti, hem de rahatlattı. Oturduğum yerde biraz gevşe-

dim, içimi ılıkılığıyla rahatlatan kahve fincanımı sıkıca kavradım. "Sen ve ailen için kolay olmadığını biliyorum, Jake. Bunun yüzyılın en yetersiz ifadesi olduğunu da biliyorum... Ama denedim. Anlamayı denedim ama ne kadar istediysen de olanlar yüzünden bana yaptıklarını affedemiyorum. Tabii, özrünün hiç faydası olmadı demek istemiyorum. Teşekkür ederim."

Jake hafifçe gülümsedi. Gülümsemesini ta içimde hissettirdi. Hemen bakışlarımı ondan ayırıp etrafa bakınıyormuş gibi yaptım. "Arkadaş olmamızı istiyorum."

Sözleri bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirmeme neden oldu. "Ne?"

Omuz silkti. "İkimiz de bir seneliğine buradayız. Bir zamanlar, çok iyi arkadaştık..."

Birden, nefes almakta zorlandığımı hissettim ve hızla ayağa kalkıp kahvemini yanına para koydum. "Bak Jake, partide sana öyle tepki gösterdiğim için özür dilerim. Bundan böyle, seni gördüğümde nazık davranacağıma söz veriyorum. Hayatında artık boktan şeylerin olmasını hak etmiyorsun. Ama aradan uzun süre geçti. İkimiz de artık farklı insanlarız. Bırak böyle kalsın." Yanıt vermesine fırsat vermeden masadan uzaklaştım ve Jake Caplin'den uzaklaşmak hayatımda yapmaktan en nefret ettiğim şey değilmiş gibi cilveli barmene geri el salladım.

"Nereye gidiyoruz demiştin?" Avlunun kapısında duruverdim. Cuma gecesi saat dokuzu geçiyordu ve Cowgate ve Grassmarket çoktan müzikle ve insanlarla cıvı cıvıldı. Üstümde blucinim ve Pearl Jam tişörtüm vardı, çünkü Claudia bunları giymem için direttiği... O geceki planlarımızı nihayet anlattığında, aklıma bana birkaç gün önce

söylediği şeyler geldi.

“Beck uğrayıp bizi grubun ilk programına davet etti. Sokağın biraz aşağısındaki bir barda çalacaklar.”

“Sen ve Beck ne zamandan beri böyle sıkı fıkı oldunuz?” diye sordum bir oyalama taktiği olarak. Gitmemek için bir neden düşünmeliydim.

“Sana arkadaş olmak istediğini söylemiştim. Bir erkek sürtük gibi davranmadığında süper birisi. Onunla ve grubuyla takılmakta bir sakınca görmüyorum.”

“Şey... Sorun Jake.”

“Jake grupta değil.”

Onu gırtlaklayabilirdim. “Bunu biliyorum, Claud. Ama arkadaşları olduğunu ve orada olacağını biliyorsun. Onunla birlikte.”

Elimi tutup anlayışlı bir tavırla sıktı. “Bebeğim, yapabileceğin en iyi şey olanları aşmışsın gibi davranmak. Kimse numara yaptığını anlamaz. Zekisin, seksisin ve herkes istediğin kişiyle birlikte olabileceğini biliyor. Jake’e takılıp kaldığını düşünmeleri için hiçbir neden yok.”

“Çok tatlısın ama cidden çok önyargılısın,” dedim öfkeyle homurdanarak. “Sadece onunla ve Melissa’yla birlikte takılıp takılamayacağımı bilmiyorum.”

Omuz silkti. “O halde, aklını onlardan uzaklaştıracak birisini bul. Beck bana Lowe’un senin çok seksi olduğunu düşündüğünü söyledi.”

Tişörtümü işaret ettim. “Pearl Jam tişörtü. Ondan hoşlandığımı sanacak.”

“Neden hoşlanmayasın? Lowe şirin bir çocuk.”

Kaşımı kaldırdım. “Aynı zamanda, kötü bir çocuk.”

“N’olmuş? Onunla evlenecek değilsin ya? Aklını dağıtacak bir şey arıyorsun sadece.”

“Herkesle yatıp kalkmadığımı bilirsin.”

“Onunla yatman gerektiğini kim söyledi?”

“Her şeye verecek bir yanıtın var, değil mi?”

Arkadaşım birden ciddileşti ve kolumu neredeyse canımı acıtacak kadar sıktı. “Bu çocuğu unuttuğunu sanıyordum. Sonra, oraya gidiyoruz, onun da orada olduğunu görüyoruz ve onu unutamadığını fark ediyorum. Bence onu düşünmediğin zamanlarda bile unutamadın. Karşına onu gerçekten geride bırakabileceğin kusursuz bir fırsat çıkmış olabilir.”

Sonuçta haklı olduğunu biliyordum. Âşık olduğum on yedi yaşındaki Jake’e takılıp kalmıştım. O, artık yoktu. Melissa’ya âşık olan yirmi yaşındaki Jake’le biraz vakit geçirirsem, belki bunu en sonunda kafama sokabilirdim. Pes ettim ve Claudia’nın beni oraya götürmesine ses çıkarmadım.

Yanılmamıştı. Grup, dik bir yokuştaki iki sıra binanın arasında bir köşeye sıkışmış Milk isimli bir barda çalışıyordu. Daracık bir yol yayaları Cowgate’ten şehrin The Royal Mile’a açılan bölgesine götürüyordu. Son birkaç gündür. Claudia ve ben oda arkadaşlarımızla ve komşularımızla birlikte akşamdan kaldığımız günleri telafi etmeye çalışmış ve bu süreyi önümüzdeki dokuz ay boyunca bize ait olacak şehri daha iyi tanımak için harcamıştık. Old Town’ın altını üstüne getirmiş, meşhur köpek Grey Friars Bobby’nin mezarını ziyaret etmiş ve J.K. Rowling’in Edinburgh Kalesi’ne bakan, arka odasında Harry Potter serisinin bir kısmını yazdığı söylenen yakınlardaki The Elephant House isimli kafeye gitmiştik. Claude’la birlikte sonra New Town’a gidip Princes ve George caddelerindeki mağazaları dolaşmıştık. Tabii, ondan sonra da Edinburgh Kalesi’ne gitmiştik. Cazi-

besi inanılmazdı. Volkanik bir kayanın üstünden modern şehre bir ortaçağ kralı gibi tepeden bakan şatoya Princess Caddesi'nde yürürken bakacağız derken, ikimizin de boynu tutulmuştu. Büyülenmiş bir halde ta The Royal Mile'a geri dönmüş ve arnavutkaldırımli sokaklardan şatoya yürümüşük. Bacaklarımız yürümekten sızlamaya başlamıştı ama şaşılacak bir biçimde akşamdan kalma halimize iyi gelmişti. Ama eğlence işini artık biraz ağırdan almamız gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Bir barda yasal olarak içebilmek bir yenilikti ama İskoçya'dan sağlam bir karaciğerle ayrılmak istiyordum.

Claudia beni Milk isimli bara soktu ve içeri ilk girdiğimizde afalladık. Hınca hınc bar minnacıktı ve loş ışıklarla, tuğla duvarlarıyla ve alanın büyük bir kısmını kaplayan büyük bariyerle sıkışık bir yerdi. Karşıdaki duvarın önünde boylu boyunca uzanan bir deri koltuk ve karşısında masalar ve sandalyeler vardı.

"Doğru yer olduğuna emin misin?" diye sordum. Jake'i, Beck'i, ya da tanıdığımız başka kimseyi görememiştim.

Claudia kaşlarını çatıp cep telefonunu çıkardı ve mesajlara göz attı. Sonra, surat ifadesi gevşedi ve beni bileğimden tutup arada sırada nazikçe *affedersiniz* diye diye kalabalık barda ilerledi. Alanın en sonunda, barın gizlediği kemerli bir duvardan bir diğer büyükçe odaya geçiliyordu. Masalar ve sandalyeler zeminin büyük bir kısmını kaplamıştı ve odanın karşı tarafında Matt'in davul setiyle, Lowe'unsa gitarıyla ve amplifikatörüyle uğraştığı ufak bir sahne vardı.

İçerisi çok kalabalıktı.

"Claudia!"

Sahnenin yakınındaki bir masaya bakınca, Beck'in orada olduğunu ve sırtarak bize el salladığını gördük. Ma-

saların arasından geçerken, Jake'le Melissa'nın sahneye en yakın sandalyelerde oturduğunu görünce bacaklarım titremeye başladı. Bakışlarım derhal Jake'le Denver'ın yanında oturan Rowena'ya kaydı. Masanın diğer ucunda birkaç boş yer vardı. Biraz nefes alabilmek için mutlu çiftten uzağa oturacağıma sevindim.

Beck'in Claudia'yı o şekilde karşılaması beni şaşırttı. Mesele yanağını öpmesi değildi... Claudia rahat bir tavırla aynı şekilde karşılık verdi; platonik takılıyorlarmış gibi görünüyordu. Ama Claudia Beck aşağı kadar eğilmesin diye parmaklarının ucuna yükselirken, bakışlarım aşağı kaydı ve Beck'in elinin Claudia'nın poposuna gidişini ve onu tereddütle bırakırken hafifçe okşadığını fark ettim.

Claudia bunu fark etmemiş gibiydi ama numara yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Elmacık kemiklerinde hafif bir pembelik belirdi. Yine de Beck onunla yatmayacağını söylemişti, Claudia da bana ondan ne kadar hoşlandığını zihninin gerisine atıp, arkadaşlığının keyfini çıkaracağını belirtmişti.

Beck'in onunla yatmama kararında zorlanmadığından çok da emin değildim. Onları ikinci kere birlikte görüyordum ve Beck bana merhaba derken bile, bakışları hemen herkesle selamlaşmakta olan Claudia'ya kaymıştı.

"Tişörtüne bayıldım," dedi Denver yanına oturduğumda. Claudia soluma oturdu, Beck de onun yanına geçti.

Claudia büyüğü tişörtümün öyküsünü bildiğinden güldü. Denver'a bakıp sıırıttım. "Teşekkürler."

Sonra, kendime hâkim olamadım. Bakışlarım masanın diğer ucunda oturan Jake'e Melissa'ya kaydı. Kaşlarını hafifçe çatmış tişörtüme bakıyordu. Oturduğum yerde huzursuzluk içinde kıpırdanıp Melissa'ya baktım. San-

dalyesini Jake'inkine yanaştırmıştı ve birlikte olduklarını herkes anlasın diye samimi bir biçimde oturuyorlardı. Göz göze geldik ve ona hafifçe gülümsediğimde, ürkek bir gülümsemeyle yanıt verdi.

Büyük bir ihtimalle Jake'in neden tişörtüme baktığını merak ediyordu. Ona açıklayabilirdim ama biraz tuhaf olurdu. Pearl Jam'i bana ilk Jake dinletmişti ve Eddie Vedder'in sesine, grubun tarzına ve öykülerine hayran olmama çok sevinmişti. Bu tişört bana ufacık bir biçimde olsa bile Jake'in dönüştüğüm kişi üzerinde bir etkisi olduğunu hatırlatıyordu.

"Gelmiş ve o tişörtü giymiş." Yanımıza gelen Lowe'un sesini duyunca başımı kaldırdım. Geçerken Claudia'nın omzunu sıktı. "Sana borçluyum."

Ne demek istediğini biliyordum; bu yüzden, suratımı asmamak için kendimi zor tuttum. Sandalyemin yanında durup sessizce ona sarılmamı istermiş gibi kollarını iki yana açınca, kötü çocuk cazibesi işe yaradı ve suratımı asma isteğim dindi. Ayağa kalktım ve benimle flört etmesi önemli değilmiş gibi güldüm. Birbirimize sarıldığımızda, ince tişörtünün altından sert sırt kaslarını hissettiğimde, suratım farklı bir nedenden dolayı kızardı. Sırtıtarak mavi gözlerine baktım ve Claudia'nın haklı olduğuna karar verdim: Lowe çok yakışıklıydı ve benim çok seksi olduğumu düşünüyordu. Hoş bir histi, aklımı her şeyden uzaklaştırabilirdi ve o sıralar ihtiyaç duyduğum şeydi.

"Denver, benimle Charley'nin bir fotoğrafını çek," dedi Lowe arkadaşına başını sallayıp. Beni yanına çekip, kolunu sıkı sıkı omzuma attı.

Denver kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ağabeyim yurtdışında okumam konusunda

bana çok zorluk çıkardı. Bu fotoğrafı onun Facebook sayfasına koyup, doğru kararı verdiğimi göstereceğim.”

“Tanrım,” diye inledim. “Umarım şarkı sözlerin bu tavlama laflarından daha iyidir.”

Gruptakiler gülünce, ben de onlara sıırttım ama Jake’in keyfi kaçmış bir halde başka bir yöne baktığını görünce gülümsemem suratımda dondu. Lowe’la aramda geçen anı düşününce, ne yaptığımı fark ettim ve kalbim duracak gibi oldu.

Lowe eskiden tam Jake’in söyleyeceği şeyi söylemiş, ben de ona vereceğim küstahça yanıtı vermiştim.

Tam Lowe’un kolundan çekilip bu olayın Jake’le ilgili başka bir şeyi hatırlatmasına izin vermekten kaçınmak üzereyken, Denver telefonunun kamerasını açtı ve Lowe beni tekrar yanına çekti. Parmak uçları gitar çalmaktan nasırlaşmıştı ve belimi tutmak için elini aşağı götürüp tişörtümün bittiği yerde tenimi hafifçe okşadığında, ürperdiğimi hissetti ve o da bundan hoşlanıp daha da sıırttı. Ona bakıp suratımı buruşturunca, öylesine masum bir biçimde güldü ki ben de gülmeden edemedim. Sonradan Denver’ın o anın fotoğrafını çektiğini öğrenecektim, çünkü Lowe bunu gerçekten de Facebook’ta *paylaştı* ve benimle arkadaş olduktan sonra beni etiketledi. Birbirimize dönüp güldüğümüz, birbirimizi hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi sarıldığımız harika bir fotoğraftı. Fotoğrafı görür görmez, huzursuz olup utandım.

Lowe bana ve Claudia’ya birer içki almak için bara gitti. Geri geldiğinde, Claud Lowe yanıma oturabilsin diye bir sandalye yana kayd. Matt bir süre sonra masaya geldi ve Jake’in yanına oturdu. Beck grubun az sonra programa başlayacağını söyledi.

Sohbet koyulaşınca, Lowe kolunu sandalyemin arkasına atıp bana yaklaştı. Bakışlarım otomatik olarak dudak piercing'ine gitti ve kendime hâkim olamadan gözümün önünden bir sahne geçti. Sanırım, Lowe da bunu fark etti, çünkü gülümsemeden önce dişleri piercing'ine hafifçe çarptı.

"Aklından hınzırca bir şey mi geçti, Charlotte?" diye mırıldandı muzip bir ifadeyle.

Utandığımı gizlemek için başımı kayıtsızca salladım. "Sadece onu taktırırken canının yanıp yanmadığını merak ettim."

"Kaburgalarındaki dövmeleler kadar değil."

Ne karşılık vermemi istediğini çok iyi bildiğimden hafifçe gülümsedim. "Senden tişörtünü çıkarmanı istemiyorum."

"Kahretsin. Ama esaslı bir dövmem var." Gülümseyip başını bana yaklaştırdı. "Tuhaf bir his mi? Jake'i yeniden görmek yani."

Hakkımda konuştuklarını anlayınca, pek de hoşnut kalmamışım gibi kaşımı havaya kaldırdım.

Lowe omuz silkti. "Birinci sınıftan beri arkadaşsınız. Bana ikinizden söz ettiğinde, bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Baktan bir durum."

"Uzun süre önceydi."

"O halde, yalnız mısınız?"

Erkekler arasında birbirlerinin eski kız arkadaşlarıyla çıkmamak konusunda bir kural olup olmadığını merak ettim. Belli ki Lowe'a göre böyle bir kural yoktu. "Kastettiğin şey ona ait olup olmadığımı değilim." Komikti ama bunu Jake'ten ayrıldığımdan beri ilk kez yüksek sesle söylemiştim. Bunun canımı ne kadar yaktığına artık şaşırmıyordum.

"Başka birisine ait misin peki?"

"Bence kimse kimseye ait değildir. Böyle düşünmek insanı sonunda üzer."

Lowe düşünceli bir tavırla başını hafifçe yana eğdi ve gözlerinde tuhaf ve ciddi bir ifade belirdi. "Bence şarkı sözlerim hoşuna gidecek."

"Sizi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Ama seni uyarıyorum. Bizi bir kere dinledin mi, grubun peşinden ayrılmayan tiplerden olacaksın."

Gülerek başını salladım. "Kusura bakma, ben pek öyle grupların peşinden koşan kızlardan değilimdir."

"Bana meydan okuyorsun galiba."

"Hayır, doğruyu söylüyorum. İstersen meydan okuma olarak düşün ama bunun Sisifos'un ki gibi nafile bir uğraş olduğunu göreceksin."

O kadar yüksek sesle güldü ki herkes ona baktı. Gözleri parıldıyordu. "Klasik edebiyat mı okuyorsun?"

Hafifçe gülümsedim. "Psikoloji."

Daha da çok güldü. "Sahi mi?"

"Yok. Ceza hukuku."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Birama bakıp gülümsedim, Lowe'un orada olmasına ve dikkatimi Jake'ten uzaklaştırmasına sevindim. Jake'le göz göze gelince gülümsemem silinir gibi oldu ama o gergin bir tavırla bana gülümsedi ve Melissa'nın ne dediğini duymak için başını çevirdi. Claudia'ya baktığımda, mutlu mutlu bana gülümsediğini, gözleriyle imalı bir şekilde Lowe'u işaret ettiğini gördüm. Bana göz kırpınca, bunu görmezden geldim. Gülüp Beck'e döndü.

"Neden hukuk okuyorsun?"

"Polis olmak istiyor."

Bunu Jake'in söylediği duyunca, şaşkınlıkla ona bak-

tım. Yine kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Yanıtının tam kalbime isabet etmesi hiç hoşuma gitmemişti. Claudia ne yanıt vereceğimi bilemediğimi fark edince benim yerime yanıt verdi. "Aslında, Charley'nin ailesi onun polis olma fikrinden o kadar nefret etti ki hukuk okuluna başvurabilmek için bir hukuka giriş derecesine razı oldu."

Jake dikkatini bana verirken, surat ifadesi değişir gibi oldu. Kimsenin anladığını sanmıyordum ama ben anlamıştım. İkimizin "birlikte" olduğu zamanlarda, ailemin kariyer seçimimden mutlu olmadığından ona söz etmiştim. Ne vakit onlara boyun eğecek gibi olsam, Jake kararlılığını artırıyordu. Aslında, polis olmaktan vazgeçmemiştim. Sadece ailemi bunu yapmak istediğime ikna edene dek biraz fedakârlık yapıyordum. Yaptığım her şeyde bana destek çıkmaları her zaman çok önemli olmuştu ve onları ikna edemeyeceğim diye giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştım. Bana çok yakında destek vermeye başlamazlarsa, kariyerimin ne yön alacağını bilemiyordum.

Jake onlara tamamıyla boyun eğdiğimi ve bu fikir değişikliğinin artık hayatımda olmamasıyla ilgili başka bir şey olduğunu düşünebilirdi. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordum ama *bir şey* hissettiği belliydi.

"Claudia da hukuka giriş dersleri alıyor," dedim Lowe'a dönerek. "Öyle tanışmıştık."

"Neden hukuk okulu?" diye sordu Beck onu çözememiş gibi sırtarak.

"Çünkü gözlerimi yumup parmağımı lisans programlarının üstünde gezdirdiğimde, ceza hukuku denk geldi."

Şaka falan yapmıyordu.

Beck'in birası boğazına kaçtı ve Claudia çılgının tekiymiş gibi başını salladı.

Böylece, masada herkes birbirine ne okuyorsun diye sormaya başladı. Sanırım, yeni arkadaş olan bir grup üniversiteli bunu daha ilk baştan konuşuyordu ki bir daha bu sıkıcı konu açılmasın. Jake, Beck ve Lowe endüstri mühendisliği okuyordu, Denver uygulamalı matematik. Rowena İngiliz Edebiyatı, Melissa ve Matt de tarih okuyordu.

Çocuklar Rowena'yı bölümü yüzünden alaya aldılar ama Rowena oralı olmadı. Tam o sırada, sakallı bir adam geldi ve başlama vaktinin geldiğini söyledi.

Lowe ayağa kalkarken bana göz kırptı. Ben de ona bol şans diledim. Başını hafifçe salladı ve kendinden emin bir tavırla sahneye yürüdü. Sahneye atlarken, blucinindeki kısa zincir sallandı. Grup hazırlanırken, Claudia heyecanla yanıma sokuldu. Tüm bunlar olup biterken. Jake'le Melissa'ya bakmamaya çalıştım.

Lowe ve Beck neredeyse aynı anda gitar kayışlarını başlarının üzerinden geçirdiler. Onları başlıları Denver izledi ve Matt davulun ardına oturdu. Sadece Denver'in ve Lowe'un önünde mikrofon vardı ve Lowe'un ki sahnenin ortasındaydı.

Kalabalık bara baktım ve yaşıtımız bir sürü genç gördüm. Kızların neredeyse yarısı dişi aslan çizgi film karakterleri gibiydi ve Beck'le Lowe, sulu birer konuşan zebra bifteğiymiş gibi bakışlarını onlara dikmişlerdi.

Sırttım ve ilk gitar melodisi barı doldururken gruba döndüm. Lowe pürüzsüz, kalın bir sesle şarkı söylemeye başladığında, ne kadar seksi olduğunu düşündüm. Vibratörümü memnuniyetle sesiyle değiştirebilirdim. Onu dinlerken, grubun müziğine kapıldım. Lowe haklıydı. Şarkı sözlerine bayılmıştım. Gerçek sözlerdi, öyle masalvari

şeyler değildi ama bir yandan da çelişkiliydi. Sanki başından ne geçtiğini biliyordu ama daha fazla olasılığın da olduğunu hissediyor gibiydi. Müzisyenlerin içlerinden geçenleri bir şarkıya dökmelerinin hep çok cesur bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Grubu artık tanıdığım için, bunu daha da iyi anlamıştım. İtiraf etmem gerekirdi ki etkilenmişim.

Birkaç şarkıdan sonra, Lowe “sığ sularda kaybolmakla” ilgili bir şarkıya geçti ve sözler ağzından çıkar çıkmaz Jake’e baktım.

Göz göze geldiğimizde, boğazımı yakan bir düğüm oluştu.

Grubu izlemiyordu. Bana bakıyordu.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, kulaklarımdaki uğultuyu duymamaya çalıştım ve gruba odaklanmak için arkama döndüm. Ama yapamadım. Lowe’un seksi sesi bile dikkatimi Jake’ten ve ikimizle ilgili hatıralardan uzaklaştıramadı.

Müziğin geri kalanında, huzursuz bir biçimde gözlerimi kırıştıtırıp durdum ve Lowe mikrofona “Çalıntı’yı dinlediniz. Teşekkürler, herkese iyi geceler,” deyince derin bir oh çektim. Kalabalıktan büyük bir alkış kopup ısıklar çalınınca, bana bakıp gülümsedi. Ben de ona gülümse dim, adeta yanıma gelmesi ve aklımı Jake Caplin’den yine uzaklaştırması için sessizce yalvardım.

Altıncı Bölüm

Indiana, Ekim 2008

“Pekâlâ,” dedi İngilizce öğretmenimiz Bayan Tate televizyonu kapatırken. “Hepinizin kitabı okuduğunu varsayıyorum. Filmi de izlediğimize göre, ne düşündüğünüzü sorabilirim. Çok vaktimiz kalmadı, onun için kısaca fikirlerinizi alacağım. İlk düşünceleriniz neler?”

Etrafıma bakındım ve sınıf arkadaşlarımdan birinin fikirlerini söylemesini bekledim. Erkeklerin birçoğu filmi izlerken uyuyakalmış gibiydi. Jake hariç. Başımı sağa çevirirken, onunla göz göze geldim. Yanımdaki sırada yanımda oturan Nikki Wells’ten bir öne geçmesini istemişti. Tabii, Nikki de Jake sanki İsa ikinci kere dünyaya gelmiş gibi tamam demişti.

Jake’le üç randevuya çıkmıştım ve okulda da sık sık birlikte takılıyorduk. Herkes birlikte olduğumuzu düşünüyordu ama ben hâlâ emin değildim. Aramızda derin bir bağ olduğuna dair o gizemli hisse rağmen, sınıfımızdaki en popüler çocuğun hâlâ beni öpmemiş olmasını nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyordum. Cuma gecesi beni dışarı çıkarmıştı ve öpmeye yeltenmemişi. Pazartesi sabahı olmuştu ve dolabından kitaplarını alırken son sınıf

öğrencisi bir kızla flört ettiğini gördüğümü zannetmiştim. Başım la hafifçe selam verip yanından geçmiştim.

O gerzek Brett Thomas'la bir o kadar gerzek arkadaşlarının Jake'i etkilemeye başladıklarından endişelenmeye başlamıştım. İşin peşini hâlâ bırakmamışlardı ve mesele sadece benimle de ilgili değildi. Jake'in babası Logan hukuk firmasını açıp Brett'in eniştesi Ed Brackett'in müşterilerinden bazılarını çalınca, kasaba biraz karışmıştı. Ed sessiz sakın, mesafeli bir adamdı ve kayınbiraderinin tam aksi bir karaktere sahipti. Dolayısıyla, Jake'in babasıyla ilgili sorunların Trenton Thomas'tan kaynaklanıyor olması gerekiyordu. Söylentilere göre, Ed'in firması yerine Logan Caplin'in firmasını tercih etmeyi düşünenlere "boş tehditler" savuruyordu.

Çoğu zaman Lanton'ı çok seviyordum ama bazen o kadar ufak bir kasabada yaşamaktan nefret ediyordum.

Jake'in babası için üzüliyordum ve Brett'in Jake'in canını sıkmasından hiç hoşlanmıyordum ama tüm bunlar aklıma karıştırması için bir mazeret değildi. Bu yüzden, Jake bana göz kırpınca, bundan hiç etkilenmemiş gibi kışımı havaya kaldırdım.

"Charlotte?" Bayan Tate'in sert sesi beni düşüncelerimden sıyrıldı. İmalı imalı Jake'e, sonra yine bana baktı. "Neler düşünüyorsun?"

Şuna ne dersiniz? *Beni küçüklüğümden beri tanıyorsunuz, neden bana hiç Charley diye hitap etmiyorsunuz?*

İç çekip geriye yaslandım. "Açıkçası, filmin tamamı bana göre biraz fazla endişeye dayalıydı."

Sınıf arkadaşlarım kıkırdayınca, Bayan Tate kaşlarını çattı. "Jane Austen'ı fazla *endişeye dayalı* mı buldun?"

Belli ki Tate yanıldığımı düşünüyordu. Eh, yapacak bir

şey yoktu. “Birbirleriyle konuştukları takdirde, sorunların birçoğu çözümlenebilirdi. Edward’la Elinor arasındaki ilişki çok yorucuydu. Edward onu sevdiğini itiraf etseydi, şu diğer kızla olan o gizli ve aptal nişanını bozsaydı, Elinor’un o duygusal sıkıntıları çekmesine hiç gerek kalmazdı. Yani, çok zarif bir kız ama bu romanın büyük bir kısmında bir erkeğe takılıp kaldı ve onun aynı hisleri paylaşıp paylaşmadığını bile bilmiyordu. Edward iyi bir adamdı ama poposuna iyi bir tekme yemeyi hak ediyordu doğrusu.”

Bayan Tate dediklerimden hiç etkilenmemiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Charlotte, tamamıyla farklı bir dönemden, kültürden ve sınıf sisteminden söz ediyoruz. Bence durum dediğinden çok daha karmaşık.”

Tamam, belki de kendi içimden geçenleri söylemiştim.

Yanıt vermeme fırsat kalmadan zil çaldı ve herkes dışarı çıkmak için alelacele sandalyelerini geriye itti.

Kitaplarımı tam çantama tıktırırken, üstüme bir gölge düştü. Başımı hızla kaldırıncaya, Jake’in kararlı ifadesiyle karşılaştım. “Ne oldu?” dedim kaşlarımı çatıp. Suratındaki muzip ifadeyi kaçırmamıştım. “Ne yapıyorsun?”

“Bariz bir yanlış anlaşılmayı gideriyorum.”

“Ne...”

Sorumun geri kalanını tamamlayamadım. çünkü Jake beni çekerek yerimden kaldırdı, elini sıkıca enseme doladı ve sertçe dudaklarımdan öptü.

Becerikli ağzı benimkinin üstünde hareket ederken, şok duygusu yerini çok geçmeden tatlı bir hisse bıraktı. İç çektim ve dili dudaklarımı aşip hafifçe benimkini okşadı. Tadı ve kokusu beni baştan çıkarırken, parmaklarım tişörtünü kavradı. Tenim o ıslak ve derin öpüşmeden dolayı yanıyor, bedenim “Vay canına!” diye bağılıyordu.

Bir öpücüğün öyle olabileceğini kim bilebilirdi?

Etrafımızdaki tezahürat ve ıslak sesleri nihayet beni hayal âleminden çıkardı ve yanaklarım alev alev yanarken sınıfta hâlâ birilerinin olduğunu hatırladım. Jake'i hafifçe ittim. Suratlarımız birbirine sokulmuş dururken ve ikimizde soluklanmaya çalışırken, Jake beni bıraktı. Tekrar enseme sıkıp bana sırtıttı. "Efsane."

Utanıp güldüm ama bir yandan da havalarda uçuyordum. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Küstah."

"Efsane."

"Tamam, bu kadar yeter." Bayan Tate'i görünce, yanaklarım daha da kızardı. "Jake, Charley'yi bırak."

Lakabımı söylediğini duyunca, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ama Jake uzaklaşırken, bir mucize yarattığını fark ettim. Bayan Tate gülümsememek için kendisini zor tutuyordu. Jake'in hoş bir çocuk olduğunu düşünüyordu.

Gösteri bittiği için öğrenciler ağır ağır sınıftan çıktılar. Jake sırt çantasını aldı ve bilmiş bir gülümsemeyle bana elini uzattı. "Geliyor musun?"

Elini tuttum.

"Jacob, sınıfımda birisini daha öpersen, sana disiplin cezası veririm," dedi Bayan Tate sesini yükseltmeden bir uyarıda bulunarak. Ama hafifçe gülümsüyordu.

Jake öğretmenimizin yanından geçerken, beni sıkıca tuttu. "Bir daha olmayacak, Bayan T."

Bayan T. mi? Bu iş bitmişti. Jacob Caplin bundan sonra cinayet işlese de fark etmezdi.

Koridora çıkınca, Jake'in ufak sınıf gösterisinin haberlerinin hızla yayıldığını fark ettim. Beni dolabıma götürürken, herkes bize bakıyordu. Dolabımı açamadan, Jake beni çevirip sırtımı dolaba dayadı; kollarını başımın üstü-

ne kaldırıp bana sokuldu ve beni oraya sıkıştırdı.

“Tamam, ilk öpüşmemiz herkesin ortasında oldu,” diye mırıldandım bakışlarımı o tatlı gözlerinden ayıramadan.

Jake gülümsedi. “Sana bunu en beklemediğin anda yapacağımı söylemiştim.”

“Verdiğin sözleri bundan böyle çok daha ciddiye alacağım.”

“Güzel.” Dudaklarını hafifçe benimkilere değdirip içimi ürpertti ve derin öpücüğüyle aynı etkiyi bıraktı. Kesik kesik nefes alıp vermeye başladım ve herkesin ortasında keşke aklımdan geçmeseydi diye düşündüğüm bir sürü şehvet dolu şey hissettim. Bir erkek olmadığımı sevindim.

“Selam, Jake!”

Jake tamamıyla arkasına dönmeden başını çevirip Amanda Reyes’e baktı. Beden dilimiz özel bir an geçirdiğimizi belli ettiği halde, Amanda yanımda durdu. Aynı sınıftaydık ama asla yakın arkadaş olmamıştık. Pek arkadaş olduğu söylenemezdi, daha ziyade tanıdıkları vardı. Genellikle, sessiz bir kızdı ve Jake’le konuşmak için durması ve onu gördüğü anda yanaklarının kızarması aslında şaşırtıcı olmalıydı. Ama değildi. Yanımdan ne zaman geçse, ona merhaba diyordu.

“Selam.” Jake başıyla selam verdi, sonra derhal bana döndü. Suratındaki nazik ve kayıtsız ifade, suratıma dikkatle bakarken eriyip gitti.

Amanda’nın giderken omuzlarını düşürdüğünü fark ettim.

Dikkatimi tekrar Jake’in dudaklarıma yaklaşan dudaklarına verdim. “Senden hoşlanıyor.”

“Umursadığım tek şey, senin benden hoşlanman,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Hafifçe güldüm ama bedenini benimkine dayarken, gülümsemem silindi ve bir anda, "Senden hoşlanıyor olabilirim," deyiverdim.

Beni öperken çıkardığı inleme sesi boğazımda yankılandı, sonra tereddütle geri çekildi. Doğrulup bana baktı ve kaşlarını çatı. "Kahretsin. Artık bağımlı oldum." Geriye doğru bir adım atıp güldü.

"Benden kaçıyor musun?"

Biraz eğildi ve sırf benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Ya öyle yapacağım, ya da kalıcı bir..." Bakışları aşağı kayınca, bacaklarının arasına baktım. Ne demek istediğini anlayınca, suratımı buruşturdum ve dolabımı açmak için arkama döndüm.

"Çok pissin," dedim gönülsüzce.

Eli dolabımın üstünde belirdi ve kalp atışlarını sırtımda hissettim. Dudakları kulağıma değince yine ürperdim. "Buna bayılıyorsun."

Sonra gitti, ben de nefesim kesilmiş halde dolabama yaslanıp kaldım.

Birkaç saniye sonra, toparlanmayı başardım. Kitaplarımı değiştirip dolabımı kapattım ve arkama döndüğüm anda Brett'i gördüm.

Harika.

Brett suratı gerilmiş, sert bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona yakışan bir ifade değildi ama tanıdıktı. "Seninle oyun oynuyor."

Ne yapmaya çalıştığını çok iyi bildiğimden, derin derin iç çektim ve etrafından dolandım. Ne yazık ki Brett bana yetti ve bir sonraki dersime yürürken yanımdan ayrılmadı.

"Sınıfımızdaki kızların hepsiyle yattı, Charley. Seni kullanıyor."

“Çok abartıyorsun,” dedim keyifsizce. “İnan ki sınıfın sadece yarısıyla yattı.”

“Bunun bir şaka olduğunu sanıyorsun,” dedi ters ters. “Bu çocuk seni çok üzecek.”

Arkama döndüm ve geri geri yürüyerek ondan uzaklaştım. “Ben Süperkızım, unuttun mu? Üzülmem.”

Suratını buruşturdu. “Bir sürtük ve salak gibi davranıyorsun.”

“Sen de geri zekâlının tekisin,” dedim tatlı tatlı. Arkama döndüm ve sınıfıma giderken, dedikodu yapan sınıf arkadaşlarımızı görmezden geldim.

Yerime oturur oturmaz, cep telefonum titredi. Herkes otururken, ekrana baktım. Jake’ten bir mesaj gelmişti.

Brett’e geri zekâlı mı dedin? Her şey yolunda mı?

Tanrım, o okulda haberler gerçekten de hızlı yayılıyor. *O herif keyfimi kaçırdı. Ben de karşılık verdim. Öpüldün.*

On saniye sonra: *Gülmekten yarılıyorum*, ondan iki saniye sonra da *Senden çok hoşlanıyorum*, diye mesajlar attı.

Muhtemelen, Brett’in dediği gibi aptal bir gülümsemeyle öylece kaldım. *Güzel, öpüldün*, yazdım.

Gedinci Bölüm

Edinburgh, Eylül 2012

“**K**im? Ne? Kim? Nasıl?” Andie’nin benimkilerin tıpatıp aynısı ela gözleri kameraya bakarken irileşmişti.

Ona Skype aracılığıyla Jake’in Edinburgh’da olduğunu söylediğimde vereceğini tahmin ettiğim tepkiyi vermişti.

“Duydun,” dedim ekrandan ardındaki ofise bakarak. Bir yerdeki bir pencereden içeri ışık sızıyor, ondan beş saat ileride olduğumu hatırlatıyordu. İskoçya’da neredeyse gece yarısıydı ama Andie lisansüstü eğitimiyle ve stajıyla öylesine meşguldü ki sadece ona uyan saatlerde konuşabiliyorduk. Benim için sorun değildi. Onunla *gerçekten* de konuşmak istiyordum.

“Jake, eski erkek arkadaşın Jake mi? Hani, senin üniversitedeki üçüncü seneni Edinburgh Üniversitesi’nde geçireceğini bilen Jake?”

Ben de bu yüzden ablamla konuşmayı çok istiyordum.

Jake’le olan ilişkimle ilgili çoğu şeyi biliyordu ama bunlara şahit olduğundan değil (onunla sadece bir kere Dublin’den eve Noel tatiline geldiğinde tanışmıştı), ona en ufak ayrıntıyı bile anlattığım için biliyordu. Yani, Jake’in tüm düşüncelerimde, hislerimde, planlarımda ve hayalle-

rimde olduğunu biliyordu.

Jake'le milyon kere Edinburgh'da eğitim alma konusunu konuşmuştum, çünkü Andie hep Dublin'den evi arıyor ve ne kadar güzel vakit geçirdiğinden söz ediyordu. Ben de Avrupa'da okumak istiyordum ama ablamın ilgisini İrlanda çekerken, benim aklımı İskoçya çeliyordu. Jake de benimle birlikte gelmeyi istediğini söylemişti.

"Evet."

"Tamam," dedi Andie bir şeyi anlamaya çalışırken ikimizin de yaptığı gibi elini saçlarının arasından geçirip suratını buruştururken. "Belli ki Edinburgh'a senin de orada olacağını bildiği için gelmiş. Ama neden? Özür dilemek için mi? Seni geri kazanmak için mi?"

Andie'yle konuşmak istememin esas nedeni aslında buydu. Sormaya fazlasıyla korktuğum ve aklımı karıştıran bir soru olduğundan, başka birisine sormak istemiştim, çünkü soruyu onlar sorduğu takdirde, bunu düşündüğüm için kendimi daha az deliymiş gibi hissedecektim. Ama hâlâ gerçek bir deli gibi hissediyordum. Sebebi Melissa'ydı. "Özür diledi. Ama buraya arkadaşlarıyla ve... Kız arkadaşıyla gelmiş."

"Bir başka kızla mı? Ne!" Andie ellerini masaya vurdu ve burnuyla ağzı kocaman görünecek biçimde ekrana eğildi. "Orada olacağını biliyordu, o küçük..."

Geriye yaslandım ve Andie'nin atıp tutmasına, aklımdan geçen o soruları sormasına ve hissettiğim öfkeyi boşaltmasına izin verdim. Öfkesi biraz dinince, geriye yaslandı ve nefesini bıraktı.

"Şey, orada her şey yolunda mı?" dedi çok iyi tanıdığım erkeksi ses ekranın dışından.

Andie başını çevirip sesin geldiği yere baktı ve surat

ifadesi yumuşadı. “Evet, bebeğim, Süperkız adına öfkelendim.”

“Ne oldu?”

“Erkek sorunları.”

“Teşekkürler,” diye homurdandım alaycı bir tavırla. Erkek sorunları lafı meseleyi öylesine önemsiz gösteriyordu ki.

“Birisini dövmem falan gerekiyor mu?” Ses yaklaştı ve Rick’in yakışıklı suratı Andie’ninkinin yanında belirdi. “İyi misin, Charley?”

“Selam Rick, seni gördüğüme sevindim.” Yalan söylemiyordum. Ablamın nişanlısı süper bir adamdı. Andie’den on yaş büyüktü ve bir Chicago polis dedektifiydi. Bir sene önce, Andie’nin arkadaşının arabası çalındığında, Andie onu kendi arabasıyla karakola götürdüğünde tanışmışlardı. Dedektif Rick Pertrard görev başındaki memura anlatılan şikâyeti duymuş, Andie’nin arkadaşını sinir ederek başı dertte olan kıza değil de onun arkadaşına derhal ilgi göstermeye başlamıştı. Sonra, Andie’nin numarasını istemişti ve gerisi gelmişti. Sadece altı ay sonra birlikte yaşamaya başlamışlardı ve bundan iki ay sonra da nişanlanmışlardı. Ablamda gördüğüm değişimlere bayılıyordum. Sürekli kusursuz olmakla artık daha az ilgileniyordu ve en sonunda gevşemişti.

Bana gelince, Rick’i sürekli olarak akıl hocam yapmaya çalışıyordum ama ailem hâlâ polis olma fikrine sıcak bakmadığından, Rick buna direniyordu; ailemi kızdıracak bir kariyer konusunda beni desteklemek yerine, iyi bir damat olmaya çalışıyordu. Bu da hoş bir durum değildi ama Rick yine de süperdi.

“Ben de seni canım ama tekrarlıyorum: İyi misin?”

“İyiym.”

Kaşlarını çatıp Andie’ye baktı. “Öyleyse neden bağırıp duruyorsun?”

“İyi değil. Hiç iyi değil ama o Charley. O yüzden, iyi olduğunu söylüyor.”

Rick bir ona, bir bana baktı. “Birbirinizi anladığınız sürece sorun yok sanırım.” Onu yanağından öptü ve ekrandan uzaklaşmadan önce bana el salladı.

Andie o gider gitmez bana döndü. “Planın nedir?”

Omuz silktim. “Planım yok. Birbirimize hep rastlayacağız gibi görünüyor, çünkü Claudia Jake’in en yakın arkadaşıyla takılıyor. Hem de çok sık. Benim de buna tahammül etmem gerekiyor.”

“Charley, az önce Rick’e öyle dedim ama şu anda benimle konuşuyorsun. Dublin’den geri döndüğümde, kız kardeşimi berbat halde buldum. Jake’le yaşadığın şeyler seni değiştirdi ve eski Charley’im bir daha geri gelmedi. O yüzden, başkalarına iyi olduğunu söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin. Tamam mı?”

Bu sözleri boğazımın anında düğümlenmesine neden oldu ve ağlamamaya çalışarak başımı ekrandan diğer yöne çevirdim. Ama başaramadım ve gözyaşlarım akmaya başladı. “Bunu bir daha yapmayacağım,” dedim ona sert bir sesle. “Partiden sonra Claudia’nın omzunda ağladım zaten.”

“Güzel.”

Ablam şeytanın ta kendisiymiş gibi ona baktım. “Ne?” dedim ters ters.

“Gözyaşlarının seni güçsüz kıldığını sanıyorsun ama saçmalama. Hislerini içinde tutamazsın. Herkesin sana onu unutman gerektiğini, onun çocukluk aşkı olduğunu

söylediğini biliyorum ama ailen... Asla. Bunu sana asla söylemedik, çünkü buna asla inanmadık. Gençtin ama yaşadığın şey gerçektir. O çocuğun peşine düşüp, kalbini kırdığı için öldürmek istedim. O günden beri asla aynı olmayan kalbini. Sana ve Alex'e bak."

"Alex'ten söz etmiyorum," dedim bıkkınlıkla.

Andie pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, Alex'ten söz etmeyeceğiz. Ama Jake'le takılırsan, deli olduğunu söyleyeceğim. Zaten çılgınca bir fikir ama kız arkadaşın yanında olduğu için daha da çılgınca bir fikir."

Keyifsizce başımı salladım. "Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ben bir psikiyatristim."

"Henüz bir psikiyatrist değilsin."

"Biliyorum. Sadece iki senem kaldı." Suratını ekşitti.

"Tanrım... Bazen başaramayacağımı düşünüyorum."

Önümüzdeki dokuz ayı, bu süreyi Jake'ten kaçarak geçireceğimi ve onu her gördüğümde göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissettiğim acıyı düşündüm. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Dersler başlayalı neredeyse bir hafta olmuştu ve çoktan baskıyı hissetmeye başlamıştım. Yazmam gereken makaleler vardı, ek kitaplar gerekiyordu. Oradayken, ciddi ciddi ödev yapmam gerekecekti. Yabancı bir şehirdeki ilk hafta beni şaşırtmış, tatilde olduğum hissini yaratmıştı.

Dersler son sürat başladığı için, Claudia'yla biraz sakinleşip bir düzene girmeye karar verdik. Derslerimize alışınca, tekrar eğlencemize geri dönebilirdik.

Düzene girmek, benim için genellikle beynimin derslerden başka bir şeyle meşgul olmaması demekti ama bu

sefer öyle olmadı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Jake Caplin aklımda istediğimden fazla yer kaplıyordu.

Parmağımı yaklaşan bir ders için üniversite kütüphanesinin rezerve kısmında kitap isimlerinin üstünde gezdirirken, sesini yanı başımda duydum. İrkildim ve sesini duyduğumu hayal ettiğimi sandım.

"Tanrım," dedi hafifçe sesini yükselterek ve öne savurduğum kolumdan kaçarak.

Elimi kalp atışlarımı yavaşlatmak için göğsüme koyup ona baktım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Özür dilerim. 'Selam, Charley' demenin öldürücü olduğunu bilmiyordum."

"Arkamdan sessizce gelip, kulağıma fısıldarsan öldürür. Ürkütücü bir şey. Ürkütücü şeyler genellikle ölmeden başına gelir."

"Bunu unutmamaya çalışacağım," dedi boğuk bir sesle.

"İyi olur." Kirli bir sakalla kaplı yakışıklı suratına bakmamak için rafa döndüm. Jake kirli sakal bıraktığında, yakışıklıdan da öte görünürdü. Büyük haksızlıktı.

Başını bana doğru eğdiğini hissettim. "Ne arıyorsun?"

"Zaman yolculuğu denklemini. Çocuğun teki bana kalp krizi geçirtecekti. O yüzden, geçmişe gidip bugünü değiştireceğim ve Guam'da bir plajda uzanıp Han isimli, ses çıkararak yürüyen ve fısıldama alışkanlığı olmayan bir yakışıklının keyfini çıkaracağım."

Jake gülünce, o derin sesi erojen bölgelerimin hepsinde hissettim. "Hâlâ çokbilmişsin bakıyorum," dedi.

Ona baktım ve üstünde yine o dar, uzun kollu tişörtlerden biri olduğunu ve antrenman yaptığını görmemeye çalıştım. Omuzları ve kol kasları hatırladığımdan daha

iriydi. Sonradan, suratının bile biraz daha farklı olduğunu fark ettim. Daha keskin ve köşeliydi; gençlik dönemine ait yumuşak ifade silinmişti.

Eskisinden çok daha güzeldi. Harika.

Arkasındaki bir noktaya bakıp kayıtsızca omuz silk-tim. "Bazı şeyler değişir. Bazıları da değişmez."

"Sen de hem değişmişsin, hem de hiç değişmemişsin."

Bunu duyunca, tekrar gözlerinin içine baktım. Kaşla-rımı çatarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bu sefer omuz silkme sırası ondaydı. "Hâlâ bilmişsin, hâlâ küstahsın ama daha sakın ve mesafeli bir tavrın var. Artık... İnsanlara karşı eskisi kadar açık değil gibisin."

Tehlikeli sulara yüzdüğümü fark edip, bu gözlemine şakayla karışık yanıt verdim. "İnsanlara karşı asla açık değildim ama ufak bir kasabada yaşıyorum ve bu konuda pek seçeneğim yok."

Jake şakacı tavrıma aldırış etmedi. "Bir kahve al da benimle gel."

İçimi bir huzursuzluğun kapladığını hissettim. "Şimdi mi?"

"Evet. Kütüphanenin ana girişinin karşısında bir kafe var. İki saniye ötede. Biz buradayız. Kafe orada. Kahve, meyve suyu, kola, süt, hatta çay bile içiyor olabiliriz. Hem orada yiyecek de..."

"Jake Caplin, saçmalıyor musun?"

Evet der gibi başını salladı, sevecen gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Saçmalıyorum. Artık böyleyim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup, küstah bir gülümse-meyle başımı hafifçe yana eğdim. "Benim yanımda gerili-yor musun?"

Dudakları bir yana kıvrıldı ve hafifçe başını salladı.

“Hayır demenden endişe ediyorum. Son kahve içtiğimizde. işler iyi gitmemişti.”

Oysa ben kötü gittiğini düşünmemiştim. Suratımı buruşturdum. “Öyle mi?”

“Üç yudum alıp gittin.”

“Bir şey söylemeye çalışıyordum.”

Jake omuz silkti ve suratı aniden ciddileşti. “Evet ama hoşuma gitmedi. Tekrar aynı şeyi söylemeni istemiyorum.”

Kalbimin hızlanmasından, Jake Caplin’le kahve içmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Andie de duysa kötü bir fikir olduğunu düşünürdü. Ama midemdeki o tuhaf his –ki Jake’in bana dikkatle bakması ve arkadaşlığını reddedeceğimden endişe etmesinin bir sonucuydu– son birlikte olduğumuzdan beri hissetmediğim bir şeydi. Jake’in benimle ilgilenmesinin yarattığı o hisse ne kadar bağımlı hale geldiğimi hatırlatıvermişti bana.

Cazibesine karşı koyamadığımı fark ettim. “Kahve içebilirim.”

Suratında ağır ağır beliren gülümseme, midemi yine bir hoş etti. Dışarı çıkarken, mideme kendisine gelmesini söyledim. Jake’in peşinden kütüphanenin kalabalık girişine yürüdüm. Bu açıklık alan öğrencilerin birlikte takıldıkları bir yere dönüşmüştü. Karmaşık güvenlik kaplarından geçip kafeye girdik. İçerisi tıklım tıklımdı; Jake ikimize kahve alırken, parlak renkli, fasulye biçimli iki puf buldum.

Beş dakika sonra, başımı kaldırdım ve elinde bir tepsiyle bana doğru geldiğini gördüm. Midemdeki o tatlı his, göğsümde onu kaybetmenin yarattığı acı hissiyle boğuşmaya başladı. Uzun bedeninin hareketlerini ne kadar

sevdigimi unutmuştum. Onu izlemenin yarattığı keyif çok tanıdıktı.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan geriye kalan hislerin, senelerce biriktirilmiş anılardan oluşan bir fotoğraf albümü gibi oluşu beni şaşırttı.

Karşıma oturup gülümsedi. "Pekâlâ, önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimize sık sık rastlayacağız sanırım. Aramızdaki bu tuhaflığı aşsak iyi olur diye düşündüm."

Bir konuşmaya başlamanın ne kadar da güzel bir yoluydu. "Hemen konuya girdin."

"Tanıdığım Charley çok açıksözlüydü. Bu da mı değişti?"

Sıcak kahveme üfledim ve yanıt vermeden önce bir yudum aldım. "Sence?"

Jake alaycı bir kahkaha patlattı. "Bunun değişmediğini düşünüyorum." Kahvelerimizi içerken sessizleştik. Jake'in yol göstermemi beklediği, böylece topun bende olduğunu ve ne istersem buna razı olacağını ima ettiğini anlamıştım. Yeni gurubumuzu hoş tutma çabasıyla, fincanımı bırakıp ve geriye yaslandım. "Annenle baban nasıllar?"

Jake'in bedeni gözle görülür biçimde gevşedi ve surat ifadesi rahatladı. "İyiler. Chicago'ya geri taşındık, babam da eski işine geri döndü. Annem de eski arkadaşlarına kavuştuğu için mutlu. Çok daha iyiler. Ya senin ailen?"

"İyiler. Babam işyerinde çok daha meşgul ama annemin dükkânında sorun çıktı. Bodrum katını çok tehlikeli bir küf kaplamış, o yüzden bu iş hallolana dek dükkânı kapatmak zorunda kaldı. Birçok açıdan pahalı bir tadilat gerekiyor ama annemi bilirsin. Onu zapt etmek mümkün değildir. O yüzden, şimdilik evden çalışıyor. Babam da buna deli oluyor."

Jacob'ın gözleri parladı ve evet der gibi başını salladı. "Eminim. Ya Andie nasıl?"

Rick'i düşünüp gülümsedim. Ablamın doğru erkeği bulduğuna çok mutluydum. "Çok iyi. Chicago'da yaşıyor. Psikiyatride lisansüstü eğitimine devam ediyor, staj yapıyor ve süper bir polis dedektifiyle nişanlı."

"Kesin onu akıl hocan olması için kandırmışsındır," dedi Jake bilmiş bir ifadeyle.

Beni ne kadar iyi tanıdığını fark edince, göğsümde yine bir sızı hissettim. Ama beni *ben* yapan basit şeyleri bilmesi önemli değilmiş gibi omuz silktim. "Denedim. Ama annemle babamı etkilemekle fazlasıyla meşgul. Yine de onu zamanla ikna edeceğim."

Jake tahmin etmiş gibi güldü. "Buna eminim."

Bunu görmezden gelip, kardeşi Lukas'ı sordum.

Hemen sırttı. "Ha, sana selam söyledi."

"Sen de ona söyle." Jake'in bana rastladığından söz etmiş olduğunu anladım ve tüm ailesinin bilip bilmediğini merak ettim. Bir de bu konuda ne hissettiklerini.

"Facebook'ta senin ve Lowe'un fotoğrafını gördüğünü söyledi ve aynen 'eskisinden de seksi' görüldüğünü söyledi."

Lukas'ın bana vurulduğunu hatırlayıp güldüm. "Lukas değişmemiş. Senden daha kötüydü. Herhalde biz şu anda konuşurken bile bir üniversite kampüsünde kızların kalbini kırıyordur."

"Şey, evet ama bana 'esas' kızla tanıştığını söyledi. Onunla daha ilk hafta yatmış ve kız ondan da oyuncu çıkmış. Yattığı ilk birinci sınıf öğrencisiyle çıkmayı istemediğini söylemiş. Dolayısıyla, Lukas'ın planı onu tuhaf ve modern bir çiftleşme ayiniyle alt etmek."

Lukas'ı da özlediğimi ve içimde bunun sızısını da hissettiğimi göz ardı ederken, gülmeye başladım. Jake'i kaybettiğim için büyük bir acı çekerken, küçük kardeşini ne kadar sevdiğimi neredeyse unutmuştum.

Bir süre ailelerimizden söz ettik, sonra nasıl olduysa konu aşk hayatıma geldi.

"Bir ilişkim var mı?" dedim Jake'in sakince sorduğu soruyu tekrarlayarak. Ağır ağır başımı salladım. "Hayır. Üniversite birinci sınıfta birisiyle çıktım. Ama o zamandan beri ciddi bir ilişki arayışına girmedim. Üniversiteye ve arkadaşlarıma odaklandım."

Jake düşünceli düşünceli başını salladı ve, "Üniversite birdeki çocuğa ne oldu?" diye sordu. "Uzun süre mi birlikteydiniz?"

"On ay kadar."

Bu, Jake'i şaşırtmıştı ama iyi bir şekilde şaşırtmamıştı. Kahverengi gözlerinde gördüğüm o ışıltının bir şeyden hoşlanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Bunu görmezden geldim. "Uzun sayılır," dedi en sonunda soğuyan kahvesinden uzun bir yudum alarak.

"Evet." Başka bir şey söylemedim, çünkü bunu konuşmak istemiyordum. Özellikle de Jake'le. "Peki," dedim derin bir nefes çekip, midemin soracağım soru yüzünden bulanmasından nefret ederek. "Sen ve Melissa ne zamandan beri birliktesiniz?"

Bir süre sanki vereceği yanıtla başa çıkıp çıkamayacağımı anlamak istermiş gibi bana baktı. Boş fincanını yere koyup geriye yaslandı. "İlk başlarda sadece arkadaştık. Aslında, yurtdışı eğitim toplantısına katıldığımız ikinci sene tanıştık. Arkadaşlarımız birbirini tanıyordu ve şey, Melissa çıkmak istedi ama ... Şey, o aşamaya ancak o se-

nenin sonunda vardık. Yani, esas olarak altı aydır birlikteyiz.”

“Çok güzel bir kız. Çok iyi birisine benziyor, Jake,” dedim. Doğruyu söylüyordum. Hoşuma gitmiyordu ama doğruyu söylemiştim.

Jake’in surat ifadesi yumuşadı. “Ne kadar iyi kalpli olduğunu neredeyse unutmuşum.”

“Geçmişimiz onun hatası değil.”

Göz göze kaldık ve etrafımızdaki hava yoğunlaşıp ısınırken, adeta benim bile nefes alamıyormuş gibi hissettim. Ayağa kalktım, günlerce boğucu bir saunaya tıkalıp kalmışım da yeni çıkmışım gibi derin derin nefes aldım. “Gitmem gerek. Spor salonuna gidiyorum.”

“Spor mu yapıyorsun?”

Evet anlamında başımı sallarken, puftan kalkıp önümde dikilişini izledim. “Üniversiteden sonra hâlâ polis akademisine başvurmaktan vazgeçmedim. Bir polis memurunun formda olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Doğru. Ben de spor yapıyorum. Birlikte gitmeliyiz.”

Hayır demek için ağzımı açtım ama sevecen ve hevesli gözlerine bakınca eridim. “Tamam.”

Aptalın tekiydim.

Sekizinci Bölüm

Indiana, Cadılar Bayramı 2008

Kapıyı açıp Jake'i karşımda gördükten saniyeler sonra, kıyafetine kahkahalarla gülmeye başladım. "Olamaz!"

Bana sıırttı. "Bana bir polis kostümü giyeceğini söylemiştin."

Jake elini uzatıp belime sarılırken ve başını eğip beni öpebilmek için kendisine çekerken kıkırdadım. Ellerim doğrudan boynuna sarıldı ve dilinin benimkiyle dans etmesi için dudaklarımı araladım. Birisinin hafifçe öksürdüğünü duyunca ayrıldık. Babamın koridorda durduğunu ve dik dik Jake'e baktığını görüce gerildim.

"Onu onda getirmiş ol."

Şey, o kadar erken geleceğimi sanmıyordum. "Baba, danstan sonra Hub's'a gidiyoruz. Grup olarak."

Babam dudaklarını sıktı ama yalvaran gözlerle ona baktım. "Tamam," dedi derin derin iç çekip. "On bir olsun."

Buna da itiraz edecektim ama Jake beni susturmak için belimi sıktı ve saygılı bir tavırla "On birde burada olacağız, Bay Redford," dedi.

Babam ona temkinle bakıp başını salladı ve tekrar bana baktı. Üstümdeki kostümü görünce, suratını ekşitti. Bir tartışma daha başlayacağını hissettim ve Jake'in kollarından sıyrılıp babamın yanağına bir öpücük kondurdum. "Anneme iyi geceler dediğimi söyle."

Babamın ifadesi yumuşadı ve sevgiyle çenemi okşadı. "İyi eğlenceler, canım." Sonra, yine dikkatle Jake'e baktı. "Ama fazla eğlenme."

"Baba, Jake'le gidiyorum... Berbat vakit geçireceğim."

Jake inledi ama babamı gülümsettiğim için bu lafa değmişti. Tekrar hoşça kal dedik ve babam kapıyı ardımızdan kapattı. Birlikte kamyonetine giderken, Jake elimi tuttu.

"Peki, benimle berbat vakit geçireceksen... Neden gidiyoruz?" diye sordu dalga geçerek.

Kirpiklerimin altından ona baktım ve dar, siyah, uzun kollu tişörtüne, siyah blucinine, siyah botlarına ve suratının üst kısmını kaplayan göz delikli siyah kumaşa göz gezdirdim. "Bunu babam biraz yumuşasın diye söyledim. Ona doğruyu söyleseydim, otuz yaşıma kadar beni kilit altında tutardı." Jake bana kapıyı açınca, Hendrix'e bindim.

"Gerçek nedir?" diye sordu, sonra hızla sürücü tarafına yürüdü.

"Polis kostümüme eşlik etmek için bir hırsız gibi giyinen erkek arkadaşına daha da vurulduğum."

Jake güldü. "Vurulmak mı?"

"Evet, güzel bir sözcük."

"Biraz terbiyeli bir sözcük."

"Henüz daha ateşli bir şey söylemek için erken."

Kaşını havaya kaldırdı. "Demek ateşli bir şey söylemeyi düşündün?"

“Kostümünü beğendim diyelim. Hem de çok.”

Jake bir kırmızı ışıkta yavaşlarken dönüp bana baktı ve bakışlarını bedenimden aşağı dolaşıp tekrar yukarı çıktı. “Ben de senin kostümünü çok beğendim.”

Lacey'yle ve Rose'la Cadılar Bayramı dansına ne giyeceğimizi konuştuktan sonra, polis kostümümün onların giymeyi planladığı şeylere kıyasla hiç de çekici olmayacağını anlamıştım ama kadın polis memuru kostümüm dardı. Hatta öylesine dardı ki babam neredeyse felç geçirecekti. Bir ara kapıdan çıkıp gitmeme izin vermeyeceğini sandım ama annem onu ikna etmeyi başardı. Sorunun ne olduğunu bile anlamamıştım... Ne göğüs ne de bacak dekoltem vardı. Tamam, yani pantolon ikinci bir deri gibiydi ve dar mavi gömleğin altına takviyeli bir sutyen takmıştım ama bunlar haricinde gayet kabul edilebilir bir kostümdü.

“Lukas da hırsız kostümü giydi.”

Gülümsedim. “Neden?”

“Kolay bir kostüm olduğu için.”

“Sen de aslında bu yüzden bunu giydin, değıl mi?”

“Hayır.” Tatl tatl gülümsedi. “O kelepçeleri bana takma olasılığını arttırmak için.”

Bazen bu tür şeyler söyleyerek beni huzursuz mu etmeye çalışıyor diye merak ediyordum ama artık bunu yapamayacağını anlamış olması gerekirdi. Belime taktığım kelepçelere vurdum. “Eh, kartlarını doğıru oynarsan...”

Ne yazık ki Jake'i gafil avlamak çok zordu. On altı yaşındaki diğerk gençler gibi tuhaf sesler çıkarıp havaya gireceğine, komik bir şey demişim gibi gülümsedi. “Bebeğim, gerçekten kelepçe kullanacaksak, onlar benim bileklerimde olmaz.”

Boğulacakmış gibi ses çıkaran ben oldum. “Jake!”

“Ne?”

“On altı yaşındayız!”

Okulun otoparkına girerken güldü. “Eee?”

“Bu konuda şaka yapmak ayrı şey, bunu gerçekten yapmak ayrı şey... Bir ergenin bedenine hapsolmuş otuz yaşındaki bir adam gibisin.”

“Vay canına.” Jake motoru kapattı ve bana döndü. “Başardım. Seni ciddi huzursuz ettim. Hem de kelepçe konusuyla.” Bana göz kırptı. “Bunu unutmayacağım.” Koluna yumruk atmama fırsat vermeden kamyonetten indi.

Ben de peşinden indim. “Komik değilsin.”

“Harikayım.” Beni yanına çekti, kolunu belime atabilmek için elimi bıraktı.

Okula doğru yürürken, ana girişte bir grup birinci sınıf öğrencisinin durduğunu gördük. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş uzun boylu bir çocuk dönünce, onu hemen tanıdım. Lukas’tı. Jake’le hemen hemen iki aydır çıkıyorduk ve akşam yemeklerine birbirimizin evine gitmiştik. Yani, erkek kardeşiyle biraz vakit geçirdikten sonra, ağabeyinin ufak bir kopyası olduğunu, küstah bir cazibeye ve karizmaya sahip olduğunu anlamıştım.

Önünde durmak için yavaşladığımızda, Lukas beni baştan aşağı süzüp ıslık çaldı. “Çok seksi olmuşsun, Charlotte.”

“Luke, bakışlarına hâkim ol, yoksa retinalarını oyarım,” dedi Jake.

Lukas muzip muzip sırıttı. “Kız arkadaşının seksi olması benim suçum değil.”

“Lukas, bana öyle bakmayı kes. Çok tuhaf. Sen daha bir fetüssün.”

Lukas alınmış gibi ellerini göğsüne götürdü. “Moi? Beş

yaşımdan beri kadınların ayaklarını yerden kestiğimi söylemek isterim. Çok deneyimliyim, bebeğim. Şu yaşı herifi terk et de sana hayatının en güzel zamanını yaşatayım."

"Ağabeyinle takılmayı kesmelisin." Dik dik Jake'e baktım. "Seninle takılmayı kesmesi gerek."

Jake sessizce gülerken, bedeni hafifçe sarsıldı. "Bunun," dedi Lukas'ı gösterip, "benimle hiçbir ilgisi yok. Ben böyle davranıyorsam, beni vur. Hem de hemen."

"Hah." Lukas suratını buruşturdu. "Keşke karizma-ma sahip olsaydın diye düşünüyorsun."

Jake acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. "Canım yandı, fiziksel olarak canım yandı."

Gülüp Jake'i belinden çekiştirdim. "Haydi. Oyuncuyu bırakalım da oyunlarını oynasın."

Jake'in arabada yaptığına ürkütücü bir biçimde benzer bir tavırla bana göz kırpan Lukas arkadaşlarına döndü ve erkek arkadaşım beni dansa götürdü. Loş spor salonuna girerken ve siyahlı turunculu flamalara, iplere ve sahte örümcek ağlarına değmemeye gayret ederken, Lacey ve Rose derhal yanıma koşturdular. Kâğıt bir örümcek suratımın önüne fırladı, neredeyse korneamı yırtacaktı. Bunu kenara itmeye çalışırken, Jake'in ayağına takıldım.

"Birisi süsleme işinde aşırıya kaçmış," diye homurdandım Jake beni kaldırırken.

"Ne giydin?" diye cıyıkladı Lacey. Jake'in kollarında dönüp ona baktım.

"Ahh!" diye kulağımı kapattım imalı bir tavırla.

Lacey irkildi. "Özür dilerim. Ama ne giydin böyle?"

"Polis kostümümü. Söylemiştim ya?"

"Ama... Etekli olacağını sanıyordum. Mini etekli."

Abartılı bir hareketle kendisinin ve Rose'un kostümlerini işaret etti. Lacey seksi bir vampir kostümü giymişti ve elbisesi dizlerinden epeyi yukarıdaydı; Rose da oldukça kısa ve seksi bir hemşire kostümü giymişti. Her ikisinin göğüs dekoltesi de epey derindi. Danstaki sorumlu öğretmenlerin gözünden nasıl kaçtıklarını bilemiyordum ama salona şöyle bir bakınca, bir sürü kızın seksi kostümler giydiklerini ve erkek öğretmenlerin basbayağı huzursuz olduğunu fark ettim. "Dar pantolonun çok seksi, hakkını yemeyeyim ama bir etek daha seksi olurdu."

"Bence harika görünüyor," diye araya girdi Jake.

Lacey gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle düşünüyorsun." Rose'un elini kaptı ve onu çekiştirip götürdü. Merhaba demeye fırsat bile bulamamış olan Rose bana hafifçe el salladı ve Lacey'nin peşinden kalabalığa karıştı.

"Selam, Jake," dedi son sınıf öğrencisi bir kız tatlı tatlı. Üstünde Rose'un seksi hemşire kostümünün aynısı vardı.

"Selam," dedi Jake başını hafifçe sallayıp ama bana döndü.

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Çok iyisin."

"İyi misin?"

"Kız üstünde seksi bir hemşire kostümü varken sana imalı imalı 'başını salladı', sense gözünü bile kırpmadın. Bunun başarmak için harcadığın çabayı takdir ediyorum." Elini sıktım.

Ama Jake gülmedi. Bunun yerine, başını eğdi, dudakları kulaklarıma sürtünürken "Kolumda buradaki en güzel kız var," dedi. "Neden başka bir yere bakayım?"

Titredim ve ona sokuldum; dudaklarımı boynumu okşadı.

"Benimle dans eder misin?"

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı salladım ve

Jake'in beni havaya sokmak için azıcık çaba harcamasının bile yettiğini bir anda fark ettim. Alex'le çıkarken, neredeyse hiçbir şey hissetmemiştim. Jake adeta hormon düğmemi açmıştı.

Yanağımı Jake'in omzuna dayamış dans ederken, salonda Alex'i gördüm. Etrafında sporcu arkadaşları duruyordu ve hepsi iyi vakit geçiriyor gibiydi ama Alex bana ve Jake'e üzgün üzgün bakıyor, beni fena halde suçlu hissettiriyordu. Son iki aydır giderek daha mesafeli davranmaya başlamıştı ve Brett de daha da gerzeleşmiş, bana ve Jake'e sınıfta ve dışarıda pis pis şeyler söyleyip duruyordu. Brett'in Jake'i kavga ettirmek için bunları kasıtlı olarak yaptığını bildiğimizden, onları görmezden gelmeyi çok iyi başarıyorduk. Jake öyle kolay kolay tahrik olmazdı. Özellikle de her gün onunla öpüşen ben olduğum için. Sabrının neredeyse taşıdığı tek bir an olmuştu. Brett benimle ilgili birtakım cinsel imalarda bulunmuştu. Jake'i resmen kolundan tutup, sakinleşmesi için kütüphaneye götürmek zorunda kalmıştım.

Jake'in ailesi Lanton'da bir türlü rahat edememişti. Trenton veya Brett veya onlara sadık arkadaşlarından biri, Caplin hanesini arayıp telefonla rahatsız ediyordu; Logan'ın arabasının lastikleri Hub's'da yarılmıştı. Daha da kötüsü, Jake'in annesinin kedisi beş gün önce ortadan kaybolmuştu. Bunun bir eşek şakası olup olmadığını hâlâ bilmiyorduk ama annem Trenton Thomas'ın her şeyi yapabileceğini söylemişti.

Jake bir saat kadar sonra birer içecek almak için panç masasına gittiğinde, Brett'in Lukas'la arkadaşını salonun arka tarafında kıstırdığını görünce şaşırmadım. Gözlerimi kısarak onlara baktım; Brett'in ve Damien Nixon'ın

birinci sınıf öğrencilerinin tepesine dikilmesi hoşuma gitmemişti. Alex ne cehennemdeydi? Genellikle, bu çocukları dizginleyen o olurdu.

Brett Lukas'ı itince ve Lukas ona diklenince, midem gerildi.

Brett Jake'in küçük kardeşini hedef alacak kadar büyük bir gerzek miydi?

Jake'in olanları henüz görüp görmediğine bakmak için başımı çevirip, Amanda Reyes'in onunla konuştuğunu ve oyaladığını görünce rahatladım. İçimin öfkeyle dolduğunu hissederek Brett'e gününü göstermeye hazır bir halde yanlarına yürümeye başladım ki Alex beni aniden durdurdu.

Canı çok sıkkın gibiydi.

"Yapma, Charley. Brett'i ben hallederim." Hızla arkasına döndü ve her ikisi de son sınıf öğrencisi olan ve futbol takımında oynayan iki arkadaşı da peşinden gitti. Lukas onlara doğru geldiklerini görünce, bakışlarında hiç hoşuma gitmeyen bir korku ifadesi gördüm. Alex'in oraya daha da olay çıkarmak için gittiğini sanmıştı. Alex Brett'i boynundan tutup kontrolü altına alınca derin bir oh çektim. Brett'e her ne dediyse, suratının kireç gibi kesilmesine neden oldu. Alex onu bıraktı ve Brett'in suratı utançtan kızardı. Damien'a başıyla bir işaret yaptı ve ikisi Lukas'tan uzaklaştılar.

Brett ve Damien diğer son sınıf öğrencileriyle salonun arka tarafına doğru giderken, Alex de yanıma geldi.

"Teşekkür ederim," dedim yanıma gelir gelmez.

Alex başını salladı. "Brett'e onları rahat bırakmasını söyledim. Son günlerdeki davranışları hoşuma gitmiyor. Onu sizden uzak tutmaya çalışacağım." Bakışları yumuşadı. "Başına dert olmak istemediğimi biliyorsun, Charley."

"Biliyorum. Lukas'a yardım ettiğin için gerçekten çok teşekkür ederim."

"Sorun değil. Belki sonra bana bir dans ayırırsın."

Arkamda bir ılıkılık hissettim. Jake, "Neler oluyor?" dedi.

Başımı çevirip ona baktım ve hafifçe gülümsedim. "Hiçbir şey."

Jake'in bakışları sertleşti ve aramızdaki hava gerildi. Alex bunu hissedince, onu çenesini sallayarak selamladı ve arkadaşlarının yanına gitmeden önce, kostümüne beğeniyle baktı.

"Yalan söylediğinde bunu hemen anlıyorum, Charley."

"Önemli bir şey değil. Brett Lukas'a bulaşmaya çalıştı. Ben de tam yanlarına gidip araya girecekken, Alex olanları gördü ve halletti."

Jake'in çenesindeki kasın seğirdiğini görünce, belki de o anda dürüst davranmanın iyi bir fikir olmayacağını fark ettim.

"Bu kadar. Bu boktan olaylar canıma tak etti artık. O ve ben bu işi bitireceğiz."

Kesinlikle iyi bir fikir değildi.

"Hayır," dedim kolundan tutup kendime çekerek. "Alex onu uyardı. Brett onun takım arkadaşı, o yüzden onu dinliyor. Ayrıca, son sınıftan birileriyle de arkadaş. Alex onlardan isterse, takımdaki son sınıf öğrencileri Brett'i kollamazlar. Bunu yapmazlarsa, Brett'in işi biter."

Jake gözlerime bakmak için başını eğdi ve ensemini tuttu. "Kız arkadaşımı rahatsız eden, kardeşime kabadayılık taslayan birisiyle uğraşmak Alex'e düşmez."

"Jake, Brett'in seninle kavgaya etmek için bir bahane aradığını biliyorsun. Bunu başarmasına izin verme. Bu

tür bir olay çıkmasına ihtiyacımız yok.”

Ensemi daha da sıkıca kavradı. “Brett’le kavga edersem, canımın yanacağını mı söylüyorsun?”

Ona “ne diyorsun be?” bakışımla baktım ve, “Öyle mi dedim?” diye sordum. “Az önce, ağzımdan bu sözcükler mi çıktı?”

Birkaç saniye bana bakıp başını salladı. “Neyse, bilmiş kız.” Jake iç çekti ama pes ettiğini fark ettiğimde ben de gevşedim. Elini ensemden çekip, hemen kalçalarına götürdü.

“İçeceklerimiz nerede?”

Omuz silkti. “Alex’le konuştuğunu görünce, orada bıraktım.”

Tabii ki.

Bu bariz kıskançlığından huzursuz olduğumu görünce, beni biraz daha kendisine çekti. “Kostümünü çok beğendim.”

“Söylemiştin zaten.”

“Ama gerçekten çok beğendim.”

Beni öptü.

Kızgınlığım dindi ve ona biraz daha sokularak ağzımı açtım ve daha da sert bir biçimde öperek karşılık verdim. Parmaklarının kalçalarımda sıkılaşması, istekle tenimi neredeyse çürütmesi hoşuma gitti.

“Öhöm.”

Tekrar yüksek sesle birisinin öksürdüğünü duyunca, birbirimizden ayrıldık ve sırttan Lacey’yle karşılaştım. “Sıkıldık. Alex yine çardakta bir parti veriyormuş. Geliyor musun?”

Kulağa harika geliyordu. Hayır, gelmiyordu. “Arkadan geliriz.”

Lacey ve Rose bu yanıtı tatmin olup gittiler.

Jake'e bakınca, kaşlarını çatıldığını fark ettim. "Arkadan geliriz mi?"

Omuz silktim. "Gitmiyoruz deseydim, onu kılıçtan geçirmeme neden olacak kadar ısrar edecekti." Yumruğumla görünmez kılıcımı tuttum, hafifçe kalbine indirerek ne demek istediğimi gösterdim. "Ama ufak beyaz yalanımla Vampira'dan kolaylıkla kurtulduk."

Jake'in surat ifadesi düzeldi ve iki eliyle yumruğumu kavrayıp beni kendisine çekerken gülümsedi. "Biz ne yapıyoruz o zaman?"

Hemen yanıt verdim. "Brenton Tarlaları'na gidiyoruz."

Jake, Lukas'ı orada yalnız bırakmadan önce Brett'in danstan gitmesini bekledi. Bay Caplin Lukas'ı alacağı için, en azından eve nasıl gideceğinden endişelenmek zorunda kalmayacaktık. Kasabadan uzaklaşıp her zamanki yerimize çektik. Jake radyoyla farları açık bıraktı, Hendrix'in arkasına bir battaniye serdi ve çıkmama yardım etti.

Yan yana uzanıp yıldızları izlemeye koyulduk ama çok geçmeden beni pek de sıcak tutmayan kostümümün içinde titremeye başladım.

Jake'e sokulunca, başımı göğsüne dayayabilmem için kolunu boynuma doladı.

"Üşüdüysen gidebiliriz," diye mırıldandı saçlarımla arasına.

Hayatta olmazdı. Üşüyorsam, bu sorunla başa çıkmanın çok daha iyi bir yolunu bulabilirdim. Bir tek Jake'in yaratabildiği o tanıdık ürpertiği hissedince, başımı hafifçe çevirip, "Yattığın kızların sürtük olduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadım.

Jake'in gerildiğini hissettim. İlk önce, bana yanıt vermeyeceğini sandım ama en sonunda, "Bir kere, bir sürü

kızla yatmış olmam değil, seks yapmaya erken yaşta başlamış olmam daha önemli," dedi. "Ben ve Chicago'daki arkadaşlarım... Bu konuda çok hızlıydık ama insanların dediği kadar da kızla yatmadım. Tamam mı? İkincisi, hayır. Neden öyle düşünüyim ki?"

"Çünkü seninle yatmak için hevesli davrandıkları ve kolay pes ettikleri belli. Hem onlarla yattıktan sonra, suratlarına bile bakmamışsın. *Ben* sürtük olduklarını düşünmüyorum. Oğlanlar yapıyorsa, kızlar da yapabilmeli. Ama *senin* bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum. Yani, bir öpücük için bile seni o kadar uğraştırdım ve buradasın."

Gülerken, göğsü yanağımın altında sallandı. "Beni güldürdüğün için buradayım. Beni asla sıkıyorsun. Beni şaşırtıyorsun. Bu yüzden. Yoksa beni uğraştırdığın için değil." Kolumu hafifçe okşarken "Bu sorular nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

Midemdeki o kelebekler geri döndü ve heyecanla kanat çırpmaya başladı. "Ben sadece... Benimle işleri ağırdan alıyorsun ve ben... Yani, ben işleri biraz hızlandırmak istesem bir sürtük olduğumu düşünüp düşünmeyeceğinden emin değilim."

Derin bir nefes aldı. "Bir kızın seks yapmak istediği için bir sürtük olduğunu düşünmem, Charley. Öyle düşünsem, *kendim* bir sürtük olurum. Açıkçası, bu sözcük beni biraz kırdı," dedi dalga geçerek. Ne demek istediğini anladığı için, sesi daha boğuk çıkıyordu. Bir şey demediğimi görünce, Jake parmaklarını belimden aşağı kaydırды ve derin bir sesle, "İşleri hızlandırmak derken?" dedi.

Söyleyeceklerimi suratına söylemek istediğimden, tek elimi yere dayayıp diğer elimi göğsünden çekmeden doğruldum. "Seks için hazır olduğumu düşünmüyorum..."

Ama senden daha fazlasını istiyorum.”

Jake’in bakışları değişti ve gözlerini dudaklarıma çevirirken göz kapakları hafifçe kapandı. “Nasıl daha fazlasını?”

Başımı eğip dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. “Seksten önce ne gelir?”

“Bir sürü şey.”

Başımı hafifçe yana eğdim ve gergin olduğumu gizlemek için gülümsedim. Gergindim ama bir yandan da ne istediğimden emindim. “O zaman, bana o bir sürü şeyi göster.”

Jake iki saniye sonra ne dediğimi anladı ve beni altına çekerek sertçe dudaklarımdan öptü. Kollarımı boynuna sardım ve üstüme daha iyi yatabilsin diye bacaklarımı açtım. Bacaklarımdan arasında Jake’in ereksiyonunu hissedince, öpüşürken nefesim kesildi ve saçlarının arasındaki parmaklarımı sıktım. İnleyişi adeta içime işledi; kalçalarımı kaldırıp orama sürtünürken yarattığı zevk dalgalarının keyfini çıkardım.

Eli belime çıkınca ve göğsümü sutyenimin üstünden kavrayınca, biraz şaşkınlıkla irkildim. Alex’e asla buna yakın bir şey yapmasına izin vermemiştim. Hiç istememişim. Ama Jake’le birlikteyken, bunun hayallerini kurmaya başlamıştım.

Gerçek hayatta bana dokunması milyon kat daha iyiydi.

Jake öpüşmeyi kesti. “Sana dokunmak istiyorum.” Nazikçe gömleğimin düğmelerinden birini açtı ve tereddüt edince benden izin ister gibi oldu. Evet der gibi başımı salladım ve bakışlarımı suratındaki o yoğun ifadeye diktim. Tüm o dikkati benim için sarf ediyor, tüm o ihtiyacı benim için hissediyordu.

Bu durum beni tuhaf bir biçimde güçlü ve kontrollü hissettirdi.

Bu sefer başka bir nedenle titreyerek, Jake'in gömleğın düğmelerini çözmesini, üstümde bir tek sutyenimle kalacağım şekilde yavaşça iki yana açmasını sabırsızlıkla bekledim. Göğüs uçlarımanın dokunuşuyla sertleştiğini hissedince şok geçirdim, çünkü daha önce hiç başıma gelmemişti. Bacaklarımanın arasındaki o sert sıkılık beni deli ediyordu ve kalçalarıım Jake'in altında daha fazlası için sessizce yalvarır gibi hareket ediyordu.

Derin bir nefes alıp avucunu sol kalçama yasladı. "Sakin ol, bebeğim. Bunu yapmaya devam edersen, kontrolü kaybederim."

Birden tereddütle durdum. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Sonra, beni hafifçe öptü. "Sakın özür dileme." Elini çıplak karnıma koydu. "Sana bakabilir miyim?"

Ne demek istediğini anlayınca, derin bir nefes aldım. Bunu istiyordum ama beni çıplakken ne kadar çekici bulacağı konusunda endişelenmiyor da değildim. Kuruyan dudaklarıımı yalayıp, yine evet der gibi başımı salladım ve sutyenimin ön tarafındaki kopçayı açtım.

Jake çekinerek sutyenimi iki yana açtı ve soğuk hava çıplak göğüslerimin üstünden eserken, göğüs uçlarıım inanılmaz derecede sertleşip sivrildi. Jake'in bacaklarımanın arasında daha da sertleştiğini hissettim.

"Siktir," diye mırıldandı göğsümü bana taparmış gibi tutarken. "Çok güzelsin."

Daha fazlasını, daha sert dokunmasını, ya da bunun gibi bir şeyi isteyerek, sırtımı gerip bedenimi eline bastırdım. "Jake," diye kıvrandım ve keşke ne istediğimi bilsey-

dim de ona söyleyebilseydim diye düşündüm.

Jake iyi tahminler yürüttüğünden, buna gerek kalmadı.

Dudakları dudaklarımı buldu; aç ve ıslak bir biçimde beni öperek göğüslerimi hafifçe sıktı ve ta içimde bir şimşek çakmış gibi hissettirdi. Dudaklarına karşı inledim, tekrar kalçalarımı kaldırdım ve *oramda* baskı hissetmek istediğim için ereksiyonuna sürtündüm.

Jake inledi, dudakları ağzımdan aşağı kaydı ve sol göğüs ucuma varana dek boynumda ve göğsümde ilerledi. Ilık nefesini göğsüme üfleyince, göğüs ucum sertleşti. "Evet," dedim nefes nefese; göğüs ucumu ağzına alınca ve sert bir biçimde emince, iç çektim ve bacaklarımın arasındaki o derin zevkin tahammül edemeyeceğim bir noktaya ulaştığını hissettim.

"Jake," dedim saçlarını çekerek, "Jake, lütfen."

Başını kaldırdı; suratı gerilmiş, nefes alıp veriş hızlanmış ve kesikleşmişti. İki elini başımın iki yanına dayadı ve gövdesini kollarından güç alarak kaldırdı. Birden, öne kaykıldı ve ereksiyonunu bana sürttü. Zevkle nefesim kesilince, Jake kalçalarını döndürmeye, bana daha fazla sürtünmeye başladı ama bana işkence edecek kadar ağır hareket ediyordu. "Hiç orgazm oldun mu, bebeğim?" diye sordu. Sesi öylesine seks kokuyordu ki tanımakta zorlanıyordum.

"Ne?" dedim yine nefessiz kalıp soluklanmaya çalışarak.

"Hiç mastürbasyon yaptın mı?"

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım. "Hayır."

"Bunu ben senin için yapabilir miyim?"

"Sormana gerek var mı?" diye inledim.

Jake bunu komik buldu. Ben bulmadım. Bedenimin şiddetle istediği şeyin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Üstümde hareket etmeyi kesince, derhal kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

Jake yanıt olarak pantolonumun üst düğmesine uzandı. Neyse ki kemerini kelepçelerle birlikte kamyonetin arkasına binmeden çıkarmıştım. Bizi yavaşlatacak herhangi bir engel kalmamıştı.

"Sorun yok, değil mi?" diye sordu alçak sesle pantolonumun düğmesini açarken. Ne yalan söyleyeyim, sürekli olarak iyi olup olmadığımı kontrol etmesi hoşuma gitmişti.

"Evet, bebeğim," diye fısıldadım ve bebeğim sözcüğünü duyunca gözlerinin parlamış olduğunu gördüm. Bunu ilk kez söylemiştim.

Beni öperken, elleri fermuarımı çekiyordu ve sessiz gecede alışılmadık derecede fazla ses çıkıyordu. Parmaklarını külotumun üstünde hissedince irkildim ve Jake'in tereddüt ettiğini fark ettim. Elini geri çekmeye başlayınca, onu boynundan çekip daha da sert öptüm. Dillerimiz birbirine dolanmışken, hiç olmadığı kadar sert öpüşürken, Jake'in eli külotumun içine girdi ve parmaklarını bacaklarımın arasına bastırarak klitorisimin üstünde durdu.

Hissettiğim şey bağırma neden oldu. Şok içinde gözlerine bakarken, dudaklarımız birbirinden ayrıldı.

Alnını benimkine eğdi, gözlerini kapattı ve parmaklarını klitorisimin üstünde hareket ettirmeye koyuldu. Karınımdaki o gerilim hissi artınca, inlemeye başladım.

"İşte böyle," bebeğim dedi dudaklarıma. "İşte, böyle."

Kendimi parmaklarına itiyor, kendi parmaklarını beline geçirip onu sıkıca tutuyor ve bedenimi harika bir şeye ulaştırmasına izin veriyordum.

Gergin bir yayı andıran his nihayet koptu ve sırtımı gerip boşalırken, bedenimin bedenine karşı titrediğini

hissedip ilk orgazmımı yaşarken, gözlerimin ardında ışıklar çaktı.

Yepyeni bir dünyaydı.

Tekrar yeryüzüne dönünce, kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayacakmış gibi çarparken soluklanmaya çalıştım. Kan kulaklarıma hücum etti ve diğer seslerin hepsini boğdu.

Jake beni dudaklarıma bir kelebek dokunmuş gibi hafifçe öptü, sonra çenemi, kürek kemiğimi ve göğüslerimi öptü. Bedenim pelteye dönüp gevşediğinden, Jake göğüslerimle oynarken ve göğüs uçlarımı yalarken, her yanıma orgazm sonrası muhteşem titreşimler ve dalgalar yollarken, parmaklarımı aheste aheste saçlarının arasında gezdirdim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım ve Jake’in hemen başını kaldırdığını gördüm.

Heyecanlı bir ifadeyle başını salladı. “Hayır, bebeğim... Ben teşekkür ederim.”

Bu lafına bayılıp onun için bir şey yapma isteğiyle, onu ittim. Bu hareketim onu o kadar şaşırttı ki onu sırtüstü yatıradım. Üstüme oturduğumda, göğüslerimden büyülenmiş gibiydi. Hemen ellerini uzatıp avuçlarının arasına aldı.

Başparmakları göğüs uçlarımı okşarken gözlerimi zevk içinde yumdum ve bana yaptığı büyüden sıyrılmam tam bir dakika sürdü. “Hayır,” diye mırıldandım geri çekilerek. “Şimdi, sıra sende.”

“Charley,” dedi sesi istekle çatlayarak, “bunu yapmana gerek yok. Bu gece senin içindi. Her şeyi tek seferde yapmamız gerekmiyor.”

“Ama seni görmek istiyorum.”

Jake acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. “Beni öldüreceksin.”

Gülümseyip dudaklarına karşı, “Ne güzel bir ölüm,” diye fısıldamak için eğildim.

Elini uzatıp yanağımı kavradığında, suratında hayranlık dolu bir ifade belirdi. “Muhteşemsin, bunu biliyor-sun değil mi?”

Sözleri göğsüme sızdı ve orada yaşayan sızının, sadece ve sadece ona ait olan sızının etrafını sardı. “Beni muhteşem hissettiriyorsun, Jake. Olduğum gibi davranabileceğimi hissettiriyorsun. Kimseye sana güvendiğim kadar güvenmedim.”

Jake aniden doğruldu ve kollarını belime sararak beni sert bir biçimde göğsüne çekti. “Sen de beni öyle hissettiriyorsun.”

“Güzel.” Altdudağını ısırdım, sonra ağzına yapışık ağzımla gülümsedim. “Seni görebilir miyim?” diye onun sözlerini tekrarladım. Ağır ağır başını salladı.

Kucağından kalçalarına gidebileceğim şekilde kollarını gevşetti. Bilmiş tavrı geri dönüyor gibiydi, çünkü avuçlarını yere dayayıp geriye yaslandı ve “Eee?” der gibi bana baktı.

Gözlerimi kısıp ona baktığımı görünce gülümsedi.

Kaşlarımı mahsusçuktan çatmayı kestim; cazibesi karşısında eriyip gidiyordum. Ona gülümsedim, sonra ereksiyonunun blucinini zorladığı yere baktım. Birden, yine ağzımın kuruduğunu hissettim; ellerimin fermuarına uzanırken titrediğini fark edince hiç şaşırmadım.

Jake bunu fark etti. “Bebeğim, bunu bu gece yapmamıza gerek yok.”

“Yapmayı istiyorum,” dedim kararlı bir tavırla. Titremenin onu hayal kırıklığına uğratma korkusundan başladığını düşündüm ama Jake’in gözlerinin içine bakınca bu

düşünceyi zihnimin gerisine attım. Onunla birlikteyken, kendime güveniyordum. Ona benimle birlikteyken güveniyordum. Beni asla kötü hissettirmezdi.

Elimi Jake'in bokser şortunun altına soktuğumda, karın kasları dokunuşuma tepki vererek titredi. Elimle sıcak, ipeksi ama bir nabız gibi atan ereksiyonunu sardığımda, kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

Ereksiyonunu hafifçe sıktım, ne tepki vereceğini görmek istedim ve Jake inledi. Suratındaki o seksi ve gergin ifadeden ve gözlerinin alev alev yanıışından cesaret alarak, penisini dışarı çıkardım ve bakakaldım.

Demek böyle bir şeydi. Vay canına.

Kırmızı morumsu mantarı andıran penis ucu öylesine irileşmişti ki sonradan nasıl içime sığacağını merak ettim. Dikkatim kısa bir süre dağıldı ve midemde bir heyecan hissettim ama Jake'in çatlak bir sesle onu okşamamı istemesi beni o ana geri götürdü.

Jake kalçalarını hareketlerime göre kaldırdı ve yanakları arzuyla kızardı. Nefes alıp verışı gitgide daha sıklaştı ve kesik kesik olmaya başladı. Uyarıldığını görüp sebebinin ben olduğunu bildiğim için, kendimi en az bana yaptığı şey kadar iyi hissettim. Ama o işi doğru yapmak konusunda endişelenmeme hiç gerek olmadığını fark ettim. Kısa sürede ne yapmam gerektiğini anladım. Dahası, Jake kolay tatmin oluyor gibiydi.

Boşalıp elimi yapış yapış yaptığında gözlerim o kadar irileşti ki Jake beni eve götürdüğünde hâlâ buna gülüyordu. Ama ondan intikamımı bir şekilde alacağımı bildiğimden, bütün esprili laflarına göğüs gerdim.

Arabadan çıkmadan önce annemle babamı göreceğim diye avuçlarım çoktan terlemeye başlamıştı ve gözlerim-

den masumiyetin eksildiğini görecekler diye endişeleniyordum ki Jake beni kendisine çekip öptü. Bir yandan da bizi gözetlemediklerini umdum, çünkü Jake'in beni öpüş şekli... Gayet manidardı. Cinsellik kokuyordu. Sahipleniyordu. Önceki tüm öpüşmelerden farklıydı, çünkü ilişkimiz artık değişmişti.

Artık gerçekten de samimiydik.

Geri çekilip gülümsediğimde tüm bedenime bir heyecan dalgası yayıldı.

Bu çocuk için deli divane oluşumun beni korkutması gerekirdi ama korkutmadı, çünkü Jake Caplin'in de benim için deli olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Edinburgh, Cadılar Bayramı 2012

Ekim ayı büyük bir hızla geçti. Başımı dizüstü bilgisayarına gömmediğimde veya enerji içeceklerine boğulmadığımda, Claudia'yla ve bazen ev arkadaşlarımızla takılıyor, bloğumuzdaki dairelerdeki mini partilere gidiyor veya Çalıntı'nın peşine takılıp ayarladıkları konserleri dinliyordum. Jake'le aramız daha iyiydi, özellikle de ikimiz yalnız olduğumuzda. Haftada en az bir kere onunla kahve içiyordum ve haftada üç kere de birlikte spora gidiyorduk. Aramızda hâlâ bir mesafe vardı ama bunu gizlemek için şakalaşabiliyorduk. Ama tüm grup ne zaman birlikte olsa, daha çok Melissa'nın orada oluşu yüzünden gergin bir hava esiyordu.

O tür zamanlarda, grubun geri kalanı dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yapıyordu. Kâh Claudia'yla Beck arasındaki tuhaf arkadaşlığı izliyor, inanılmaz cinsel bir kimyayla kaplı havanın patlamasını bekliyorduk; kâh Lowe'la flört ediyor veya başkasıyla flört edişini izliyor, ya da Matt'in gaflarına gülüyorduk. Beck ve Lowe sürekli olarak kızlarla tanışıyorlardı ki bu durum beni kesinlikle rahatsız etmiyordu ve Claudia'yı da rahatsız etmiyormuş

gibi görünüyordu. O yüzden, herhangi bir tuhaflık yaşamıyorduk. Ama Beck'in Claud'un bir tepki vermesini sağlamaya çalışıp çalışmadığını düşünmeden edemiyordum. Claudia farkında olmadığına ona yönelttiği bakışlarında bir şey vardı.

Araya girmiyordum. Kendi romantik hayatım zaten darmadağındı. Başka birisinin hayatına karışmaya hakkım yoktu.

"Beni bunu yapmaya ikna ettiğine inanamıyorum. Bu, ben değilim. Üç güne kadar teslim etmem gereken bir ödev var ve sadece elli sözcük yazdım." Kollarımı ve bacaklarımı iki yana açıp, aynadan Claudia'nın odasına döndüm. Kostümüm göz önüne alınacak olursa talihsiz bir beden diliydi. Claudia o halimi görünce kahkahalarla gülmeye başladı.

Süperkız kostümü giymiştim.

Claudia da Wonder Woman'dı.

Kostümler çok komikti ve ikimizin de alışık olmadığı kadar açıktı. *Birisine* bir şey anlatmak istiyor olabileceğini ve tüm bu saçmalığı benim de onunla birlikte yaşamamı istediği için bu işe karıştığımı düşünmeye başlamıştım. Yine de... Kırmızılı altın rengi büstiyerine, yıldızlı, kısıcak mavi, seksi şortuna baktım ve karnımı açık bırakan tişörtümle, mini eteğimle ve pelerininimle fena olmadığımı karar verdim.

"Bu halde dışarı çıkamayız," dedim tekrar aynaya bakarak. "Bir polis memuru olursam ve bu kostümümle çekilmiş fotoğraflar sızarsa, bunu asla atlatamam."

Claudia suratını ekşitti. "Bir tek bunu mu düşünüyorsun? Yirmi yaşındayız ve seksiyiz. Cadılar Bayramı senenin korkmadan meme ve bacak gösterdiğimiz tek günü.

Hem kostümlerimiz şirin. Kısacası, buna ihtiyacımız var. Çocukların hepsi harika tamam da onlarla neredeyse altı haftadır takılıyoruz. Onlar geçici romantik ilişkiler yaşayıp dururken, biz böyle bekledik. Bu geceye dek. Bu gece bizim için.”

“Çocuklara programlarına gideceğimize söz verdik.”

Arkadaşım omuz silkti. “Biraz uğrarız. Sonra, partiye gideriz.” Dikkatle bana baktı. “Lowe veya Jake olmayan birisiyle takılmak sana da iyi gelecek. Özellikle de Jake olmayan birisiyle. İkinizin birlikte takılmasıyla ilgili Melissa’nın neler hissettiğini düşünemiyorum.” Gözlerini kıstı. “Bence Jake ona söylemedi. Kız sana seni öldürmek istemiş gibi bakmıyor. Bir kere bile öyle bakmadı.”

“Çünkü Melissa iyi bir kız.”

Claudia alaycı bir kahkaha patlattı. “İyi olmak kötü bir şeymiş gibi söyledin.”

“Kötü bir şey değil. Ama çok farklıyız. Jake şu anda benimle hiçbir ilgisi olmayan birisine âşık ve beni eskiden nasıl sevdiğini anlayamıyorum.” Bunu yüksek sesle söyleyince irkildim. Son birkaç haftadır aklımı kurcalayan, içimi rahatsız eden konu buydu. Melissa ve ben öylesine farklıydık ki Jake’in bana âşık olmuş olması imkânsızmış gibi geliyordu. Ama anılarım... Eh, anılarımın bu zehirli konuyla mücadele ettiğini söyleyebilirdim.

“Sen de iyisin, Charley. Melissa sadece biraz fazla sessiz ve mesafeli.”

“Ben gürültücü ve salak mıyım?”

“Hayır,” diye güldü. “Kendinden eminsin ve hazırcevapsın.”

Kaşlarımı çattım. “Keşke insanlar öyle olduğumu söylemeyi kesse.”

“O zaman, hazırcevap olmayı kes.”

Burnumu kıristırdım ve aynaya döndüm. “Kendimi çıplak hissediyorum.”

Claudia yanıma geldi ve çenesini omzuma dayayıp muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Aaron seni görünce ölecek.” Başını kaldırıp eliyle saçlarını düzeltti. “Zach de beni görünce ölecek.”

Birkaç gün önce, Claudia ve ben Teviot’taki Kütüphane Bari’na gitmiştik. Karşımızda oturan iki çocuk bizimle sohbet etmeye başlamıştı. Her ikisi de güney İngiltere’den gelmişti ve süper havalı, seksi aksanları vardı. İkisi de zeki, komik ve şirindi ve masalarımızın arasında epeyi bir flört durumu yaşanmıştı. Son sınıf lisans öğrencileri olduklarını ve üniversitenin arka tarafındaki park olan The Meadows’un biraz ilerisinde, ana kampüsün yanındaki havalı binalardan birinde kaldıklarını öğrenmiştik.

Neyse ki Aaron’ın komik olduğunu düşünmüştüm, Claudia da Zach’in kibar falan olduğunu düşünmüştü. Böylece, kimin kiminle ilgilendiğiyle ilgili bir aksilik yaşanmamıştı. Çocuklar bizi Cadılar Bayramı partilerine çağırmışlardı ve ben daha yanıt veremedenden Claudia ikimiz adına da bunu kabul etmiş, ikisinin telefon numaralarını da almıştı. Aslında, doğrudan onların partisine gidiyor olsaydık, Süperkız kostümümle kendimi daha rahat hissedecektim. Beni asıl geren şey, oraya gitmeden önce Milk’e uğrayacak olmamızdı.

Gergin olmak için de gayet geçerli nedenlerim vardı.

Bara gittiğimizde, çocukların hiçbirinin kostüm giymediğini gördük. Birazcık olsun farklı bir şey giymemişlerdi. Rowena ve Melissa da öyle.

Tanımadığımız çocukların ve kızların sırtışlarını,

ıslıklarını görmezden ve duymazdan gelmeye çalışarak barda ilerlerken, yanaklarımın kızarmaması için elimden geleni yapıyordum. Claudia ona pis bir bakış fırlattığını görünce kıkırdadı. Herkesin dikkati üzerimizdeyken, kolunu belime attı ve kalçalarını biraz daha salladı.

Gözlerindeki o muzip parıltı beni biraz gevşetti ve bedenimi sıkıca yanına çekmesine izin verirken hafifçe gü-lümsedim. Göründüğüm kadar seksi hissediyormuşum gibi numara yapmaya çalışırken, ıslık sesleri Rowena'yla konuşmakta olan Denver'ın başını kaldırmasına neden oldu. Bizi görünce, gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarını okuyunca "Siktir," dediğini anladım ve böylece Jake ve Melissa da dahil olmak üzere tüm grup bize döndü.

Jake'le göz göze gelmemek için büyük bir gayret sarf ettim ve çocukların suratında beliren hayret ifadesiyle bize baktıklarını gördüm. Çok komik bir manzaraydı. Bazen erkekler gerçekten de kolay oluyorlardı.

"Noel Baba mektubumu nihayet okumuş," dedi Beck, Claudia'nın Wonder Woman kostümlü hali retinalarını yakınca.

"Şişko adama bir kasa bira yollamamız gerek," dedi Lowe bakışlarını bacaklarıma çevirerek.

"Bu gece porno izlememe gerek kalmadı," dedi Matt.

"Off, Matt," diye Claudia'yla ikimiz bir ağızdan sızlanırken, Beck Matt'in kafasına bir şaplak indirdi.

"Ne?" diye bağırdı Matt kafasını ovuşturarak. "Bir iltifattı."

"Ama çok iğrençti," dedi Lowe sırtıp başını sallayarak.

"Hepinizin aklından aynı şey geçiyordu."

Beck dik dik ona baktı. "Claud'un ve Charley'nin bunu yüksek sesle duyması gerekmiyordu ama," dedi.

"Hem neden kostüm giydiniz?" diye sordu Denver bize sırtarak. "Yani, hepimize mastürbasyon yaparken düşünecek bir şey vermek dışında."

Suratımı ekşittim. "Çok teşekkürler. Bu kostümleri bir *kostüm* partisi için giydik."

"Parti mi?" diye sordu Beck Claudia'ya birasından bir yudum almadan ve masaya oturmadan önce.

"Üniversitenin arkasındaki Simpson Loan'da bir partiye davet edildik, o yüzden burada fazla kalamayacağız. Size adresi mesaj olarak atarım, isterseniz sonradan gelirsiniz."

"Tabii." Lowe başını sallayıp gözlerime baktı. "Bu manzarayı hayatımda son kere görecekmişim gibi bir hisse kapıldım, olabildiğince keyfini çıkarmak istiyorum."

"Ben de," dedi Beck bize sırtarak. Kayıtsızca Jake'e ve Melissa'ya baktı. "Siz de bizimle geliyor musunuz?"

Melissa yanıt vermesi için Jake'e baktı, o da başını salladı. "Tabii." Ona baktığımı hissedince, Jake bana döndü. İtiraf etmem gerekirdi ki Lowe'la Beck gibi bana röntgen ışınları fırlatmaması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Hafifçe güldü. "Süperkız, ha? Nihayet, bunu kabullendin demek."

Çocuksu gülümsemesine gözlerimi devirdim. "Claudia Wonder Woman olmak istedi ve bunun komik olduğunu düşündü. Bir şey istediğinde, onu reddetmek çok zordur."

"İkna kabiliyeti müthiş olmalı." Bana gülmek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Neden?" dedi Melissa alçak sesle kaşlarını çatarak.

Jake yanıt verirken gözlerini benden ayırmadı. "Çünkü Charley'nin lakabı on dört yaşından beri Süperkız ve bundan çok hoşlanmıyor. Ha, bir de asla etek giymez. Claudia bir mucize yarattı."

Jake fark etmese bile, Melissa'nın suratından ne kadar huzursuz olduğunu görebiliyor, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Jake'in beni çok iyi tanıdığının hatırlatılmasından hoşlanmıyordum. Ben de hoşlanmıyordum ama tamamıyla farklı nedenler yüzünden.

"Neden sana Süperkız lakabı takılmıştı?" diye sordu Lowe merakla.

"Çünkü..."

"Jacob Caplin, bunun ardındaki öyküyü anlatırsan seni öldürürüm," dedim aksi bir tavırla.

Tıpkı eskisi gibi, Jake bu aksi tavrımı tatsız değil şirin buldu ve beni duymazdan gelerek uyarıma kulak asmadı. "On dört yaşındayken, ablasını ona çarpmak üzere olan bir cipin önünden kenara itti ve kendisi yaralandı. Bacağı ve kaburgaları kırıldı. Ondan sonra, kasaba ona Süperkız demeye başladı."

"Neden insanların bunu bilmesini istemiyorsun?" Rowena da grubun geri kalanı kadar şaşırılmıştı. "Bu, harika bir öykü."

"Çünkü insanlar olanları çok abartıyorlar. Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Hayır, herkes aynı şeyi yapmazdı," dedi Rowena.

Ona dik dik bakmak yerine, öfkeli bakışlarımı gülmekle yetinen Jake'e çevirdim. Ona sinir olduğum için, belki barda biraz gevşeyebilirim diye düşündüm. Herkese ne içmek istediğini sordum ve diğer müşterilerin yavaşak, alaycı tüm yorumlarını duymazdan geldim.

Sadece bir dakikadır siparişimin gelmesini beklerken, bir ılıkılık hissettim ve yanıma birisinin geldiğini fark ettim. Melissa tepeden bana bakıyordu. Suratındaki ifadeyi çözemedim.

"Bu işi kolaylaştırmıyorsun," dedi bana yumuşak ve içten bir sesle.

Güçlkle yutkundum ve birden kostümümün içinde boğulduğumu hissettim. Kuruyan boğazım yüzünden, sesim çatladı ve, "Ne?" diye sorabildim.

İç çekip bakışlarını benden kaçırdı. "Jake'in ilk aşkısın ve insanları arabaların önünden kurtarıyorsun, bir polis memuru olmak istiyorsun, zekisin, özgüvenin tam ve her ağzını açtığında bütün çocukları parmağında oynatıyorsun... Şimdi, bir de güzel bir kız olmanın yanı sıra, bir de süper kahraman kostümüyle hepsinin fantezisi oldun. Senden nefret etmek istiyorum." Gözlerime baktı. "Senden gerçekten de nefret etmek istiyorum ama bunu yapamıyorum, çünkü sana yanlış yapan kişi Jake. Sanırım, sorunun bir kısmı da bununla ilgili."

Melissa'nın suratındaki gerçek acı ve endişe ifadesini görünce, bir şekilde onu teselli etmem gerektiğini hissettim. Bunu itiraf etmek ne kadar beni üzse de ona, "Artık aramızda romantik bir ilişki yok," deyiverdim. "Beck'in söylediğine göre, Jake'in olanları atlatmasına yardım etmişsin. Bana bunu yapmama izin vermedi. Bence, bu oldukça anlamlı. Sevdiği kişi sensin." Bu sözcükler ağzımdan çıktıkça, içimden birer parça kopuyor gibiydi ama suratıma sahte ve sevimli bir gülümseme yapıştırdım. "Bana gelince, süper bir aksanı olan çok seksi bir son sınıf öğrencisiyle buluşacağım; o yüzden, her şey yolunda."

Melissa dikkatle bana bakmaya devam ettiği için, titrek bir gülümsemeyle karşılık verene dek ona hafifçe gülümsemeyi kesmedim. İçkileri sipariş ederken yanımda kaldı ve masaya götürmeme yardım etti. Barda masaya doğru yürürken, Jake'in bakışlarını üstümüzde hissettim. Ama bir

kere olsun ona bakmadım. İçimi göreceğinden, paramparça olmak üzere olduğumu anlayacağından korktum.

Bu yüzden, Claudia'nın yanına otururken eğilip partiyeye daha erken gitmek istediğimi söyledim.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve dikkatle suratıma baktı.

Başımı hafifçe salladım. "Burada olmak istemiyorum."

Claudia masanın altından elimi sıktı ve durumu anladı. "İçimizi içip gideriz."

Çocuklar programlarının ilk bölümünü bile dinlemeyeceğimiz için biraz şaşırmışlardı ama başka bir zaman telafi edeceğimize söz verdik. Claudia onlara partinin adresini verdi ve bize sonradan geleceklerini söylediler. Jake'e bakmadım. Bir kere bile.

Partisine girdiğimizde Aaron'ın suratında beliren beğeni dolu ifade, Melissa'yla yaptığımız samimi konuşmadan sonra göğsümde hissettiğim sızıya merhem oldu. O histen tamamıyla kurtulabilmek için kendimi içkiye verdim. Claudia da bu konuda beni yalnız bırakmadı.

Dördümüz kalabalık partide oluşturduğumuz balonun içinde gülüyor, dans ediyor, harika vakit geçiriyorduk. Daire açık plan bir yaşam alanı ve mutfakla, zeminden tavana kadar yükselen pencerelerle ve partiye gelenlerin büyük bir kısmını ağırlayabilecek genişlikteki balkonuyla süper bir yerdi. Tüm bunların yanı sıra, bedava yiyecek ve içki mi? Dairenin, birçoğu kostümlere bürünmüş bir kalabalıkla dolu olmasına şaşmamak gerekirdi. Bu sayede, Claud ve ben kendimizi o kadar da tuhaf hissetmiyorduk. Aaron ve Zach koyu renk takım elbiseler giymiş, şapkalar ve güneş gözlükleri takmışlardı. Blues Brothers olmuşlardı. Bunun çok havalı olduğunu düşündüm.

Sarhoş olduğum için, o sırada bana her şey gayet havalı geliyordu.

Birkaç saat sonra, Claudia Zach'le birlikte ortadan kaybolmuş ve beni L biçimli kocaman koltukta Aaron'la birlikte yalnız bırakmıştı. Aaron beni öpmeye başladığında, ona izin verdim. Sarhoştum, kafam iyiydi, içim acıyordu ve aklım karışmıştı; beni öpmesi ve dokunuşu tüm bunları unutturmuştu. Öpüşmemiz daha da derinleşti ve Aaron'ın suratını tutup kendime çektim, sessizce devam etmesini istedim. Harika öpüşüyordu ve parmaklarının ucuyla kolumun üst tarafını okşaması beni iyi hissettiriyordu.

Nihayet soluk almama izin verdiğinde, dudaklarıma karşı "Vay canına," dedi. Sırıtıp herkesin ortasında öpüştüğümüz için biraz utandım. Kimsenin bize bakmadığından emin olmak için başımı çevirdim ve odanın karşı tarafında Jake'i Melissa'yla birlikte görünce kaslarımın gerildiğini hissettim. Görüş alanım netleşti ve birden ayıldım. Jake bana bakıyordu ve suratında bomboş bir ifade vardı. Bakışlarını derhal benden çevirince ve Melissa'nın dediği şeye kaşlarını çatınca, midemin gerildiğini hissettim.

"Selam, Charley," diye seslendi Beck yukarıdan. Döndüm ve koltuğun arkasında dikildiğini gördüm. "Yeni geldik. Claudia'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Hayır anlamında başımı sallayıp kaşlarımı çattım. "Onu epeydir görmedim. Buralarda değil mi?"

Başını salladı.

"Gidip onu arayalım."

Bir el bacağımı kavradı; Aaron'a döndüm. "İyidir, merak etme."

"Hemen dönerim," deyip ayağa kalktım ve Beck'in elini

tutup koltuğun etrafından dolanmama yardım etmesine izin verdim.

“İkiniz de çok mu içtiniz?” diye sordu asık bir suratla bana bakarken.

“Sadece iyi vakit geçiriyorduk,” dedim.

“Tanımadığınız insanlarla.”

“Seni de tanıımıyorduk,” dedim.

Gözünün ucuyla keyifsiz bir bakış fırlattı ama bir şey demedi. Balkona ve banyoya baktık ama Claudia’yı bulamadık. Endişelenmeye başladım. Claudia doğru dürüst tanımadığı bir çocukla kendisini bir yatak odasına atacak bir kız değildi. O yüzden, daha da büyük bir kararlılıkla koridorda yatak odalarına doğru ilerledim.

Tam ilk kapıda durmuştuk ki ikinci yatak odasının kapısı açıldı. Claudia arkasında birisiyle kıkırdayarak dışarı çıktı, büstiyerini ve saçlarını düzeltti. “Bunu tekrar giyebileceğimi düşünmemiştim,” diye güldü orada olduğumuzu görmeden.

“Kadın giysileri konusunda uzman sayılırım,” dedi Zach odadan çıkarken. Bizi ve Beck’in ifadesini görünce çenesini kaldırdı. Claudia hızla arkasına döndü ve şaşkınlıkla irkildi.

Zach’le giysilerini çıkaracak kadar ileri gitmesine şok geçirerek kaşımı kaldırdım. Asla yapmayacağı bir şeydi ve kendi sorunlarımla öylesine meşguldüm ki Claudia’nın da zor bir dönemden geçtiğini tamamıyla gözden kaçırmıştım. Bedenini saran gerilim aniden yok oldu ve Beck’e seksi bir gülümseme fırlatıp, “Ne oldu?” dedi. “İyi bir kız olduğumu sen söylemiştin. Ben değil.” Zach’i şaşkın bir halde geride bırakarak yanımızdan geçti.

Arkadaşımla ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu.

Beck'in yanımda gerildiğini hissedince ona baktım. Çenesini sıkıyordu ve bira şişesini öylesine sıkımişti ki şişenin çatlamamasına hayret ettim.

"Beck..." Ona ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü aralarında ne olduğunu bilmiyordum.

Ama o sırada onun için bir hayaletten farksızdım.

"Siktir, gitsin," diye mırıldandı Beck. Arkasını döndü ve bana tek kelime bile etmeden partiye geri döndü.

Başımı sallayıp bu kafa karıştırıcı olaydan sıyrılınca, ben de partiye geri döndüm ve Beck'i bir kızı duvara mıhlamış, ciddi bir biçimde flört ederken buldum. Bu çocuk bir çitadan bile hızlı hareket ediyordu.

"Charley!"

Etrafıma güçlü kolların dolandığını ve Matt bana arkadan sarılırken ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Beni yere geri bıraktığında, kendimi Jake'le Melissa'nın yanında buldum.

Harika.

Jake bana bakmıyordu.

Daha da harika.

"Eğleniyor musun, Süperkız?" diye göz kırptı Matt beni yine tepeden tırnağa süzerek.

"Bana bir bira alırsan, evet."

En sonunda, Jake bana bakmayı lütfetti. "Sence yeteri kadar içmedin mi?"

Derdin ne senin? Kız arkadaşın değilim! Kız arkadaşın yanı başında duruyor! Ben terk ettiğin kızım, unuttun mu?

"Hayır, baba, yeteri kadar içmedim," dedim sarhoş ve ne dediğimi bilmez halde iyice saçmalayacakken. Tam o sırada, birisi beni belimden kavradı ve güçlü bir göğse doğru çekti. Aaron'dı.

"Süperkız'ı biraz almak zorundayım," dedi gülerek gruba.
"Çok ama çok zor bir durumdan kurtarılması gerekiyor..."

Gülüp beni oradan uzaklaştırmasına izin verdim ve bunun Jake'i çok sinir ettiğini umdum. Ama Aaron beni koridorda bir numaralı yatak odasına doğru yönlendirince, birden içime bir huzursuzluk çöktü.

Elini çektiğimde, dönüp bana baktı. "Ne oldu?"

"Seninle birlikte o odaya girmiyorum." Başımı sallayıp elimi kurtarmak istedim ama Aaron elimi sıkıca kavramıştı.

"Yapma, Charley. Birazcık gevşe benimle."

Israrıcılığına ve ona yanlış bir izlenim verdiğime sinir olup, elimi geri çektim. "Seninle yatmayacağım."

Aaron'ın yakışıklı suratı asıldı. "Dalga mı geçiyorsun? Bütün gecemi sana harcadım. Bunun sadece seks için olduğunu anladığına emindim."

Kulaklarım acımasız dürüstlüğüyle çınladığından bir yanıt veremedim.

Derin derin iç çekti, aptal ve değersiz hissetmeme neden olarak yanımdan geçip uzaklaştı. Sabahleyin beni öyle hissettirdiği için çok öfkelenecektim ama o anda bu can sıkıcı düşünceleri aklımdan atamayacak kadar sarhoşum.

Salona döndüğümde, Beck tanımadığım bir kızla yiyiyordu ve Denver, Rowena Jake ve Melissa ortalıkta yoktu.

Lowe ve Matt mutfağın ortasındaki tezgâhta sohbet edip içki içiyordu.

Yanlarına giderken, Lowe bana bakıp seksi bir gülümseme fırlattı. "Bebeğim, bu kostümle beni öldürüyorsun. Daha sık etek giymelisin. Bacakların bir harika."

Sarhoş sarhoş ona sokuldum ve başımı omzuna daya-

dım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kolunu boynuma atıp bana sarıldı. "İyi misin?"

Sesinin endişeli olduğunu fark edince, ona daha da sokuldum ve sırf onunla birlikte olmanın yarattığı rahatlığa sığındım. "İyiyim. Herkes nereye gitti?"

Matt biraz tuhaf bir tavırla yanıt verdi. "O gerzek İngiliz çocukla sen çekip gittikten sonra, Jake biraz tatsızlaştı. Mel de bunu fark etti. Tartışmaya başladılar ve gittiler. Den ve Row da sıkıldıkları için gittiler."

Matt'in Melissa'yla Jake arasında bir soruna sebep olduğumu gayet bariz bir biçimde ima etmesi karşısında kendimi daha da dengesiz hissettim. Mesele bir tek bu ima değildi. Jake'in benim bir başkasıyla birlikte oluşuma öfkelenmiş olmasıydı. Bu da ne demekti? Bana ne yapmaya çalışıyordu?

Lowe beni biraz daha sıkıca sardı. "Merak etme, bebeğim," diye iç çekti. "Bu parti berbat ve çok yoruldum. Seni eve kadar götürmemi ister misin?"

Evet der gibi başımı salladım. Yatağımda sızıp o geceyle ilgili her şeyi unutabilmek için oradan gitmek istiyordum. "Önce Claud'u bulayım."

Arkadaşımı balkonda Zach'le ve birkaç arkadaşıyla buldum ve onu bir kenara çekip oradan gitmek istediğimi söyledim.

"Tamam, gidelim o zaman," dedi.

Dik dik suratına baktım. "Neler yaptığınla ilgili olarak konuşmayacağımızı sanma."

"Şimdi olmaz." Lafımı kesti ve Zach'e iyi geceler diledi.

Beck, Lowe'la ve Matt'le birlikte gideceğimizi fark edince, takıldığı kızı bıraktı ve bizimle birlikte dışarı çıktı. Sokağa çıktığımızda, kanımdaki alkolün beni soğuk-

tan koruduğuna memnun oldum.

"Soğuşu hissetmiyor olabilirsin ama üşüyorsun," dedi Lowe beni yanına çekip. Üstünde sadece incecik bir tişört vardı. "Ben de üşüyorum," diye homurdandı ve kolumu ovdu.

Claudia önümüzde Beck'le Matt'in arasında yürüyordu ve Matt arkadaşları arasındaki gerginlikten bihaber bir biçimde konuşup duruyordu.

"O çocukla ne oldu?" diye sordu Lowe birden.

Aaron'ı düşününce, suratımı ekşittim. "Onunla yatmayacağımı söyleyince, bana olan ilgisi bir anda yok oldu."

"Ne hoş birisiymiş."

"Hı-hı."

Belimi sıktı. "Benimle yatar mısın?"

Alaycı sorusuna gülümsedim. "Bu gece olmaz."

Yanımda güldüğünü hissettim. "Hayır demedin."

"Seçeneklerimi açık bırakıyorum."

Lowe cık cık etti. "Bir delikanlı bir kızı isterse, o kızın da kendisini istemesi için Tanrı'ya yalvarır. Bir kız birisini isterse, yapması gereken tek şey bunu söylemektir, sonra BAM! Artık çıplaktır. Tüm güç sizde."

"Ben Süperkızım."

Yine gülüp saçlarımı öptü. "Aynen öylesin."

"Biliyor musun... Kızların seks yapmak istemesi için bir penise vurulmaktan daha fazlası gerekiyor bence. Gay olmayan erkeklerinse sadece vajinaya vuruldukları gibi bir izlenime kapılmış durumdayım."

Lowe daha da çok güldü. "Neler olduğunu bilsen şaşırırdın." İç çekti ve bir dakika sonra alçak sesle "Jake gerzeğin teki," dedi.

Bunu neden dediğini açıklamasını istemememin daha iyi olacağını düşündüm.

Onuncu Bölüm

Indiana, Şükran Günü 2008

Midemde o kadar çok yemek vardı ki kendimi annemin arabasına atıp Jake'in evine gidebilmeme bile şaşırmıştım. Şükran Günü yemeğini ailemle birlikte yemiştim ve annem işi abartmış, ablamın yanımızda olmayışını akıl almaz bir biçimde telafi etmeye çalışmıştı. Eh, aslında ablam bir anlamda bizimle birlikte sayılırdı. Masanın bir ucuna dizüstü bilgisayarımı koymuştu ve Andie biz yemek yerken Dublin'den bizimle sohbet etmişti. Annemin leziz hindi yemeği ve muhteşem balkabağı tatlısını yiyişimizi izlemek zorunda kaldığı için üzülmüştük ama Andie orada kendisi ve birkaç Amerikalı arkadaşı için ufak bir Şükran Günü yemeği pişirmişti. Yemek pişirme genlerini annemden aldığından, çok leziz şeyler pişirdiğini hayal edebiliyordum.

Aileme Jake'i görmek için evine gideceğimi söylediğimde, itiraz eden kişi annem oldu. "Kızlarımdan birinin Şükran Günü'nde burada olmaması yetmez mi?" diye sızlandı. Ama şaşılacak bir biçimde, babam yardımına koştu.

"Bırak gitsin. Birbirlerini yirmi dört saattir görmediler. Şu anda acı çekiyorlardır," dedi bilmiş bir gülümse-

meden sonra maça dönerek. The Eagles, Cardinals'a karşı oynuyordu ve ikisi de babamın tuttuğu takım olmadığı halde, maçı izliyordu.

Her nasılsa, son bir haftada Jake babamın kanına girmişti. Mutlu olduğumdan mı, yoksa Jake'in herkesi cazibesi altına aldığından mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim, önceki pazar günü Jake'e bir içecek almak için mutfağa gidip geri dönüğümde, babamla birlikte maçı izledikleriydi. Adeta orada olduğumu unutmışlardı. Rams ile ilgili küçümseyici yorumlar yapıyorlar ve kendi takımlarının (Chicago Bears) toparlayacağını söylüyorlardı. En sonunda, Bears Rams'i 27-3 yendi ve bu zafer babamla Jake arasında sağlam bir bağ oluşturdu. Bunu futbolun mümkün kılmış olması umurumda değildi. Bir bağ kurulduğuna memnundum.

Dışarıda fena soğuk olduğu halde, yanaklarım ve tüm bedenim Delia Redford'ın yemekleri yüzünden alev alevdi. Paltomu giydim, atkımı taktım ve annemin arabasına bindim. Neyse ki o ay henüz kar yağmamıştı ve yollar Jake'in evine kadar açıktı. Jake kasabanın diğer ucunda, derenin önündeki daha yeni bir yerleşim alanında oturuyordu ve evinin arka tarafından görülen manzara bir harikaydı. Yatak odası da buna dahildi. Birkaç kere yatak odasına girmiştim ama annesi biz ders çalışırken kapıyı açık bırakmamızı istemişti. Jake buna rağmen kısa oynama seansları için fırsat yaratmıştı ama daha ciddilerini Hendrix'te geçireceğimiz zamanlara saklıyorduk. Hava artık soğuk olduğundan kamyonetin arkasını kullanamıyorduk ama çoktan bir sonraki yazla ve elimize geçecek fırsatlarla ilgili hayaller kurmaya başlamıştım bile.

"Charley, seni gördüğüme çok sevindim, tatlım," diye

karşıladı Bayan Caplin beni kapıda. "Şükran Günü'nü kutlarım."

Ona sıkıca sarıldım. "Ben de sizinkini Bayan C."

Beni geniş salonlarına aldı ve içeri girer girmez Jake'in bakışlarıyla karşılaştım. Bana gülümsedi, ağır ağır koltuktan kalktı ve bana sarılmak için salına salına yanıma geldi.

"Çok sıkı sarılma. Karnım tika basa dolu," dedim göğsüne, ona sıkı sıkı sarılırken.

Jake hafifçe güldü ve beni ailesine bakacağım şekilde diğer tarafa döndürdü. Lukas'a ve Bay Caplin'e merhaba dedim ve büyükannesi olduğum yaşlıca hanımla beni tanıştırmasını bekledim. Bana onun geleceğinden söz etmişti. Büyükannesi Bay C.'nin sandalyesinin kolunda oturuyordu; kenarlarında parlak gümüşümsü röfleler olan uzun gri saçları ensesinde toplanmıştı. Üstünde uzun bir çingene eteği ve el örgüsü pembe bir kazak vardı.

"Charley, bu büyükannem. Büyükanne, bu da Charley."

Büyükannesi kaşlarını kaldırıp, "Kaç kız arkadaşın var evladım?" diye sordu.

Jake'in yanında gerildim ama Jake kolumu sıktı. "Yapma, büyükanne."

"Hayır," dedim ve yana çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kaç kız arkadaşın var, Jake?" Soruyu sorarken başımı hafifçe yana eğmişim ve bunu dalga geçer gibi sormama rağmen endişe de hissediyordum.

Bayan C. omzumu sıvazladı. "Jake'in büyükannesi sadece dalga geçiyor. Amanda Reyes bu sabah bir balkabağı tatlısıyla ziyaretimize geldi ve Jake'e vurulduğu epeyi biliydi. Çok tatlıydı. Yanakları kızardı durdu. Zavallı kız. Bu kasabada oğlumun sana sırılsıklam âşık olmadığını bilen tek kişi o olmalı."

Bu sözleri içimin erimesine neden olduğu halde, Jake'in muzip büyükannesinin bir tepki beklediğini biliyordum. Bana hemen Lukas'ı hatırlatmıştı. O bilmiş şakacı tavrını kimden aldığı artık biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak, başımı salladım ve odaya döndüm. "Tatlısı iyi miydi bari?"

Jake'in büyükannesi güldü ve bana bakarken gözleri parladı. "İyi yanıt."

"Başımı bu kadar belaya sokman yettiyse, Charley'yle ben yukarıda takılacağız."

"Maçı izlemeyecek misin?" Ben gelmeden önce maçı izlediği belli olduğundan, onu alıkoymak istemedim.

"Tuttuğum takım değil." Başını sallayıp, beni nazikçe salondan çıkardı.

"Kapıyı açık tutun!" diye seslendi Bayan C. arkamızdan.

Geniş merdivenden çıkarken, enerjimin yediğim onca yiyeceklerle birlikte tükendiğini hissettim. "Yani, senin takımın olsaydı, benimle yalnız vakit geçirmeyecek miydin?"

"Öyle demedim. Kayıt düğmesi denen bir şey var biliyorsun."

"Diğer çocuklar gibi değilsin," diye mırıldandım ve kendimi yüzüstü yatağına attım. "Çok yedim," dedim ağzımı yastığına bastırıp. Söylediğim şey, "Mımmm, mımmm," diye duyulmuştu.

Arkamdan güldüğünü duydum, sonra ağırlığını yatakta hissettim. "Sızmadan önce paltonu çıkaralım bari."

Tereddütle ayağa kalktım ve Jake'in atkımı ve paltomu çıkarmasına sesimi çıkarmadım. O bunları yaparken, sürekli olarak ağzına bakıyordum ve gözkapaklarım yemek yorgunluğundan düşüp duruyordu. Dudaklarını benimkilerle sürttü ve beni yatağa yatırdı; sırtımı göğsüne yasla-

yacağım biçimde arkam uzandı ve bacaklarını bacaklarıma doladı. Beni daha da kendisine çekerek, kollarıyla belimi sardı ve elimi tuttu. “Bugün seni özledim,” diye fısıldadı omzuma.

Mahmur mahmur gülümsedim. “Seni seviyorum.”

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmeden sızdım.

Gözlerimi karanlıkta açtım. Neredeydim? Neler olmuştu? Oturma pozisyonuna doğruldum, gözlerimi loşluğa alıştırmaya çalıştım ve sırtımın alt kısmında bir el hissedince ciyaklamamak için kendimi zor tuttum.

“Bebeğim, benim,” diye fısıldadı Jake. “Uyuyakaldın.”

Jake’in yatak odasında olduğumu anladım. Yastığa yaslanıp rahatlarırken, Jake’in suratı yatağın üstündeki pencereden içeri sızan ışıkla birazcık aydınlandı. Bana sarılıp kendisine çekti.

“Neler oldu?” diye fısıldadım dudaklarına.

“Annem anneni arayıp burada uyuyakaldığınızı söyledi.”

“Onlar da burada kalmama izin mi verdiler?” dedim alçak sesle ama hayretle.

Jake hafifçe güldü. “Evet, tabii. Şu anda koltukta uyumam gerekiyordu. Herkes yattıktan sonra buraya geri geldim.”

Başımı eğip, suratımı boğazına sürttüm. Birkaç hafta önce, annemle Chicago’ya alışverişe gitmiştik ve Jake’e hiç düşünmeden ağzımı sulandıran bir tıraş losyonu almıştım. Ona verdiğim günden beri her gün sürmüştü ve ben de her gün başımı boynuna gömüp onu koklamak için bir bahane bulmuştum.

Jake bana daha sıkı sarılınca, bacağımın üst kısmında ereksiyonunu hissettim. Nefesim kesildi. bacağımı kalça-

sının üstüne attım. Bana hafif hafif sürtündü, içime tatlı dalgalar yaymaya başladı. Başımı kaldırdım ve onu öpmeden önce iki saniye gözlerinin içine baktım. Öpücük hızla derinleşip seksileşti ve Jake beni altına yuvarlayınca bacaklarımın iç kısmı kalçalarını sardı. Blucinin örttüğü ereksiyonunu blucinimin üstünden bacaklarımın arasına sürterek bana işkence etmeye koyuldu.

Kesik kesik nefes alan Jake beni öpmeyi kesti ve son derece narin bir şeymişim gibi suratımı ellerinin arasına aldı. Işık suratına vurdu ve bana nasıl baktığını görünce nefesim kesildi. "Annemin dediği şey var ya? Hani, sana deli divane olduğumu söylemişti..."

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum, Charley. İlk randevumuzdan beri sana âşığım ve o zamandan beri sana her gün daha da vuruldum."

Bir an için, hissettiğim o eşsiz mutluluğa öylesine kapıldım ki "*Ben de seni seviyorum*" dediğini sonra anladım. Şaşkınlıkla uykuya dalmadan hemen önce ona onu sevdiğimi söylediğimi hatırladım. "Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

Evet anlamında başını salladı. "Ama tekrar söylersen güzel olur."

Yatağa uzanmış olduğum halde, Jake'in tatlı, sevecen gözlerine bakarken bedenime akın eden adrenalin başımı döndürdü. Beni onu sevdiğim gibi sevdiğini itiraf etmesi, nasıl tarif edebileceğimi bilmediğim bir biçimde beni iyi hissettirdi. Sadece on altı yaşındaydım ve bunu aramıyordum ama artık bulduğum için bunun hayatlarımız boyunca aradığımız bir şey olduğunu fark ettim. Hepimiz hayatta uyabileceğimiz bir yer arıyoruz. Kim olduğumuzu

veya ne yaptığımızı değiştiren bir yer değil... Belki bizi şekillendiren, daha iyi yapan, daha *fazla* yapan bir şeyi ama daha çok bizi bir huzur hissiyle saran, ne yaparsak yapalım, kim olursak olalım, kendimizi yalnız hissetmediğimiz bir yer.

Bu yeri on altı yaşında bulacak kadar şanslıydım. Jake'in ta içine kazınmış bir yerd. Bu da ödümü kopartıyordu.

"Korkuyorum, Jake," diye fısıldadım içtenlikle. "Çok genciz. Önümüzde bunu yitirebileceğimiz uzun seneler var."

"Öyle düşünme," dedi sert ve amansız bir sesle. "Bunu asla yitirmeyeceğiz, Charley. Söz veriyorum. Şimdi, bana beni sevdiğini söyle."

Derin bir nefes çektim. "Seni seviyorum, Jacob Caplin."

Sırıtıp beni sert bir şekilde öptü ve eli blucinimin beline gitti. "Sessiz durabilir misin?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Bilmiş tavrına gülümsedim. "Eminim ki zevk haykırışlarımı kesecek bir yol bulursun, Seks Tanrısı."

Dudaklarıma karşı güldüğünde, çok güzel bir his olduğunu düşündüm. Jake başını kaldırdığında, hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu. "Sakın hazırcevaplılığını kaybetme. En sevdiğim yönlerinden biri."

"Hazırcevap falan değilim." Bu iddiasına hemen böyle yanıt vermiştim. "Ama öyle olsaydım, bundan hoşlanmana memnun olurdum."

"Her şeyini seviyorum."

"İnanılmaz derecede uzun olan ayak başparmağımı bile mi?"

Üstümde sarsılarak güldü ve başını omzuma indirdi. "Onu bile," diye fısıldadı sesinden güldüğünü belli ederek. "Şansım yaver gitsin diye uğraşıyorum."

Henüz seks yapmadığımızdan, acaba bunu sonuna ka-

dar yapmaktan mı söz ediyor diye düşündüm ve Jake'le sonuna kadar gitmek istediğim halde, bunu annesiyle babası yan odada uyurken yapmak istemedim. "Şanslı şanslı mı? Yoksa belirli bir yere kadar mı şanslı?"

Kulak mememi ısırdığını hissedince ürperdim. "Seksten söz etmiyorum. Sadece daha önceden yaptığımız güzel şeyleri diyorum."

Bunu duyunca bile, bedenimin ona hazır olduğunu hissettim. Beynimin basamaklarını inip ağzıma doğru giden ukala bir yanıt daha hissettim ama o anı mahvetmeden yanıtı tökezletmeyi başardım. Başımı çevirince, Jake'in ağzıyla karşılaştım. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim," dedim kararlılıkla.

"Güzel," dedi. Sesinin duyulandığı için boğuk çıktığını duyunca, gözlerim doldu. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ne olursa olsun."

On Birinci Bölüm

Edinburgh, Kasım 2012

İkimiz arasında, Claudia ve ben oğlanlar konusunda inanılmaz miktarda endişe biriktirmiştik. Oğlanlar! Yine on beş yaşında olup, onları zerre kadar umursamamak istiyordum.

Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün, akşamdan kalma-
lığımdan kurtulmaya çalıştım ve zamanımı kafa karı-
şıklığı ve kendime acıma hissiyle ödevimi yazarak, bir de
Claudia'dan gerçeği öğrenmeye çalışarak harcadım.

Bir aspirin yutup Claudia'nın cesurca arayıp bulduğu
falafelin kâğıdını kapattım ve Cadılar Bayramı'ndan önce
dalmış olmam gereken konuya daldım.

"Senin neyin var?" dedim endişeyle. Dizlerimi göğsüme
çekip, mutfaktaki bekleme odası sandalyelerinden birine
kıvrıldım. Yalnızdık ve önceki gece biraz bulanık olsa da
zihnimde hâlâ canlıydı. Bu konuyu onunla konuşmak için
kusursuz bir fırsattı. "Seni rahatsız eden bir şey var."

Claudia sert muşamba zeminde yatmıştı; koyu renk
saçları başının etrafına dökülmüştü ve ellerini dümdüz
karnının üstüne koymuştu. Altın rengi teni biraz solgun
gibi idi. Önceki gece ciddi derecede kafa çeken tek kişi

ben değildim. Sorumu duyunca gözlerini yumdu. "Beck'le aramda bir şey olduğu gayet belli, değil mi?"

Alaycı bir tavırla güldüm. "Şey, evet."

"Herkes farkında." Tek gözünü açıp bana baktı. "Bu cinsel gerilim beni öldürecek." Gözünü tekrar kapattı. "Ama o her iki dünyayı da istiyor. Bağlanmadan bir kız arkadaş yakınlığı arıyor. Sonra, rock hayatına devam edip, bu tür sözler vermediği başka kızlarla da yatmak istiyor."

Suratındaki gergin ifadeyi görünce, nazikçe, "Seni üzüyor mu?" diye sordum.

"Jake seni üzüyor mu?"

Bunu evet olarak kabul ettim. "Onlarla takılmayı keselim mi?" Ne yanıt vermesini istediğimi bilmediğimi fark ettim.

"Keşke sana evet diyebilseydim... Ama Beck'le birlikte vakit geçirmeyi kesmek istemiyorum." Claudia iç çekti ve doğrulup oturdu, parmaklarını saçlarının arsından geçirdi. "Dün gece çok aptalcaydı. Zach'ten hoşlandım, onu çekici bulmadığımı söylemiyorum ama aptalcaydı. Beck'e öfkelen dim ve sonuç bu oldu. Ama biliyor musun?" İтираfta bulunurken, suratında utangaç bir ifade belirdi. "Beck'in tam o sırada gelmesine değdi. Derdimi anlatmış oldum. Beni istemiyorsa, sorun değil. Ama başka erkekler istiyor."

"Kesinlikle sinir olmuş gibiydi."

"Sonra, gitti öylesine birisiyle öpüşmeye başladı."

İrkildim. "Onu gördün mü?"

Claudia gözlerini devirdi. "Çok ödle k. Birbirimizden tepkiler almaya çalışmak, incitmeye çalışmak... Bunlar iyi şeyler değil. Kesinlikle değil. Dün gecenin bizi kesin bir noktaya itebileceğini sanmış tım ama bu sabah hiçbir şey olmamış gibi bana mesaj atmış."

"Büyük bir ihtimalle sen nasıl onunla vakit geçirmeyi kesmek istemiyorsan, o da seninle vakit geçirmeyi kesmek istemiyor."

"Karmakarışık bir durumdayız."

"Peki..." dedim önemli bir şey değilmiş gibi omuz silke-
rek. "Yabancılarla yatmak?"

Onu yargılamışım gibi tatsız bir ifadeyle bana baktı.
"Sadece denemek istedim."

"Hemen savunmaya geçme. Seni yargılamıyorum. Yemin ederim. Sadece senin yapacağın bir şey değil."

"Biliyorum."

"Eee? Nasıl bir şeydi?" Gerçekten de merak etmiştim.

Claud burnunu kırıştırdı. "Güzeldi ama harika değildi. Sırf çikolata yerken, birden vanilyalı dondurma yemek gibi bir şeydi."

Bu benzetmeyi anladığımı söylemek istedim ama anlamamıştım.

"Ya Jake? Dün gece önemli bir şey oldu mu?"

Homurdanarak ona maceralarımı gördüğü için keyfinin kaçtığını ve partiyi terk ettiğini anlattım.

Endişelenme sırsı Claudia'ya gelmişti. "Birlikte vakit geçirmenin kafanı karıştırdığı belli. Belki de bir süre uzak kalsanız iyi olur. Sakın bana kendi tavsiyeme uyamam gerektiğini söyleme." Yine inledi ve kendini yere bıraktı. "Şu anda, bu işi hiç beceremiyoruz."

"Jake'ten uzak durmanın benim için bir sorun olacağını sanmıyorum. Senin aksine, bana bu sabah bir mesaj gelmedi, geleceğini de sanmam. Asla." Jake'le bir daha konuşmama fikri bana imkânsız ve acı veren bir olasılık gibi gelirken, ses tonumu sakın ve kayıtsız tutmam çok zordu.

Tıpkı dört sene önce hissettiğim gibi hissediyordum.

* * *

Claudia'ya o kadar çok şey o söyledikten sonra, Jake'i birkaç gün sonra avlumuzun kapılarında beklerken görünce biraz şaşırdım. Spor günümüzde spor salonuna gidiyordum ve Jake beni hep orada beklerdi. Ama Cadılar Bayramı partisinden sonra geleceğini düşünmemiştim.

Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak, yavaşlayıp önünde durdum. Ellerini blucininin üstüne giydiği siyah, fermuarlı yün paltonun ceplerine sokmuş, duvara yaslanmıştı. Boynuna onu İskoç sonbaharından koruyan açık mavi bir atkı dolamıştı. O kadar iyi görünmeseydi olmaz mıydı? Bir kere kötü görünemez miydi?

Jake bakışlarını yerden kaldırdı ve bir kez daha bedenin koyu renk gözlerinin etkisine tepki verdi. Ürperdim ve kendimi korumak istermiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Önceki gece için özür dilerim," diye özür diledi alçak sesle.

"Sorun değil." İkimiz de bunu samimiyetle söyleyip söylemediğimi düşünüyorduk.

Aramızdaki sessizlik tahammül edilemeyecek kadar yoğunlaştı ve ona gayet tatsız bir ifadeyle, "Onunla yatmadım," demeden önce oflarmış gibi bir ses çıkardım. "Hiç hoşuna gitmedi." Neden ona açıklama yapıyordum? Ciddi ciddi bana kızacağından mı endişeleniyordum? Yaptığı şeyden sonra hem de. Terapiye gitmem gerekebilir diye düşündüm.

Andie'den bedava terapi almak iyi bir fikir mi diye düşünürdüm, çünkü bu konuda hiç tarafsız değildi. Derken, Jake'in ifadesi ciddileşti. "Ne kadar hoşuna gitmedi? Sana bir şey yaptı mı?" dedi kendisini öfkeyle duvardan iterek.

Hemen onu sakinleştirmeye çalıştım. “Hayır, hayır. Salağın teki işte. Ama dürüst birisi.”

“Lowe bir şey demedi. Sadece seni eve bıraktığından söz etti.”

“Evet.”

Sessizlik geri geldi.

Yanımızdan iki kız bakışlarını ondan ayırmadan geçtiler. Bizden tepeye doğru yürürlerken, kıkırdamaya başladılar ve dönüp ona gülümsediler.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Hazırlıklı değildim,” dedi birden.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıp ona döndüm. “Neye?”

“Seni görmeye... Onunla görmeye. Gafil avlandım. Kötü tepki verdim. Özür dilerim.”

Kafam daha da karışmış bir halde, elimi başımın ve atkuyruğumun üstünde gezdirdim ve vermem gereken en iyi yanıtın ne olabileceğini düşündüm. Kafa karıştırıcı bir şey olmamalıydı. O sırada ne durumda olduğumuzu hatırlatan bir şey olmalıydı. Bunu nazikçe yapmadım. “Uzun süre geçti, Jake. Hayatıma başka insanların da girdiğini bilmelisin.” *Tek* bir kişi girmişti ama bunu bilmesine gerek yoktu. Zaten bir açıklama yapmam gerekmediği halde bunu yapmış, durumu daha da karmaşıklaştırmıştım.

Herhangi birisi olsaydım, gözlerinin derinliklerinde gördüğüm o alevi kaçırabilirdim. Bunu iyi ve hızlı bir biçimde gizlemeyi başardı. “Tabii. Ben sadece bunu idrak etmeye çalışıyorum. Bazen kamyonetimin arkasında uzandığımız zamanlar dünmüş gibi geliyor, anlarsın ya?”

“Eh ama dün değildi.”

Jake bir süre suratıma baktı ve kıvranmamak için elimden geleni yaptım. En sonunda, başını salladı. “Hak-

lrsın. Özür dilerim. Ben sadece her şeyi yine berbat edip etmediğimi görmek için gelmişim."

Ona bağrmak istedim. Neden eskiden her şeyi berbat ettiğini, birlikte gelmeyi planladığımız yere bir başka kızla gelerek bıçağı neden daha da derinlere soktuğunu sormak istedim. Ama bunları sormak yerine ciddi ciddi başımı salladım. "Sorun yok."

Biraz rahatlar gibi oldu ve bana hafifçe gülümsedi. "Bir dahaki sefere birlikte spor salonuna gideriz, değil mi?"

Karşılık olarak verdiğim gülümseme en az onunki kadar hafifti. "Tabii."

"Annen bana Jacob Caplin'in orada olduğunu ve görüştüğünüzü söyledi."

İçimden anneme lanet okudum. Bunu babamdan gizleyemeyeceğini bilmeliydim. Neyse ki babamla o sırada Skype'ta değil telefonda konuşuyorduk; o yüzden, suratımdaki o ölümcül ifadeyi göremiyordu. "Hı-hı."

"Bana 'hı-hı' deme. Kendin anlatacak mıydın?"

"Anlatacak pek bir şey yok, baba."

"O çocuk kalbini kırdı. Bunu tekrar yapacak kadar yakkın olmasını istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak."

"İkna olmuş değilim."

"Baba, bunu seninle konuşmak istemiyorum."

Babam iç çekince, hatta parazit oldu. "O zamanlar, daha çocuktun, Charlotte ve o seni değiştirdi. Bir baktım hayatımda görmediğim kadar mutlu oldum, sonra baktım, içine kapandın. Bunlara şahit olmak beni mutlu etmedi."

Başımı eğdim ve sevildiğimi hissetmenin yanı sıra bunu

aileme yaşattığım için üzüldüm. “Artık öyle değilim,” dedim yumuşak bir sesle onu teselli etmeye çalışarak.

“Bundan emin misin, canım? Çünkü etrafında başka gençler göremiyorum. Alex’ten hiç söz etmeyelim bile.”

“Alex’ten de söz etmek istemiyorum, baba. Konuşacak bir şey yok.”

“Belki de eve geri dönmelisin.”

Güldüm, sonra hemen iç çektim. “Ben iyiyim. Aptalca bir şey yapmayacağım. Dersimi aldım.”

“İnsanlara bunu başka bir derse çevirmeden hâlâ güvenebileceğini biliyorsun, Charley. Bence Jake sadece insanlara güvenmemen gerektiğinin bir anımsatıcısı ve kızımın öyle hissetmesini istemiyorum.”

“İnsanlarla ilgili olarak öyle hissetmiyorum... Jake hakkında öyle hissediyorum. Arada bir fark var.”

“O zaman, neden o çocuğun yakınındasın?”

“Çünkü arkadaşlarımla arkadaş,” diye yalan söyledim.

Babam başka bir şey söyleyemeden, annemin onu kahvaltıya çağırdığını duydum. Günlerden cumartesiydi ve vakit erkendi. Babam işe gitmeden aramıştı. Onunla Jake’ten başka bir şeyden konuşmak güzel olurdu.

“Gitmem gerek, canım. Kendine iyi bak, tamam mı? Yakında tekrar konuşuruz. Seni seviyorum.”

“Ben de. Hoşça kal, baba.”

Telefonu kapattım ve öfkeyle baktım. Annemi öldürecekdim.

Mutfaktan bir erkek kahkahası gelince, Beck mi geldi diye düşünüp onunla ve Claud’la takılmak için mutfığa gittim. İkiisi aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi takılıyorlardı. Ama Claudia yalnız olmadıklarında bunun işe yaradığını söylemişti.

Yine de hâlâ yalnız vakit geçiriyorlardı. Çok mantıklıydı. Hayır, kesinlikle değildi.

Mutfağa girince, içeride sadece Beck'le Claudia'nın olmadığını fark ettim. Lowe, Jake, Gemma ve Matt de oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Selam," dedim Jake'in yanında durup. Kapıların oradaki kısa konuşmamızdan sonra birlikte spora gitmiştik. Ayrıca, kahve içmiş, Regent Bahçeleri'nde yürüyüşe çıkıp Leith'e gitmiş ve soğuk şehirde dolanıp bir sürü şeyden konuşmuştuk. Biz hariç her şeyden. Turistik mağazalarda, içlerine turuncu saçlar yapıştırılmış keten şapkalar dene-yip şakalaştık ve dişlerimizi sızlatan şekerli İskoç bisküvileri yiyip, Starbucks'ta kahve içerek bu konudan kaçınmayı başardık. Ayrıca, ekose etekli bir gaydacının yanında dururken Jake'in bir fotoğrafını bile çekmeye kalkıştım. Gaydacı -ki her zaman aynı adam olmuyordu- hep Princess Caddesi'yle Waverley İstasyonu'nun köşesinde duruyordu. Her gün orada olmuyordu ama onu sık sık görüyordum ve İskoçya'daki hayatımın şarkısını çalan gayda sesine alışmıştım. Bazı insanlar gaydadan hoşlanmıyordu ama çıkardıkları ses beni çok derinden etkileyen bir his gibiydi. New Town'a yaklaştığımda, gaydalar adeta beni hissediyor "Ben de" der gibi, melodisini hislerime göre değiştiriyordu. Bazı günler cıvı cıvı bir şey çalıyor, tiz sesi ruh halime gayet uygun bir biçimde "Ben de bugün kendimi iyi hissediyorum. Hava berrak, gizemli topraklardayım ve bir mace-raya atılmaya hazırım" diyordu. Diğer günlerdeyse ki Jake hayatıma tekrar paldır küldür girdiğinden son zamanlar-da daha sık oluyordu, gaydanın şarkısı düşünceli bir ruh halinden neredeyse bir ağıta dönüşüyordu. Bazen sokağın karşısında duruyordum ve yayaların ve trafiğin sesi gayda

öyküsünün ardında bir uğultu gibi kalıyordu. İskoçya gibi, melankolik ezgi sessiz, onurlu, hayata cesaretle yaklaşan ve acısının sırrını gizleyen şey oluyordu. İnsanı etkileyen haykırışı istisnasız her seferinde ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Jake beni orada durmuş, gaydayı dinlerken ikinci kere görmüştü. İki sefer de aklımdan ne geçtiğini gayet iyi biliyormuş ama dile getirmeye cesaret edemiyormuş gibi bakmıştı – aramızda giderek daha sık meydana gelen bir davranıştı (daha doğrusu durgunluktu).

Çocuklar bana merhaba dedikten sonra, Jake birden elini kaldırdı ve elimi tuttuğu gibi farkında olmadan çok tanıdık bir hareketle beni sandalyesinin koluna çekti. Ona baktığımda, bana hafifçe gülümsedi ve Beck'in anlattığı şeyi dinlemek için döndü.

Öte yandan, ben kimsenin suratında benimki gibi bir ifade var mı diye arkadaşlarıma baktım. Lowe'la aniden göz göze geldik; kaşını bana kaldırdı.

Sessiz sorusuna omuz silkip yanıt verirken gülümseyip içeceğinden bir yudum alışını şaşkınlıkla izledim. Jake'in davranışının ne anlama geldiğini düşünürken, Lowe dikkatini tekrar Beck'e ve Claudia'ya verdi.

Jake'e baktım ve Beck'in anlattığı her neyse ona gülümseyen halini görünce midemdeki sıkışma hissini duymazdan gelmeye çalıştım. İnsanı kışkandıracak kadar gür kirpikleri ve çok güzel bir ağzı vardı. Ağzı kusursuzdu. Birlikte olduğumuz zamanlarda, üstdudağından olması gerektiği gibi daha dolgun olan altdudağını hafif hafif ısırdığım saatler geçirmiştım.

Ona dikkatle baktığımı hissedince, Jake bana baktı ve hissettiğim isteği kayıtsız davranarak gizlemeye çalıştım. "Melissa, Den ve Row nerede?"

"Mel arkadaşlarıyla buluştu, Den ve Row da hâlâ uyuyorlar."

Tamam der gibi başımı salladım ve Melissa'nın aniden tuvaletten çıkıp neden erkek arkadaşının sandalyesinin kolunda oturduğumu sormayacağı için rahatladım. "Neden söz ediyorsunuz?"

Claudia uzun saçlarını Beck'in göğsüne savurarak hızla bana döndü. Beck buna irkilmedi ve hepimize buna alışık olduğunu anlatmış oldu. Ben alıştığımı biliyordum. Claud bir keresinde saçlarını savururken az kalsın gözümü çıkaracaktı.

"Şükran Günü'nden söz ediyorduk. Hiçbirimiz ailemin yanına gitmeyeceğimiz için, kendimiz bir şey yapalım diye düşünüyorduk. Ben yemek pişirmeyi önerdim."

Buna itiraz etmedim. Claudia sadece canı istediğinde yemek pişirmesine rağmen, bu işte çok becerikliydi. "Kulağa harika geliyor."

"Claud'la Char'ın bize yemek pişirmesi fikri bana neden çekici geliyor?" dedi Matt gerçekten de böyle hissettiğine şaşırmış gibi.

"Çünkü azgın herifin tekisin ve birisiyle yatman lazım," diye homurdandı Lowe.

"Charley'yi derhal o fanteziden çıkarabilirsin," dedi Jake gülerek. "Hiçbir bok pişiremez."

Birkaç dakika önceki davranışları, ayrıca babamla yaptığım konuşma birden, Jake'in bana bu kadar aşına olmasından dolayı beni sinir etti. "Belki artık yemek pişirebiliyordumdur," dedim kaşlarımı çatıp ona bakarak.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Pişirebiliyor musun?"

"Hayır," dedim oflayarak, "ama aradan dört sene geçti, Jake."

Bu sefer, o bana kaşlarını çatıp baktı. “Ne demek bu şimdi?”

“Beni tanıyormuşsun gibi davranmayı kes.”

Çenesindeki kas seğirdi. “Biraz zor... Çünkü seni *tanıyorum*.”

Böylece, aramızda ölümcül bir birbirine bakma yarışması başladı.

Birbirimizin gözlerine dik dik bakıyor, ikimiz de bakışlarımızı başka bir yöne çevirmiyorduk ki gözlerimin önünden öpücüklerle sona eren tartışmalar geçmeye başladı.

Jake’in de bunları hatırladığı anı gördüm, çünkü aramızdaki hava artık öfkeli değildi... Cinseldi.

Yanaklarım kızardı ve boynumdaki damarın atışını ve kulaklarıma kan hücum edişini hissetmemeye çalışarak ellerimi gerdim. Jake’in gözlerindeki o çok tanıdık ifadeyi fark ettiğim için, bunları yapmak çok zordu.

“Tek başıma pişiririm,” dedi Claudia yüksek sesle, o anı bölerek. İrkilip başımı ona çevirdiğimde, bana resmen “Ne yaptığını sanıyorsun?” der gibi bakıyordu. Sonra, Beck’e döndü. “Sorun değil. Kanatlı bir şey alırız. Bunu halledebilirim.”

En azından, birimiz bir şeyi halledebilecekti.

Mutfak masası ilk kez sekizimiz birden oraya sığıştığı için soğuk görünmüyordu. Claudia gerçekten de Şükran Günü yemeğini pişirmişti ve Lowe bizi şaşırtarak yardım etmişti. Maggie, Gemma ve Laura bizi geleneğimizle baş başa bırakmış, Rowena da onlara katılmıştı. Yani, Jake, Claudia, Beck, Lowe, Melissa, Matt, Denver ve ben gayet samimi bir halde masada oturuyorduk.

Yemekleri tıkınıyorduk; sık sık “hımm” ve “Claud,

seni seviyorum” gibi şeyler söyleniyordu. Hepimiz bize evimizi hatırlatan bir şey var diye mutluyken, her şeyi, mesela Melissa’yla aramdaki tuhaflığı unutmak öylesine kolaydı ki.

Edinburgh harikaydı ama sanırım hepimiz ABD’yi biraz özlemeye başlamıştık.

“Burası evden çok daha iyi,” dedi Claud şarabını yudumlayıp, düşündüklerimin doğru olmadığını kanıtlarken.

“Öyle mi?” dedi Melissa.

Claudia evet anlamında başını salladı ve gözlerini iri iri açarak “Tanrım, evet. Şey, öyleydi,” dedi. “Artık Şükran Günümü Charley’nin ailesiyle geçiriyorum ama Charley’den önce... Şu anda, üç kişi için fazlasıyla büyük olan evdeki koltuğa kıvrılmıştım; annemle babam ya Cabo’da başkalarını beceriyorlardı ya da İsviçre’de birbirlerini. Şükran Günümü kutlamak için eve telefon falan açmıyorlardı. Aşçıları Consuela’ya her sene bana Şükran Günü yemeği pişirmesi ve servis etmesi için para ödüyorlardı, ben de her sene onlara söylemeden kadına birkaç gün izin veriyordum. Duysalardı, ölürlerdı,” dedi Claudia alaycı bir sırtışla. “Ailem gereksiz bir şey için para ödemekten hoşlanmaz. Bunu doğru ana saklıyorum. Kim bilir... Annemi o kadar öfkeli edebilirim ki botoksuna rağmen, belki bir ifade belli etmeyi başarır.”

Beck, Lowe ve ben güldük; güldüğümüzü görünce, Claudia’nın özel meselelerini paylaşmasından dolayı biraz huzursuz olan diğerleri de rahatladı.

Lowe omuz silkti. “Şükran Günü’nü severim. Annem bir süre önce vefat ettiğinden, ben, ağabeyim ve babam kutlarız. Babam bir dava avukatı, o yüzden hep çalışır.

Dolayısıyla, Josh ve ben bir şeyler sipariş eder, birer bira içip maç izleriz.”

Lowe hakkında bunu ilk kez duyuyordum. Annesinden arada sırada bir şey olmamış gibi söz ederdi ama ses tonu gayet gergindi. Yanımda oturduğundan, bedenindeki gerilimi de hissedebiliyordum. Kimse fark etmesin diye, çatalımı bıçağımı masaya koydum, tek elimle şarap kadehimi aldım ve diğer elimle masanın altından dizini hafifçe sıktım.

İki saniye sonra, ılık elini elimin üzerinde hissettim, o da elimi sıktı. Göz ucuyla ona bakınca, hafifçe, minnetle gülümsediğini gördüm. Kasları rahatladı ve Beck kendi ailesini anlatmaya başlayınca elimi geri çektim.

“Annem ve üvey babam Şükran Günü’nde hep bir yerlere giderler, çünkü annem soğuktan nefret eder. Ben de genellikle Claud gibi evde tek başıma kalırım veya babamın durumu iyiye, yiyecek bir şeyler alır yanına giderim.”

Babasının durumunda ne var diye merak ettim ve etrafıma bakınca, bunun ne anlama geldiğini bilen sadece iki kişi olduğunu gördüm. Jake’in ve Claudia’nın bakışları sertleşmişti; insanların sevdikleri birisine kötü davranıldığında baktıkları gibi duruyorlardı.

Kahretsin. Beck’in ailevi durumu iyi değildi. Jake’in bunu biliyor olması beni şaşırtmadı ama... Ya Claudia? Onun ve Beck’in hepimizin düşündüğünden de daha yakın olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Eh,” dedi Matt gülümseyip gerilimi dindirerek, “benim evimde Şükran Günü harika geçer. Teyzemle ve eniştemle birlikte yaşıyorum, çünkü annemle babam ben küçükken öldüler. Bu da harika bir şey değil tabii ama teyzemle eniştem harika insanlardır ve teyzem her şeyi pişirebilir. Cidden, masamız inanılmaz olur. Üç farklı beyaz et, üç

farklı patates yemeği, insana parmaklarını yedirtecek kadar güzel bir et sosu, çikolatalı pasta ve balkabağı pastası yeriz. Komşular her sene bize gelmeye çalışırlar, o kadar iyidir. Teyzem o kadar çok yemek pişirir ki her sene birkaç farklı kişiyi yemeğe davet eder. Teyzem aralarından birkaçını seçtiğinde, yemin ederim ki lotoyu kazanmış gibi olurlar. Ama kimseye daha fazla ilgi göstermemeye dikkat eder, çünkü herkes bir sene boyunca bundan söz eder.”

Yemeklerle dolu bir masayı ve o yemekleri yiyebilmek için birbirine düşen komşuları düşünüp gülümsedik.

“Şükran Günü benim için de iyidir,” dedi Melissa düşünceli bir tavırla Jake’e sokularak. Jake ona gülümsedi ve kolunu Melissa’nın sandalyesinin arkasına attı. Ağzımdaki hindinin tadı birden kül gibi oldu. “Genellikle, babamla, üvey annemle ve üvey kız kardeşlerimle birlikte kutlarız. Üvey annem dünyanın en iyi aşçısı değildir ama her zaman yemek pişirmek için diretir. Arkasından gidip hataları düzeltirim ama ruhu bile duymaz.” Melissa güldü. “Çok tatlıdır. Kız kardeşlerim de öyle.” Omuz silkti. “Çok güleriz.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Claudia gülümseyerek. “Gerçekten de hoş geliyor.”

“Şey, önümüzdeki sene Şükran Günü kapımız sana açık olacak,” dedi Melissa nazıkçe. Çatalımı gözüne sokmak istedim. Erkek arkadaşımı elde etmişti. En yakın arkadaşımı da alamayacaktı.

Claud aklımdan neler geçtiğini çok iyi bildiğinden, kendisini gülmemek için zor tutuyordu. “Teşekkürler, Mel ama kendimi zorla Charley’nin ailesine kabul ettirdim ve bu günü onlarla birlikte geçirmeyi kesersem kabalık etmiş olurum.”

Cık cık ederek başımı salladım. "Kendisini zorla kabul ettirmedii. Yemin ederim ki annemle babam onu benden daha fazla seviyor."

"Sen güzel bir Şükran Günü geçirir misin, Charley?" diye sordu Lowe alçak sesle.

Evet anlamında başımı salladım. "Ben, annem, babam ve ablam Andie. Bazen büyükannem de gelir, artık Claud da bize katılıyor. Ailemde yemek pişirmesini beceremeyen tek kadın ben olduğumdan, hepsi mutfakta gıt gıt gıdak diye koştururken oturup maçı izliyorum."

"Gıt gıt gıdak mı?" dedi Claudia alınmış gibi.

"Bir tavuk gibi." Başımı salladım. "*Patatesleri kim püre yapacak? Hepsi anda yanıt veriyor: Gıt gıt gıdak. Hindiye en son kim baktı? Gıt gıt gıdak. Hepimiz en iyi tatlı tabağımızı getirmişiz, hangisini kullanacağız? Gıt gıt gıdak.*"

Erkekler gülünce, Claudia dudaklarını büzdü. "Durumu çok iğrenç bir şekilde tarif ettin. Hem benim bir tatlı tabağım yok."

"Aa, sahi mi?"

Claudia nefesini bıraktı. "Tamam, var. Biraz gıdaklıyor da olabiliriz ama yemekler masaya koyulduğunda tavuk gıdaklamalarına değmiş oluyor. Kimse Delia Redford kadar güzel balkabağı tatlısı yapamaz."

"Amen, kardeşim."

"Ya sen, Jake?" Claudia hemen ona baktı. "Sizin evde Şükran Günü nasıl geçer?"

Bunun yanıtını bildiğimden, başımı önüme eğdim. Birbirimize ailelerimizi anlatmaya başladığımızdan beri, sıranın ona gelmesini korkuyla bekliyordum. Ayrıca, bana hayatımın en güzel Şükran Günü'nü fazlasıyla hatırlatıyordu.

"Her zaman güzeldir. Çekirdek ailem, yani ben, annem, babam, kardeşim Lukas ve babaannem oluruz. En iyi anılarımdan bazıları o güne aittir."

Bu itirafı duyunca gerildim ve acaba aklımdan geçen şeyi mi ima etti diye düşündüm. Kimseye çaktırmadan gözlerimi birazcık kaldırıp bana bakıp bakmadığını kontrol ettim. Ama Jake kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak tabağına bakıyordu.

"Bizim evde Şükran Günü bir çılgınlık gibi geçer," dedi Denver yüksek sesle. "Yani, bütün aile toplanır. Ben ve üç erkek kardeşim, annemle babam, ayrıca, kuzenler, amcalar, teyzeler, büyük anne ve büyükbabalar, yeğenler. Ev insanlarla ve yiyeceklerle dolup taşar. Yemin ederim ki o günü atlatmak için tatile çıkmam gerekir."

"Eminim ki hiçbir şeye değişmezsin," dedi Claudia.

Denver erkeklerin evet demek için yaptığı gibi omuz silkti.

Lowe öne eğildi ve artık bomboş olan tabağını kenara itti. "Sizce beş sene sonra Şükran Günü'nde nerede olacaksınız? *Kim* olacaksınız?"

"Önce sen," diye sırtıttı Beck birasından bir yudum almadan önce.

"Tamam." Lowe arkasına aslandı ve kolunu kayıtsızca benimkinin arkasına attı. "Tesadüfen tanıştığım biriyle birlikte Londra'da bir otel odasındayım ve grubum Çalıntı'yla birlikte O2 Arena'da konsere çıkmaya hazırlanıyorum."

Çocuklar sırttılar. Matt de geriye yaslandı. "Eh, sanırım gelecekle ilgili planım bu."

"Evet, sen de lanet olasıca yardımcımızsın, çünkü Dave Grohl'un yerine geçmişsin," diye homurdandı Denver.

Beck hafifçe güldü ve Denver'a bir patates fırlattı. "Bok herif."

"Sen nerede olacaksın o zaman ukala?" dedi Matt Denver'a.

"Şey tarafından saksafon... Ah!" Claudia'nın neredeyse kafasını kıracakmış gibi attığı şaplağın acıttığı yeri ovuşturdu. "Ne oluyor be?"

Claudia kıpırdamadan öfkeli bakışlarını ona dikti. "Bugün Şükran Günü. Bugün o tür sözcükler kullanılmaz, çok teşekkürler. Özür dile."

"Tanrım, tamam özür dilerim." Suratını buruşturup kafası kanıyor mu diye kontrol etti.

Hepimiz gülmemeye çalışarak ama beceremeyerek birbirimize baktık. Denver bizi gözleriyle yok etmeye çalışırken, herkes çılgınlar gibi gülmeye başladı. Claudia'ysa gayet asık bir suratla öylece oturdu.

Beck onu ensesinden tuttu ve alnını sevgiyle öpebilmek için kendisine çekti. Claudia gevşedi ve gözlerini devirip arkasına yaslandı.

"Sen nerede olacaksın?" diye sordu Lowe bana kahkahalar kesildikten sonra.

Herkes bana bakınca, yanaklarımın kızardığını hissettim. "Şey... Ya ailemle birlikte olurum, ya da berbat bir çalışma düzeniyle Chicago sokaklarında devriye gezen acemi bir polis memuru olurum."

Lowe bana gülümsedi. "Başka bir şey yok mu? Bir erkek? Ya da kız???" Göz kırptı.

"O fanteziyi hemen unutabilirsin, Lowe. Kızlarla ilgilenmem." Şakacıktan bir dirsek attım ve Jake'le göz göze gelmemeye çalışarak tabağıma baktım. "Bir erkek olduğunu düşünmek güzel. Kim bilir?"

Lowe alaycı bir tavırla güldü. "Bir erkek olacak, Charley," dedi buna kesin inanıyormuş gibi.

Kaşımı kaldırdım. "Medyum falan mısın?"

"Yok, canım. Sadece kör değilim. Şu anda bekâr olman bile mucize."

Bu iltifat hiçbir işe yaramayan yerlerimi etkiledi ve herkesle birlikte gülmeye çalışarak başımı salladım. Jake'in ısrarla bana baktığını hissederken bunu yapmak hiç de kolay olmadı.

"Claud, yan sen kendini beş sene sonra nerede görüyorsun?" diye sordu Matt. "Benimle birlikte, değil mi?"

Claudia gözlerini o gece ikinci kere devirirken güldüm. "Beş sene sonra, birisiyle birlikte olacaksam, Will McPherson olur."

"Will McPherson da kim yahu?" diye homurdandı Beck.

Onun yerine yanıt verdim. "Claud'un iki senedir salyalarını akıtan ama yaklaşmaya korktuğu seksi çocuk."

"Neden ona yaklaşmaya korkuyorsun ki?" dedi Matt hayretle. "Kendini hiç gördün mü?"

"Beni iltifatlarıyla öldürmeye mi çalışıyorsun, Matt?"

"Baştan çıkarmaya çalışıyorum, Claud, öldürmeye değil."

"Bence işe yarıyor," dedi Beck ona sırtarak.

"Şey," dedi Melissa fazla neşeli bir ses tonuyla. "Beş sene sonra, lisansüstü eğitimimi alacağımı ve tüm ailemle ve Jake'le birlikte bir Şükran Günü tatilinde olacağımı umuyorum."

Parmaklarım şarap kadehimi sıkıca kavradı. Ona bakmaya cesaret ettiğimde, bana ciddi ama manalı bir ifadeyle bakıyordu. Bundan hiç hoşlanmadığımı belli etmedim ve sakın sakın şarabımdan bir yudum aldım.

İyi Melissa o anda silinip gitti. Erkek arkadaşına sahip çıkmaya kararlı Melissa gelmişti.

“Jake, ya sen?” dedi ona dönüp.

Jake ona bakmadı, elindeki bira şişesinin etiketini yola mayaya koyuldu. “Bana ne olmuş?” dedi biraz keyifsiz bir sesle.

“Beş sene sonra kendini nerede görüyorsun?”

Omuz silkti, sonra masaya yine sıkıntılı bir tavırla gülümsedi. “Çalıntı için yardımcı olmayı düşünüyorum.” Çocuklar ona yardım etmeye çalışarak güldüler. Lowe derhal konuyu değiştirdi.

O gece, daha sonradan kendimi yatağıma atarken, kim bilir kaçınıcı kere acaba Jake de yemek boyunca ilk Şükran Günümüzü mü düşündü diye merak ettim... Bir de birbirimizi sevmekten asla geçmeyeceğimiz sözünü tabii.

On İkinci Bölüm

Indiana, Aralık 2008

Ablamı cipin önünden kurtardığımdan beri ilk kez Tanrı'dan Süperkız olmayı diliyordum. O eski çizgi romanları hiç okumamıştım ama Süperkız'ın erkek arkadaşıyla o işi sonuna dek götürmek için bu denli endişe etmeyeceğini biliyordum. Belki de ederdi, bilemiyordum. Belki de Süperkız da benim gibi her şey konusunda çok kendine güveniyormuş gibi rol yaparken, aslında sıradan bir kız kadar korkuyordu.

Bekâretimi Jake'e kaybetmekten neden o kadar endişe ettiğimi bilemiyordum. Son dört ay boyunca, hamle yapan, ilk öpüşmemiz ve oynaşmamız için girişimde bulunan kişi bendim. Birlikte bir sürü "şey" yapmıştık ama bunları yapmaya ilk başladığımızda çok heyecanlı olduğum halde, o sıradaki kadar endişeli veya gergin hissetmemiştim.

İşin aslı, Jake'i hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bekâretini on dört yaşında kaybettiğini ağzından almıştım. Bana kaç kızla birlikte olduğunu söylemiyordu ve bu durum beni biraz endişelendiriyordu ama bana hayal ettiğim kadar yüksek bir rakam olmadığı konusunda yemin etmişti. Yine de yaşına göre deneyim-

liydi. Bunun biraz da on altı yaşında görünmemesi yüzünden olduğunu düşünüyordum.

Mesela, Hub's'daki garson kız, Stacy Sullivan. Jake'in onunla yattığına dair çıkan söylentilerin doğru olduğunu biliyordum. Biliyordum, çünkü Jake'le çıkmaya başladığımdan beri, Jake oradan pek hoşlanmıyormuş gibi davrandığından Hub's'a neredeyse hiç girmemiştım. Çok saçmaydı, Hub's'ın yemekleri bir harikaydı; dolayısıyla, bunun onun Stacy'yle yatmış olmasından kaynaklandığını düşünüyordum.

Yani, Jake deneyimliydi. Bense değildim.

Bu tür endişeler hissetmenin saçma olduğunu biliyordum. Jake beni seviyordu ve ne olursa olsun benimle birlikte olmak istiyordu. Hayatına giren en iyi kadın olmak zorunda değildim.

"Ahh," diye inleyip başımı banyo aynasına eğdim ve sakinleşmek için derin derin nefes almaya çalıştım. Cep telefonumun çınladığını duyunca, irkilerek başımı kaldırdım.

Jake'ten bir mesaj gelmişti.

Ortalık sakin. Dışarıdayım.

Ona tamam diye bir mesaj yazdım, derin bir nefes aldım ve hızla banyodan çıktım. Annemle babam işte olduğundan, en azından ne yapacağımı gizlemem gerekmiyordu.

Bir cumartesi günüydü ve Jake'in ailesi ve Lukas Chicago'ya Noel alışverişi yapmaya gitmişlerdi. Chicago Lanton'a Indianapolis'ten bir saat daha yakındı; ayrıca, Lukas eski arkadaşlarıyla buluşacaktı. Jake de iyi hissetmediğini söyleyerek, bu aile gezisine katılmamak için bir bahane uydurmuştu.

İşin aslı, evi kendimize istiyorduk.

İki hafta önce, Jake bu alışveriş gezisinden söz ettiğinde, aklıma derhal Jake'le birlikte bir yatağın yakınlarında geçirebileceğimiz kesintisiz bir gün gelmişti. Vaktimizin büyük bir kısmını Brenton Tarlaları'nda Hendrix'te geçiriyorduk ve birkaç kere işler her ikimiz için de can sıkıcı hale gelmişti. Kötüydü. Artık derslerde Jake'in ellerini üstümde hayal etmekten başka bir şey yapamadığım için hayallere daldığım bir hale gelmiştim.

O yüzden, kayıtsız bir biçimde ailesiyle gitmemesini önermiştim.

Jake de onunla seks yapmaya hazır olduğuma kesinkes ikna olunca, bu fikrin derhal üstüne atlamıştı.

Kış giysilerime bürünüp, sokağa çıktım ve ellerimi ovuşturarak hızla Jake'in kamyonetine yöneldim. Ona hafifçe gülümsedim. "Selam."

Bir an için, endişeyle suratıma baktı. "İyi misin?" dedi alçak sesle.

Hemen başımı salladım. "Evet, gidelim."

Gitmek yerine, Jake Hendrix'i boş vitese aldı ve el frenini çekti. Bana döndü, bedeni benimkine bakacak biçimde kolunu belimin arkasına geçirdi. "Bebeğim, bunu yapmak zorunda değiliz. Fikrini değiştirdiysen, sorun değil."

Bana güven verışı ve sevecen ifadesi içime işledi. Jake Caplin gibi birisini bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Bunu daha önce demiştim ve yine diyecektim: Jake diğer çocuklar gibi değildi. Ama belli ki onu hak etmek için bir şey yapmışım. O yüzden, bana olan hayranlığını ve bağlılığını hayatımın sonuna dek gönül rahatlığıyla kabul etmeye hazırdım. "Fikrimi değiştirmedim. Ben... Sadece bunun senin için güzel olmasını istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bu konuda mı endişeleniyorsun?"

"Şey, evet, sen endişeli değil misin?"

"Evet," diye başını salladı, "çünkü deneyimli olan kişi benim ve bunu olabildiğince kusursuz hale getirmek istiyorum. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama endişeleniyorum, Jake," dedim ısrarla. "Ben de bunu senin için bir o kadar kusursuz hale getirmek istiyorum. Ne yaptıklarını bilen kızlarla birlikte oldun..."

"Seni bu noktada durduracağım," dedi elimden çekerek. Ona doğru düşmekten başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Suratımı kavradı ve beni koyu renk gözlerine çekerken başparmağıyla yanağımı okşadı. "Şu ana dek yaptığımız her şey benim için en iyisiydi. Seninle olduğu, ikimiz birlikte iyi olduğumuz için en iyisiydi. Bu da farklı olmayacak."

"Cidden, şapşal ergen erkeklerin olmadığı bir başka gezende falan mı büyüdün?"

Gülüp başını salladı. "Bunu şapşallık ederek mahvetmek istemiyorum. İnan bana, o konuda da yeteri kadar deneyimim var."

"Tamam," dedim gözlerimi devirerek biraz geriye çekilirken. "Sen fikrimi değiştirecek bir şey söylemeden önce gidelim buradan."

Jake'in evi yoğun bir sessizlikle kaplıydı; hatta benim gibi heyecandan nefesini tutmuş bekliyor gibiydi. Evine giderken, kamyonette ikimiz de konuşmamıştık; her ikimiz de neler olacağını düşünüyorduk, heyecan ve cinsel gerilim havayı sohbet edemeyeceğimiz kadar ağırlaştırmıştı.

Jake ön kapıyı ardımızdan kilitledi, paltomu ve atkımı çıkarmama yardımcı oldu. Kendisinininkileri çıkarırken, sessizce onu izledim. Elimi tuttuğunda titrediğimi hisset-

ti ve dikkatle bana baktı. Elini sıkıp, gözlerimle onu bir kez daha ikna ettim.

Peşinden merdivenden çıktım; giderek daha kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştım. Yatak odasına girer girmez, Jake masasındaki bir kâğıda uzandı ve bana verdi.

Kaşlarım çatık bir halde kâğıdı açtım ve içindeki şeyi görünce gözlerimi kırıştırdım. "Test mi oldun?" diye fısıldadım.

Ciddi ciddi başını salladı. "Temiz olduğumu bilmeni istedim. Bu konuda endişelenmemeyi hak ediyorsun."

Güçlkle yutkunarak kâğıdı tekrar katladım. "Kaç kızla birlikte oldun?"

"Esas kızı' bulduğumu bilecek kadar." Beni kendisine çekti ve güçlü kollarını belime doladı. "Chicago'daki eski arkadaşlarım senden söz ettiğimde delirdiğimi düşünüyorlar. Bana sürekli olarak bu şekilde hissedemeyeceğim kadar genç olduğumu söylüyorlar. Ben çok genç değilim, Charley. Geleceğim olduğunu hayatımda hiç olmadığım kadar kesin bir biçimde biliyorum. Üniversiteden sonra falan olabilir, hazır olduğunda evleneceğimizi ve çocuklarımın annesi olacağını biliyorum. Bunu içimde hissediyorum."

Bu samimi itirafı, benden o kadar emin olması beni öylesine duygulandırdı ki bunun üstüne bir de aramızdaki o bitmek bilmez cinsel kimya eklenince gözlerimin dolduğunu hissettim. Hafifçe göğsüne vurdum. "Beni ağlatacağsın. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Gülümseyip bana biraz daha sokuldu ve çenesini saçlarıma dayadı. "İyi gözyaşları ama değil mi?"

Evet anlamında başımı sallayıp, suratımı boğazına gömdüm. "Seni çok seviyorum. İnsanların deli olduğumu-

zu düşünmesi umurumda değil."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıp sırtımı okşadı.

Çok geçmeden, beni yatıştıınca okşayışları başka bir şeye dönüştü ve dudaklarımı boğazına dayadım. Jake inleyip başını geriye atarken, çenesine kadar öpücükler kondurdum. Dudaklarına erişme fırsatım olmadı, çünkü Jake çoktan benimkilere eğilmişti.

Tatlı, baştan çıkarıcı, dilinin benimkinin üstünde dolaştığı bir öpücüktü. İçimi erittiğini hissederken, elimi gömleğinin altına soktum ve karın kaslarını okşarken yukarı sıyırdım. Jake ne demek istediğimi anlayınca, geri çekilip gömleğini çıkardı. Ben de aynı şeyi yaptım. Her yanımda tüylerim ürperdi.

Bunu yapıyorduk.

Evet.

Ona sırtıttığımı görünce gülümsedi ve beni tekrar kendisine çekerken ılık elleri belimi hafifçe sardı. Tekrar öpüşmeye başladık; bu sefer, dillerimiz daha sert hareket ediyor, daha derinlere kayıyordu ve dike diken olan tüylerim alev alev yanan tenimde yatışıyordu. Jake ustalıkla sutyenimi çıkardı ve öpüşürken birbirimizin pantolonunu çıkarmaya uğraştık.

Gülerek, birbirimizi okşayarak ve öpüşerek en sonunda kendimizi çıplak bir halde yatağında bulduk. Jake üstümdeydi. Elini bacaklarımın arasına götürdüğünde, gülüşmelerimiz kesildi ve nefes alıp verişimiz ağırlaştı. Kalçalarımı kaldırıp bacaklarımı açtım ve dokunuşuna izin verdim. İki parmağını içime soktuğunda, saf bir zevkle inledim.

Bunu daha önce de yapmış, beni patlama noktasına getirmişti.

Bu sefer, parmaklarını daha derine soktu ve beni deli

eden baskıyla birlikte irkildim.

Jake suratı gerilmiş bir halde geri çekildi. "İlk seferinde canın yanar ama senin için elimden geldiğince güzel olmasına gayret edeceğim."

"Biliyorum." Kollarımı boynuna doladım. "Sana güveniyorum."

Beni öptü ve sıcak ereksiyonunu oramda hissedeceğim şekilde kalçalarını üstüme dayadı. Bir an için, doğruca o işi yapmaya geçeceğimizi sanıp gerildim ve kendimi hazırladım ama Jake dudaklarımdan çekilip bedenimden aşağı görünmez bir öpücük izi bıraktı. Her yerimi öptü, göğüs uçlarım şişip sızlayana dek emdi ve bacaklarımdan arasını öptü, beni boşaltana dek diliyle klitorisimin üstünde gezindi. Sonra, her şeye baştan başladı... Başparmağını şişen klitorisimin üstüne dayayıp parmaklarını içime soktu.

"Jake," diye inledim tırnaklarımı sırtına geçirerek. "Ben daha fazla..." Kendimi parçalanmış gibi, beni bir arada tutan tek şey içeri sızan cılız gün ışınlarıymış gibi hissediyordum; Jake beni bir daha doruk noktasına getirdiğinde, milyon parçaya ayrılacakmış gibiydim. Bedenim bunu arzuluyordu ama daha fazlasına tahammül edip edemeyeceğimi bilemiyordum.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi nefes nefese. Tamam der gibi başımı salladım, sessizce bunu yapmasını, içimde hareket etmesini ve başlattığı işkenceyi bitirmesini istedim. Yataktan yana eğildi ve şifonyerinin çekmeceğine uzandı. Ufak bir prezervatif paketi çıkarıp dişleriyle açtı. Görmezden geldiğim bir ustalikle bunu taktı.

Ellerinin başımın iki tarafında şiltede yarattığı ağırlığı, göğsünün üstümde inip kalktığını hissediyordum.

Dizimi diziyle dürttü ve bu sessiz ricasını bacaklarımı açarak yerine getirdim.

Gözlerinin içine baktım.

O da yanakları kızarmış, bakışlarında şefkat ve aşk karışımı bir ifadeyle gözlerime baktı. "Hazır mısınız?"

Göğsümde o içimi bir hoş eden tuhaf şeyi hissettim. Ona daha da sıkı sarıldım, gerilimimi dindirmek için ona daha fazla tutunmam gerekiyordu. "Evet," diyebildim. "Yok, bir dakika."

Yutkundu, kolları biraz titredi. "Tamam."

"Hızlı yap."

"Bebeğim, olmaz. Nazik davranmam gerek. Canını acıtabilirim."

"Nazik olursan, canım daha çok yanabilir. Şey gibi düşün..." Derin bir nefes almak için kendimi zorladım. "Bir yara bandı gibi."

Dediğimden hiç emin değil gibiydi. "Ama ben..."

"Lütfen."

Bana asla hayır diyemeyeceğini biliyordum. Tamam der gibi ağır ağır başını salladı, ben de ona cesaret verir gibi aynı şeyi yaptım.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye mırıldandı. Hayran hayran bana bakıyordu. "Çok güzelsin. Eskiden yıldızları izlemekten daha güzel bir şey olmadığını düşünürdüm. Yıldızlara bakarken, adeta çok daha büyük bir şeyin parçasıymışım gibi hissederdim. En sevdiğim hislerden biri... Sana her baktığımda öyle hissediyorum."

Aramızdaki temas daha da derinleşince, gözlerimin dolduğunu hissettim. "Biliyorum," dedim. Gerçekten de biliyordum, çünkü ben de ona her baktığımda aynı şeyi hissediyordum.

Dudaklarımız hafifçe birbirine değdi ama onu daha fazla, daha derin bir şey için kendime çektim ve dilini emerken Jake'in içinde kalan son irade kırıntılarını da yok ettim sanırım. Bacaklarımın arasına ağırlığını verdiğini, sonra bunu başka bir yere yönelttiğini hissettim...

Jake sert bir biçimde içime girip derinlere giderken bağırdım. Sırtımın alt kısmında hissettiğim bir acı ta omuzlarıma kadar dalgalar yolladı ve Jake kımıldamadan üstümde durunca gerildim.

"Bebeğim, iyi misin?"

Acı dinerken, içimde tuhaf bir dolulukla, hoşlandığımdan çok da emin olmadığım bir hisle kalakaldım. Ama Jake'in suratına bakınca ve alnında biriken terleri, bakışlarındaki o saf isteği ve arzuyu görünce, her ne hissediyorsa bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim. "İyiyim," dedim alçak sesle.

Benden cesaret alan Jake harekete geçti; içimden neredeyse tamamıyla çıkacak kadar geri çekildi, sonra tekrar içime girdi. Hâlâ kendimden emin olamayarak o acıyı hissettim ama Jake hareketlerini tekrarlarlarken dayandım. Tekrar geri çekildiğinde, başparmağıyla klitorisimin üstünde daireler çizdiğini fark ettim ve acı hissi zevk hissiyle birlikte yok oldu. Jake içimden bir daha çıktığında, içime akın eden o tatlı hisse şaşıp boğuk bir ses çıkardım ve onu geri çekmek için kalçalarımı kaldırdım.

"Tanrım, Charley," diye inledi ve hareketlerinin hızlandığını hissettim.

Çok geçmeden, nerede olduğumuzu bile unutmuştum; umurumda olan tek şey bedenlerimiz ve onunkinin benimkine yaptığı şeydi. Ellerimi sırtından aşağı götürüp, poposunu sıkıca tuttum ve kendime çektim.

“Bebeğim,” dedi boğuk bir sesle. “Kontrolü kaybetmek üzereyim.”

“Kaybetmeni istiyorum zaten,” dedim nefes nefese, güçlkle konuşarak.

“Yavaş hareket edeceğim,” dedi dişlerini sıkarak.

“Hayır.” Onu daha da kendime çektim.

Nefesi kesildi ve kalçaları benimkilere çarptı; penisi içimde o kadar derinlere gitmişti ki neredeyse acı verecekti. Ama o noktada, acı artık umurumda değildi. İçime birkaç kere daha girip çıktı, sonra durdu ve kalçaları üstümde sert bir biçimde boşalıp titrerken boyun kasları gerildi.

Boşaldıktan sonra, soluklanmaya çalışıp üstümde pelt gibi kaldı; ellerini belime götürürken, alnını kulağımın yanındaki yastığa dayadı.

Sırtını okşayarak, ellerimi onu rahatlatmak için nemli teninde dolaştırdım. Belimi sıktığını hissedince gülümsemdim. Hâlâ içimdeydi, bedeni olanca ağırlığıyla hâlâ üstümdeydi. İçimi muhteşem bir tatmin hissi kapladı.

Bekâretimi Jake Caplin’e vermiştim, o da bana her şeyi vermişti. Buydu işte. Artık hayatımız buydu. Kahkahalar, sevecenlik, ilgi, arkadaşlık ve harika seks.

Nasıl hissettiğimi tarif edebilmek için şanslı sözcüğü yeterli değildi.

“Dayanmaya çalıştım,” diye mırıldandı ve başını kaldırıp gözlerime baktı. “Özür dilerim.”

“Özür dileme,” dedim yanağını okşayıp, muhtemelen şapşalca bir gülümsemeyle. “Çok güzeldi.”

“Bir dahaki sefere boşalacaksın,” dedi. Tekrar ellerinden güç alıp doğrulmadan önce beni hafifçe öptü. İçimden çıkarken irkildim ve oramın sızladığını hissettim. İrkildiğimi fark etti. “İyi misin?”

Bu sefer bilmiş bir ifadeyle gülümsedim. "Biraz sızlıyor ama kesinlikle iyiyim."

Jake başka bir şey demeden kalktı ve odadan çıktı. Bir dakika sonra, prezervatifini çıkarmış bir halde, elinde bir bezle geldi. Yatağa geri girdi ve ıslak bezi bacaklarımın arasına bastırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Öyle tatlı ve aşk dolu bir gülümsemeyle yanıt verdi ki içimden tekrar üstüne atlamak geldi. "Kız arkadaşım ile ilgileniyorum."

"Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun," dedim dalga geçerek. "Ama istemen hoşuma gitti." Muzip bir tavırla kaşımı kaldırdım. "Sonsuzluğun geri kalanında da benimle ilgileneceğine söz veriyor musun, Jake Caplin?"

Ciddi bir ifadeyle "Söz veriyorum," dedi. "Sonsuzluğun geri kalanı için de söz veriyorum."

On Üçüncü Bölüm

Edinburgh, Aralık 2012

Ana kampüsteki kütüphane de boş bir masa bulmuş olmam resmen bir mucizeydi. Dizüstü bilgisayarımı açmış, dersle ilgili notlarımı gözden geçiriyordum. Bir haftaya sınavlar başlıyordu. Eğlence başlıyordu.

Yaptığım işe odaklanabilseydim, daha da eğlenceli olacaktı. Dizüstü bilgisayarımı kenara itip, ders için satın almak zorunda kaldığım kitaplardan birini açtım. İkinci sayfada pes edip, onu da kenara ittim. Tek bir şey bile kalın kafatasımdan içeri girmiyordu. Kafam önceki geceden Jake'le ilgili şeylerle doluydu.

Şükran Günü'nden beri, Jake üçüncü kere takılmak için dairemize gelmişti. Özellikle odamdan uzak durmuş-tum ve mutfakta vakit geçirmiştik. Bazen kızlar da geli-yordu ama genellikle yalnız oluyorduk. Önceki gece gibi.

Önce gece, bana eski Jake'le ilgili çok şey hatırlatıyor-du. Şakalaşmak konusunda gayet iyiydik ve arkadaşlı-ğımıza doludizgin tekrar başladığımızdan beri havadan sudan konuşuyorduk. Ta ki önceki geceye kadar...

“Bir tuhaflığın var.”

Bunu duyunca, ona baktım. Pencerenin köşesine otur-

muş, uzun bacaklarını bir başka sandalyeye dayamıştı. Ben de ayaklarından birkaç ötede diğer köşede oturuyordum. Jake başını yana eğdi ve endişeyle ve merakla bana baktı.

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü birisiyle birlikteyken, onlara tüm dikkatini verirsin. Aklını kurcalayan bir şey varsa da kaçamak yanıtlar verirsin. Daha az hazırcevap olursun."

"Hazırcevap değilim," dedim hemen hafifçe gülümseyerek.

Jake de bana gülümsedi ama ayağıyla dizimi dürttü. "Haydi. Neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok." *Her şey sorun. Annemle babam hâlâ bir polis memuru olmam konusunda benimle konuşmuyorlar. Hâlâ seninle takıldığım için bana sinir olmuş durumdalar. En iyi arkadaşım tuhaf, var yok arası bir ilişki yaşıyor. Bir de sen varsın.*

"Hukuk okulu meselesi, değil mi?"

Sıkıntıyla kaşlarımı çattım. "Neden öyle dedin?" Karrier meselesiyle ilgili sıkıntımı fark eden kişinin Jake olması beni çok rahatsız ediyordu.

Omuz silkti. "Giderek daha fazla bir polis memuru olmaktan söz ediyorsun. Sanki bu fikri öylesine içine yerleştirmeye çalışıyorsun ki ailene bir avukat olmayı istemediğini söylediğinde seni polis olmaktan vazgeçiremeyecekleri kadar bu fikirle bütünlemiş olmak istiyor gibisin."

"Beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum," dedim alçak sesle, hüznle, ne dediğimi düşünmeden.

Jake'ten kısa ve alaycı bir kahkaha sesi çıktı ama suratında gücenmiş gibi bir ifade belirdi. "Sanırım, bunu hak ediyorum."

Kendimi anında suçlu hissettim. "Jake, öyle demek..."

"Bence öyle demek istedin." Mutsuz ve gücenmiş bir biçimde bana baktı. "Ama bundan hoşlansan da hoşlanmasan da doğru... Seni tanıyorum. O yüzden... Derdin neyse anlat."

Suçluluk merdiveninden düşerken, iç çektim ve onu incitmemi telafi etmek için yanıt verdim. "Hukuk okulu çok pahalı."

"Mesele bu mu?"

"Hayır. Yeteri kadar param var ama annemin dükkânı için paraya ihtiyacı varken, bunu hukuk okuluna harcamak bana aptallık gibi geliyor."

Jake hafifçe gülümsedi. "Annenin senden daha çok paraya ihtiyacı var diye mi hukuk okuluna gitmek istemiyorsun? Charley, hiç değişmemişsin."

Ofladım. "Hep öyle diyorsun."

"Kötü bir şey değil ki. Ama tüm derdin bu değil, değil mi?"

"Şunu yapmayı keser misin artık? Aklımın içinden çık. Sen orada kalabalık etmeden yeteri kadar dolu zaten."

Israrla ciddiyetini koruduğunu gördüm. Zekice bir hareketi. Nefesimi bırakıp, duvara yaslandım ve pencereden dışarı baktım. "Annemle ve babamla ne kadar çok bir polis memuru olmayı istediğimi konuşsam, avukat olma konusunu bir o kadar çok gündeme getiriyorlar. Onları asla yüzüstü bırakmadım ve hukuk okuluna başlamamış olsaydım, aynen bunu yapmış olacaktım. Bu konuda espriler yaptığımı ve Rick'in akıl hocam olması konusunda şakalar yaptığımı biliyorum ama gerçekte onları yüzüstü bırakıp bırakamayacağımdan emin değilim."

"Onların istediği şeyi yaparsan, kendini yüzüstü bırakmış olacaksın." Jake doğruldu, sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve elimi çekerek dikkatimi ona vermemi

istedi. Samimi gözlerinden başka bakacak yerim kalmadı. "Bebeğim, seni tanıdığımdan beri bir polis memuru olmayı istiyorsun, Delia ve Jim de bunu biliyor. Evet, tehlikeli bir iş olabilir. Evet, senin için endişelenecekler. *Ben* de endişeleneceğim. Ama yapmak istediğin şey bu. Kim bilir... Akademiye girer, bir-iki sene çaylak olarak çalıştıktan sonra bu işi hiç sevmediğini anlayabilirsin. Ama en azından bir şeyleri anlarsın. Bunu hiç yapmamış olmaktan dolayı pişmanlık hissetmezsin."

Ne yaptığımın farkında olmadan, başparmağımı minnetle teşekkür etmek niyetine eline sürttüm. "Onlarla konuşmam gerek. Beni dinlemeleri gerekiyor."

"Evet. Kesinlikle bunu yapmalısın." Geriye yaslanıp elimi bıraktı. Bakışlarımı yine başka yöne çevirdim.

"*Senin* pişmanlık duyduğun bir şey var mı?" Neden ama neden bunu sormuştum?

Mazoşist olduğum kesindi.

Jake o kadar uzun süre bir şey demedi ki yanıt vermediğini sandım. En sonunda, boğuk bir sesle, karmakarışık duygularla yanıt verdi. "Evet, birkaç şey var."

Ne kadar altüst olduğunu sesinden anlayınca, ona bakmadan edemedim. Bakmam *gerekiyordu*. Bunu yaptığımda, gözlerindeki acıyı gördüm ve nefesim kesildi. Bu acıyı benim yüzümden hissettiği şüphe götürmezdi. Yanaklarımın kızardığını, kanımın bir anda alev alıp daha hızlı aktığını hissettim. Ağzım kurumuştu, nabzım deli gibi atıyordu ve kıpırdanmaya korkuyordum; ikimizden biri kıpırdanırsa bir şey olacağından korkuyordum. Geri alamayacağımız bir şey yapabiliydik.

Derken, mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve Claudia kollarındaki kitaplar düşmek üzere olduğu için masaya

doğru atıldı. Elindekileri masaya koyduktan sonra, bize döndü ve yün şapkasını çıkardı. "Çalışmaktan nefret ediyorum." Dudaklarını sarkıtıp, soğuktan kızarmış yanaklarıyla bize bakarken çok şirin görünüyordu.

Her ikimiz de kendi anımıza sıkışıp kalmış bir halde ona baktık.

Claud suratını buruşturdu. "Siz iyi misiniz?"

Söyleyebilecek herhangi bir şey bulmak için beynimi zorladım. "Burada ders çalışmaya 'gözden geçirmek' diyorlar, bunu biliyor muydun?"

Jake kahkahalarla güldü ve ayağa kalktı. "Bunu bilmiyordum. Mantıklı mı? Gözden geçirmek düzelti yapmak demek değil mi?"

Claudia bir ona bir bana baktı ve kaşlarını şüpheyile çattı.

"Doğru söylüyorsun sanırım."

"Hı-hı." Başını sallayıp ellerini kavuşturdu. "Şey, gitmem gerek." Çenesini kaldırıp bana baktı ve dışarı çıkarken Claudia'ya gülümsedi.

Ön kapının kapandığını duyar duymaz, Claudia bana döndü ve ellerini beline dayadı. "Bu da neydi böyle?"

Yalan söylemek üzere ağızımı açtım ama hemen vazgeçtim. İnleyip başımı dizlerimin arsına sarkıttım ve saçlarım yere değerken, "Sanırım, Jake az önce bana beni terk ettiği için pişman olduğunu söylemek üzereydi."

"NE?" Başım birden geri kaydı ve Claudia'nın parmakları saçlarıma dolanırken gözlerini şaşkınlıkla açıp bana baktı. "Ne dedin?"

Ellerini tutup, parmaklarını saçlarımdan çıkarmaya çalışırken suratımı ekşittim. "Açık açık böyle demedi."

"Açıkla."

Ben de açıkladım. Claudia beni dinledikten sonra, Jake'le benim ateşle oynadığımıza ikna olmuştu. Haksız olduğundan tam olarak emin değildim. Ama Jake'le vakit geçirmekten vazgeçmek de istemiyordum. Ona yine bağımlı olmaktan korkuyordum ve Melissa ikimizin birlikte vakit geçirmesine bozulmamış gibi davrandığından, kendimi suçlu da hissetmiyordum. Jake'e yaklaşmak gibi bir niyetim yoktu. Jake imalı bir biçimde beni terk ettiğinden pişman olduğunu söylemiş olabilirdi ama bu Melissa'yı daha az sevdiği anlamına gelmezdi. Hatta buna emindim.

Kütüphanede otururken ve ders notlarıma bakarken, kendimi çalışmaya odaklamaya gayret ettim.

Pek başarılı olamadım ama bu benim hatam değildi.

Karşımdaki sandalye yere sürtünerek geri çekildi ve ses beni oturduğum yerde irkiltti. Jake karşıma geçti. Cidden, onu düşünmeyi artık kesmeliydim. Durup dururken sihir gibi karşıma çıkıveriyordu!

Gözleri parlayarak bana baktı ve kitaplarını masaya bıraktı. "Bir masa mı buldun? Bu sabah buraya altıda falan mı geldin?"

Gözlerimi kırptırdım. "Sen nereden çıktın şimdi?"

"Evanston, Illinois'ten."

Suratımı buruşturdum. "Ukala şey."

"Hey, bunu ben sana söylüyorum."

Keyifli suratında önceki geceki tuhaflıkla ilgili herhangi bir işaret var mı diye baktım ama hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

İçimde hissettiğim öfkeyi göz ardı edip, ciddi bir ifadeyle sandalyemde geriye yaslandım. "Umarım beni rahatsız etmek için gelmemişsindir. Çalışıyorum."

Jake gücenmiş gibi bana baktı. "*Moi?* Seni rahatsız et-

mek mi? Sanki bunu yaparım da.”

“On birinci sınıftan beri beni rahatsız ediyorsun,” diye homurdandım.

Bunu duymak çok hoşuna gitti; o yüzden, masanın altından baldırına bir tekme yemeyi hak ettiğine karar verdim. “Ahhh!” diye şok içinde irkildi.

“Şşşş!” dedi önümüzdeki masada oturan kız hayretler içerisinde bize bakarak.

“Özürler,” dedi Jake onu sakinleştirmek için elini kaldırıp. “Sadece şiddete kurban gittim.”

Kız daha da sert bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını kitaplarına çevirdi.

“Caziben bu sefer işe yaramadı, Caplin.”

“Bir şeftali gibi her yanımın hemen çürüdüğünü biliyorsun,” diye iç çekti cık cık ederek. “Kusursuz bedenimi Ugg’larınla mahvetmen... Çok kötü oldu.”

Kütüphaneden atılmak istemediğim için gülmemeye çalıştım. “Jake, ayaklarımda Ugg’lar var. Canın ne kadar acımış olabilir ki?”

Eğilip baldırını ovuşturdu. “Belli ki çok. Canımı çok acıttın.”

“Bir bebekten farkın yok.”

“Ne dedin?” dedi kulağını muzip bir tavırla bana çevirip. “Bir bebek gibi olduğumu mu söyledin?” diye göz kırptı. “Bunu biliyorum zaten, tatlı kız.”

Güldüm. “Neyin var bugün? Çok neşelisin.”

“Az önce elli kiloluk bir kız tarafından baldırına tekme yiyen birisi olarak mı?”

“Anladım, bugün insanları cezp etme ruh haline girmişsin.” *Elli kiloymuş, yok artık.*

“Keyfim yerinde.” Jake omuz silkti ve çocuksu gülüm-

semesi içimde kıvılcımlar oluşturdu. Keşke öyle olmasaydı diye düşündüm. Tıpkı eski Jake gibi davranıyordu ve itiraz etmem gerekiyordu ki onu özlüyordum. "Keyifli olmam yasak mı?"

Karşımda otururken ders falan çalışamayacağımı anladığım için kitapları kenara ittim. "Tabii ki yasak değil. Sadece seni neyin keyiflendirdiğini merak ettim. Çok fazla Jake gibisin."

"Çok fazla Jake gibi mi?" Gülüp omuz silkti. "Çok fazla Jake nasıl oluyor?"

"Bilmem." Onu çok fazla Jake yapan şeyin en olduğunu anlamaya çalışırken tükenmezkalemimle oynadım. "Daha rahat." dedim birden. "Daha rahatsın. Eskisi gibi. Şeyden beri... Şimdi bile daha..."

"Daha ne?" Birden ciddileşti ve kaşlarını çatıp öne eğildi.

Cümlemi tamamlamanın doğru olup olmayacağını bilemiyordum ama son günlerde fazla imalı konuştuğumuzdan, bir şey daha söylemenin bir sakıncası olmayacağını düşündüm. "Daha ciddisin. Ama bu da doğal tabii... Daha büyüksün..." diyebildim.

Oflayıp geriye yaslandı. "Doğal," dedi.

Aramızda bir sessizlik oluşunca, keşke bir şey demeseydim diye düşündüm. Keyfini kaçırmıştım.

"Ama kendimi gerçekten de daha rahat hissediyorum."

Ona bakamıyordum. Ona bakacak olursam, bunun bir anlamı varmış, ikimizle ilgili bir şeymiş gibi olduğunu düşünmek için nedenler bulacağımı biliyordum. Açıkçası, artık ciddi ciddi bir "biz" olmadığını kafama sokmak zorundaydım.

"Güzel," diye mırıldanıp kitaplardan birini önüme çektim. "Sevindim."

Ben başka bir şey demeyince, Jake oturduğu yerde kıpırdandı. Hâlâ bir şey demeyince, yine kıpırdandı. En sonunda, bana kalemini fırlattı.

“Ne o? On iki yaşına geri mi döndük?” diye kalemini geri fırlattım.

“Dikkatini çekmek istedim.” Eski çocuksu Jake olmuştu. Ne yazık ki onu çok sevimli buluyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, sandalyemin arkasına yaslandım. “Tamam, madem öyle, dikkatimi çekmeyi başardın.”

“Tamam,” dedi Jake öne eğilip ellerini önünde kavuşturarak. Önemli bir şey konuşacakmışız gibi bir havaya büründü. “Beck’le Claudia’nın arasında olanları fark ettin mi?”

Gülmeye başladım. “Benimle dedikodu mu yapmak istiyorsun?”

Sesini alçalttı. “Ders çalışmaktan daha iyi.”

“Tamam, bak o konuda haklısın.” Kitaplarımı yine kenara ittim. “Birbirlerinden çok hoşlandıkları belli ama Beck bir ilişkiye başlamak konusunda tereddütlü gibi.”

“Çünkü Beck ilişki falan yaşamaz.”

Jake yaklaşmamı işaret etti ve fısıldayarak konuşmaya başladı. “Boktan bir aile hayatı var. Ailesine en yakın kişi benim. Bu durum tüm düşünce sistemini etkilemiş ama bu konuda haksız sayılmaz. Yine de son zamanlarda gergin olduğunu fark ettim. Özellikle de son birkaç gündür.”

Neden söz ettiğini bildiğim için başımı salladım. “Claudia İskoç bir çocukla görüşmeye başladı.”

Jake iç çekti. “Keşke Beck kafasını kışından çıkarsa.”

“Ona yardım etmeli miyiz?”

“Kafasını kışından çıkarması için mi?”

"Evet. Claudia'nın onu önemseydiğini biliyorum, onun da onu önemseydiği belli. Belki de onu biraz iteklemenin bir yolunu buluruz."

"Sen olsan, ilişkine birisinin karışıp seni iteklemesini ister miydin?" Jake dediğime ikan olmamış gibiydi.

Birisinin Jake'le aramdaki hassas arkadaşlığa karışması fikri içimi ürpertti. "Tamam, haklısın."

"Ben sadece Claudia'nın aynı şeyleri hissedip hissetmediğini öğrenmek istemiştım, o kadar."

"Neden?"

"Yine de işe yarayabilir. Beck'in hatırına, umarım işe yarar. Hayatında Claudia gibi bir kızın olmasına ihtiyacı var. Harika bir kız."

Sevgiyle gülümsedim. "Öyle. En iyisidir."

"Lisedeyken onun gibi bir arkadaşım yoktu."

Lacey'yle Rose'u ve biraz sığ olan arkadaşlığımızı düşündüm. "Evet, yoktu."

"Ama sanırım şimdilik geride durup olanları izleseک daha iyi olacak."

Claudia'yla Beck arasında son birkaç aydır gelişen arkadaşlığı düşündüm. Çok yakın gibiydiler ama arada vahşi bir çekim olduğundan, arkadaşlıkları başlarına patlayabilirdi. Jake'e bakarken, ilişkimizin arkadaşlarımızinkıyla aynı olabileceğini düşündüm.

İlişkimiz üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğumuza inanmayı tercih ettiğimden, bu ürkütücü, tik tak diye ses çıkaran bombayı zihnimin gerisine atmıştım.

"Neler düşünüyorsun?" Başını yana eğip, düşünceli bir ifadeye büründü.

Daha bir yalan uydurmaya fırsat bulamadan, masamıza bir gölge düştü. Melissa kitaplarını göğsüne sımsı-

kı yaslamış bize bakıyordu. Son derece gergin gibiydi ve bana baktığında, orada olduğum için öyle olduğunu anladım. Daha da açık söylemek gerekirse, Jake'in yanında olduğum için. Tek başıma.

Hah. Bunu aştığını sanıyordum.

"Ne işin var burada?" diye sordu Jake'e alçak sesle. Sesinde kesin bir suçlama ifadesi vardı.

"Çalışıyorum," dedi Jake sakince ama sinir olduğunu sesinden anlayabiliyordum.

Melissa imalı imalı kapalı duran kitaplarımıza baktı. "Çalışmak için yurda geri dönüyorum. Geliyor musun?" Aslında, bu bir soru değildi. Yanakları kızarmıştı ve tavırları sertti. Bir kavgaya hazır gibiydi.

Jake yaklaşan sıkıntıya hazırmış gibi sertçe tamam anlamında başını salladı ve kitaplarını alıp ayağa kalktı. Esmer, uzun boylu ve güzel bu çifti birlikte gördüğüm için, milyonuncu kez göğsümdeki hissettiğim sızıyı göz ardı etmeye çalıştım. Birlikte kusursuz görünüyorlardı.

Burnumun yandığını hissedince, hemen başımı önüme eğdim ve kitaplardan birini kendime çektim.

"Görüşürüz, Charley," dedi Jake alçak sesle.

Onlara bakmadan başımı salladım. "Yarın sporda görüşürüz."

"Sporda mı?" Bu soruyu sert bir sesle Melissa sormuştu.

Adeta bir yankı gibi olan sorusuna şaşırıp başımı kaldırdım. Öfkeyle Jake'e bakıyordu. Jake'in beti benzi atıverdi. Çok sinirlenip, ağzımdan çıkmak üzere olan şeyleri söylememek için çenemi sıktım. Tüm bu süre boyunca, Melissa'nın birlikte vakit geçirdiğimizi bildiğini sanıyordum ama tabii ki bilmiyordu. Akli başında hangi kız arkadaş sevgilisininin eski kız arkadaşıyla bu kadar çok vakti

geçirmesine aldırış etmezdi? Bile bile aptal gibi davranmıştım.

Sandalyeme daha da çöktüm ve ikisinin oradan uzaklaşmasını dinlerken, keşke Jake'in baldırına bir delik açacak kadar sert vursaydım diye düşündüm. Melissa'yı ona karşı dürüst olmayarak incitmiş, hiçbir şey yapmadığım halde beni suçlu hissettirerek bu işe ortak etmişti.

Öyle değil miydi?

Claudia kütüphanede tanıştığı İskoç gençle üç randevuya çıkmıştı. Şirin ve komik bir çocuktuk ve Claudia ondan gerçekten de hoşlanıyor gibiydi. Beck değildi tabii ama Claudia bunu görmezden geliyordu. Açıkçası, ben de aynı şeyi yapıyordum. Dolayısıyla, ikiyezlü birisi gibi davranıp, onu bu düşünceden uzaklaştıracak değildim.

Claudia İskoç sevgilisiyle bir randevuya çıkmıştı ve Çalıntı, diğer planlarıyla meşguldü. Oda arkadaşlarımla da çok fazla takılmadığımdan, kendimi tek başıma, elimde bir fincan sıcak çikolatayla buldum. Duvarlardaki fotoğraflara, Edinburgh'daki arkadaş grubumun fotoğraflarına baktım. Birlikte muhteşem görünen Beck'le Claudia'ya, Rowena'yla Denver'a, Matt'in, Lowe'un ve Beck'in fotoğraflarına, Jake'le Beck'in ve Lowe'la benim fotoğrafıma baktım. Birlikte iyi görünmediğimizi söylemek istiyordum. Ama görünüyorduk. Jake'le Melissa gibi kusursuz değildik. Hayır. Ama *doğru* görünüyorduk.

Fincanımı şifonyerime koydum ve fotoğrafı duvardan aldım. Saniyeler içinde yatağımın üzerinde paramparça haldeydi.

"Bazen keşke senden nefret etseydim diye düşünüyorum, Jake Caplin," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Jake beni duymuş gibi telefonum çaldı. O arıyordu.
Temkinle yanıt verdim.

“Charley,” dedi nefes nefese. Yanıt verdiğime sevinmiş gibiydi. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim keyifsiz bir sesle. “Melissa iyi değil gibiydi ama.”

“Evet. Biraz... Geçmişimiz yüzünden kendisini tehdit altında hissediyor.”

“O yüzden mi ona birlikte vakit geçirdiğimizden söz etmedin? Çünkü ben bunu bildiği izlenimine kapılmıştım.”

“Mel anlayışlı bir kız ama bunu anlayacağından pek emin değildim. Sen eski kız arkadaşısın.”

Hiçbir şey demedim.

Jake yüksek sesle nefes verdi. “Bak, aramamın nedeni Mel’in bu gece bana bir şey söylemiş olması. Senin ona söylediğin bir şey. Doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordum.”

“Ne olabilir?”

“Mel’e bana yardım etmesine izin verdim için sevdiğimi, senin de yardım etmene izin vermediğim için sevmediğimi söyledin mi gerçekten?”

Bu soruyu duyunca göğsüm sıkıştı. Telefonu diğer kulağıma geçirirken, titreyen elimde sarsıldı. “Sana yardım etmeme izin vermediğini ama ona verdiğini ve bunun çok anlamlı olduğunu söyledim.”

“Saçmalık,” dedi Jake birden öfkelenip beni şaşırtarak. “Bunun saçmalık olduğunu bilmen gerek, Charley. Seni kendimden uzaklaştırdım ama bunun sebebi seni sevmem değildi. Senin için çıldırıyordum. Bunu sen de biliyorsun. Ama olanlar o sırada berbat bir halde olduğum için bu şekilde gerçekleşti. O dönemde, kimse bana yakın-

laşamazdı. Melissa'yla bu olaylardan çok sonra tanıştım. O karanlık yerde olmayacağım kadar uzun bir süre geçmişti aradan."

Midemin bulandığını hissedip başımı salladım ama beni göremiyordu tabii. "Bunu konuşmak istemiyorum, Jake."

"Biliyorum. Ben sadece... Seni sevmekten vazgeçtiğimi düşünmen beni mahveder. Daha da kötüsü... Sana hiç âşık olmadığımı düşünmen."

"Jake, ne yapıyorsun?" diye sordum paniğe kapılarak. "Bunların hiçbir anlamı yok. Sen Melissa'yla birliktesin."

"Ve onu seviyorum." Bunu duyunca, gözlerimi yumdum, ağlamamaya, gözyaşlarıma teslim olmamaya çalıştım. "Ama bir sene burada okumak için başvuru yaparken, onunla henüz tanışmamıştım."

Gözyaşlarımı tutmak, boğulmak demekti. Yanıt vermeden önce biraz bekledim. "Burada olacağımı biliyordun."

"Burada olacağını *umuyordum*, evet."

Acı dolu derin bir nefes alırken, telefonu elimle kapattım. İçimden ona kadar saydım ve nefesimi bırakıp telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Sonra da onunla tanıştın."

Karşı tarafta sesi çatladı. "Evet."

Paramparça olmak üzereydim. "Jake, gitmem gerek."

"Charley..."

"Claudia kapıma geldi."

"Ha. Tamam, yarın görüşürüz," dedi tereddütle.

"Tamam. Hoşça kal." Telefonu kapattım ve boğazımdan bir hıçkırık yükselirken yatağıma fırlattım. Ağlamamaya çalışırken, gözyaşlarıma hâkim olmak için yumruklarımı sıkarken boğulduğumu hissettim. Bana artık bunu yapamazdı. Geçmişte yeteri kadar yapmıştı.

Keşke ondan nefret edebilseydim diye düşündüm. Beni terk etmiş olsaydı, o boktan olaylar onun ve ailesinin başına gelmemiş olsaydı, her şey daha kolay olurdu. Onun kötü çocuk olmasına, siyah beyaz olmasına, arada gri tonu olmamasına ihtiyaç duyuyordum. Hayatıma ancak böyle devam edebilirdim.

Ama ne yazık ki gerçekler böyle değildi ve Jake'e de kötü denemezdi. Tamamıyla kötü değildi. Yan tarafıma dönüp, dizlerimi karnıma çektim. Hâlâ onun için bahaneler uydurduğum bir sırada, bir başka kişiyi bana söylediğinde beni ne kadar üzeceğini biliyor olmalıydı.

O anda, kararımı verdim. Onunla birlikte vakit geçirmeyi kesecektim.

Onunla konuşamamak, gülmemek içimi kemiriyordu ama gırtlaklamak istediğim o salak kızlardan birine dönüşmeden önce bir şeyler yapmalıydım.

On Dördüncü Bölüm

Indiana, Ocak 2009

Hub's'ın burgerlerinin, soğan halkalarının ve kahvesinin kokusu tanıdık ve hoştu. Köşedeki eski tip müzik kutusunda çalan aynı *country* müzik listesindeki şarkılar da öyleydi. Kimse on senedir aynı şarkıların çaldığından şikâyetçi değildi. Hub's her zaman öylesine işlekti ki sohbet sesleri şarkıları bastırırdı. Sanırım, Lanton halkı Hub's'ın burgerlerini sırf tadabilmek için, kara tahtaları tırmıklayan kedilerin tırnak sesine bile katlanabilirdi.

Bana gelince, garson kızlardan birinin erkek arkadaşıyla yatmış olmasını aşmıştım. Hub's'ın burgerleri o kadar iyiydi işte.

Girişteki ufak bölmelerden birine Jake'le oturdum ve bir patates kızartması yerken, burgerini yiyişini izledim. Birden suratını ekşitti, burgeri tabağına koydu ve lokmasını yutup, "Turşu varmış," dedi.

"Bana ver," dedim parmaklarımı sallayarak. "Tadı eminim bunu sevmemene hayret edişimi giderecek."

Jake turşu dilimini burgerinden çıkarıp bana uzattı. Gülümsedim, öne eğildim ve dudaklarımı parmaklarının etrafında kapattım. Geri çekilip turşuyu çiğnerken, gözbe-

bekleri büyümüştü. "Cidden mi? Herkesin ortasında mı?"

Gülüp omuz silktim ve kendi burgerimi aldım. "Kendini kontrol edememen benim suçum değil."

Suratında "bunu sonra ödeyeceksin" der gibi bir ifade belirdi ama bunu takmadan mutlu mutlu yemeğimi yemeye devam ettim. Jake'in benden intikam alışması her zaman çok tatlı olurdu. "Şu anda kesinlikle birileri bizi izliyor," diye mırıldandı kolasından bir yudum almadan önce.

Neden söz ettiğini sormama gerek yoktu. Arkamızda, restoranın arka tarafına daha yakın bir yerde sınıf arkadaşlarımız ve sözüm ona arkadaşlarım oturuyordu. Arkadaki iki bölmede Alex, Brett, Damien ve birkaç arkadaşlarıyla birlikte Lacey ve Rose vardı. Jake ve ben Hub's'a girdiğimiz andan itibaren, bizi izliyorlardı. Stacy'nin baktığı bölümden uzak bir yere oturduğumda gülüşmüşlerdi ve yiyeceklerimizi sipariş ederken bize baktıklarını hissedebiliyordum.

Lacey'yle Rose'un Brett'le ve diğer salaklarla birlikte oturuyor olmasının beni rahatsız etmesi gerekirdi ama açıkçası bu konuyu kapatmıştım. Kızlarla ben, Jake'le çıkmaya başladığımdan beri uzaklaşmıştık. Evet, onunla vakit geçiriyordum ama kızlarla birlikteyken yaptıkları tek şey Jake'le vakit geçirmemden şikâyet etmektir. Kendimi ikiye bölemeyeceğime göre, bu konuda ne yapmamı istediklerini gerçekten de bilemiyordum.

Sonra, Lacey Brett'le çıkmaya başlamıştı.

Brett'le babası, Caplinlere karşı başlattıkları nefret kampanyasını sona erdirmedikleri için, Lacey onun kız arkadaşı olur olmaz, Brett ona benim düşman olduğumu gayet açık bir biçimde söylemişti. Lacey üç haftadır benimle konuşmamıştı.

Jake'in buna öfkelenildiğini ve nedense kendisini suçlu hissettiğini biliyordum. Bu da beni öfkelenendiriyordu. Burgerimi yerken, duyularımın bundan tam anlamıyla keyif alamayacağım kadar keskin olmasına sinir olmaya başladım. Jake'in çenesinde seğiren kas da onun sinir olduğunu gösteriyordu.

"Arkamdan her en yapıyorlarsa, görmezden gel."

"Öyle bakıyorlar, beni ürkütmeye çalışıyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ama Alex değil herhalde?"

Başını salladı. "Her zamanki gibi, o salak huzursuz görünüyor."

"O, salak değil."

"Ama bir salağın en yakın arkadaşı, onunla olan dostluğu onu da bir salak yapar."

"Jake..."

"Sakin," diye beni uyardı. "O gruptan hoşlanmadığımı biliyorsun. Onlar birer kabadayı, bebeğim."

Brett'in ve diğer birkaç çocuğun öyle olduğu konusunda hemfikirdim ama Alex ve son sınıftaki arkadaşları öyle değillerdi. Yine de hepsi bize bakarken tartışmak istemedim.

Jake sesini alçaltıp devam etti. "Şimdi, bir de en yakın iki arkadaşını sana düşman ediyorlar. Niye? Benim yüzünden."

"Bebeğim, ne kadar isteseler de burası O.K. Corral değil. Görmezden gel."

"Ya Lacey'yle Rose?"

"Onları da görmezden gel. Lacey on dört yaşına girdiğinden beri popüler olmak için can atıyor. Ben Alex'ten ayrıldığımda, sırf kafasında yarattığı lise fantezisinin bir parçası olabilmek için beni okuldaki sporcu çocuklara

ayarlamaya çalıştı. Seninle tanıştı ve tamam dedi. Bay Popüler'i buldu zannetti. Ama sen onunla ilgilenmeyince, benimle tanışmanı istedi. Yaz tatilinde onu aradığımda hep senden söz etti. Ne yazık ki sen ve ben hayallerini gerçekleştiremedik. Bu yüzden, kendisine başka bir yıldız arıyor. Bu kadar dönecek birisinin yaptıkları için üzülebileceğimi mi düşünüyorsun gerçekten de?"

"Ya Rose? Onun iyi bir kız olduğunu sanıyordum," dedi Jake hayal kırıklığıyla. "Benimle birlikte olduğun için bunları yaşamam beni üzüyor."

"Hepsi lise dramı, Jake. Rose her zaman Lacey'nin dediğini yapmıştır. Bir şey hoşuna gitmese bile yapar. Sen işleri karıştırmısaydın, başka bir bahane olacaktı. Şanslıyım ki bunlar senin yüzünden oldu. Sırf bil diye söylüyorum: Her seferinde, bir saniyede seni onlara tercih ederdim."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ve gülümsedi. Sonra, başını sallayıp patateslerini yemeye koyuldu.

Sırıttım. "Biliyor musun, içeri girdiğimizden beri Stacy dışında her yere baktın. Hub's'dan bu kadar kaçınman ve şu anki davranışların onunla yattığının kesin bir kanıtı."

Bundan söz edecek ve birden gündeme getirecek kadar cesur davranmama şok geçiren Jake "Bunu burada mı konuşmak istiyorsun? Şimdi mi?" dedi.

"Hayır. Sadece, yattığın kişileri bilmek isterim ki onlarla aynı yerde olduğumda kendimi salak gibi hissetmeyeyim."

"O kadar mı? Yani... Kıskanmıyor musun?" Dikkatle bana baktı.

Omuz silktim. "Senin bir parçana sahip olmuş her kız her zaman kıskanacağım ama bu konuda endişeli değilim. Onu isteseydin, onunla birlikte olabilirdin. Ama değilsin.

Benimle birlikte. Akıllıca bir seçim olduğunu söyleyebilirim," dedim muzip bir gülümsemeyle.

Jake bir kahkahayla başını arkaya attı. "Tanrım, ukala bir kız arkadaşım var."

"Tencere, Kapak'la tanış."

"İkimizin de ukala olması iyi bir şey o zaman."

"Evet, iyi bir şey."

Dikkatimizi tekrar yemeklerimize çevirmeden önce, birbirimize içtenlikle gülümsedik. Son birkaç haftadır, ilişkimiz epeyi yoğun bir hale gelmişti. Daha önceden öyle olduğu için, durum gayet manidardı. İnsanlar seksin bir şeyleri değiştirdiğini söylerken haklıydı. Jake'le benim için, bizi hem birbirimize daha çok yakınlaştırmıştı, hem de beklemediğim bir sahiplenme hali yaratmıştı. Her ikimizde de. Onu bir başka kızla gülerken görürsem, göğsümde hoşuma gitmeyen bir sızı hissediyordum ve kendime Jake'in beni sevdiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. Ama Jake'in bu hislere en az benim kadar savunmasız olduğu da belliydi. Mesela, Alex'e karşı tavırları. Okulda hâlâ Alex'le konuşuyordum ve iki gün önce Jake bizi dolabımın orada bir şeye gülerken görünce, eve dönerken bunun hiç hoşuna gitmediğini söyledi. Tartıştık. Bağırдық, ses yükselttik, hatta hırladık. Öfkeyle Hendrix'ten atlamak ve hoşça kal demeden gitmek istedim ama Jake bundan da hoşlanmadı... Beni kavrayıp kucığına çektiği gibi, öfkemi dindirmek için öptü.

Tartışmalarımızdan anneme söz ettiğimde, kendisinin de babamla yeni çıkmaya başladıklarında tartıştıklarını anlattı. Epeyi konuda ters düşmüşlerdi ve "tartışmaları" zaman zaman hararetli olmuştu ama bunun sebebi umur-samazlık değil tutkuydu.

Hâlâ bazı konularda ters düşebiliyorlardı ve hâlâ birbirlerini deli gibi seviyorlardı. O yüzden, Jake'le aramdaki anlaşmazlıklar konusunda endişelenmiyordum.

Düşüncelerimi yalnız kalabileceğimiz bir zamana ve yere yöneltmem çok daha iyiydi. Her ikimizin ailesi de bizi engellemek için gayet sıkı tedbirler alırken, gizli gizli seks yapmak kolay değildi. Ama tam olarak imkânsız da değildi. Altı hafta önce ilk kez seks yaptığımızdan beri, yedi kere daha seks yapmıştık. Evet, sayıyordum. Haftada en az bir kere yalnız kalma fırsatı buluyorduk ama seks gidecek daha iyi hale geldiğinden (Tanrım, çok iyiydi), Jake'le birlikteyken başka bir şeye odaklanmak çok zordu.

Andie Noel tatili için Dublin'den gelmişti ve Jake'le bana şöyle bir baktıktan sonra *anlamıştı*. Bana güvenli seks konuşması yapmıştı ve artık Jake'in yapmamı istediğini bildiğim gibi doğum kontrol hapına başlamam için ısrar ediyordu. Aslında, bunu yapmayı istemiyor değildim ama Lanton gibi ufacık bir kasabada, bu tür şeyleri aileler hep öğrenirdi.

Ailemle seks hayatımı tartışma fikri mi?

Bana Süperkız diyor olabilirlerdi ama o kadar da cesur değildim.

Ama bunu yine de yakın bir tarihte yapmam gerekiyor. Bunu biliyordum.

Çok eğlenceli olacaktı.

"Annenle babana Edinburgh'dan söz ettin mi?" diye sordu Jake ağzını peçetesiyle silip. Suratındaki o tatmin olmuş ifadeyi iyi biliyordum. Hub's'ın yemeklerini sevmediğini söylediğinde, yalan söylediğini biliyordum.

"Evet. Ya sen?" Noel'den hemen önce, Jake'e üniversite üçüncü sınıfı yurtdışında okumak istediğini söylemiş-

tim. Andie Dublin'de öylesine eğleniyordu ki bana bu tür bir deneyimin beni değiştireceğini ve büyümeme yardımcı olacağına yemin etmişti. Hep seyahat etmek istemiştım, o yüzden bir senemi yurtdışında geçirmek kulağıma harika geliyordu. Cecilia teyzem seneler önce İskoçya'ya gitmişti ve geri döndüğünde, tüm o muhteşem fotoğrafları göstermişti. Edinburgh'un ve o hayranlık uyandırıcı kalesinin fotoğrafları aklıma takılmıştı ve oraya bir gün gitme fikrinden hiç vazgeçmemiştim. Neden yurtdışında okumuyordum? Edinburgh Üniversitesi'nin uluslararası bir okul olarak harika bir ismi vardı ve Cecilia'nın parası harcamam için birikim fonunda bekliyordu.

Jake'e bundan bahsettiğim anda, buna bayıldı. On saniyelik bir konuşmadan sonra, benimle gelmesine karar verdik. Aynı konuşmayı hangi üniversitelere başvuracağımızı planlarken de yapmıştık. Northwestern'a, Purdue'ya ve Chicago Üniversitesi'ne başvurmaya karar vermiştik. Her şey kimin nereye kabul edileceğine bağlıydı ama ya aynı üniversiteye gitmeyi, ya da birbirine en yakın olan okullara gitmeyi planlıyorduk. En azından, bu üç seçenek birbirine en fazla birkaç saat uzaklıktaydı.

"Evet," dedi Jake. "İyi bir fikir olduğunu düşündüler. Üzerimde yarattığın etki hoşlarına gidiyor." Bana göz kırptı ve keşke bunu yapışı o kadar seksi olmasaydı diye düşündüm.

"Ailem hukuka giriş okuduğum sürece, bu fikre karşı değil."

"Hâlâ o konuda sorun çıkarıyorlar ha?"

Delia ve Jim Redford kızlarının bir polis memuru olması fikrine bir türlü alışamamışlardı. Ama bunun artık geçici bir heves olmadığını da anlamaya başlamışlardı. O

yüzden, hukuk okulu için diretiyorlardı. Annem bana broşürler bile indirmişti.

“Sanırım, burada bir şerif olmayı istesem bu fikre karşı çıkmazlardı.”

Jake tatlı tatlı gülümsedi. “Ama sen tabii ki Chicago Polis Teşkilatı’nın kıdemli memurlarından biri olmayı istiyorsun.”

“Evet. Yükselme şansımın olmasını istiyorum. Uzmanlaşmak istiyorum.”

Jake bunu duyunca kaşlarını çattı. Ona uzun uzun bir polis memuru olabileceğini anlatmıştım, o da bana uzun uzun mühendis olmayı istediğini söylemişti ama birbirimizi, “Her zaman yanındayım; seni önemsiyorum, seni ne mutlu ediyorsa onu yap ama neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok,” der gibi dinlemiştik.

“Bundan hiç söz etmemiştin.” Omuz silktim. “Son zamanlarda daha çok düşünmeye başladığım bir şey.”

“Peki, hangi konuda uzmanlaşmak istiyorsun?”

“Bilmem, cinayet masası olabilir.”

Jake gerildi ve geriye yaslandı. “Ne?” Sesinin endişeli olduğunu fark ettim ve akademiye başvurma vakti geldiğinde ailemle birlikte onu da ikna etmek zorunda kalma-yacağımı umdum. “Ailenin bundan haberi var mı?”

İç çekerek başımı salladım. “Birkaç gece önce söyledim. Lütfen bana onlara hak verdiğini söyleme.”

Jake düşünceli bir tavırla kaşlarını ovuşturdu, sonra başını salladı. “Seni ne mutlu ediyorsa, ona yapacaksın tabii ama Charley... Chicago gibi bir yerde bir cinayet dedektifi olmak mı? Hayat boyu aklından çıkmayacak şeyler görebilirsin. Hayat boyu. Neden her gün o boktan şeyleri görmek isteyesin?”

Bunun nedeni, meydana geldiğinden beri aklımın gerisinden olan bir olaydı. Henüz Jake'le paylaştığım bir şey değildi, çünkü çok üzücü bir olaydı ama beni herkesten daha iyi anlamasını istiyordum. "Bir polis memurunun ne iş yaptığını bildiğim yaştan beri bu mesleği seçmek istiyorum. Sadece..." Çekingen bir ifadeyle gülümsedim. "Önemli olan, insanları güvende hissettirecek bir şey yapmak istiyorum. Cinayet masası mı? Şey... Üç sene önce, büyük kuzenim Ethan dizüstü bilgisayar ve biraz nakit parasını çalmak isteyen birisi tarafından Miami'deki dairelerinde vurulup öldürüldü. Polis adamı asla yakalayamadı. Teyzem ve eniştem bu olayı atlatamadılar. Hiç düşünmeden işlenen bir suçtu ve adalete teslim edecek kimse yoktu. Bunu hâlâ gözlerinde görebiliyorsun." Boğazım düğümlendi ve Miami'de önceki yaz onlarla bir ay geçirdiğim zaman hissettiğim o acıyı hissettim. Her günü kuzenlerim Emily ve Seth'le atlatıyorlardı ama sanki bir şey onları aşağı çekiyor, hissedebilecekleri bir tatmin hissini yok ediyordu. "Bu olayı arkalarında bırakmalarını sağlamasam bile, bunu başkaları için yapmaya çalışmak istiyorum. Çok korkunç şeyler göreceğimi de biliyorum, Jake ama en azından bunlarla başa çıkıp çıkamayacağımı görmem gerek."

Jake beni kıpırtısız bırakacak biçimde gözlerini suratıma dikti. "Eminim ki başa çıkabilirsin." Masanın üstünden kolunu uzatıp elimi tuttu. Elim sıkıp, başparmağıyla üstünü okşadı. "Ethan'ın başına gelenlere çok üzüldüm."

"Bu da ne? Gençlik aşkı mı?" dedi bir ses alaycı bir tavırla. Masamıza bir gölge düştü.

Jake'le birlikte konuşmamızı bölen kişiye bakınca gerildik. Jake elimi biraz daha sıktı ve birden ben onun elini

onu yüreklendirmek için sıkır duruma geçtim.

“Bay Thomas,” diye mırıldandım keyifsizce. Trenton Thomas’ın, yani Brett’in babasının küstah ve yıpranmış suratına baktım.

Oğlunun masasına dönüp sıırttı, sonra tekrar bana döndü. “Bakıyordum da düşmanla çıkmaya başladığından beri bütün arkadaşların seni terk etmişler. Belki bu konuyu biraz düşünmelisin, Charlotte.” Dünyanın en komik esprisini yapmış gibi sıırttı.

Suratımı ekşittim. “Büyü artık.”

Trenton’ın suratı ani bir elektrik kesintisi gibi karardı. “Kiminle konuştuğuna dikkat et, küçükhanım. Buralarda büyüklerimize saygılı davranınız.”

Bu kırk yaşındaki zorbaya sadece benden yirmi dört yaş büyük olduğu için mi saygı gösterecektim? Hiç sanmıyordum. “Saygı mı istiyorsun? Bunu *hak* et.”

Trenton öfkeden çıldırdı. “Hah, tıpkı annen gibisin. Delia da küstah sürtüğün tekiydi.”

Güzelim anneme ettiği hakareti duyunca, birkaç derin nefes alıp Jake’in elimi tutan eline odaklanmam gerekti. Ama sakın bir ses tonuyla yanıt vermeme fırsat kalmadan, tanıdık bir ses duydum “Delia sadece senden hoşlanmıyordu, Trenton. Onu mezuniyet balosuna çağırdığında o yüzden seni geri çevirdi. Bu tavrı onu küstah bir sürtük yapmaz. Zeki yapar.” Restoranın sahibi ve dağınık bir sakalı ve genellikle sevecen bakışları olan bir doksan boyundaki sahibi Hub, Trenton’ın yanında durmuş ellerini bir el havlusuyla kuruluyordu. Sevecen gözleri keskinleşmişti ve uyarı doluydu. “Akıllı davranırsan, Delia veya onun gibi bir başka iyi kadından bu şekilde söz ettiğini bir daha duymayacağım. Ayrıca, mekânımda veya başka bir yer-

de gençleri korkuttuğunu da görmeyeceğim... Yoksa başın derde girer. Anladın mı?"

Trenton Thomas'ın suratında beliren o sıkıntılı ifadeye zafer kazanmış gibi gülmemek için kendimi zor tuttum. Brett'in bir doksan boylarında olan iri yapılı babası kendi başının çaresine bakamayacak değildi, o yüzden ondan korkmayan birisiyle karşılaştığında gururu kırılıyordu. Özellikle de çok sevilen ve bu kasaba için önemli olan Hub gibi birisi karşısına dikilince.

Trenton'ın Hub'a başını sert bir biçimde sallayıp, arkasını döndüğü gibi hışımla oradan çıkışını izledik.

Hub iç çekti ve boş tabaklarımıza baktı. "Hoşunuza gitti mi?"

Güldüm. "Hangisi, yemekler mi, gösteri mi?"

Hub gülümseyip, Jake'e bilmiş bir bakış fırlattı. "Umarım bu kızla başa çıkabilirsin. Annesi gibi azılı."

Hub tezgâhın ardında gözden kaybolur kaybolmaz, restorandaki konuşma sesleri devam etti. Jake dikkatimi çekmek için elimi çekti. "Seninle başa çıkabilirim. Seninle şu anda başa çıkmak istiyorum."

Gözlerindeki ifadeyi görünce titredim. "Ailen evde mi?"

"Gidip bakmak ister misin?"

"Sence ister miyim?" diye güldüm ve yana kayıp ayağa kalktım.

Jake hesabı ödedi; onunla tartışmaya bile girmedim. Zaten o konuda çok büyük bir kavga etmiştik. Ona modern bir kız olduğumu ve kendi hesabımı ödemek istediğimi, ya da en azından sırayla hesap ödememiz gerektiğini söylemiştim. Jake de bana erkeğin hesap ödediği bir dünyada yetiştirildiğini söylemişti. On altı yaşındaki bir çocuğa göre oldukça demode bir düşünceydi ama bu konuda çok

ısrarcı davrandı. O gün, bu konuda sorun çıkarmaktan çok eğlence peşindeydim.

Jake'in evinin önünde durduğumuzda, kamyonette havanın birden değiştiğini hissettim. Babasının arabası garaj yolundaydı. Jake iç çekti. "Şimdi ne yapacağız?"

Sıkıntıyla inleyerek başımı salladım. "Benimkiler de evde."

"İkimizin ailesinin de biraz daha çok dışarıya çıkması gerekiyor."

Güldüm ve peşinden Hendrix'ten inip eve yöneldim.

İçeri girer girmez, bir terslik olduğunu anladık.

Logan Caplin oturma odasında volta atıyordu ve çok öfkeli görünüyordu. Jake'in annesi Beth'se suratında keyifsiz bir ifadeyle bir kenarda duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Jake alçak sesle.

"Neler mi oluyor?" diye kükredi Logan. "O orospu çocuğuna bir ders öğreteceğim, işte olan bu!"

"Logan," dedi Beth asabi bir tavırla. "Charley burada."

"Sorun değil," dedim hemen kaşlarımı endişeyle çatarak "Bay C., neler oldu?"

Logan durdu ve öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bu sabah erkenden ofisime gidip, hafta sonu evde gözden geçirmem gereken birkaç belgeyi almak istedim. Ofisim yerle bir edilmişti. Kâğıtlar parçalanmış, bilgisayarım kırılmış ve her yere domuz dışkısı sürülmüş."

Hayretle kalakaldım. Jake öfkeyle, "Siktir!" dedi.

"Jacob!" diye annesinden azar işitti. "Sırf baban öfkeli diye küfretmen gerekmiyor."

"Özür dilerim, anne," dedi tekrar babasına dönmeden önce. "Lütfen bana bunu yapan kişinin Trenton Thomas olduğunu söyleme."

“Başka kim olabilir ki?” dedi Logan ellerini iki yana açıp. Öfkeden boynundaki damarlardan biri atmaya başlamıştı. Şerif Muir ve adamları birkaç parmak izi buldular ve dışarıdaki kameraların görüntülerini aldılar. Yani, kim olduğunu çok yakında öğreneceğiz. Ama kanıta gerek yok. O geri zekâlı herif olduğunu biliyorum.”

Beth sürekli olarak uçuşan küfürleri duyunca bembeyaz kesildi, bense tamamıyla farklı bir nedenden dolayı aynı haldeydim. Jake de Logan da her an patlayacakmış gibi olduğundan, intikam almak isteyeceklerinden korkmuştum. Trenton ve Brett Thomas buna değmezdi. Bu insanlar okul kabadayısıydı ve her zaman öyle kalacaklardı. Jake ve babası onlardan kat kat değerli insanlardı.

Beth temkinle Logan’ın yanına gitti. Ellerini yavaşça göğsüne koydu ve onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı. Bu işe yaramayınca, elinden tuttu ve onu mutfağa soktu.

Mutfak kapısı kapanalı birkaç saniye geçmişti ki Jake hızla döndü ve ön kapıya yöneldi.

“Hey, durun bakalım bayım,” diye peşinden koşup koldan tuttum ve onu durdurdum. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Jake’in yakışıklı suratı öfkeden gerilmişti. “Babam iyi bir adam. Bu boktan tavrı hiç hak etmiyor. Biz de okulda yaşadığımız pis lafları ve yalnız bırakılmayı hak etmiyoruz. Bu işi kendim Brett’le çözeceğim.”

“Hayır.” Elimden kurtulmaya çalışınca, onu daha da sert bir biçimde çektim. “Hayır, sakinleşeceksin, yukarı kata çıkacaksın ve dediğin şeyi aklından çıkaracaksın. Annen veya baban yukarı kata çıkana dek, öpüşüp iyi vakit geçireceğiz. Ya Brett... Ya da ben.” Gözlerimi kıstım.

"Söyleyeceğin şeyi iyi düşün, yoksa Thomaslardan daha büyük bir sorunun olacak."

Jake birkaç saniye ters ters bana baktı ama yavaş yavaş sakinleştiğini gördüm. "Başımın belasısın, Redford."

Zafer kazanmış gibi gülümsedim ve arkamı dönüp basamaklara yöneldim. "Sen de benim, Caplin ama senden kurtulamıyorum."

"Sana zorluk çıkardığım için özür dilerim," dedi dalga geçerek. Ses yonun değiştiğini duyunca gülümsedim. Tartışmayı kazandığımı biliyordum.

Merdivenlerin tepesinde durdum ve ceketimi çıkarak geri geri odasına gittim. "Özür dileme. İdare ederim... Tabii, giysilerini çıkardığın sürece."

Jake gülümsedi ve sessizce yatak odasının kapısını kapattı. Kararlı bir tavırla yanıma geldi. "Nasıl istersen, bebeğim."

Ceketimi çıkarıp sırtırken, Jake birkaç santim önümde durdu. Bana uzandı ama elimi göğsüne dayadım ve gizemli bir gülümsemeyle başımı salladım. Ceketimin cebinden ufak zarfı çıkardığımda Jake kaşlarını çatı.

"Mutlu on yedinci yaşlar, Jake."

Gözleri birden parladı ve nazıkçe zarfı elimden aldı. "Ama bugün pazartesi değil."

Hafifçe omuz silktim. "Biliyorum ama sana o gün verirsem, herkesin önünde bana doğru dürüst teşekkür edemezsin."

Zarfı açarken hâlâ gülümsüyordu. İçinde ne olduğunu görünce, gülümsemesi tüm suratına yayıldı ve muhteşemleşti. "Blind Side'a iki bilet mi? Dalga mı geçiyorsun?"

Güldüm, sevindiği için mutlu oldum. Blind Side Jake'in İnternet'ten tesadüfen keşfettiği, Seattlelı çok havalı bir

Indie grubuydu. Son birkaç boyunca hep bu gurubu dinlemiştik. "Grupla ilgili haberleri takip ediyordum ve hazi-randa Chicago'da ufak bir konser vereceklerini öğrendim."

Jake gülümseyerek beni öptü. Geri çekildiğinde bilet-leri bana salladı. "Bu, inanılmaz bir hediye." Biletleri şi-fonyerine koymak için eğildiğinde kaşlarını çattı. "Şimdi, yanımda konsere götüreceğim birini bulmam gerek."

"Çok komik."

Güldü ve beni belimden yakalayıp kaldırdığı gibi yata-ğa koydu. Ona tutundum ve üstüme eğilirken, kıkırdama-ya başladım. "Şimdi sana ne kadar minnettar olduğumu göstereceğim."

Rahatlayıp ona ne baştan çıkarıcı gülümsememle ya-nıt verdim. "Başla bakalım."

Beni sertçe öperken, kollarımı boynuna doladım ve hem hediyemi beğendiğinden, hem de aklını Brett "gıcık" Thomas'tan uzaklaştırdığımdan emin bir biçimde mutlu hissettim.

On Beşinci Bölüm

Edinburgh, Aralık 2012

Frankenstein, 4. George Köprüsü'nde bulunan, Claudia'yla birlikte okul döneminin başında keşfettiğimiz süper havalı bir bar/kulüptü. Zemin katta insanların Frankenstein heykeliyle birlikte fotoğraf çektiği, kostümlü personelin Rocky Horror Picture Show'un şarkıları eşliğinde barın üstünde dans gösterilerini izlediği bir bar ve dans pisti vardı. Biraz daha sakın bir eğlence arıyorsanız, bodrum katındaki spor barı çok daha sessizdi. Edinburgh grubum ve ben kendimizi aralık ayında soğuk bir perşembe akşamı orada bir bar yarışmasında bulduk.

Ailesiyle konuşmakta olan ve sonradan aramıza katılacağını söyleyen Jake haricinde hepimiz kocaman bir bölmeye doluşmuştuk. Lowe, Claudia'yla Beck'in arasında oturuyordu ve Claud Lowe'un önünden eğilip sunucunun sorularına verilen yanıtlarla ilgili olarak Beck'e laf yetiştiriyordu. Rowena ve Denver karşılıklı oturmuş yardım etmeye çalışıyorlardı ama bazen Beck'ten yanıt kâğıdını çalıp yanıtlara bakmak zorunda kalıyorlardı. Matt çileden çıkmış gibi görünen ve o sırada bulunduğu yer haricinde, yani dünyanın en sinir bozucu çift olmayan çiftinin

arasında değil de herhangi bir başka yerde olmak istiyor-
muş gibi duran Beck'in yanında uyuyakalmıştı.

Bölmeye geçtiğimizde, Melissa beni şaşırtarak yanıma
geçmişti. Hep birlikte Cowgate'te buluştuğumuzdan beri
bana dostane gülücükler fırlatıyordu. Onu son gördüğüm-
de ya beni, ya da Jake'i öldürmek ister gibi olduğundan,
bu duruma ne anlam vereceğimi bilemiyordum.

"Britanya'daki en büyük hepçil hangisidir?" dedi mik-
rofonun başındaki adam. "Tekrar ediyorum, Britanya'da-
ki en büyük hepçil hangisidir?"

"Ne biçim bir soru bu?" dedi Beck.

"Britanya'da hepçiller mi var?" Claudia'nın suratında-
ki ifade de Beck'inkinden farksızdı.

"Ay, bunu hiç sormamışsınız gibi davranacağım," dedi
Rowena başını sallayıp kâğıdı kendisine doğru çekerek.
"Bir porsuk millet. Bir porsuk."

Melissa elini hafifçe omzuma koydu ve beni sohbetten
uzaklaştırıp bölmenin arka tarafında sıkıştırdı. Merakla
kaşımı kaldırdım. "İyi misin?"

Kararlı ama biraz da endişeli gibiydi. Güzel mavi göz-
lerinden bir sıkıntı okunuyordu. "Kütüphanedeki davra-
nışım için özür dilemek istemiştım. Durumun karmaşık
olduğunun farkındayım ve elimden geleni yapıyorum.
Gerçekten."

"Melissa, bunu..."

"Hayır," dedi elini kaldırıp. "Sana gerçekten de bir
açıklama yapmam gerek, çünkü şu anda ilk aşkınla bir-
likte olan, ismini bildiğin bir kızım. Beni tanıımıyorsun,
ben de hakkında sadece bana Jake'in anlattıklarını bi-
liyorum. O yüzden, bir açıklama yapmam gerek." Biraz
bana eğildi ve sadece ikimizin duyabileceği bir biçimde fı-

sıldadı. “Jake’le tanıştığımnda, sonradan anladığım kadarıyla çok kötü birkaç sene geçirmişti ve bu durumdan yeni yeni sıyrılmaya başlamıştı. İçki, partiler, bir sürü insanla yatıp kalkmalar ve Beck haricinde kimseyle iletişim kurmamak gibi bir döngünün içindeydi. Neyse ki o hayattan erken sıkıldı ve kendisini toparlamaya başladı. Dolayısıyla, görüşmeye başladığımızda, bana bir ilişki istemediğini ama arkadaşlığa açık olduğunu söyledi. Ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki bana ne verirse almaya razıyım. Ama çok geçmeden, her gün uyanıp da onu göreceğim için heyecanlandığımı hissedince, ona âşık olduğumu fark ettim. Sonra, arkadaşlığımız ilerledi ve bana olanları anlatacak kadar güvendi. Seninle arasındaki geçenleri, şeyi... Her şeyi anlattı. O yüzden, biliyorum,” dedi başını sallayıp. Sevecen ve anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. Bu kızıdan nefret etmek hiç kolay değildi. “Onun için ne anlam ifade ettiğini biliyorum, ne kadar özel bir kız olduğunu düşündüğünü, seni incittiğini ve aranızdaki meselenin çözülmediğini biliyorum.” Melissa birasından bir yudum alıp tekrar bana döndü. “Ama ben onun için öylesine bir kız değilim, Charley. En iyi arkadaşlarından biriyim.

“Onu asla yargılamadım ve sanırım olanların onun suçu olmadığını görmesine yardımcı olabildim... Kötü birisi olmadığını anlamasını sağladım. Benimle tanıştığı günden itibaren, Jake biraz daha gülümsemeye başladı. Aptal esprilerime gülüyor, çünkü gülecek kadar beni önemsiyor. Gününe sade kahve içmeden başlayamadığını, sırf nasıl olduğunu öğrenmek için havadan sudan nedenlerle kardeşine her gün mesaj attığını, Pearl Jam’i dini bir deneyim gibi dinlediğini ve sırtüstü uyuduğunda horladığını biliyorum. Onu tanıyorum. Hemen hemen her konu-

da aynı görüşlere sahibiz, asla tartışmıyoruz... Şey, ta ki sen ortaya çıkana dek tartışmadık. Bunların onun için bir anlam ifade ettiğini biliyorum. Onu seviyorum, o da beni seviyor ve ona huzur veriyorum.

"Sorun şu ki seni de önemseydiğini ve arkadaşın olmak istediğini biliyorum. Bu durum benim için kolay değil. Onun kız arkadaşı olmamın da senin için zor olduğunu biliyorum. Ama ikimiz de Jake'i önemsiyoruz, o yüzden arkadaş olmayı denemek istiyorum. Birbirimizle ve Jake'le arkadaş olmaya çalışmamızın bir faydası olabileceğini düşünüyorum." Gülümsedi. "Beni tanısan, çok iyi birisi olduğumu görürdün."

Güçlkle yutkundum; söylediği her şey boğazıma dizilmişti. "Bunu görebiliyorum," dedim biraz sert bir tavırla. "Teşekkürler. Bana karşı dürüst olduğun için yani."

"Jake açıksözlü ve dürüst insanlardan hoşlandığını söylemişti."

Ne diyeceğimi bilemeden, ne yanıt vereceğimi düşünmeden başımı salladım ve grup birisini selamlamak için bağırışınca derin bir oh çektim. Jake gelmişti. Bize sırtı ve sevecen bakışları benim ve Melissa'nın üstünde kaldı. Surat ifademizi görünce, suratında ciddi bir ifade belirdi.

"Selam, dostum. Gel, sana yer açtım." Beck yana kaydı.

"Önce ben çıkayım," diye seslendim sesimdeki paniği belli etmemeye çalışarak. "Bir içki almam gerek. Başka isteyen var mı?"

Claudia haricinde herkesin içkisi olduğundan, dışarı çıkmam için yer verdiler ve ben çıkınca Jake bölmeye geçti. Başımı kaldırıp suratına bakmam bir hata oldu. Melissa'nın dediği şeyler bu yüzden canımı daha da çok acıttı.

Gözlerime bakıp irkildi ve artık suratımdan ne okuduysa hemen endişeyle kaşlarını çattı. Dudakları aralandı ve iyi olup olmadığımı soracağını bildiğimden, telaşla bara yöneldim ve kız arkadaşının yanına geçip beni unuttacağını umdum.

Bara yaslanıp soluklanmaya ve ellerimin titremesini geçirmeye çalıştım.

Ne vakit durumun daha da kötüye gidemeyeceğini düşünsem, suratıma bir tokat daha yiyordum. Melissa'nın dediği her şey içimi akmıştı ve bana nihayet günümü göstermişti. Ona huzur veriyordu. Tartışmıyorlar veya aptalca şeyler yüzünden kavga etmiyorlardı. İyilerdi. Birlikte kusursuzlardı. Ona huzur veriyordu.

Onun için doğru kızdı.

Yani, Jake'in *kaderimdeki* kişi olmadığını ummaktan başka çarem yoktu.

Yanımda bir ılıklik hissettim ve paramparça olmuş halimle başımı kaldırdığımda Lowe'un yakışıklı suratını gördüm. İrkildi; tıpkı bir dakika önce Jake beni gördüğünde ne yaptıysa onu yaptı. Kolunu belime attı ve beni yanına çekti. "O, arkadaşım ve iyi birisi ama şu anda onu öldürebilirim."

Azıcık geriye çekilip merakla ona baktım. "Neden?"

"Charley, o kayıtsızlık maskesi düşmeye başladı ve Jake bunun farkında. Melissa sana her ne bok dediyse, gözlerinde beliren acıyı fark etti. Bu bile bencil bir hergele olmasını ve hayatına devam edebilmen için seni rahat bırakmasını sağlamazsa, canını yakmak zorunda kalabilirim. İkinizi birden istiyor. Ama ikinize birden sahip olamaz. Artık uyanıp bunun farkına varmalı."

Ondan geri çekilmeye çalıştım; bu konuyu onca kişi

arasında onunla konuşmak istemiyordum. “Bununla başa çıkabilirim.”

Lowe ondan kaçmama ve kabuğuma çekilmeme izin vermedi; beni daha da kendisine çekti. “Tabii. Zorlu ve güçlü bir kızsın.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandım.

Lowe hafifçe güldü ve beni sıktı. “İkimiz de geri döneceğiz ve Sid’le Nancy’nin arasına oturmamak için benimle oturacaksın.”

Kalbime çöken ağırlıktan sıyrılmaya çalışarak güldüm. “Beni kurtarmana gerek yok, Lowe.”

“Evet ama senin beni Claud’dan ve Beck’ten kurtarman gerek.”

“Anlaştık.”

İçkilerin parasını ödedim ve Beck’le birlikte masaya döndüm. Bölmeye geçtik. Beck’e bir şey söylemek için kayıtsızca kolunu omzuma attığında ona sokuldum.

Jake’e kaçamak bir bakış fırlatınca, yine kaşlarını çatmış bana baktığını fark ettim. Cesaretimi toparlayıp ona hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim. Sonra, Melissa’ya da gülümsedim. Rahatlayıp Jake’e sokuldu.

Onları görmezden gelip, Claudia’nın içkisinden kaçamak bir yudum almaya çalışan ama suratına tokat yiyen Beck’e güldüm. Beck ona muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Dilime ancak bu kadar yaklaşabilirsin, bebeğim. Bırak da içkinden içeyim.”

Claudia’nın genzinden bıkkın bir “off” sesi çıktı. “Dilini istiyor olsaydım, elde ederdim. Hemen içkimi masaya koy, Neandartal.”

“Cazibenden biraz fazla eminsin, güzelim.”

En yakın arkadaşım bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırıp

bana baktı. "Neden beni sinir etmesine izin veriyorum ki?"

Çaresizlik içinde ona bakıp güldüm. "Bilmiyorum. Neden?"

Gözlerini kısıp Beck'e baktı. "Belki de son iki haftadır asık bir suratla dolaştığı halde, bu akşam yine eskisi gibi davrandığındandır. Belki de bunu mahvetmek istemiyordur ama içkimi masaya koymazsa, ayakkabımın topuğu ayağına saplanacak."

Beck onu yatıştırmak istermiş gibi baktı ve ağır ağır birasını masaya koydu. "Tamam, çıldırmayalım."

Gözlerimi devirdim, Lowe'a baktım ve aramızda imalı bir bakışma geçti. Beck'in keyfi yerindeydi, çünkü Claudia kütüphanede tanıştığı çocukla görüşmeyi kesmişti. Bu da iyi bir şeydi, çünkü önceki hafta bu konuda heyecanlıymış gibi numara yapmıştı ve nedeni yanında oturuyordu.

Beck'le Claud'un gerçekten de kendilerine bir çeki düzen vermeleri gerekiyordu.

Lowe'a yaslandım ve ona bir sonraki programlarının ne zaman olduğunu sordum. Çekici, harika kokan bu delikanlının aklımı Jake'ten ve esas kızından uzaklaştırması için her şeyi yapmasına izin vermekten dolayı mutluydum.

On Altıncı Bölüm

Indiana, Mart 2009

Brett'in Jake'le beni istenmeyen kişi ilan etme çabalarına rağmen, Alex ufak iftiralara kulak asacak bir çocuk değildi. Böylece, beni ve Jake'i on yedinci yaş günü partisinde davet ettiğinde, ona orada olacağımızı söyledim. Jake gitmemiz gerektiğinden pek emin değil gibiydi ama bu olaylardan bunalmıştım ve lisedeki son senemin bir önceki sene kadar olaylı geçmesini istemiyordum. Yanlış anlamayın: Jake'le birlikte olabilmek için hepsini baştan yaşayabilirdim ama arkadaşlarımdan kurtulmak istediğimde verebileceğim zekice yanıtlar aklıma gelmediğinde bazı arkadaşlarımı atlatamamak sinir bozucuydu.

Jake'le Brett arasındaki sorun, Trenton'ın eski arkadaşlarından ve onun sadık takipçilerinden biri olarak bilinen Doug Clare'in, sadece Logan Caplin'in ofisine zorla girmekten değil, özel bir mülke zarar vermekten ve vandalizmden de tutuklanıp hapse girince daha da büyümüştü. Şerif Muir, bunu Doug'a Trenton'ın yaptırdığını biliyordu ama ellerinde kanıt olmadığından ve Doug arkadaşı için suçu üstlenecek kadar salak olduğundan, şerif Brett'in babasının olayla olan ilişkisini kanıtlayamamıştı. Yani, Jake

bilmiş ve alaycı Brett Thomas'ın suratına bir yumruk indirmeye her daim hazırdı. Son birkaç haftadır, Jake'i sakın tutmak için epeyi dikkat dağıtıcı teknik kullanmıştım.

Alex bana Brett'i bir köşeye çekip konuşacağına söz vermişti ve ona nihayet söz geçirebildiğini düşünüyordu. Eski erkek arkadaşım Jake'le benim uğraşmak zorunda kaldığımız boktan şeyleri telafi etmek istiyordu; bense Jake'in ve ailesinin Lanton'ı yuvaları gibi görmeye başlamalarını istiyordum. Böylece, Jake'i partiye zorla götürdüm.

"Bak tekrar söylüyorum," dedi Jake iç çekip elimi tutarken. "Bu, iyi bir fikir değil."

Alex'in evinin beyaz, geniş ahşap verandasına girdiğimizde, sınıf arkadaşlarımızdan birini görüp gülümsedim. Alex'in ailesi Jake'in mahallesinin en sonunda büyükçe bir evde yaşıyordu. Uzunca bir yol beş yatak odalı eve uzanıyordu ve o sırada garaj yolu arabalarla doluydu. Ashında, Alex'in yaş günü bir hafta önceydi ama vali ve Bay Roster yirminci evlilik yıldönümleri için Cape Cod'a tatile gittiklerinden, onlar yokken büyük bir parti vermek için Alex'in eline fırsat yeni geçmişti. Kötü bir fikirdi ve bunu ona kendim de söylemiştim. Bana çocuksu bir heyecanla sırtıtmıştı; o ifadeyi çok iyi biliyordum. Tartışmanın bir anlamı yok demekti.

"Jake, sorun çıkmayacak. Buna ihtiyacımız var." Birlikte kalabalık eve girerken, elini sıktım. Zemin katta bir hiphop şarkısı bangır bangır çalıyordu, davetliler dans ediyor, büyük salonda içki içiyor, yemek odasında ve koridorda içkilerle sohbet ediyordu ta ikinci kata kadar her yerde birileri vardı.

"Selam, Jake!" diye Amanda Reyes önümüzde durdu. Yanakları kızarmıştı ama gözleri düzgün bakıyordu. Ellerindeki Red Bull'u gördüm. İçmiyordu ama bu şaşırtıcı

bir şey değildi. Jake'i heyecanla selamlayışı da öyle. Ona karşı ilgisi zerre kadar zamlamıştı. Yine de partiye geldiğine şaşırırmıştım. Amanda okul dışındaki sosyal çevrede pek görülmezdi. Sanki bunu değiştirmeye çalışıyor gibiydi. Bana baktı ve bakışları biraz keyifsileşir gibi olduğu halde, yine de gülümsedi. "Selam, Charley."

"Selam, Amanda," dedim.

"Amanda." Jake ona dostane bir tavırla başını salladı, sonra elimi bırakmadan yanından geçti. Amanda ne zaman karşısına çıksa böyle yapıyordu. Dostane davranıyordu ama çok da dost canlısı değildi. Benimle birlikteyken, beni sıkı sıkı yanında tutarak durumumuzu vurguluyordu. Amanda'nın açık açık belli ettiği ilgisinin onu huzursuz ettiği izlenimine kapılmıştım.

Amanda'ya hemen el salladım ve Jake'in beni çekiştirerek uzaklaştığını görünce suratının asıldığını fark ettim.

Bizi duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, Jake'in kolunu çektim. "Dostum, ona bir erkek arkadaş bulmamız gerek."

Jake benimle aynın fikirdeymiş gibi gözlerini iri iri açtı. "Sahi mi?"

Güldüm. "Kızın tavrının hoşuna gitmesi gerekirdi."

Mutfak kapısının önünde duran bir grup çocuğun yanından geçmek için beklerken, beni kendisine çekti. "Gidiyor. Ama bana ne zaman öyle hüzünlü hüzünlü baksa, içimden kaçmak geliyor. Tanıdığım bir kızın bana öyle bakması yeteri kadar üzücü, bir de tanımadığım birisi olunca..." "Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum" der gibi omuz silkti.

"Charley, Jake, gelmişsiniz." Kalabalık mutfağa girdiğimizi gören Alex gülümsedi. Kalabalığın arasından ge-

çip kapıya geldi. “Geleceğinizden emin değildim.”

Arkasına bakınca, Brett’in çok sarhoş olduğun ve kolunu Lacey’nin omzuna atıp sendeleyerek oradan çıkmadan önce bize pis pis baktığını fark ettim. Tekrar Alex’e dönüp dalga geçtim. “Yaş gününü ve ailenin evini mahvetmeni kaçırarak mıydık yani? Mümkün mü?”

Güldü. “Boş ver. Her şey yolunda. Dört gün daha geri gelmeyecekler, o yüzden temizlik yapacak yeteri kadar vaktim var. Birkaç ikinci sınıf öğrencisini de yardım etmesi için ayarladım.”

Jake alaycı bir ses çıkararak güldü. “Bunu nasıl becerdin?”

Alex bize eğildi. “Onlara ellişer papel vereceğim,” dedi çok büyük bir sırmış gibi.

“Elli dolar gibi bir miktara mahvolacak bir evi mi toparlayacaklar?” dedim.

“N’apalım? Zor günler bunlar.” Alex güldü, sonra sağımızdaki tezgâhı işaret etti. “Orada bir sürü içki var. İstedığınızı alın. Ben gidip okulda telefonunu cebime sıkıştıran bir son sınıf öğrencisini arayacağım.”

“Bol şans.”

Bana göz kırptı ve yanımdan geçti.

Jake’le ben birkaç bira aldıktan sonra, Jake beni mutaktan çıkardı ve biraz daha sessiz olan verandaya gittik. “Alex’le aranız iyi gibi,” dedi ama bakışlarından soru sorduğunu görebiliyordum.

Bunun her zamanki gibi bir tartışmaya dönüşmemesini umarak, sütunlardan birine yaslandım ve sakince yanıt verdim. “Evet, iyi. Öyle olduğumuzu biliyorsun. İlk başlarda, kendisini biraz tuhaf hissetti ama sonra beni unuttu.”

Jake birasına bakarak başını salladı. "Brett yüzünden ondan hoşlanmadığını biliyorsun ama haklı olabilirsin. Bu çocuk okulda bana iyi davranmak için her türlü çabayı gösteriyor. Bense Thomas'la olan sorunun aramızı bozmasına izin veriyorum."

"Bu gecelik, bunların hiçbirini düşünmekse nasıl olur?" dedim ona yaklaşıp gömleğini kavrayarak.

Gözleri parladı ve başını sallayıp beni hafifçe dudaklarımdan öptü. Mutlu suratına gülümseyip tekrar sütuna yaslandım.

"Biz de buna benzer bir partide tanışmıştık."

"Altı ay önce."

Loş ışıkta suratına baktım ve nasıl olur da onu sadece altı aydır tanıyor olabildim diye düşündüm. "Kulağa doğru gelmiyor, değil mi? Hayatımın sensiz nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Aynen, bebeğim." Birasından bir yudum alıp, dikkatini bana verdi. "Bundan sonra böyle. Sen ve ben. Bununla başa çıkabileceğine emin misin?"

"Şey, zorluk yaratan bir durum tabii ama seni öldürmeyen şey daha güçlü kılmış," dedim dalga geçerek.

"Zorlukmuş, yok artık." Kollarını belime doladı ve seksi bir gülümsemeyle beni kendisine çekti.

"Aa, tanıdık birilerini gördüm!"

Lois McKinley birasını dökerek, en yakın arkadaşı Deke'yi çekiştirerek verandaya çıkıp doğrudan bize baktı. Lois okul gazetesinin editörüydü (Lois Lane esprisini duymaktan fenalık geçiriyordu), Deke de onun bilgisayar dâhisi yardımcısıydı.

"Selam, çocuklar," dedim Deke'ye bakarak. "Bu gece Hub's'da çalışmıyor musun?"

Başını salladı. "Vardiyamı değiştirdim. Alex Roster'ın evinde verilen bir partiye her gün çağrılmıyoruz ne de olsa."

Jake'e sokularak evet der gibi başımı salladım. "Çocuk gerçekten de herkesi çağırmaya özen göstermiş."

"Alex süper," dedi Lois omuz silkerek. "Bilirsin ya, Brett ve diğerleri gibi değil. Kiminle konuşacağını seçmez, insan ayırmaz." Bunu biraz acı ve gücenik bir ifadeyle söylemişti. Brett'le gerzek arkadaşları her hafta Lois'i rahatsız ettiklerinden ne demek istediğini biliyordum. Kısa boylu ve biraz dolgun bir kızdı; hatlarını ellili yılların tarzı giysilerle sergilerdi. Koyu renk saçları her zaman bir poster kızınıninki gibi şekillendirilmiş olurdu ve asla parlak kırmızı rujunu sürmeyi ihmal etmezdi. Harika bir kız olduğunu düşünürdüm ama bazı insanlar Lois'in bir tarzı olduğunu ve bunu kabullenmenizi bir türlü anlayamıyorlardı.

Ofladım. "Alex'in annesi eve erken gelir bu dağınıklığı görürse çok kızacak."

Bir süre sohbet ettik; sırtımı Jake'in göğsüne yaslamıştım, o da çenesini saçlarıma dayamıştı. Deke ve Lois'le birlikte içkilerimizi içiyor, iyi vakit geçiriyorduk. Deke sessiz bir çocuktuk ama aynı zamanda akıllıydı, keskin zekâlıydı ve birlikte takılması çok hoş birisiydi.

Bir saat kadar sonra, Lois'in telefonu çaldı. Beş dakika boyunca bir köşeye çekilip inlediğini ve sızlandığını gördüm; sonra, telefonu kapattı, annesinin hastaneye işe çağırıldığını ve erkek kardeşine bakması için onu eve geri çağırıldığını söyledi. Deke Lois'i geri götüreceğinden, ikisi de gidince hayal kırıklığı hissettik.

"Süperler," dedim onlar gittikten sonra Jake'e dönüp. "Onlarla daha çok takılmalıyız."

“O zaman, takılırız.” Belimi sıktı. “Bir bira daha ister misin?”

“Tabii.”

Jake elimdeki boş kutuyu alıp içeri girmeden önce, burunumun ucunu öptü. Gideli birkaç dakika ancak olmuştu ki Lacey sarhoş bir halde verandaya çıktı. Beni aradığı belliydi. Kendimi bir tartışmaya hazırladım.

“Charley,” dedi yanıma biraz sallanarak gelirken. “Ben de seni arıyordum.”

“Öyle mi?”

“Çok ama çok özür dilerim, Charley.” Birazcık tökezleyince onu tuttum. “Tam bir kaltak gibi davrandım.”

Aynı fikirdeydim.

“Bunu telafi etmek istiyorum. Bana izin verir misin?” Bana biraz fazla yaklaşıncı, ekşi elma gibi kokan nefesini hissettim.

“Lacey, ne kadar içtin?”

İşaret ve başparmağını birleştirip suratını buruşturdu. “Birazcık.”

“Bence birazcıkdan daha fazla içmişsin. Gel, sana biraz su bulalım.”

Belime sıkıca sarılması beni şaşırttı. “Hayır,” dedi telaşla ve titrek bir gülümsemeyle. “Burada kal da konuşalım.”

Gözlerimi kısıp ona baktım ve parmaklarını belimden çektim. “Bence su bulsak daha iyi olacak.”

“Hayır!” diye bağırıp beni yine geri çekmeye çalıştı. “Burada kal.”

Birden kalp atışlarım hızlandı ve kan kulaklarıma hücum etti. “Neden... Neden beni oyalıyorsun?”

Gözlerini fal taşı gibi açıp kırptırdı ve suratındaki o suçlu ifadeyi görünce, içimi büyük bir huzursuzluk kapladı.

Jake.

“Siktir,” dedim ve onu iterek yandan geçtim. Kalabalığın arasından mutfağa yöneldim. Mutfağın arka tarafındaki Fransız kaplarının orada bir kargaşa olduğunu fark edince, kalp atışlarım daha da hızlandı. İnsanlar dışarı bakıyorlar, neler olduğunu soruyorlardı.

Onları adeta ezerek geçtim, cıyaklamaları ve şikâyetleri duymazdan gelerek dışarı fırladım. Veranda tüm evin etrafını dolaşıyordu ve orada duran, içki içen ve heyecanla arka bahçeye bakanları itip geçmek zorunda kaldım. Onları aşar aşmaz da neden toplandıklarını anladım. Roster ailesinin arka bahçesi üç kısıma ayrılmıştı. En dipte bir çeşme ve süs havuzu vardı ve oraya bahçenin ortasındaki çakıl taş döşeli bir patikadan gidilebiliyordu. En üst kısımda, verandanın basamakları sağ tarafında büyükçe bir aile yemek alanının bulunduğu ayrı bir ahşap verandaya açılıyordu, sol tarafındaysa kocaman bir barbekü seti vardı. Jake barbekünün yanında duruyordu; sırtı bana dönüktü ve Brett karşısında durmuş sallanıyordu. Damien, Jackson ve birkaç takım arkadaşı Brett’in arkasında duruyordu, Alex ise görünürde yoktu. Brett’le Jake arasında giderek artan düşmanlığı ta basamaklardan bile hissedebiliyordum.

Jake doğru telaşla koşarken, içimi büyük bir huzursuzluk kapladı. Brett bakışlarını bana çevirdi, suratında pis bir sırıtaş belirdi ve Jake gözlerini kısarak arkasına döndü. “Charley, geride kal,” diye elini havaya kaldırıp beni uyardı.

Sesindeki bir şey beni durmaya zorladı. Tekrar Brett’e bakınca, evden dışarı sızan ışıktaki elinde bir şey parıldadığını gördüm. “Brett, ne yapıyorsun?” diye fısıldadım dehşet içinde.

Elinde kocaman bir mutfak bıçağı vardı.

"Hiçbir şey yapmayacak, Charley, sadece sevgilinle konuşuyor," dedi Damien küstah bir gülümsemeyle.

Brett güldü ve gülünce tökezledi.

Bedeni tepeden tırnağa gerilmiş Jake'in yanına biraz daha yaklaştım ve Brett'in o salak kafasından bıçağı gerçekten kullanmak geçerse diye dikkat kesildim. "Bence elinde bir bıçak olmaması gerekecek kadar sarhoş," dedim Damien'a ters ters. "Alın şunu elinden."

"Yapma." Brett bıçağı bana sallayınca, Jake yer değiştirdi ve beni Brett'in görüş alanından çekti. "Sakin ben burada diilmişim gibi konuşma," dedi. "Keş şeyini. Bu emsele benle onun arasında."

"Neler oluyor?" Alex paldır küldür arkamdaki basamaklara geldi. İki son sınıf öğrencisi arkadaşı da arkasındaydı. Brett'in elinde bir bıçak salladığını görünce birden yanımda durdu ve suratı kireç gibi kesildi. "Brett, ne halt ettiğini sanıyorsun? Çok sarhoşsun. Bıçağı bana ver ve bir salak gibi davranmayı kes artık."

Brett'in zaten kızarmış olan yanakları daha da kızardı. "Salak ben miyim?" dedi. Jake'e doğru bir adım attı ve bu sefer sendelemek için dikkat kesildi. "Bu gerjeğin kızı arkadaşımı çalmasına izin veren ben diilim. O... O ve ailesi burada istenmiyo. Bunu anlasa iyi olur." Kolunu Jake'e savurdu ve öne atıldım ama Alex beni arkasında tuttu.

Jake hızla sola sıçradığında ve bıçağın kendisine isabet etmesinden kıl payı kurtulduğunda, yüreğim ağzıma geldi. Birkaç adım geri gitti ve onu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırdı. "Yapma, Brett, şu anda çok sarhoşsun dostum. Bunu yapmak istemezsin. Bıçağı yere koy." Sesi sakın ve yatıştırıcıydı ama bakışlarından alevler saçtığı-

nı görebiliyordum.

“Hah.” Brett yine tökezledi ve sağ elindeki bıçağı Jake’e savururken, sol eliyle dengesini sağlamaya çalıştı. “Deşilmeyi hakke diyorsun. Bu partideki kışların nerdeyse hepsiyle yattın. Şimdi bir de Charley gibi enfes bir parçayı beceriyosun. Olmaz. O, senin diil. Bu kasaba da diil. Kasabamızda lanet olasıca Caplinleri istemiyoruz. Sizi def edicez.” Kontrolsüz bir biçimde sırtıttı. “Sonna, sevgilini yatağa atıp ona gerçek erkeklerin nasıl seks yaptığını göstericem.”

Brett’in kaba sözlerini duyunca, Alex beni kolumdan sıkıca tuttu. Jake’den yayılan öfke ne yazık ki patlama noktasına gelmişti. Başımı salladım, konuşarak dikkat dağıtmak istemedim ama sakın kalmaya, Brett’in onu öfkeliendirmemesine gayret ettim.

Brett o sarhoş ve sersemlemiş haliyle bile Jake’in suratında öfkeyi gördü. Güldü. “Evet, bu seni kıydırdı. Sen geri döner dönmez, aletimi ona...”

“Brett, kes sesini!” diye bağırdı Alex. Arkadaşına doğru öfkeyle bir adım atarken, beni arkasına itti.

“... her dakikasına bayılacak.” Brett Alex’i duymazdan geldi ve yine Jake’e bir hamle yaptı; sağ kolunu öne savurarak, onu midesinden göğsüne kadar kesmeyi denedi.

Bedenimin her zerresi çaresizlik içinde onu durdurmayı istiyordu ama yapabileceğim herhangi bir şeyin durumu kötüleştirebileceğini bildiğimden cıyıklamaktan başka bir şey yapamadım.

Jake geriye kaykılarak hamleden kurtuldu. sonra sarhoş Brett’in karşılık veremeyeceği bir hızla hareket etti. Brett başını sallayarak Jake’ten kaçmaya çalıştı; aptalca ve dengesini kaybederek dönüp Jake’e koşarken, omuz

kaslarının öfkeyle kasıldığını fark ettim. Jake yine yana kaydı ve bu sefer Damien'dan ve Brett'in diğer gerzek arkadaşlarından uzakta durmaya özen gösterdi.

Brett hızını kesemedi.

Kendi ayakları birbirine dolandı ve yüzüstü feci bir biçimde verandanın zeminine yığıldı.

Bir sonraki hareketi beklerken, herkes kaskatı eksilmişti.

Ama Brett kıpırdanmadı. Bunun yerine, ağzından tuhaf, boğuk bir inleme çıktı.

Hepimizin bir terslik olduğunu o anda fark ettiğini biliyordum. Havanın değiştiğini, herkesin nefesini tutmuş beklediğini hissettim.

"Brett," dedi Damien tok bir sesle gülerek. "Haydi, dostum, kalk ayağa." Yanına gitti, eğildi ve nazikçe Brett'i diğer tarafa çevirdi.

Arkamdaki çocuklar bağırdı, çocukların küfürler savurduklarını duydum. Brett gözlerinde korkuyla Damien'a baktı, sonra kaburgalarına saplanmış bıçağa baktı. "Çıkar şunu, adamım," dedi boğuk ve ağlamaklı bir sesle. Titrek eliyle bıçağa uzandı.

"Hayır!" diye bağırdım yanına koşarak. "Sakın bıçağı..."

Ama çok geç kalmıştım.

Brett bıçağı çekti ve gömleği bir anda kanla kaplandı.

Dizlerimin üstüne çöküp, ince ceketimi çıkardım ve tortop edip yarasının üstüne bastırdım. Acı içinde inledi ama ceketimi yarasından ayırmadan baskı uyguladım. Titreyerek, suratı kireç gibi kesilmiş olan Damien'a bağırdım. "911'i ara!"

Şok içinde kaskatı kesildiğinden kıpırdamadı.

Arkadaşına dehşetle ve hayretle bakan ve hâlâ arkamda duran Alex'e döndüm. Elleri hâlâ saçlarının arasında olan ve suratından büyük bir çaresizlik akan Jake'e baktım. "Jake, 911'i ara!"

Kusacakmış gibiydi ama cep telefonunu çıkaracak kadar toparlanmayı başardı.

"Char..."

Korkuyla bana bakan, yanaklarından aşağı yaşlar süzülen Brett'e bakmak için arkama döndüm. Güçlkle yutkunarak, sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "İyileşeceksin. İyileşeceksin."

Parmak uçlarımda bir ılıklik hissedince, ceketime baktım. Her yanı kana bulanmıştı ve keskin bir bakır kokusu beni nefessiz bırakıyordu. Bedeni uyguladığım baskı altında sarsılmaya başladı ve dudaklarının arasından tükürükle karışık kanlar püskürterek öksürdü.

"Hayır," diye fısıldadım göğsüme dolan adrenalınle paniğe kapılarak. Brett sırf şoka girmiyordu; ciğerlerinden birini de delmiş olabileceğine dair kötü bir his kaplamıştı içimi. "Çocuklar, şoka giriyor." Başımı kaldırıp arkadaşlarına baktım ve sert bir ses tonuyla "Buna izin veremeyiz. Onu ılık tutmamız gerek. Battaniye lazım. Hemen bana ceketlerinizi verin," dedim.

Arkadaşları apar topar ceketlerini çıkarırken, Jake ambulansın yolda olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Alex'in bana battaniye getireceğini söylediğini duydum. Arkamdan ağlama ve hayret sesleri, sorular duydum ve korkuyla dehşet hissinin herkesin üstüne çöktüğünü hissettim. Bunları dikkate almamaya çalışarak, başımı Brett'e eğdim; Brett titrerken ve boğulurken, gözlerinde yalvarır gibi bir ifadeyle bana bakarken çaresiz hissettim.

Çocuklar ceketlerini Brett'in etrafına doladılar; Jack-son tişörtünü çıkarıp bana verdi. Bunu tortop edip kan içinde kalan ceketimin yerine koydum.

Brett'in gözlerine bakmak beni mahvediyor olsa da bunu yapmak zorundaydım. Bana yalvarıyordu. *Yalvarıyordu.*

"Seninle ilgilenilmesini sağlayacağız, Brett. Tamam, iyi olmanı sağlayacağız." Göz ucuyla Damien'in ceketini Brett'in iki yanına doladığını gördüm. "Evet," diye mırıldandım uyuşmuş bir halde. "Onu ılık tut."

Birden, Brett'in boğulma sesleri hafıfledi ve bir hırıltıya dönüştü. Sonra da kekeler gibi sesler çıkardı.

"Hayır," diye başımı salladım daha fazla baskı uygulayarak. "Brett, benimle kal. Ambülans neredeyse gelmek üzere, dostum."

Bana bakarken, gözleri irileşmişti ve ne dersem diyeyim dayanamayacağını biliyordum. Titremeleri de dindi...

Bedeni gevşedi.

Nefes alıp veriş... Durdu.

Gözlerindeki panik ifadesi kayboldu.

Yerine başka bir ifade gelmedi.

"Battaniyeleri buldum!" diye bağırdı Alex bize doğru koşarken ve ayak sesleri yerde yankılanırken.

Kanla kaplı ellerim titreyerek topuklarımın arkasına doğru kaydım. Bir kâbustaymışım gibi hissediyordum. Karanlık üstüme üstüme gelirken, dönüp Alex'e baktım.

Surat ifademi görünce ağzı açık kaldı, arkadaşına baktı ve gözleri dolarken soru sorar gibi tekrar bana baktı.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken başımı salladım. "Kaybettik."

"Ona aradığımı söyler misiniz?"

Bayan C. anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Söyle-
rim, Charley."

Çamurla kaplı sularda güçlüklerle ilerliyormuş gibi hisse-
derek arabama geri gittim. Bir an için, dönüp Caplinler'in
evine baktım ve ön kapının açılıp Jake'in ben gitmeden
dışarı çıkacağını umdum.

Motoru işlettim.

Jake gelmedi.

Arka farlarım yandı.

Jake hâlâ görünmedi.

Arabayı geri geri sokağa çıkardım.

Perdeler bile kıpırdamadı.

Midemin bulandığını hissederek geri geri çıkarken,
köşedeki polis arabasını fark ettim. Caplinler için miydi?
Eve dönene dek, endişeden içim içimi yedi ve annemin
arabasını garaj yoluna park ederken, oraya nasıl vardığı-
mı bile hatırlayamadım.

İki gece önce, sıradan bir cuma gecesi, sıradan bir
lise partisinde, Brett Thomas hayatını kaybetmişti. Sınıf
arkadaşım. On altı yaşında bir genç. Ellerimin altında,
kanlar içinde kendisinin sebep olduğu ve ciğerini delen bir
bıçak yarası yüzünden ölmüştü. Bedeni şoka girmemiş ol-
saydı, ambulansın geldiği dakikaya kadar dayanabilirdi.

Birisini suçlamak istedim. Brett'i büyük bir salak oldu-
ğu için, ya da babasını onu büyük bir salak olarak yetiş-
tirdiği ve salakların kralı olmaya teşvik ettiği için suçla-
mak istedim. Ama etrafta yeteri kadar suçlama vardı ve
erkek arkadaşım bu suçlamaların odak noktası olduğun-
dan, suçlama fiili beni hasta ediyordu.

Cumartesi sabahının ilk saatleri biraz bulanıktı. Sal-

dırıya şahit olanlarımız karakola götürülürken, puslu bir hayal dünyasında gibiydik. Amanda Reyes'in her şeye şahit olduğunu duyunca şaşırdım. Onu fark etmemiştim bile. Neyse ki olanları görmüştü. O partide, sadece birkaç kişi içki içmediğinden, gerçekten sözüne güvenilir birkaç şahitten biriydi. Jake'in tarafını tutuyor olması da iyi bir şeydi.

Damien ve Jackson tüm suçu Jake'e yıktılar, Brett'e vurduğunu ve Brett'in bıçağın üstüne düştüğünü anlatılar. Alex, Amanda, son sınıf öğrencileri ve ben gerçeği söyledik; şerif Muir Damien'dan ve Jackson'dan ifadelerini tekrarlamalarını isteyince, ikisi de nihayet Brett'in kendi kendine tökezlediğini itiraf ettiler. Yine de mantıksızca Jake'in tüm bunlardan sorumlu olduğunu iddia ettiler.

Jake hepimizden uzun süre orada tutuldu ama hem bizim, hem de verandadaki diğer çocukların ifadeleri ve Brett'in kanındaki alkol seviyesi yüzünden, pazar günü Şerif Muir'in suçlamada bulunmayacağını ve olayın çok büyük bir ihtimalle kazayla ölüm olarak rapor edileceğini duydum.

Trenton Thomas cumartesi gününden beri taşkınlık yapıyor, dinleyen herkese bunların Caplinlerin suçu olduğunu anlatıyordu. Trenton'ın kendi kayınbiraderinin Jake aleyhine kanıt olmadığı için bir tutuklanma ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemesi de işleri kötüleştirmişti. Muir dosyayı kapatmak üzereydi ve kim (mesela, Jake) tutuklanmamıştı. Şerifin ve adamlarının Trenton'ın bir tepki vermesi ihtimaline karşı tetikte beklediklerini biliyordum. O yüzden, Jake'in evinin oraya bir devriye arabası yollamışlardı.

Direksiyondaki ellerime baktım ve kanla kaplı oldukları manzarası gözlerimin önüne gelip gitti. Direksiyonu sıkı sıkı tutarak, derin bir nefes alıp verdim.

İçeri girer girmez, babamın beni beklediğini gördüm. "Nasıl?" diye sordu endişeli bir ifadeyle.

Başımı salladım. "Beni görmek istemedi."

Olayın sonrasinda, Jake benden uzaklaşmıştı. Karakolda benimle konuşmadığında, şok geçirdiği için öyle davrandığını sanmıştım ama cumartesi öğleden sonra da telefonlarıma ve mesajlarıma yanıt vermedi. Evini aramayı denedim ama babası uyuduğunu söyledi. En sonunda, endişeden aklım çıkacak gibi oldu ve onu ziyaret etmeye karar verdim.

Bayan C. beni içeri almadı. Jake ziyaretçi kabul edecek durumda değildi.

Bir ziyaretçi mi? Lanet olasıca bir ziyaretçi değildim!

Ama olmadı. Beni görmek istemedi.

Sabır. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu. Jake'in başına gelenler, içinde bulunduğu durum berbattı ve Jake'i iyi tanıyordum. O sırada, odasına kapanmış, olanlar için kendisini suçladığını biliyordum. Bunu düşününce, göğsüme bir sızı saplandı; derhal yanına gitmekten ve buna başka kimsenin inanmadığını söylemekten başka bir şey düşünemiyordum.

Trenton Thomas dışında tabii; ama adam salağın tekiydi.

Oğlunu kaybetmiş olan bir salak.

Omuzlarımı düşürüp başımı salladım. Kimse, Trenton Thomas gibi bir salak bile o tür bir acı çekmeyi hak etmiyordu.

Babam bakışlarımda her ne gördüyse, derhal yanıma gelip bana sarıldı. Ben de ona sarıldım, titrediğim halde kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. Annem hüznü, dolu dolu gözlerle mutfak kapısının orada durdu, beni sev-

diğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Babamdan geri çekilip iç çektim. "Belki ben de biraz uyumalıyım."

"Ablan seninle konuşmak için Skype'ta bekliyor. Onunla konuşmak istiyor musun?" diye sordu babam.

Zırhımda ufacık bir delik oluştuğunu hissederek, evet anlamında başımı salladım. Andie'nin yanımda olması çok kötüydü. Ablamın bana sarılmasına gerçekten ihtiyaç duyalı aradan uzun süre geçmişti.

Dizüstü bilgisayarını yemek odasında idi. Masanın başındaki sandalyeye geçtim. Ona orada olduğumu yazdıktan sonra, suratının ekranda belirmediğini gördüm.

"Selam, Süperkız," dedi hüzünle. "Nasılsın?"

Omuz silkip kendimi bırakmamaya çalıştım.

"Ah, tatlım," dedi Andie biraz daha ekrana yaklaşarak. "Eve gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye başımı salladım. "Yolculuğunu mahvetme. Ben iyiyim. Sadece Jake için endişeleniyorum."

Andie suratını ekşitti. "Zavallı çocuk. Çok zor şeyler geçiriyor."

"Telefonlarıma yanıt vermiyor, Andie. Onunla cuma gecesinden beri konuşmadım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ona biraz zaman tanı. Şu anda, kendisini hiç iyi hissetmediğini tahmine diyorum. Seninle konuşmadığı için de sakın kötü hissetme. Bazen insanların yalnız kalması gerekir. Birisini ne kadar seversen sev, o sırada ihtiyaç duydukları şey sen olmayabilirsin."

Bu düşünceye tutunarak "Sence öyle mi?" diye fısıldadım.

"Evet tatlım, öyle." Suratıma bakarken, kaşlarını çattı. "Ya sen? Sen bu durumla nasıl başa çıkıyorsun? Annem olay sırasında senin de orada olduğunu söyledi. Brett'e

yardım etmeye çalışmışsın."

Brett'in gözleri beynime kazınmıştı.

Dudaklarım titredi, göğsümden bir hıçkırık yükseleceğini ve bir baskı oluştuğunu hissettim; sert ve ani bir rüzgâr gibi dışarı çıkmasına izin vermeliydim. "Kendimi çok çaresiz hissettim," dedim. Sesim bunu söylerken çatlamıştı. Bakışlarımı önüme indirdim. "Çok korkuyordu ve sürekli olarak bana bakıyordu. Sessizce bir şeyler yapmam için yalvarır gibiydi." Hıçkırıklar birden serbest kaldı, omuzlarım sarsıldı ve kaburgalarım adeta birbirine çarptı. "Bunu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

"Şşş, tatlım, her şey düzelecek."

Gözyaşlarından hiçbir şey göremeden başımı salladım. "Hayır. Düzelmeyecek. Ona yardım etmeye çalıştım ama onu kaybettik ve..." Titrek bir nefes aldım. "Sürekli olarak 'iyi ki Jake değildi' diye düşünüyorum."

Babamın güçlü kolunun omuzlarımı sardığını ve beni kendisine çektiğini hissedince irkildim. Alnıma bir öpücük kondurdu, kendimi ona bıraktım. Hayatımda hiç hatırlamadığım kadar şiddetle ağladım.

Brett'in dolabının altına koyulmuş hediyelere bakarken, zilin çaldığını hayal meyal duydum. Şok içindeki öğrenciler hızla sınıflarına yönelirken, orada öylece donakaldım.

Brett'in cenaze töreni perşembe günü düzenlenecekti.

Silkinip boşalmakta olan koridorlara baktım. O sabah okula vardığımdan beri kendimi yalnız hissediyordum. Lacey'nin gözlerinin ağlamaktan kan çanağına döndüğünü görmüştüm ama bir kez bile bana bakmamıştı. Utanç içindeydi. Muhtemelen, kendisini suçlu da hissediyordu. Hâlâ arkadaş olsaydık, ona bu olaydan ders almasını, içi-

ni kemirmesine izin vermemesini ve artık aklını başına toplamasını söyledim. Ama arkadaş değildik. Erkek arkadaşları ölmüştü. Olaylar birazcık bile farklı gelişmiş olsaydı, o sırada Jake için yas tutuyor olabilirdik.

Bunu düşünmeye bile katlanamıyordum.

Jake de Lukas da okula gelmediler. Muhtemelen, ortalığın biraz yatışmasını bekliyorlardı.

Okula girince, sessiz bir Alex'in yanıma gelmesi beni şaşırttı. Ondan Trenton Thomas'ın önceki gece Jake'in evinin önünde huzur bozduğu için tutuklandığını öğrendim. Neyse ki devriye arabası oradaydı ve onu fazla zarar vermesine izin vermeden alıp götürmüşlerdi. Alex bana bunu anlatır anlatmaz, Jake'e bir mesaj yollayıp iyi olup olmadığını sordum.

Vakit öğle saatini geçmişti ve ondan hâlâ yanıt gelmemişti.

Alex'le birlikte tek başımıza kafeteryaya oturduk. Hiç konuşmadık ama birbirimizin yanında öylece oturduk. Artık Alex yoktu. Bir sonraki sınıfımda, ya da sonrakinde değildi.

Kahretsin, dedim içimden.

Ayaklarım beni okulun kapılarından dışarı çıkardı, kasabada yürüttü ve kırk beş dakika sonra kendimi Jake'in evinde buldum.

Bayan C.'yi dizlerinin üstüne çökmüş, sarı lastik eldivenlerini geçirmiş verandayı silerken görünce, birden durdum ve içimi büyük bir sinir ve öfke hissi kapladı. Verandaya bakınca, kurumuş yumurta sarıları ve kabukları gördüm.

Bayan C. bezgin bir ifadeyle bana baktı. "Neden okulda değilsin, Charley?"

Omuz silkip evi işaret ettim. "Siz iyi misiniz?"

“Buraya taşındığımızdan beri, bu olay ikinci kere oluyor.” Topuklarına ağırlığını verip dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bu kasabada birkaç tane gerzek var, Bayan C. Onları görmezden gelmeniz gerekiyor.” Bunu söylemenin kolay olduğunu biliyordum. Benim evime yumurta fırlatılmamıştı. “Yardım edebilir miyim?”

Başını salladı. “Bunda edemezsin.”

“Jake konusunda?”

Bayan C. lastik eldivenini çıkardı ve titrek elini koyu renk saçlarının arasında gezdirdi. “Jake kimseyi görmek istemediğini söylüyor ama açıkçası artık endişelenme sınırını o kadar geçtim ki... Bence yanına gitmelisin. Bakalım onu konuşturabilecek misin?”

Tamam der gibi başımı salladım. “Deneyeceğim.”

Odasından gelen müzik sesi, büyük bir ihtimalle merdiveni çıkıp koridora girdiğimi duymamış olması demekti. Kapıyı açtığımda, ellerini başının araksıdan kavuşturmuş yatağında yattığını, bakışlarını tavana diktiğini ve benimle hiç dinlemediği bir grubun şarkısını dinlediğini gördüm.

Şükürler olsun, diye düşündüm, çünkü berbat bir müzikti.

Bakışlarını tavandan indirdi ve gözlerindeki o boş ifadeyi görünce neye uğradığımı şaşırdım. “Kimseyle konuşmak istemiyorum,” dedi duygusuz bir sesle. Bakışlarını tekrar tavana çevirdi.

Bu Jake’i hiç görmemiştim. Birbirimize kızdığımızda bunu yüksek sesle söyler tartışırdık. Bu duysuzu robot ödümü koparmıştı.

Ama onun için cesur davranmalıydım.

Ceketimi çıkarırken, ayakkabılarımı da çıkardım. Sessizce yanına gittim ve ona dokunmamaya çalışarak yanına uzandım. Ben de tavana bakmaya koyuldum.

“Konuşman gerekmiyor,” dedim inandırıcı bir sesle. Konuşmadı. Tek yapmak istediğim, ona yalnız olmadığını hatırlatmaktı. Bana ihtiyaç duyduğu takdirde, orada olduğumu bilmesiydi.

Bir süre sonra bir şey söyleyeceğini umuyordum ama Jake Caplin’de sert bir kayaya çarptım; çünkü iki buçuk saat boyunca, kulaklarım o bangır bangır çalan grubun şarkılarıyla kanayacak hale gelene dek bir şey demedi. En sonunda, annem aradı ve o günlük pes edip eve geri dönmek zorunda kaldım.

“Gitmem gerek.” Eğilip ağzının kenarına hafif bir öpücük kondurdum ama hareket etmedi. Kıpırdamadı bile. İç çekmemeye gayret ederek kalktım. “Hazır olduğunda, ben buradayım. Seni seviyorum, Jake.”

İlk kez bana karşılık olarak beni sevdiğini... Söylemedi.

On Gedinci Bölüm

Chicago, Aralık 2012

O'Hare, kafanızın içine girmesine izin verecek olsanız beyninizi zonklatacak, oradan buradan gelen sohbet sesleriyle, yüksek bir konuşma uğultusuyla kaplıydı. Melissa valizini kapan son kişi oldu ama en sonunda onunki de döner valiz sisteminde belirdi ve çocukların benimle birlikte derin bir oh çektiğini hissettim. Edinburgh'dan Londra'ya, Londra'dan Chicago'ya uçmuştuk ve birlikte yolculuk ettiğimiz süre (Heathrow'da uçağımızı beklediğimiz süre dahil) toplam on iki saat kadardı. Jake, Melissa, Beck, Lowe, Matt ve ben yorgunluktan bitkin düşmüştük ve insan o halde olduğunda, valiz beklemek kadar asap bozucu bir şey daha yoktu.

O sırada, babamın beni alacağını bildiğim noktaya doğru hep birlikte havaalanında ilerliyorduk. Beni ve Claudia'yı alması gerekiyordu ama Noel tatili için evlerimize bizi götürecek olan yolculuktan bir hafta önce. Claudia annesi Rafaela'dan bir telefon almıştı ve o sene evlerinde büyük bir Noel partisi vereceklerini ve Claudia eve döndüğünde hazırlık aşamasından uzak durması gerektiğini söylemişti. Rafaela Jenkins'in aklına bir kere bile

kızının evde yalnız Noeller geçirmediği gelmemiştir; o yüzden, Claudia'nın orada olmayacağını öğrenince, çok kızmıştı ve fişek gibi hızlı bir biçimde Portekizce konuşmaya başlamıştı (ama Claudia ne dediğini anlamamıştı, çünkü annesi vakit ayırıp da ona Portekizce öğretmemiştir).

Sonuç olarak, Claudia'ya İngilizce orada olmasını söylemişti.

Claudia, Noel tatilini Redford ailesiyle birlikte geçirmeyeceğine çok öfkelenmişti; ne yalan söyleyeyim, ben de hayal kırıklığına uğramıştım. İkimiz birlikte vakit geçirmeye öylesine alışmıştık ki Claudia yanımda olmadığında, sanki tek kolum yokmuş gibi hissediyordum. Ama tüm bunların ardında, sanırım en yakın arkadaşım annesinin ona kesinlikle eve gelmesini söylediğine de memnundu. Annesi en sonunda yokluğunu hissediyor gibiydi.

"Yokluğumu hissetmesi için başka bir kıtaya gitmek zorunda kaldım ama olsun," diye sıırıttı Claudia.

Claud'u üç buçuk hafta boyunca çok özleyeceğim halde, Jake ve Melissa gösterisinden biraz uzak kalmayı da dört gözle bekliyordum. Onlar yüzünden zihnim tuhaf ve dağınık bir yere gitmişti ve ailemin bunu derhal fark edeceğini biliyordum. Bu da hoşuma gitmiyordu, çünkü hiçbir şeyin kavuşmamızın önüne geçmesini istemiyordum.

Altımız ceketlerimize ve fularlarımıza sarınmış bir halde dışarı çıktık. Soğuk rüzgâr suratıma vurunca gülümse dim. Aslında hava Chicago'nun aralık ayı için oldukça ılıktı. Henüz kar yağmamıştı. Chicago İskoçya'dan çok daha ılıktı. Grup Noel'den bir önceki gece bir yerde çalmak üzere planlar yapıyordu ama o sırada kafamı oraya buraya çevirip babamı görmeye çalışmakla meşguldüm. Başka neden söz ettikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Sonra, onu gördüm ve suratımda kocaman bir gülümseme belirdi.

Cipin önüne yaslanmış olan babam dikkatle kalabalığa bakıyordu. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı ve bazen annem beni o çok güldüren hülyalı bir ses tonuyla onun yaşlandıkça daha da yakışıklı olan erkeklerden olduğunu söylerdi. Koyu kahverengi saçlarının kenarları kırçillaşmıştı. Saç rengi bana geçmediği diye sık sık sızlanırdım. Andie onun saç rengini ve gözlerini almıştı, ben de babamın gözlerini ama annemin saç rengini almıştım. Genetik tanrısının neden bu işi tam yapmadığını ve bana annemin o güzelim açık mavi gözlerini de vermediğini biliyordum.

Genetik tanrısı, çok kötüsün, çok.

Jim Redford beni beklediğini görünce, göğsümü ılık bir his kapladı. Babam da annem de üniversite okumamışlardı ama çok çalışmışlar ve ufak kasabamızda kendilerine iyi bir yer edinmişlerdi. Onlarla gurur duyuyordum. Havaalanında yanımda bir grup insanla yürürken, arazi aracının önüne yaslanmış bekleyen yakışıklı ve orta yaşlı adamın babam olduğunu ve beni sevdiğini bilmek beni gururlandırıyordu.

Jim ve Delia Redford tarafından yetiştirildiğim için ne kadar şanslı olduğumu anlamam için yeni arkadaşlarımla Şükran Gününde farklı yaşamöykülerini dinlemiş olmam gerekmiyordu. Hayır. Claudia'nın Coronado'da büyük bir mirasa konmuş, hayatlarını dünyayı dolaşarak ve tek çocuklarını ihmal ederek geçirdikleri ebeveynlerinin yaşamına baktığım anda, kendi yuvamda nelere sahip olduğumu anlamıştım.

Müthiş bir anne babaya sahiptim.

Babamın bakışları beni buldu ve beni görünce kocaman bir gülümsemeyle arabasına yaslandığı yerde doğruldu. Bize doğru gelirken, ona el salladım.

“Tamam, millet. Edinburgh’da görüşürüz.”

Lowe bana sarıldı ve kaburgalarım onun, Beck’in ve Matt’in kucaklamalarıyla ezildi. Jake ve Melissa’ysa bir sarılma yerine, şöyle bir el sallamasıyla yetinmek zorunda kaldılar.

Arkamı döndüğümde, babam karşımda duruyordu. “Baba,” diye boynuna sarıldım. Bunu uzun süredir yapmamıştım. Bana sıkıca sarılıp ayaklarımı yerden kesti.

“Selam, Süperkız,” diye mırıldandı beni nazikçe yere bırakırken.

Birden, boğazım düğümlendi ve o kadar duygulandığıma şaşırıp yutkundum. “Baba, bunlar arkadaşlarım. Northwestern’da okuyorlar. Bu, Lowe.”

“Selam, Bay Redford,” dedi Lowe samimiyetle elini uzatıp.

Babam gülümseyip, sıkıca elini sıktı. “Memnun oldum.”

Beck’le Matt’i de onunla tanıştırdım, onlar da saygıyla merhaba deyip babamla tokalaştılar.

Dostane ve sıcak hava, babamın bir sonraki kişiye merhaba demek için dönüşüyle bir anda buz gibi oldu. Karşılarındaki kişiyi tanıyınca, kaskatı kesildi.

“Şey, Jake’i hatırlıyorsundur, baba. Bu da kız arkadaşı, Melissa.”

Babam bunu duyunca irkildi, gözlerini kısarak Jake’e baktı ve Melissa’ya şöyle bir bakmadan önce öylesine hayret dolu bir ifadeyle bana baktı ki “çıldırдың mı?” demesine bile gerek yoktu.

"Bay Redford." Jake öne çıkıp elini uzattı. Barış yapmak istiyordu. Bir zeytin dalı uzatıyordu.

Babamın suratındaki ifade, dünyanın en azılı adamının gülümsemesini bile bir anda silebilirdi. Babam tiksiniş gibi bir ses çıkardı ve arkasını dönüp valizimi kaptığı gibi yürümeye koyuldu. "Gidelim, Charley."

Berbat bir durumdu.

Nereye bakacağımı şaşırmıştım.

"Dostum," diye sıırıttı Matt, "suratına bir tane indirecek sandım."

"Ben de indirmesini umuyordum," diye mırıldandı Lowe. Lowe'a çenesini kapamasını gayet açıkça söyleyen bir bakış fırlattıktan sonra, bana gülümseyerek yanıt verdi. "Baban süper bir adammış."

Ama Jake'le göz göze gelince, gülümsemem siliniverdi. Utanmış, daha da kötüsü ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Bunun komik hiçbir yanı yoktu. Babamın tavrı Jake'e benim ona söylemediğim tek bir şeyi söylüyordu: Beni terk edişinin beni ne kadar etkilediğini. Öylesine kötü etkilemişti ki Jim Redford gibi en nihayetinde Jake'i evine alan ve ona oğlu gibi davranmış olan bir adam bile onu görmeye tahammül edemiyordu.

"Charlotte!"

Sıkışan göğsüme bir nefes çekmeye çalışarak, arkadaşlarıma el salladım. "Hoşça kalın, çocuklar. Mutlu Noeller."

"Sana da, bebeğim." Lowe öne çıktı ve alnıma hafif bir öpücük kondurdu. Ona gülümsemek için gözlerine baktığımda, bana göz kırptı ve kafamı toparlamama yardımcı oldu. Minnetle elini sıktım, sonra hızla arkamı dönüp kalabalığı yara yara Jake'ten uzaklaşıp babama doğru gittim.

Yollarda kar olmadığından, babam iki saatten kısa sürede oraya vardığını söyledi. Üç aydır görmediğiniz baba-nızla iki saatlik bir araba yolculuğunun çok kolay geçmesi gerekirdi. Birbirimize anlatacağımız bir sürü şey vardı ama Jake'le karşılaştığı için babam sessizleşmişti. Ger-
gin ve sessizdi.

"Annem nasıl?" diye sordum sessizliğe daha fazla dayanamayınca. O kadar yorgundum ki gözlerimi kapattığım anda sızabilirdim ama daha eve yeni gelmiştim. Babamla sohbet etmek istiyordum.

Babam direksiyonu sıkıca kavradı. "Bana elini uzatacak kadar saygısız olduğuna inanamıyorum."

İç çektim. Bunun beni hiç şaşırtmaması gerekirdi. Babam sakın görünürdü ama patlayacak noktaya gelene dek bir şeyleri içinde biriktirirdi. Patlama noktasına gelmesi bu sefer yirmi dakika sürmüştü. Kahretsin. Gözlerimi yumup uyumuş olmam gerekirdi. "Baba..."

"Hayatına tekrar girmesinden hiç hoşlanmadım ama annen bu işe karışmamamı, artık bir yetişkin olduğunu ve kendi kararlarını verebileceğini söyledi... Ama onu orada görünce, hem de karşısında kolunu bir başka kızında belinde görünce..."

"Baba..."

"Hayır, Charley." Babam kaşlarını çatarak başını salladı. "Tamam, ben gerçekçiyimdir. On altı yaşındaki birçok genç lisede çıktıkları kişiyle evlenmez. Gerçek budur. Birçoğu çocukluk aşkıdır, geçici aştır veya sadece şehvettir. Ama size baktığımda, tıpkı ben ve Delia gibiler diye düşünürdüm."

Bunu bana ilk kez söylüyordu.

İçimin acıdığını hissettim ve kontrolü kaybetmemek

için pencereden dışarı baktım.

"Lisedeyken, ben de Jake gibiydim. Annene sor. Bir sürü kızla çıktığımı herkes bilirdi. Evet, bunu duymanı istemezdim ama işin aslı böyle. Sonra, büyükannemin Virginia'daki evinde geçirdiğim bir yaz tatilinin ardından döndüm, sınıfa girdim ve Delia oradaydı. Sırasının ardında, ayaklarını sandalyesine kaldırmış oturuyordu. Yanındaki kız arkadaşının söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. İçeri girdiğimde, dönüp bana gülümsedi ve yemin ederim ki o gülümseme... Beni tepetaklak etti. Onu neden daha önceden fark etmediğimi bilmiyordum ama o anda oradaydı ve gözlerimi ondan alamıyordum. Vurulmuştum." İç çekti. "Jake'in sana ilk kez gülümsediğini gördüğümde, eyvah, başladık dedim. Sırf kendimi onda gördüğüm için, ona güvenmeye başladım. Aptal değilim. Senden *her şeyini* aldığım biliyorum..."

"Tanrım, baba..." diye inledim dehşet içinde.

"... Ama kendi kendime, bu çocuklar sonsuza dek birlikte olacak dedim. O orospu çocuğuna değer verdim. Brett'in başına gelenler yüzünden, haline çok üzuldüm. Sonra, küçük kızımın kalbini paramparça etti. Ona verdiği şeyi ayaklar altına aldı. Şimdi, kalkmış, gayet bilinçli bir biçimde aklını karıştırırken tokalaşmak için bana elini uzatıyor. Karşıdan başka bir kızla sarmaş dolaş geziyor. Bu arabayı geri çevirdiğim gibi gidip onu öldürmem gerek."

Ona dönerken, nasıl olduysa sakın kalmayı başardım. "Baba, bunları geride bıraktım," dedim.

"Geride bırakmak..." Hâlâ öfkeli bir ifadeyle bana baktı. "O, orada değildi. Küçük kızının, hayatımda gördüğüm en cesur ve güçlü çocuğun o gittikten sonra günlerce ağladığını, sonra uyuştuğunu görmedi. Ancak aylar sonra

ilk kez güldüğünü duydum. O zaman bile, eskisi gibi değildin. Brett'in başına gelenlerle, sonra Jake'in senden o kadar çok şey alıp götürmesiyle, yaşıtın bir çocuğun bakışlarında asla olmaması gereken bir ifadeye büründün."

Titreyip, kollarımı belime doladım. "Baba, yapma."

"Bunları şimdi söyleyeceğim, bir daha konuşmayacağız." Sert bir ifadeyle bana baktı. "Bu çocuğun hayatına tekrar girmesine izin vermen bir hata. Kalbini tekrar kırmadan önce, bu hatayı düzletsen iyi olur."

Her sene, salonumuzun penceresinin önünde, gururla yerleştirdiğimiz iki metrelik bir Noel ağacı olurdu. Her dalını soluk beyaz ışıklar kaplardı. Daldan dala sarkan metalik kırmızı ve gümüş rengi şeritler dikişli bir surat gibi görünürdü. Annemin hangi hediyeleri paketlediğini hemen anlardınız, çünkü bunlar ağaca uygun olurdu. Yirmi ve yirmi dört yaşlarında olduğumuz halde, Andie'yle benim için şömineye Noel çorapları asılırdı. Bu sene, bu ikisinin ortasında üstünde Rick'in isminin bulunduğu bir çorap görmek beni çok mutlu etmişti.

İtiraf etmem gerekirdi ki annemin bir çorabın üstüne otuz dört yaşındaki bir polis dedektifinin ismini dikip bunu astığını gördüğümde, gülmekten neredeyse altıma kaçırmıştım.

Belli ki Rick de gülmemeye çalışarak nazikçe teşekkür etmişti. Andie'nin kıkırdamaya başlayarak annemi utandırmamak için odadan çıkması gerekmişti.

Ben o kadar düşünceli davranamadım.

Annem istifini bile bozmadı. Kendisinden sadece on yaş küçük bir adama anne gibi davranmanın neresinin yanlış olduğunu anlayamıyordu.

"Sakatat yahnisini denedin mi?" diye sordu Rick sıcak çikolatasını yudumlarken. Annem hepimiz için sıcak çikolata yapmıştı ve ılık salonda hep birlikte oturuyorduk. Noel gecesi idi, şömine gürül gürül yanıyordu ve akşamüzeri yavaş yavaş geceye dönüşüyordu. Beşimiz sakin sakin oturuyor, birlikte olmanın keyfini çıkarıyorduk. Rick'i annesi tek başına yetiştirmişti. Babasını hiç tanımamıştı ama annesi de beş sene önce vefat etmişti. Bu sene, Noel'de izin alınca da tüm vaktini Andie'yle ve bizimle geçirmesi mümkün olmuştu. Zaten başka türlüsüne izin vermezdik.

Sırtımı babamın sandalyesinin altına yaslamış, bacaklarımı şömineye karşı uzatmış yerde oturuyordum. Sıcak çikolatamı yudumlayıp başım salladım. "Evet, kulağa geldiği kadar kötü değil ama bir şeyin bir koyunun midesinden çıktığını bilerek yemek tam anlamıyla keyif vermiyor."

Andie kusacakmış gibi yaptı. "Denediğine inanamıyorum." Kaşların çattı. "Hayır, bir dakika, unut bunu. Senden söz ediyoruz. Tabii ki denedin."

"Yağda kızartılmış Mars çikolatasını da denedim. Birkaç kere yediğimi söylemekten utanıyorum."

"Çok iğrenç," dedi annem oflayarak. "Bana iyi şeyler yediğini söylemiştin."

"En azından, bir şeyler yiyorum."

Annem homurdanmakla yetindi.

"Umarım orada reşit sayıldığın için çok içki içmiyorsundur," dedi babam atkuyruğumu hafifçe çekerek.

Başımı kaldırıp sırttım. "Sırf yasal diye, bunu abartacağımı sanmıyorsun, değil mi?"

"Sanıyorum."

Gülerek başımı geri çevirdim ve Andie'yle aramızda

imalı bir bakışma geçti. "Bir damla bile içmedim sayılır, baba."

"Babana yalan söyleme, Charlotte, sana yakışmıyor," diye dalga geçti annem.

"O zaman, duymaktan hoşlanmayacağınız yanıtlar vereceğim sorular sormayın."

"Bakın bu konuda haklı, millet," diye mırıldandı Rick fincanına bakıp gülümseyerek.

Annem Rick'in bu yanıtını, konuşmayı torunlar konusunda getirmek için kullandı (annem her nasılsa her konuşmayı torunlar konusuna getirebiliyordu). Tam o sırada, telefonum çalınca dikkatim dağıldı.

Jake'ten bir mesaj gelmişti.

Televizyonda Süperkız filmi var. Aklıma sen geldin. Umarım evde iyi vakit geçiriyorsundur.

Bu mesajda insanı yatıştıran bir şey vardı. Jake genellikle benimle dalga geçer, bir espri yapar, bir fikri savaşı başlatırdı. Acaba hâlâ babamın davranışı yüzünden üzgün mü diye merak ettim ama sonra neden bu konuda kendimi kötü hissediyorum diye düşündüm. Birden, her yanıma sıcak bastığını hissettim ve kalkıp mutfağa gittim. Serin tezgâha yaslanıp telefonuma baktım ve yanıt versem mi diye düşündüm.

"Jake miydi?"

Andie'nin peşimden içeri girdiğini duymadığım için, şaşkınlıkla arkama baktım.

"Evet."

Ablam dudaklarını sıktı. "Çok mutsuz görünüyorsun. Yani, bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyorsun ama hepimiz farkındayız."

Açıkçası, herkesin bana en hissettiğimi söylemesinden

usanmıştım. Herkesin bana Jake'in en yaptığını ve benim buna nasıl tepki verdiğimi hatırlatmasından gına gelmişti. Kendi hislerimi tahlil etmek zaten yeteri kadar zordu, bir de buna ailemin Jake'le hisleri ekleniyordu. "Belki herkes Jake'le olan ilişkim bir efsaneymiş gibi davranmasa, daha iyi olurdu."

"Öyleydi. Hâlâ öyle." Andie kararlılıkla öne doğru bir adım attı. "Öyle olduğunu biliyorsun. Canın bu yüzden çok acıyor. Lütfen onu hayatına geri alabilmek için tarihi yeniden yazma. Bak, Jake'in hâlâ seni çok umursadığı belli, öyle olmasaydı hayatında olmak için bu kadar uğraşmazdı. Ama sana bunları çektirmenin ne kadar bencilce olduğunu bilmesi gerek. O yüzden, kendine onun hayat boyunca arkadaşın olmasına değip değmediğini sor."

Ablamın söyledikleri korkulacak derecede Lowe'un söylediklerini andırıyordu. Birden, başıma çok kötü ağrıyacaktı gibi hissettim. "Biraz yürüyüş yapacağım." Mutfak kapısına doğru gittim ve botlarımı ayaklarıma geçirdim. "Annemle babam söyler misin? Cep telefonum yanımda."

Andie tamam der gibi başını salladı. "Tamam, tatlım. Dilediğin kadar dışarıda kal."

Eviden çıktım, içime derin derin tertemiz havayı çektim. Ayaklarım benim yerime düşündü ve daha nereye gittiğimi anlayamadan, kendimi eski lisemin boş otoparkının orada buldum.

Etraf çok sessizdi ama zihnimde gürültüyü, bağırışları, gülüşmeleri duyabiliyordum. Önümde bomboş bir otopark duruyordu ama zihnimde yerde kıvrılmış yatan birisinin etrafını sarmış bir kalabalık vardı...

On Sekizinci Bölüm

Indiana, Mart 2009

Günlerden çarşambaydı, Brett'in cenaze töreninden önceki gündü.

Jake'ten hâlâ ses çıkmamıştı.

Lukas okula gelmeye başladığı halde, Jake ortalıkta yoktu. Önceki sabah, Lukas girişte anlayışlı bir tavırla başıyla selam vermişti ama ona Jake'i sormaya giderken ortadan kaybolmuştu.

Kendimi bir cüzamlymışım, Alex de yanımda olmaya cesaret eden tek kişiymiş gibi hissediyordum.

Ama o gün, bütün öğrenciler gergindi. Pazartesi günü okulu kaplamış olan tatsız hava, Brett'in cenaze töreni yaklaştığı için geri gelmişti ve açıkçası, bu ortamda bulunmayı istemiyordum. Bana hatırlattığı tek şey, yalvaran gözler ve kanlı ellerdi.

O günlerde, kendimi pek örnek bir öğrenci gibi hissetmediğimden, öğle yemeğinde okuldan çıkıp annemin dükkanına uğramaya karar verdim. Dost birisini görmeye ihtiyacım vardı. Annem de öyleydi.

Okulun ön kapılarından çıktığım anda, bir karmaşa meydana geldi. Seslerin geldi yere, otoparka doğru bak-

tım. Ufak bir kalabalık bir şeyin etrafına toplanmıştı. Görmezden gelmeye çalıştım ama Damien'in yerdeki bir şeye veya birisine bakarkenki sert ifadesini fark ettim. Jackson'ın da yanında olduğunu görünce, içgüdülerim bana neler olduğunu anlattı.

Sırt çantamı yere fırlatıp merdivenlerden koşarken ve otoparka doğru giderken, içimi müthiş bir öfke kapladı. İnsanları yolumdan ittim ve Lukas'ın dizlerini karnına çekmiş, kanlar içinde yerde yatarken gördüm.

"Seni hergele!" diye bağırıp, var gücümle Damien'i ittim.

Damien tökezleyip Jackson'a çaptı. Lukas'ın etrafında dolanıp önüne geçtim.

"Çekil yolumdan, Charley," diye hırladı Damien. "Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Onu istiyorsan, önce beni aşman gerek," dedim elimle göğsüme vurarak.

Gözlerini kısıp bana baktı.

"Gelsene, Damien!" diye bağırdım küçümseyici bir ifadeyle. "Bir birinci sınıf öğrencisini dövüyorsun, iki üçüncü sınıf öğrencisi ona karşı ama bir kıza el kaldıramıyor musun? Amma salak prensiplerin varmış."

"Seni tekrar uyarıyorum, Çekil önümden, Charley."

"Lukas'ı mı istiyorsun? Ona ulaşabilmek için önce bana vurman gerek."

"Charley, yapma," diye inledi Lukas. Doğrulamaya çalıştığında, arkamda bir hareket hissettim.

"Yolumdan çekil, Charlotte." Damien bana doğru bir adım attı. "Yoksa seni ben çekerim."

"Dostum." Jackson olanlardan pek emin değil gibiydi; elini uzatıp onu engellemeye çalıştı.

Damien onu itti. "O, onların tarafında. Brett öldü, erkek arkadaşı bunun böyle olmasını sağladı. Bu çocuk da bu konuda bize cevap yetiştiriyor. Sonra, Charley her ikisini de koruyor. Bu kasabaya ihanet etti. Hak ettiğini bulacak." Lukas ayağa kalktığı anda, Damien ona yöneldi ama Jake'in kardeşini arkama itip kararlılıkla çenemi kaldırdım.

"Ciddiyim, Damien," diye uyardım onu. "Luke'a dokunmana izin vermeden önce, benimle dövüşmek zorundasın. Çok dövüşürüm, ona göre."

"Gel o zaman."

Kendimi yumruk yemeye hazırladım; Lukas'a bir şey olmasın diye dayak yemeye hazırdım.

Ama sonuç olarak, bir şey yapmama gerek kalmadı, çünkü Alex birden öfkeyle yanımıza geldi ve Damien'i önümden itti. "Kafayı mı yedin?" diye bağırdı onu bir kez daha sertçe iterek.

Damien tökezledi ve suratında bir şok ifadesiyle, ihanete uğramış gibi ona baktı. "Onlar Brett'i öldürdüler, dostum."

"Siktir git, Damien. Ben de oradaydım. Sen de. Brett kendi bıçağının üstüne düştü. Olanlar Jake'in hatası değil, hele Lukas'ın hiç değil." Suratını eğip, Damien'a iyice yaklaştı. "Kesinlikle Charley'nin de suçu değil. Brett'in hayatını kurtarmaya çalıştı, unuttun mu? Yemin ederim, bu kızın üstüne yürüdüğünü bir daha görürsem, seni öldürürüm."

İki arkadaş alçak sesle tartışmalarına devam ederken, sol tarafını tutmuş olan Lukas'a döndüm. Burnu kanıyordu ve sağ gözü şişip kapanmıştı.

Boğazıma kadar yine müthiş bir öfkenin yükseldiğini hissettim ve otoparktaki güvenlik kameralarına baktım. Bu hergeleler günlerini göreceklerdi. Tek bir kelime bile

etmeden, Lukas'ın çantasını aldım, kolundan tutarak nazikçe benimle gelmesini söyledim. Utanç içinde başını eğip dediğimi yaptı.

"Utanacak hiçbir şey yok, Luke. Onlar senden hem daha iri, hem de yaşça büyük. İkiye karşı birdiniz. Acınacak durumda olanlar asıl onlar."

"Nereye gidiyoruz?" dedi kaldırımında ayağa takılınca karnının yan tarafını tutarak. Haline içim sızladı ve suratımı buruşturdum.

"Şerif Muir'le konuşmaya."

"Şey, neden?" dedi durup.

"Çünkü bu olayı okul rapor edersek, büyük bir ihtimalle Koç müdürle konuşacak ve Damien'la Jackson paçayı kurtaracaklar. Şerif Muir'le konuşup, okulun güvenlik kameralarının olayın tamamını kayıt etmiş olabileceğini de hatırlatacağım. Müdür Watts'ın bu konuda bir şey yapmasını sağlayacaktır."

"Sorun değil, Charley."

"Sorun değil diye bir şey yok, Lukas," diye parladım. "Jake'e bir suçlama yaptılar ve yanlarına kaldı. Şu anda bile durum farklı değil... Brett Jake'e bıçak çekti. Olanlar trajik ama bunu kendine yaptı. Jake yapmadı. Damien'la Trenton Thomas'ın farklı bir şey söylemesine veya insanları zorla başka bir şeye inandırmalarına izin vermeyeceğim. Benim kasabamda bunu yapamazlar."

Luke başını hafifçe yana eğdi ve bana belli belirsiz, cılız bir gülümsemeyle baktı. "Öfkelendiğinde çok seksi oluyorsun, Charley Redford."

Sevgi, şefkat ve ona yapılan şeye karşı hissettiğim öfke içimi deşip geçti. "Bunu sana yaptıkları için çok üzgünüm, Luke."

Suratını buruşturup yanımda sendeleyerek yürüdü. "Üzülme. Üzülecek bir şey yok. Hayatımda tanıdığım en iyi kişilerden birisin."

Bunları duyunca, derhal geri dönüp Damien'in suratını parçalamak istedim.

Ama bunun yerine, Lukas'ı istasyona götürdüm. Şerif Muir ifadelerimizi aldı ve Bayan C.'yi aradı. Onlarla birlikte Lanton'un yarım saat dışında bulunan hastaneye gitmek için ısrar ettim. Doktor tam Luke'a bir, iki kaburgasını incitmiş olabileceğini söylerken, onun içeri girdiğini hissettim.

Arkama baktım ve Jake'in annesiyle birlikte sert sert Luke'a bakarak içeri girdiğini görünce nefesim kesildi. Bir saniye kadar bana baktı, sonra bakışlarını tekrar hemen kardeşine çevirdi.

Luke'un o berbat halini görünce, Jake hastane yatağı-nın ucunda yumruklarını sıktı.

Bay C. bunu fark etti. Başını büyük oğluna salladı. "Sakın aklından aptalca bir şey yapmayı geçireyim deme. Charley kardeşini hırpaladıkları için çocukların başının derde girmesini sağladı. Kendi intikamını alarak durumu daha da kötü hale getirme."

"Bunu yanlarına bırakamam, baba. Bizi rahat bırakmaları gerek."

"Yanlarına kalmayacak. Sana Charley'nin meseleyi hallettiğini söyledim."

"Harikaydı," dedi Luke Jake'e sırtıarak. Gözü tamamıyla kapanmıştı. "Önüme atladı ve bana vurmak istiyorlarsa önce ona vurmaları gerektiğini söyledi. Durum o kadar acınası olmasaydı, seksi bile sayılabilirdi."

Ona bakıp sırttım. "Acınası bir durum değildi."

"Dostum."

Benimle aynı fikirde olmadığını söylemek istediğini anladım. Jake birden bana baktı ve bakışlarındaki öfke beni şaşırttı. "Dövülmeyi mi göze aldın?"

"Bana vurmayacaklarını biliyordum."

"Şey, bilemiyorum. Bence Alex onu durdurmasaydı, Damien bunu kesinlikle deneyecekti," dedi Luke suratını ekşiterek.

Jake'in çenesindeki kas seğirmeye başlayınca, kendisini kaybetmek üzere olduğunu anladım.

Doktor Lukas'ı muayene etmeyi bitirene dek Jake bir şey demedi. Hastanenin otoparkına çıkana dek sessizliğini korudu. "Biraz arabada bekler misiniz? Charley'yle konuşmam gerek."

Ailesi tereddütle başlarını sallayıp, ağır ağır uzaklaştılar ama ara ara endişeyle dönüp bize baktılar.

Jake'e bakarken, kendimi sıkıntılı hissettim. Peşinden gitmemi işaret etti. Girişten uzaklaştık ve biraz daha mahremiyetimiz olabileceği bir mesafe gittik.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diye lafa girdim, "ama..."

"Sessiz ol, Charley." İç çekti ve suratında yine o boş ifade belirdi.

Ses tonuna ve tavrına sinirlenişimi yutkunarak gidermeye çalıştım ama beceremedim. "Jake, çok zor günler geçirdiğini biliyorum ama benimle bu şekilde konuşmayı kesersen çok sevinirim. Beni kendinden uzaklaştırmayı da kes artık," dedim ters ters.

"Dün ön penceremiz kırıldı," dedi monoton bir sesle. "Telefonumuz hiç susmuyor, yanıt verdiğimizde arayan kişiler suratımıza kapatıyor. Trenton ve adamları durmak bilmiyor," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım ve Trenton'dan nefret ettiğimi hissettirdim. Adam zor günler geçiriyordu ama bu dertleri başına kendisi açmıştı. "Jake, çok üzgünüm. Ama karşısındaki kişi Trenton. Herkes Brett'e saldırmadığını biliyor. Olanlar bir kazaydı."

"Oradan hemen çekip gitmem gerekirdi ama blöfüne karşılık verdim." Başını gözlerindeki o boş ifadeyle salladı. "Sarhoş birisinden uzaklaşmam gerektiğini bilecek kadar zeki olmadığım için öldü. Bıçağı eline ben vermedim ama ellerim yine de kana bulandı."

"Jake, Brett bıçağı sana savurdu. Oradan uzaklaşmaya çalışıp arkanı dönmüş olsaydın, o kadar sarhoştur ki... Seni yaralayabilirdi..." Eline uzanıp sıktım ama karşılık vermedi. "Bunu birlikte atlatacağız."

Yanıt olarak sessizce suratıma baktı ve mideme yine o korkunç hissin çöktüğünü hissettim.

"Jake?"

"Bunu tek başıma atlatmam gerek."

"Ne?"

"Sen etrafımdayken bunu yapamam."

İçime bir panik hissinin yayıldığını hissederek başımı salladım. "Sen... Benden ayrılıyor musun yani?"

Gözlerime bakmadığı için, başını çevirdi ve, "Evet, senden ayrılıyorum," dedi.

Nefessiz kaldım. "Aramızdaki her şey... Bana verdiğin onca söz... Bunların hiçbir anlamı yok mu?"

Gerildi, sonra başını salladı. "Bunları dinlemek için daha fazla burada kalamam."

"Sakın benden uzaklaşip gitme!" diye bağırdım. Hissettiğim öfke, panik hissini paramparça ediyordu. "Bana borçlusun!"

Birden, öfkeli ifade suratına tekrar yerleşti ve yürümeyi kesip hızla bana döndü. "Sana borçlu muyum? Sana borçlu muyum? Bir çocuğun ölümünde rol oynadım. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunun farkında mısın? Şu anda ne kadar boktan hissettiğimi biliyor musun? Bir saniye olsun, kendinden başkasını düşünemez misin?"

"Düşünüyorum!" diye itiraz ettim. "Günlerdir seni düşünüyorum. Endişe etmediğim bir an bile olmadı. Tek istediğim sana yardım etmek. Bunun neden benim suçum olduğunu anlamıyorum."

"Sana o partiye gitmememiz gerektiğini söylemiştim." Yine kontrolsüz bir öfkeye kapılmıştı. "Oraya asla gitmemeliydik. Bunların hiçbirisi olmazdı."

Suratıma yumruk atmış gibi hissettim. "Beni mi suçluyorsun yani?"

"Hayır," dedi sesini alçaltıp. "Sadece bıktım artık." Arkasını dönüp yine yürümeye başladı ve peşinden koşup kolunu çektim.

"Yapma," diye kükredim suratına. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir acı ve öfke hissettim. "Sakın 'bıktım artık' lafından daha iyisini hak etmiyormuşum gibi arkanı dönüp gitme. Bana söz verdin!" Onu geri ittiğimde, bir şey yapmadan geriye doğru sendeledi. "Sana her şeyimi verdim." Titrediğimi fark edince, kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Her parçamı verdim. O yüzden, benden ayrılıyorsan... Bir açıklamayı da hak ediyorum."

"Bunun açıklaması, yalnız kalmam gerektiği. Bunu benim için zorlaştırma. Bitkinim. Buna ihtiyacım yok..." Eliyle çaresizlikle beni işaret etti.

Güçlkle yutkundum ve fikrini değiştirmek, bu durumu değiştirmek için bir şey düşünmeye çalışarak elimi

saçlarımın arasında gezdirdim. Ben bunu yapana dek, Jake çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı.

“Sana bunu yaptığı için üzgünüm, Jake. Babası hâlâ seninle uğraştığı için de.” Tereddüt eder gibi olunca, devam ettim. “Ama ben yanındayım, her şeyi yoluna koymana yardım etmek için hazırım. Bunun da mı önemi yok?”

Bana bakışı içimi paramparça etti. “Hayır. Burada, bu lanet olasıca insanlarla birlikte bu kasabada olamam. Sen de onlardan birisin. Sana baktığımda, gördüğüm tek şey bu.”

Üstüme muazzam bir çaresizlik çöktü. Midem bulanmaya, gözlerim onun yanındayken akıtmamaya niyetli olduğum yaşlarla dolmaya başladı. Ama ilişkimizi bitirdiğini, bir daha asla konuşmayacağımızı, elimde bir daha ılık elini hissetmeyeceğimi, kimsenin bana onun gibi bakmayacağını veya onun gibi hissettirmeyeceğini idrak edince yıkıldım. Gözyaşlarım akmaya başladı ve Jake aniden başını çevirdi.

Hain gözyaşlarını silerek, tiksintiyle dudaklarımı buruşturdum. “Sen de en az onlar kadar büyük bir hergelesin...” Hissettiğim şeyler fazla gelince, sesim çıkmadı. “Sana her şeyi verdiğime inanamıyorum,” diye fısıldadım.

“Eh, evet, hepimiz bazen aptalca şeyler yaparız.” Kayıtsızca omuz silkti, arkasını döndü ve hayatımdan hızla uzaklaşmaya koyuldu.

Beş gün sonra, Caplinlerin Chicago’ya geri döndüğünü duydum. İki gün sonra, evlerinin ön bahçesine bir satılık tabelası koyuldu. Birisi, sanırım Trenton, tamir edilen pencereyi yeniden kırdı.

Jake’in gidişiyse beni yeniden o pencere gibi paramparça etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Indiana, Aralık 2012

“**S**eni son gördüğümünden beri, üstünden bir ömür geçmiş gibi. Nasıl olabilir?”

Düşüncelerimden beni sıyıran sese dudaklarımda beliren hafif bir gülümsemeyle yanıt verip, Alex Roster'ın hoş görüntüsünü adeta içime çektim. “Selam.”

Sırıtıp bana sıkıca sarılabilmek için otoparkta bana doğru iki adım attı. “Ablan burada olabileceğini söyledi.”

“Artık resmileşti,” diye iç çektim ve yakışıklı suratına bakabilmek için geri çekildim. “Ablam çok tuhaf birisi.”

Ben geri çekilirken, Alex elimi tuttu. “Bu dönem seni özledim.”

Jake gittikten sonra, hayatımda ilk kez boşlukta hissediyordum ve hayatım boyunca sevdiğim bu kasabadaki yerimi sorguluyordum. Brett'in ölümünden sonra aynı şeyleri hisseden Alex ve ben kenetlenmiş, okulumuzdan birbirimizin en yakın arkadaşı olarak mezun olmuş ve birlikte Purdue'da okumaya gitmiştik. Orada işler biraz karışmıştı. Ta ki durumu o karmaşık halinden ben çıkaran dek. “Ben de seni özledim. Sharon nasıl?”

“Gayet iyi. Ailesiyle birlikte Tampa'da. Henüz Noel'i

birbirimizin ailesiyle geçirme aşamasına gelemedik."

Sharon, Alex'in hemen hemen bir sene önce tanıştığı bir ikinci sınıf öğrencisiydi. Şirin mi şirin, minyon, yüksek sesle konuşan, şeker bir kızdı ve artık gayet ciddi olan Alex'in tam tersiydi. Birlikte harika olduklarını düşünüyordum. Sharon onu gevşetmeyi başarmıştı. "Neredeyse bir sene oldu. Ailelerle birlikte vakit geçirme dönemi yaklaşıyor."

Kısacık saçlarının üstünde elini gezdirip başını salladı. "İlkbaharda buraya gelmeyi düşünüyor; haklısın sanırım." Çabucak otoparka baktı ama sonra bakışlarını hemen suratıma çevirdi. Dikkatle, belki de biraz endişeyle beni süzdü. "Bana anlattıklarından, Jake yüzünden burada olduğunu tahmin ediyorum."

Claudia ve Andie dışında, Alex en büyük sırdaşımdı. Aramızdaki karmaşık geçmişe rağmen, ona eninde sonunda her şeyi anlatırdım, çünkü en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Dolayısıyla, Edinburgh'dayken de onunla hep iletişim halindeydim ve Jake'in hayatıma yeniden girmesiyle ilgili olarak ne kadar berbat hissettiğimi biliyordu. Sakin bir tavırla içimdeki sesi dinlememi söylediği ve tarafsız kalmaya çalıştığı halde, bana herkesin tavsiye ettiği şeyi söylemesine hazırdım: Jake'i hayatımdan çıkarmam gerektiği.

"Onunla ve Melissa'yla takılmak çok zorlaşmaya başlamıştı," dedim alçak sesle bir itirafta bulunarak. "O, beni değiştiriyor, Alex. Nevrotik, sızlanıp duran bir kız haline geliyorum ve öyle birisi olmak istemiyorum."

"Bir: Sen asla nevrotik ve sızlanıp duran bir kız olamazsın. İki: Sırf seni güçsüz hissettiriyor diye, bu öylesin demek değil. Üç: Bu süre boyunca, ona karşı dürüst

olmadın. İkinizin yakın olduğun ve Jake'in seni çok iyi tanıdığını düşündüğünü biliyorum ama onu hâlâ önemsemediğini bilmiyor olabileceği hiç aklından geçti mi? Char, o sana affedilmesi mümkün olmayan şeyler söyledi. Hissettiği her kötü şeyi senden çıkardı. Onun yerinde olsaydım, senin gibi bir kızın ona öyle davranan bir erkekten çoktan uzaklaştığını düşünürdüm."

Başımı salladım. "Biliyor, Alex."

"Biliyor olabilir. Bilmiyor da olabilir. Önemli olan, senin biliyor olman. Karar senin."

Arkamda kalan okula baktığımda, içimde yine öfkeli kelebeklerin uçtuğunu hissettim. Kendimi toparlamaya kararlı bir biçimde, bunları bir kenara ittim. Alex'e tekrar baktığımda, evet der gibi başımı salladım. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Yaralı gözlerimden ne karar verdiğimi anlayan Alex ben kendisine çekti ve yanına yasladı. "Gel. Size uğradığımda, annen fırından cevizli turtasını çıkarmak üzereydi ve o güzelim şeyden tatmadan bu kasabadan gitmiyorum."

"Seni görmek çok güzel," dedim ona sokularak.

"Seni de."

"Annenle baban nasıllar?"

Alex alaycı bir tavırla güldü. "Politikayı bıraktım diye bana sinir oluyorlar."

"Onlara söyledin mi?" Kahretsin, demek ikimiz arasında bir ben ödle kalmıştım. Rosterlar Alex'i Purdue'ya kabul edildiğinden beri politikaya girmeye zorluyorlardı. Hukukla birlikte ikinci bir dal olarak politika da okumuştum ama asla politikaya girmeye niyetlenmemişti. Annemle babama polis akademisine başvurmayı düşündüğümü

daha söyleyememişken, onun ailesine bunu söyleyecek cesareti toparladığına inanamıyordum.

Arkadaşım kaşlarını çatıp bana baktı. "Lütfen, bana hâlâ şu polislik işini düşündüğünü söyleme."

Ne yazık ki Alex Alex olduğundan, yani buyurgan ama sevecen olduğundan, ailem gibi asla bir polis memuru olarak bir kariyer yapmama sıcak bakmamıştı. Aramızdaki durumu karmaşıklaştıran şeylerden biri de bu olmuştu.

"Onlara söyleme," dedim hemen. "Hâlâ kendim söylemenin bir yolunu arıyorum."

Başını salladı. "Tatlım, şu anda kafan çok karışık olmalı."

Aynen öyle der gibi ona bakıp başımı salladım.

Alex anlayışlı bir tavırla ofladı ve ailemin evine doğru giderken, beni kendisine sıkı sıkı çekti.

Tencereler, tavalar, çatal bıçaklar ve çöpler mutfağın her yanına dağılmıştı. Bunların tam ortasında da Rick ve ben vardık. Annemle Andie bize Noel yemeği pişirdiklerinden, Rick'le ben temizlik işini üstlenmek zorunda kalmıştık. Annemle babam ve Andie salondaki koltuğa yayılmış bir komedi dizisi izlerken sızmak üzereyken, dirseğime kadar bulaşık suyuna batmıştım ve Rick kurulama işinde bana ayak uydurmaya çalışıyor, her şey daha da birikmesin diye uğraşıyordu. Tabak çanağa bakarken, beş kişinin o kadar çok yemek yediğine inanamadım.

"Redfordlarla bir Noel'i daha atlamayı başarıyorsun demek?" diye dalga geçtim.

Hafifçe gülümsedi. "Aynen öyle."

"Ablam hediyesine bayıldı." Bayıldı demek hafif bir ifade kalırdı.

İkisi aylardır bir ev arıyorlardı. Andie Beverly'de çok beğendiği bir ev bulmuştu ama biraz bütçelerini aşıyordu. Rick bir dedektif olarak iyi para kazanıyordu ama gözü havada bir tip değildi. Andie de günün birinde bir psikiyatrist olarak iyi para kazanacaktı ama henüz o seviyeye gelememişti. Rick bütçelerini zorlamak istemeyince, Andie büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü hem eve, hem de mahalleye bayılmıştı.

O sabah, Rick'in ev için ön ödeme yaptığını gösteren belgelerle dolu bir zarfı açmıştı.

Mesafeli ablam Rick'e sarılacağım derken, dirseğini suratıma geçirmişti.

Rick mavi gözlerinde şefkatli bir ifadeyle gülümsedi. "Fark ettim."

"Sen de evi sevdin mi?"

"Bir aile yetiştirmek için harika bir ev. İyi bir mahalle. Hoşuma gitmeseydi, hayatta bir ön ödeme yapmazdım."

"Ama şehre yarım saat uzaklıkta."

"İş çıkışında daha da uzun sürüyor."

"Şehir hayatını özlemeyecek misin? Senelerdir şehir merkezinde yaşıyorsun."

Gülümsemesini kesmeden omuz silkti. "Beverly yine de şehir sayılır. Sadece biraz daha banliyö havası var. Hem benim de artık büyüme vaktim geldi. Fedakârlık yaparız. ödün veririz. Bu işler böyle yürür. Bunu herkesten daha iyi bilmen gerek, Bayan Hukuka Giriş."

Bunu hatırlatınca, suratımı buruşturup omuzlarımı düşürdüm. "Sakın bir şey deme."

"Charley, onlarla tekrar konuşman gerek. Yakında hukuk okuluna başvurman gerekmiyor mu?"

"Edinburgh'dan döndükten sonra, hazıranda LSAT sı-

navına girmek için başvuru yapmam gerek. Başarılı olursam, sonbaharda başvuru sürecine başlayabilirim.”

“Ne yapacaksın peki?”

Biraz çekingen bir ifadeyle ve alçak sesle “Sence ne yapacağım, Rick?” diye sordum. “Onları sevdiğim ve üzmemek istemediğim için fedakarlık yapıyormuş gibi güzelce rol yaptım ama ben böyleyim. Asla yapmak istemediğim bir şeyi yapamam. İşte bu yüzden mezun olduğumda Chicago Polis Akademisi’ne başvuracağımı söylemeyi erteleyip duruyorum.”

Ablamın nişanlısının suratındaki sırıtış bulaşıcıydı; gözlerindeki hoş parıltıyı görünce, göğsüme bir ılıkliğin yayıldığını hissettim. “Senin adına sevindim, canım.”

Başımı salladım ve aileme durumu söylemekten korktuğum halde, bunu ailemden birisine nihayet itiraf ettiğim için etrafımı bir huzur hissinin kapladığını hissettim.

“Pekâlâ, Jim’le Delia’yı üzmemek için bu konuya bugüne dek fazla bulaşmadım ve sana daha önce şunu hiç sormadım: Neden bir polis memuru olmak istiyorsun?”

“Sen neden bir polis memuru oldun?”

Rick tereddütsüz yanıt verdi. “Çünkü fazla çılgındım. Bir lisans derecesini bile zor aldım. Sürekli eğlence peşindeydim ve genel olarak, vaktimi boşa harcıyordum. Öfkeliydim ve disipline ihtiyacım vardı. Ya bu iş olacaktı, ya da orduya katılacaktım ama bir polis memuru olarak anneye göz kulak olabilmek için eve daha yakın olabileceğimi düşündüm.”

“Tam olarak neden bir polis memuru olmak istediğime dair bir yanıtımın olduğunu bile sanmıyorum. İnsanların bunun takdir görmeyen, uzun saatler boyu çalışma gerektirdiğini ve parasının karşılığı olmadığını söyleyecekler...

Ama kim bilir, belki çok severim ve *gördüğüm* tek şey bu iş olur. Ama tek nedenin bu olduğunu da sanmıyorum. Kendimi bildim bileli bir polis olmayı istedim.” Rick homurdanınca, gözlerimi kısıp ona baktım. “Ne oldu?”

“Charley, bir kahramanlık takıntın olduğu için bir polis olmak istiyorsun. Sana neden Süperkız lakabının takıldığını sanıyorsun?”

Burnumu kırıştırdım. “Bir kahramanlık takıntım yok.”

“Üçüncü sınıftayken, daha ufak çocukların öğle yemeğini ve harçlıklarını çaldığı için bir çocuğu teneffüste dolabına kilitlemiştin.”

“Henry Ames,” diye tiksintiyle başımı salladım. “Ailesi o üçüncü sınıfa başladığında Lanton’a yeni taşınmıştı, sonraki sene de gittiler zaten. Baş belasının tekiydi.” Kaşlarım çattım. “Bunu sana ablam mı anlattı?”

Hafifçe güldü. “Evet. Bana altıncı sınıfta arkadaşının kayıp kaplumbağasını bulmak için bütün kasabayı seferber ettiğini de anlattı.”

“Lacey’nin kaplumbağası, Micky D. Bahçeleri’ndeki süs havuzundan kaybolmuştu. Arkadaşım mahvoldu. Sonra, Jackson Emery’nin onu ‘ödünç’ aldığı ortaya çıktı. Ben herkesi seferber edince, çocuğun ödü kopmuştu. Yaptığı şeyi itiraf etmeden önce üç saat beklemiş, sonra da ailesini herkese dondurma limonata almaya ikna etmişti. Onlara ufak bir servete mal olmuştu. Jackson bu yüzden bir ay ceza aldı.” Sırıttım.

Rick sırtıtmaya devam ediyordu. “Lise birde, ablanı hareket halindeki bir aracın önünden kurtardın.” Gülümsemesi silindi. “Lise ikide, bir çocuğun hayatını kurtardın, sonra bir başkasını korumaya çalışırken neredeyse ken-

din birisini öldürüyordun.”

Kızgınlıkla ona baktım. “Ablam hakkımda bir makale falan mı yazmaya başladı. Çünkü böyle bir şey yapıyor-sa...”

Rick kıs kıs gülerek başını salladı. “Hayatım, sadece senden söz ediyor. Seninle gurur duyuyor. Sana tapıyor. Çok da iyi bir polis olacağını düşünüyor.”

Ablamın bana ne kadar güvendiğini duyunca, çok mutlu oldum. “Ya sen ne düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Bence, önce aşman gereken birtakım engeller var. Ne yazık ki durum böyle ama bu görünüşünle bazı erkek memurlar da seni rahat bırakmayacak. Kendini kanıtlamak için daha da çok çalışman gerekecek. Özellikle de terfi peşindeysen. Bu işler eskisi kadar kötü değil ama hâlâ oluyor.” Pes etmiş gibi omuzlarımı düşürmeme fırsat kalmadan, Rick devam etti. “Ama bu işi yapacak birisi varsa o da kesinlikle sensin ve bunu görmeyi iple çekiyorum.”

Minnetle ona gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil.” Dikkatle bana baktı. “Bir şey daha söyleyeceğim, sonra bu işe karışmayacağım.”

“Tamam.”

“Şu kafanı karıştıran çocukla ilgili...”

Bezgin bezgin iç çektim. “Lütfen yapma, Rick.”

Elini havaya kaldırdı. “Beni dinle.”

Jake’i tekrar hayatıma aldığım için ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi söylemesini beklerken, ablamın nişanlısı söyledikleriyle beni çok şaşırttı. Hatta kafam daha da karıştı. “Ablan bana Jake’le ilgili her şeyi anlattı. İnan bana, babanın o çocuk hakkında ne hissettiğini biliyorum. Onu gayet iyi anlıyorum. Jim’in yerinde ben olsay-

dım ve çocuğumun kalbinin kırıldığını görseydim, ben de gidip suratına bir yumruk indirmeyi isterdim. Ama...” Gözlerinde sevecen ve anlayışlı bir ifade belirdi. “Ben de kafası karışık on yedi yaşında bir genç olduğum zamanı hatırlıyorum, Charley. Kafa karışıklığını bir kenara, on yedi yaşında olmanın nasıl olduğunu hatırlıyorum. Bugün, gençlerin hem hızla büyümesini bekliyoruz, hem de bundan nefret ediyoruz; ama ne kadar hızlı büyülerse büyüsünler, duygusal olarak hâlâ çocuklar. Jake o zamanlar kaç yaşındaydı, daha yeni mi on yedi olmuştu? Aylarca taciz edilmişti, haksız yere hedef alınmıştı ve onunla kavgaderken bir çocuk hayatını kaybetmişti. Bu, atlatılması kolay bir şey değildir. Hele bir de olanlarda bir sorumluluk hissedenden bir çocuksan... Eh, gençken o tür bir suçluluk hissetmek... Sence durumu daha iyi idare edebilir miydi? Kesinlikle, evet. Ama sırf bu durumla başa çıkamadı diye, kötü birisi olduğu anlamına gelmez, Charley. Olanlar onu muhtemelen içinde bir sürü pişmanlık taşıyan ve hataya meyilli birisi yapmıştır.”

Rick’in anlayışlı bakış açısını dinlerken donakalmıştım; söylediği her şeyin Jack’i bir arkadaş olarak geri almama neden olan şeyler olduğunu biliyordum.

“Bunları Jake’in yaşındayken ben de birkaç hata yaptığım için söylüyorum. Ben de birisini incittim. Bunu geri alamam. Jake de alamaz. Ama gayret ediyorsa, belki ona en azından bunu kanıtlaması için biraz zaman tanımalısn. Bunu yapabilir de yapamayabilir de ama sonuç olarak ona bu şansı vermediğin için pişmanlık hissetmezsin.”

Evet der gibi başımı salladım. “Teşekkür ederim. Gerçekten. Ama... Mesele sırf ona bir şans vermekle ilgili değil. Bunu yaptım. Sadece... Artık işler çok daha zor.”

Rick ne dediğini anlar gibi baktı ve sesini alçalttı. "Sen hâlâ..."

Yine evet der gibi başımı salladım.

Rick yanıt veremeden, cebimdeki telefonum çaldı. Sabah bir mesaj yolladıktan sonra Claudia'dan yanıt alamadığımdan, onun aradığını düşündüm. Konuşmadan kaçabildiğime sevinerek ellerimi Rick'in el havlusuyla çabucak kuruladım ve telefonu arka cebimden çıkardım.

"Mutlu Noeller, Claud."

İlk önce, arka plandan bir sürü ses geldi, sonra Claudia'nın alçak sesini duydum. "Mutlu Noeller."

Ses tonu farklı geliyordu ve hoşuma gitmemişti. "Canım, nasılsın?" Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?"

"Babamla kavga ettik," dedi titrek bir sesle. "Sarhoş oldu. Sonra... O, gerçek babam değilmiş, Charley. Bana gerçek babam olmadığını söyledi."

Bir an için, şok içinde donakaldım. "Ne..."

"Her şeyi açık açık söyleyen pislik ebeveynlerim, bana ilk evlendiklerinde açık bir ilişkileri olduğunu anlattılar. Annem o sırada bir ressamla görüşüyormuş. Ben beş yaşındayken, babam ona benzemediğimi düşünmüş, çünkü ikisi de yeşil gözlü değil ama o ressam adam yeşil gözlüy-müş. Babam da bir babalık testi yaptırmış. On beş senedir onun kızı olmadığını biliyorlarmış."

"Tanrım, Claudia." Gözlerimi kapattım, sesindeki acı dolu ifadeden nefret ettim ve keşke o bencil annesiyle babasının kafalarını duvara vurabilseydim diye düşündüm.

Claudia hafifçe güldü; aslında hıçkırıyordu. "Babam o kadar katı yürekliydi ki bana anlattığı şey hiç önemli değilmiş gibi konuşuyordu. Sanırım, bu yüzden hayatım boyunca bana öyle pislik gibi davrandı. Hele annem. An-

nem suçlu suçlu, kendini acındırmak istermiş gibi ortalıkta dolanmaya başlayınca, orada daha fazla kalamadım." Burnunu çekti. "Şu anda, San Diego uluslararası havaalanındayım. Uçağım yarım saate kalkacak."

Başımı salladım. "Sefer sayısı nedir? Gelip seni alacağım."

"Özür dilerim, Charley. Geç bir saat olacağını biliyorum."

"Sorun değil," dedim hemen özrünü geçiştirerek. "Orada olacağım."

Bana sefer sayısını söyledikten sonra, telefonu kapattım. Ama o kadar üzülmüştüm ki göğsüm sıkıştıyordu. Keyifsiz ifademi gören Rick soru sorar gibi baktı. "Claudia cehenneme layık bir Noel geçirmiş."

Claud'un uçağı O'Hare'ye gelene dek, sabahın neredeyse ikisi oldu. Araba kullanabilmek için bol bol kahve içmiştim. Rick de benimle gelmek istemişti ama Claudia'yı tek başıma karşılamamanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. İyi bir durumda değil gibiydi ve etrafta tanımadığı birisinin olması faydalı olmayabilirdi.

Annemle babam onunla birlikte Chicago'da bir otelde kalmamı istediler ama onu bir an önce sevildiği ve istendiği kendi evime getirmek istiyordum.

Onu havaalanının kapısında görür görmez, boynuna sarıldım ve Claudia ağlamaya başladı. Kendisi geri çekilene dek, uzunca bir süre onu bırakmadım. Titrek bir gülümsemeyle bana baktı. "Hayattaki en en iyi arkadaş olduğunu hiç söylemiş miydin?"

"Sen ailemden birisin," dedim alçak sesle. Elinden tutup onu arabama götürdüm. "Hiçbir şey, hele ki uyku bundan daha önemli değil," diye espri yaptım.

Hafifçe gülümseyip arabaya binerken, ben de valizini bagaja koydum.

Chicago'dan çıkıp Indiana'ya doğru giderken, bana her şeyi baştan sona anlattı. Daha önceden de babasının sağlığın teki olduğunu biliyordum ama artık pıslığın teki olduğunu düşünüyordum. Adam gerçekten de kızını berbat bir hale soktuğunu umursamıyor gibiydi. İnsanın babası olduğunu sandığı kişinin aslında *olmadığını* öğrenmesinin resmen önemli olmadığını düşünüyordu.

Claudia'yı aramamıştı bile ve Claudia tam altı saattir evinde değildi.

Pislik.

Claudia bir süre sonra sessizleşti ve çılgınlar gibi, sinir içinde bir kâğıt parçasını parçaladığını gördüm. "Her şey yoluna girecek," dedim.

Başını salladı ama bir şey demedi.

California'ya gitmek ne kadar sürerdi acaba? Rick bana kusursuz bir cinayet işlememde yardım eder mi diye düşündüm.

Claudia'nın telefonu çalınca ikimiz de sıçradık. Çantasından çıkarırken, ikimiz de nefesimizi tutup bekledik. "Beck arıyor," derken, surat ifadesi biraz keyifsizleşti. "Seni beklerken ona mesaj atmıştım ama uyuyor olduğunu sanıyordum."

"Yanıt versene."

Yanıt verdi. "Selam. Güzel bir Noel geçirdin mi?" Biraz bekledikten sonra, kaşlarını çattı. "Ne? Hayır. Sonra anlatırım. Şu anda iyiyim ama teşekkürler... Hayır, iyiyim... Bak, ailemle çok büyük bir kavga ettim ama idare ediyorum... Aslında, buradayım. Charley beni O'Hare'den aldı. Ailesinin evine gidiyoruz... Çünkü seni rahatsız etmek

istememedim... Beck, hayır, ben iyiyim... Önemli değil... Tamam, söz... Tamam, bir dahaki sefere seni arayacağım... Olanları sonra anlatırım... Evet, arkadaşım yanımda... Eminim... Ne? Ne oldu dedin?... Dalga mı geçiyorsun?" Gözlerini iri iri açıp bana baktı. "Tamam. Ona söylerim... Sonra konuşuruz... Tamam... Tamam, sen de."

Claudia telefonu kapatırken, kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı, çünkü Beck her ne dediyse, bunun benimle bir ilgisi olduğunu anlamıştım. Claudia sertçe nefes verdi, uzun kahverengi saçları suratına düştü. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, bana baktığını gördüm. "Beni gelip alsın diye onu aramadım diye kızdı."

"Tabii ki kızar," diye mırıldandım. Söz konusu en yakın arkadaşım olduğunda, Beck'in davranışları artık sabrımı taşırmaya başlamıştı. İçtiğim onca kahve, yorgunluk, Claudia'nın yaşadığı şok ve *bir şey* olduğunu biliyor olmak asabiyetime hiç faydalı olmuyordu.

"Bir de... Siz Chicago'ya geldiğiniz gün, Jake Melissa'dan ayrılmış."

Bana bir haber vermek yerine, göğsüme çıkmış gibi hissettim ve bir an için nefes almayı unuttum; ellerim direksiyonu biraz daha sıkıca kavradı. Konuşamıyordum.

"Sanırım, sana ulaşmaya çalışıyormuş."

Güçlkle yutkunarak başımı salladım.

"Eee?"

Arkadaşımın merak dolu suratına bakıp hayır der gibi başımı salladım ve Jake'in kız arkadaşından ayrıldığı haberini ve zihnime bunun ardından doluşan soruları bir kenara atmaya çalışmak için elimden geleni yaptım. "Şimdi zamanı değil. Sen daha önemlisin. Eve gidiyoruz ve sıkıntılarını çikolatalı kekle gidereceğiz. Tamam mı?"

Bir süre büyük endişesi suratından okunur bir halde bana baktı. Başından neler geçtiğini düşünecek olursam, benim için endişelenmesi çılgınlıktı. En sonunda, konuyu kapattı. Tamam der gibi başını salladı ve yolcu koltuğuna biraz daha yerleşti. "Kulağa güzel geliyor."

Girminci Bölüm

Indiana, Ocak 2013

Ailemin aşırı gürültücü, dalga geçer ve özen gösterir Ahali, Claudia'nın kış tatilinin geri kalanını benimle birlikte Indiana'da atlatmasını sağladı ama o güzelim gözlerinin gerisindeki hüznün ve şaşkınlık asla tam olarak kaybolmadı. Beck'e nihayet neler olduğunu anlattığında, çocuk bir otobüse atlayıp Indiana'ya geldi ve geceyi ailemin salondaki koltuğunda geçirdi. Annemle babamın Beck'i sevmesi beni şaşırttı. Dövmeleri ve bir gitar penasına olan bağlılığıyla onları ürküteceğini sanıyordum ama Beck'in çok fazla Jake'e benzediğini anladım. Bir anda büyüklerine karşı saygı gösteren bir cazibeye bürünebiliyordu.

Beck onu biraz konuşmak için kasabada yürüyüşe çıkardıktan sonra, Claudia gözleri parlayarak geri döndü. Beck ona her ne dediyse, Claudia geri döner dönmez ailesini aradı. Babam işe gitmişti, Rick ve Andie Chicago'ya geri dönmüşlerdi; böylece, Beck, annem ve ben salona gectik ve Claudia mutfaktaki telefonda bas bas bağırarak konuşurken onu duymamış gibi rol yaptık.

Yirmi dakika sonra, suratında gergin bir ifadeyle salo-

na girdi. "Eh, tam olarak özür dilemedi." Omuz silkti ama üzüldüğünü gizlemeye çalıştığı belliydi. Beck'in yumruklarını sıkışından, onun da bunu fark ettiğini anladım. "Ama kredi kartı limitimi artırdı ve dersler başlamadan önce benim ve arkadaşlarım için bir tatil ayarlamayı teklif etti."

Annem dehşete kapılmıştı. "Şey... İyi mi yani?"

Claudia gözlerini devirdi. "Neyse ne... Ama..." Bana sıırttı. "Edinburgh'a geri döndüğümüzde, dersler başlamadan önce dört boş günümüz var. Neden hep birlikte Highlands'e gitmiyoruz? Yani, İskoçya'da okuyoruz ama Edinburgh'dan neredeyse hiç çıkmadık."

"Hepimiz mi?"

Hâlâ Jake'in bana ulaşma çabalarına yanıt vermemiştim. Noel tatilin ilk günü neden Melissa'dan ayrıldığını öğrenmek için can atmama rağmen, benden ne istediğini öğrenmek de beni çok korkutuyordu. Kafam zaten yeteri kadar karışık ve "sadece arkadaş" olmak isterse, bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilemiyordum. Ama daha fazlası olmakla da başa çıkabileceğimden emin değildim. Ondan uzak durmama neden olan esas şey artık geçerli değildi ama yine de... Jake'in yakınında olmaktan korkuyordum. Ben. Korkmak mı? Ne kadar saçmaydı?

Bu yüzden, onunla bir mini tatilde baş başa kalmayı istemiyordum.

Claudia başını salladı ve dizüstü bilgisayarını koyduğu yere koştı. "Bir kulübe ya da pansiyon gibi bir şey olabilir."

Beck evet der gibi başını salladı. "Eminim ki Lowe ve çocuklar buna çok sevinecek."

"Aklımdan biz, Lowe, Matti Denver, Rowena ve Jake

geçiyor. Maggie'yi, Lauren'i ve Gemma'yı da çağırırdım ama onlarla yeteri kadar arkadaşlık etmediğimiz için tuhaf olabilir. Hem Maggie Beck'e fena halde vurulmuş durumda. Biraz gıcık bir durum oluşturuyor."

"Kimin için?" dedi Beck sırtarak ve babamın koltuğuna iyice yerleşti. "Kesinlikle benim açımdan gıcık değil."

İkisi karşılıklı şakalaşıp dururken, hızla atan kalbimi ve tenimin üstünde biriken soğuk terleri engellemeye çalışmakla meşguldüm.

Tamam, Claudia'ya Jake'ten uzak durmakla ilgili planlarımdan tam olarak söz etmemiştim. Claudia geldiğinden beri birkaç kere mesaj atmıştı, yanıt vermediğimi görünce aramıştı. Claudia annemle yemek pişirdiğinden, bunlardan haberdar değildi ama onunla görüşmek istemediğimi biliyordu. Beni bu konuda iyi bir azarladığından ve hâlâ kendi *gerçek* dramıyla boğuştuğundan, çok sıkboğaz etmemişti.

İki saat sonra, Claudia, Edinburgh'dan beş saatlik bir tren yolculuğuyla varılan, bir göl üstündeki Fort William denen bir yerde bir pansiyon bulmuştu. Pansiyon on kişilikti ve çok güzel ve o kadar da ıssız olmayan bir yerdeydi ama güzelliğini beğenemiyordum bile. Hâlâ bu işten kurtulmanın yollarını arıyordum ama en sonunda gideceğimi biliyordum. Çünkü bu gezi olayı Claudia'nın gözlerinin yeniden ışıldamasını sağlamıştı.

"Ben çocukları ararım," dedi Beck odadan çıkıp.

"Şehir dışında hepiniz dikkatli davranacak mısınız?" dedi annem alnı endişeden kırışmış bir halde.

Claudia başını salladı. "Tabii ki Delia Anne. Edinburgh'dan trenle doğruca oraya gideriz, pansiyona kadar da taksiye bineriz. Hem çocuklar da yanımızda. Bir şey olmaz."

Tabii. Harika olacaktık.

Claud'la annemin şıp diye anlayacağı sahte bir gülümsemeye bürünmemek için, kafamı sitedeki fotoğraflara eğmiştim.

Beş dakika sonra, Beck gülümseyerek odaya geri geldi. "Çocukların çoğu tamam dedi. Denver şimdi Rowena'ya bizimle gelmek isteyip istemediğini sormak için bir e-posta yazıyor ama Jake emin olmadığını söyledi."

Evet! Bir Tanrı vardı!

Sırıttığımı gizlemeye çalışarak ve birden kuzeye yapacağımız gezi için heyecana kapılarak, kayıtsızca omuz silktim. "Süper. Onsuz yine de çok eğleneceğiz."

Bana ne derdim olduğunu sormak için can atan Beck'in delip geçen bakışlarını özellikle görmezden geldim. Neyse ki annem oradaydı. Bunu sormaya fırsat bulamadı.

Beck o gece geri döndü ve Claudia tıpkı benim Jake'ten söz etmekten kaçındığım gibi iki gün boyunca onun beyaz atlı prens gibi çıkagelişi hakkında konuşmamayı başardı.

Salonda oturmuş, bir Disney Pixar filmi izliyorduk ki cep telefonum çaldı. Telefonum yerde, Claud'un yakınında bir yerdeydi. Dalgın dalgın aldı ve, "Jake arıyor," dedi.

İçime bir huzursuzluk yayıldığını hissedip telefonu ondan aldım ve kapatma düğmesine bastım.

Claudia başını çevirip bana baktı. "Yanıt vermedin mi? Yine mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve telefonu koltukta yanıma fırlattım.

Claudia yanıt olarak filmi durdurdu ve bana döndü. "Ondan kaçıyor musun? Ne zamandan beri?"

"Buraya geri döndüğümünden beri. Bir şey demek isteme-

dim, çünkü sen de ciddi bir sıkıntı yaşıyordun. Jake'le ve Melissa'yla olan dramın hiçbir önemi yok."

"Tabii ki var," diye kızdı bana. "Unutma... Artık bir Jake ve Melissa yok ve sanırım hepimiz nedenini biliyoruz. Bundan emin olmak için öğrenmek istemiyor musun?"

"Hazır değilim. Arkadaşı olamıyorum, başka bir şeyi olabileceğimden de emin değilim. O yüzden... Şimdilik, onunla görüşmemekten dolayı mutluyum," dedim alçak sesle.

Claudia'nın bakışları endişeyle yumuşadı. "Berbat durumdasın."

Başımı salladım. "Evet."

"Peki... Ondan sadece kaçınıyor musun? Bu konuda onunla hiç konuşmayacak mısın?"

Hayır der gibi başımı salladım. "Ne anlamı var ki? Onunla kalp kalbe bir konuşma yapmak istemiyorum. Bak, onu özlediğimi biliyorum, hâlâ isteyeceğimi de biliyorum ama nasıl mutluluktan havalara uçurup saniyeler sonra bok gibi hissettirdiğini de biliyorum. Ayrıca, hislerimle ilgili olarak ona güvenmiyorum: Haklısın. Berbat bir durum." Gözlerimi yumdum. "Açıkçası, en iyisi çekip gitmek. Önüme bakmak. Temiz bir başlangıç yapmak." Omuz silktim. "Önemsiz gibi gelebilir ama beni geçen sefer boktan bir açıklamayla ve ilişkimizi doğru dürüst birtirmeden terk etti. Ona bir sohbet borçlu değilim. Hiçbir şey borçlu değilim."

Claudia'nın bakışları benimle hemfikir olmadığını anlatıyordu ama bir şey demedi, kafasını tamam der gibi sallamakla yetindi.

"Sen ve Beck ne durumdasınız?" Kaşımı kaldırıp, spot ışığını ona çevirmeye çalıştım. "İyi olup olmadığını gör-

mek için ta Indiana'ya kadar geldi. Seni yürüyüşe çıkardı, sonra geri geldiğinde daha iyi görünüyordun. Çok daha iyi. Ben bile seni onun kadar neşelendiremedim."

Claudia'nın bakışları hüzünlenince, keşke konuyu açmasaydım diye düşündüm. "Ben de senin kadar şaşkınım. Yürüyüş yaptık ve o... Anlarsın ya, başımdan geçenleri anlıyor. Annesi yüzünden falan. Ailem bana asla duygusal olarak ihtiyaç duyduğum şeyleri vermeyecek ama Beck anlamasalar bile onlara beni ne kadar üzdüklerini söylememi istedi. Bu tür bir kapanış yapmak zorunda olduğumu anlattı. Haklıydı. Üzgün olduklarını veya beni sevdiklerini söylemediler ama onlardan duyabileceğim bir özre en yakın şeyi duydum. Kredi kartı limitimi arttırıp, beni tatile yolluyorlar."

"Beck seni gerçekten de önemsiyor."

"Biliyorum," diye başını salladı kaşlarını çatıp. "Önemseyebileceği kadar. Bunu kabullendim. Ama inan bana, bunu kabul etmem vakit aldı. Aramızdaki çekim yüzünden, bunun hep değişeceğini umdum ama Beck duygusal olarak bir ilişki yaşayamayacak kadar berbat bir halde. Belki on seneye kadar biraz büyür ama bu şimdi olmayacak. Ama biliyor musun, hayatımda hiç olmamasındansa, bir arkadaş olarak kalmasını tercih ederim."

"Claud, benimle Jake arasında olanlar aynı değil. O, benim ilk aşkım ve tüm bunlar çirkin bir geçmişle iç içe geçmiş durumda. Çok fazla pişmanlık ve acı söz konusu."

"Üzgünüm, Charley," diye fısıldadı. "Hepimizin gördüğü şeyi göremediğin için üzgünüm."

"Neymiş o?"

"Geçmişteki olayların ne olduğu önemli değil... Sizin hâlâ birlikte olmanız gerekiyor."

“Sakın...”

“Bunu hepimiz görüyoruz,” diye lafımı kesti. “İkiniz birlikteyken, tüm dünya siliniyor gibi. Ayrıca... Beck Jake’i herkesten iyi tanıyor. Onu hiç bu son birkaç aydır olduğu gibi mutlu görmediğini söyledi.”

Göğsümde yine o baskıyı hissettim ve güçlkle nefes aldım. “Claudia, yardım ettiğini düşünüyorsun ama etmiyorsun. Lütfen... Dur. Tamam mı?”

“Tamam, tamam. Çenemi kapatıyorum.” İç çekip önüne döndü. “Sadece henüz ondan ümidini tamamıyla kesme diyorum.”

Annemle babam dört aylığına daha veda etmek hoşuma gitmedi ama ağlamamayı başardım. Öte yandan, Claudia salya sümük ağladı. Annemle babam, ebeveynlerinin gizliliğini öylesine güzel telafi etmişlerdi ki Claudia ağlamaya başlayıp tam beş dakika annemin kollarından ayrılmadı. Onu zorla ayırmak zorunda kaldım.

Claud uçağımı Chicago’dan ayrılmak için bulabildiği tek uçakla değiştirmemi önerdiğinde, Jake’le ve diğerleriyle birlikte geri dönmeyeceğim için hemen bu teklifin üstüne atladım. Jake’i atlatmak bir oyuna dönüşmüştü.

Jake beni üç kere daha aramış, son seferinde bir de sesli mesaj bırakmıştı. Dinlememiştim.

Ayrıca, Facebook’tan yazdığı mesajları da okumadan silmiştim.

Tabii, en büyük sınav Edinburgh’a geri dönmekti. Dai-remizden iki dakika uzakta yaşadığı için, ondan kaçmak çok daha zor olacaktı.

Claudia annesiyle babasının suçluluk parasını bir güzel kullanarak, biletlerimizi birinci sınıfa çevirmişti. Böy-

lece, lüksün keyfini çıkarıp, Edinburgh'a vardığımızda beni bekleyen ikilemi düşünmemeye gayret ettim. Teknik olarak, Fort William'dan dönene dek bir ikilem olmayacaktı. Oraya vardktan bir gün sonra, mini tatilimize çıkmak üzere Fort William'a giden treni yakalamaya çalışıyorduk.

Jake'i atlamak konusunu Highlands'deki ufak maceramızdan sonra düşünebilirdim.

Herkes Edinburgh'a bir gün önceden geldiğinden, Claud ve ben ancak yatıp dinlenecek, saat farkını atlatacak ve çocuklarla Cowgate'te buluşmadan önce valiz yapacak fırsat bulduk. Edinburgh Waverley İstasyonu dairemizden yürüyerek on dakikalık bir mesafede olduğundan, trene yürüyerek gidiyorduk.

"Daha fazla yolculuk edecek kadar kendimi uyanık hissetmiyorum," diye homurdandım mutfağa ufak valizimle girerken. Üstümde bir kazak, yakası ve kol kenarları yün-lü Regatta paltom, siyah Levi's blucinim, Ugg çizmelerim, kaşmir bir fular ve el örgüsü yün beremle, Highlands kışına hazırdım. Daha doğrusu, uyandığımda hazır olacaktım.

"Şey..."

Claudia'nın suratındaki "eyvahlar olsun" ifadesi kafein kadar etkili oldu. "Ne oldu?"

Suratını buruşturdu. "Jake geliyormuş."

"Ne!" Kan kulaklarıma hücum etti.

Claudia ellerini havaya kaldırıp, çaresizlik içinde bana baktı. "Gelmeye karar vermiş."

Midem bulanıyordu. "Olamaz. Dört gün daha kaçabileceğim kadar süre olması gerekiyordu!"

"Özür dilerim, Char."

Gözlerimi kırıştıtarak bu işte nasıl kurtulabileceğimi düşündüm. Beş dakika boyunca, birbiri ardına giderek daha da karmaşıklıklaşıp komikleşen yalanlar söyledim.

En sonunda, ofladım. "Siktir. Koskoca kadını, bununla başa çıkabilirim."

Claudia telefonuna bana yanıt veremeyeceği kadar hızlı bir mesaj yazıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Lowe'dan araya girmesini istiyorum."

Tamam, şimdi onu gırtlaklayacaktım. Dişlerimi sıkıp "Neden Lowe'dan araya girmesini istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bana Frankenstein'da sana söylediğini söyledim. O yüzden, en iyi seçenek bu diye düşündüm. Neler olduğunu biliyor ve senin tarafını tutuyor. Seni Jake'ten uzak tutacak. Ben uzak kalman gerektiğini düşünmüyorum ama sen öyle istiyorsun diye yardım ediyorum."

Bunu biraz düşününce, tereddütle de olsa başımı tamam der gibi salladım. "Haklı olabilirsin."

"Off be!" Claudia pişmiş kelle gibi sırtıttı. "Krizi atlattık. Şimdi, gidip Highlands'i ele geçirelim." Ufak pembe valizini ardından sürükleyerek yanımdan geçti.

Girminci Birinci Bölüm

Edinburgh, Ocak 2013

Jake'in Blair Sokağı'nın köşesindeki kaldırımında, ellerini siyah yün paltosunun ceplerine sokmuş, ufak sırt çantasını ayaklarının dibine koymuş bir halde çocuklarla sohbet ederken görünce, aklım başımdan gitti. Midem yine heyecan dalgalarıyla sarıldı ve neredeyse aniden yürümeyi kestim.

"İyi misin?" dedi Claudia bakışlarını gruptan ayırmadan.

Denver yanında gökkuşağı renklerine bürünmüş Rowena'yla duruyordu, Matt Jake'le şakalaşıyordu ve Beck'le Lowe onlara doğru gidişimizi izliyorlardı.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Haydi, şu işi yapalım."

Ufak valizlerimizin tekerlekleri sert kaldırımında ötünce, ses herkesin dikkatini çekti.

Sakin, Jake'e bakma; sakın Jake'e bakma.

Son derece kararlı bir tavırla, sadece Lowe'a odaklandım.

"Selam," diye sıırttı.

"Ah, en sonunda, daha çok kız olduk," diye gülümsedi Rowena. Parlayan gözlerini Claudia'ya çevirdi. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Beleş yolculuklara bayılırım."

“Kim bayılmaz ki?” Beck gülümsedi, sonra Claudia’ya dönüp onu dikkatle süzdü. “Nasıl gidiyor?”

“İyidir.” Claudia herkese gülümsedi. “Ama geç kaldık, treni kaçırmak istemiyorsak acele etsek iyi olacak.”

Jake’in bakışlarını yanaklarımda hissederken, oldukça dik olan Blair Sokağı’ndan yukarı çıkarken Lowe’un hemen yanımdan yürümeye başlamasına minnettar kalmıştım. Beni çaresizlik içinde üç hafta önce Melissa’dan ayrıldığından beri iyi mi diye Jake’e sormak gibi aptalca bir şey yapmaktan alıkoymuştu. İyi olup olmamasının beni meraklandırmaması gerekirdi ama hâlâ umurumdaydı. Onu hâlâ üzülmesini istemeyecek kadar umursuyordum.

“İyi bir Noel geçirdin mi?” diye sordu Lowe alçak sesle.

“Evet. Ya sen?”

“Evet, güzeldi. Bu sene Çin yemeği sipariş ettik. Tam Noel’e göreymi.”

“Lütfen, bana en azından bir kek ya da pasta aldığınızı söyle.”

“Bira aldım.”

Güldüm. “En azından, biraya bir tür ıslak kek falan bandığını söyle.”

“Yaratıcı olduğumuzu söylemek isterdim ama ağabeyimle ben oldukça sade insanlarız.”

“Hımm. Sanırım, önümüzdeki sene annemin Noel tatlılarını bir kutuya koyduğum gibi sana yollayacağım. Her Noel’den sonra, bir sürü yiyecek artar.”

Lowe alaycı bir tavırla güldü. “Fakir değiliz.”

“Doğru, sadece tembelsiniz.” Dalga geçtiğimi anlasın diye sırttım.

“Yiyecek konusunda, evet. Diğer şeylere gelince...” Muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Bazı şeyleri doğru yapmak

için kıcımdan ter damladığını herkes bilir.”

“Böyle bir şeyi müstehcen bir imayla nasıl söyleyebiliyorsun anlayamıyorum.”

“Bir yetenek.”

Güldüm ve Royal Mile'dan yukarı doğru, sonra da kıvrılarak ilerleyen ve Cockburn¹ gibi tuhaf bir ismi olan sokaktan aşağı doğru giderken, Çalıntı'nın solistiyle şakalaşmaya devam ettim.

“Sakın bir şey deme,” dedim Lowe'un sokak tabelasına baktığını görünce.

Gülümser gibi oldu. “Bir şey demeyecektim ki. Yazıldığı gibi okunmuyor zaten.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Eh, hayal kırıklığına uğradım o zaman.”

Lowe başını salladı ve sevecen bir ifadeyle gülümserken gözlerimin içine baktı. Aramızdaki rahat dostluğun keyfini çıkarmaya odaklanmak, arkamızda yürüyen ve bakışları sırtımı delip geçen Jake'le ilgilenmememi kolaylaştırıyordu.

Tren istasyonuna varınca, Claudia'nın Lowe'u benimle Jake arasında gerçekten de bir engel gibi kullanma istediği daha da belli oldu. Trene binerken, onu arkamda hissettim. Beck bize iki masa bulur bulmaz, Lowe yanımda bitiverdi, beni Beck'le Claudia'nın karşısına oturtup yanıma geçti. Jake böylece daracık koridorun diğer tarafındaki masada Matt, Denver ve Rowena'yla oturmak zorunda kaldı. Lowe valizimi yukarıdaki bölmeye yerleştirdi ve o sırada bakışlarım kendiliğinden karşıya çevrildi ve Jake'le göz göze geldim.

¹ Cockburn, doğrudan çevrildiğinde, 'yanık penis' anlamına geliyor. (ç.n.)

Çenesini sıkışından öfkeli olduğunu anlamıştım ama bakışları daha çok soru sorar gibiydi. Suratımda herhangibir ifade belirmemesi ve sakın görünmek için elimden geleni yaptım ve hiçbir şey olmamış gibi başımı çevirip heyecandan kıpır kıpır olan Claudia'ya baktım.

İlk bir saat kadar Noel tatilinden söz ettik ve Jake'in dediği her şeyi dikkatle dinlemiyormuşum gibi davrandığım halde dinledim. Lukas'un Boston'daki ilk döneminde tanıştığı kızın kalbini kazandığını ve o da Chicagolu olduğundan, Jake'in ve ailesinin onunla Noel'de tanıştıklarını öğrendim. Jake'e göre, Lukas kıza fena vurulmuştu ve bir enerji yumağı olan kız Jake'in açıksözlü büyükannesine eşsiz bir rakip olduğunu ispatlamış, böylece ona ailenin bir üyesi muamelesi görmüştü.

Kimse Jake'in Melissa'dan ayrılmasından söz etmiyordu.

Tabii, birisi bana sorsa ne konuşulduğunun farkında değilmişim gibi davranırdım ama her şeyi pür dikkat dinlediğimden bir şey kaçırmamıştım.

İkinci saate girdiğimizde, hepimiz biraz sessizleştik; bazılarımız dışarıdaki manzarayı izlerken müzik dinledi, diğerleri kitap okudu ve bazılarımız da (Matt) uyudu. İskoçya'nın yemyeşil tepelerinin, kırlık alanlardaki koyunların ve ineklerin gözlerimin önünden geçişini izlerken, engin açıklık bana İngiltere'nin çocukluğumda televizyonda gördüğüm yerlerini daha çok hatırlattı. Yükseklere tırmanmaya başladığımızda, topraklar daha engebeli, tepeler daha yüksek, yeşiller daha koyu, siyahlı grili kayalıklarla kaplı bir hale geldi. Çok güzel ve vahşiydi ve üstüne güneş vuran koyularla, aralarındaki vadilerdeki durgun ve huzurlu göllerle daha da nefes kesiciydi.

Kulaklığımı takmış pencereden dışarı bakıyor. Adele'in

"Don't You Remember" isimli şarkısını dinliyordum ki Lowe'un yanımdan kalktığını hissettim. Bize bir şey dedi ama ne dediğini duyamadım. Herhalde tuvalete gidiyor diye düşündüm ve yanımdaki boş yeri görünce kalbim duracak gibi oldu. Gözlerim kesinlikle bana ihanet ediyordu, çünkü Lowe'un ayağa kalktığını görünce, hemen bize bakan Jake'e çevrildiler. Göz göze geldik ve kafamı hemen pencereye çevirmeden önce, aramızda binlerce şey geçti.

Yanımdaki yere birisi otururken kalbimin harekete geçişi, Jake'in tıraş losyonunu hissettiğimde perendelere dönüştü. Kolu koluma sürtündü ve her ikimizin üstünde de kazak olduğu halde, o sürtünüş tüm benliğimi ele geçirdi. Kaslarım kilitlendi ve donakaldım.

Jake'in yavaşça sol kulaklığımı çıkardığını, elini indirirken parmaklarının üst kısmının çenemi okşadığını hissettim.

"Ne oldu?" dedin alçak sesle. Soru sorarmış gibi ve üzgün bakan bakışlarından hiç etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım. Beck'le Claudia'nın merakla bize bakışını da görmezden gelerek, Jake'in hüznü gözleri içime işle-memiş gibi rol yaptım.

Ses tonumu duyunca, kaşını kaldırdı. "Sadece merhaba demek için gelmiştim."

Diğer kulaklığımı da çıkardım. Birden Adele'in bana hatırlamam için yalvaran hüznü sesini de dinlemek istemedim. "Selam." Elimde olmadan şunları da söyledim: "İyi misin?... Şeyi duydum da..."

Jake, Beck'le Claudia'ya kaçamak bir bakış fırlatınca, ikisi de başlarını eğip Claud'un tabletinden film izlemeye koyuldular. Jake dikkatini tekrar bana verdi. Başını bana eğip, alçak sesle konuştu. Ne yazık ki o kusursuz ağzın-

dan başka bakacak yerim kalmadı. "Zor birkaç hafta oldu ama en doğrusunu yaptım. Ama seni anlayamıyorum. Neden benden kaçıyorsun? Bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

"Hayır mı? Neden telefonlarıma veya mesajlarıma yanıt vermedin o zaman? Neden şimdiye dek tek bir kelime etmedin?" Kaşlarını çattı. Sesinden gerçekten de endişeli olduğu belliydi. O anda karşımda olduğu için, birden kendimi ondan kaçtığım için çok çocukça ve bir ödleğ gibi hissettim.

Omuz silkip başka yöne baktım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı sanırım."

Jake'in güçlü elini bacağımda hissedince irkildim. "Yalnız mı?"

Şok içinde ona baktım ve kaşlarını daha da çattığını, endişe ifadesinin ciddi bir telaşa dönüştüğünü gördüm. Samimi bir biçimde bacağıma koyduğu eline baktım. Hiçbir şey olmamış gibi, elini hemen geri çekti.

Suratına bir kez bakınca, elini bacağıma koyduğunu bile fark etmediğini anladım.

"Yalnız," dedim tekrar. Kalp atışlarım boğazımın ta dibinde hissettiğim o korkunç ve hareketli şeyi yapıyordu.

"Yalnız?" diye tekrarladı.

Birbirimize bakarken, hem ondan uzaklaşmak, hem de daha fazlasını öğrenmek için büyük bir istek hissettiğimi fark ettim. Jake'le aramda itiş kakışın, asla bir kapanış hissetmediğim için meydana geldiğini anladım. Benim için asla bir kapanış söz konusu olmamıştı, çünkü hâlâ benden neden ayrıldığını bilmiyordum. Melissa konusunu değil, kendimi merak ediyordum.

"Ama yalnızlıktan önce..." Başını yana eğdim. "Neden? Benden neden ayrıldığını gerçekten de bilmek istiyorum."

Jake bana biraz daha yaklaşmadan önce, yine Beck'le Claudia'ya baktı. "Bunu şimdi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Beni suçlayıp suçlamadığını bilmek istiyorum. Suçlamadığını söylemiştin..."

Suratıma beni rahatsız edecek kadar uzun baktı ve suratında anlam veremediğim bir ifade belirdi. En sonunda, derin derin iç çekip başını salladı. "Tamam. Evet, seni suçladım. Mantıksızca, aptalca bir şeydi ama öfkeliydim. Daha çok da Brett'le aramda aylardır devam eden tatsızlığı çözmeyp, bunun hayatımda gördüğüm en aptalca sebep olmasına neden olduğum için..." Bir küfür savurdu ve devam ederken suratı bembeyaz kesildi. "İçimde çok fazla öfke birikmişti. Kendime öfkelenmem de bundan kurtulmama yardımcı olmuyordu... O yüzden, sana öfkelenmeyi seçtim. Bunu bilinçli olarak yaptığımı sanmıyorum, çünkü bir zamanlar çok yakın olduğumuz için öfkem dindiğinde yine yanımda olur ve beni affedersin diye düşündüm." Başını diğer yöne çevirip sıkıntıyla çenesini sıktı. "Ama öyle olmadı," diye mırıldandı.

Ben bunları idrak etmeye çalışırken, bir süre konuşmadan oturduk. Sanırım... Sanırım, bu açıklamanın bir faydası olmuştu. Bir yandan da olmamıştı. Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama en az birkaç dakika önce hissettiğim kadar kafamın karışmasına da hazırlıklı değildim.

"Jake, dostum, yerime oturmuşsun."

Lowe'u kollarını göğsüne kavuşturmuş, suratında sabırlı bir gülümsemeyle tepeden bize bakarken görünce ikimiz de irkildik.

Jake az önce kalktığı yeri işaret etti. "Benimkine otur."

Lowe suratını ekşitti. "Popolara o çok hassas davranan

şeyin üstünde birkaç saat popomu zedeledim, şimdi tekrar aynı şeyi yaşamak istemiyorum.”

Jake’in bakışları sertleşti ve bir ona, bir bana bakarken bir şüphe parıltısı belirdi. Bıkkınlıkla oflayarak kalktı ve Lowe’un yerine geçmesine izin verdi.

Tüm bedenim derin bir oh çekti.

Aramızdaki o gergin hava, göğsümden çıkıp onun göğsüne giren sımsıkı bir ip gibi bizi çekiyordu. İnsanlara ve masaların arasındaki daracık boşluğa rağmen, bu ipin göğsümü acıtacak kadar çektiğini hissettim ve sonraki birkaç saat boyunca, pencereden İskoçya’yı izleyerek Jake’in yakınında üç geceyi nasıl geçireceğimi düşünmeye koyuldum.

Beynimdeki o rahatsız edici uğultu bir an için durur gibi oldu ama sonra Fort William’a yarım saat kala Claudia, “Aman Tanrım,” diye bağırdı.

“Ne oldu?” dedim kaşlarımı çatarak. Pencereden aşağıda kalan derin vadiye bakarken, gözlerinin giderek daha da parladığını fark ettim.

“Aman Tanrım!” diye çığlık attı.

Ben, arkadaşlarım ve vagonda bulunan birkaç kişi daha oturduğu yerde sıçradı. “Ne var?”

Başını tekrar tablete eğdi ve ekranı tıklattı. İki saniye sonra, yine çığlık attı.

“Tanrım,” dedi Beck kulağını korumak için eliyle kapatıp.

“Neler oluyor?” dedim birden bizi trenden attıracağından korkarak.

Claudia bana bakıp, küçük bir çocuk gibi sırıttı. “Şu anda Hogwarts Ekspresi’nin geçtiği Harry Potter viyadüğündeyiz!”

Bunu duymayı beklemiyordum ama Claudia nereden geçtiğimizi söyleyince, derhal başımı pencereye dayadım. Tanıdık manzaraya bakarken, "Süper bir şey," diyerek gülümsedim.

"Çok," dedi Lowe yanımda gülümseyerek.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Claudia ellerini iki yana açıp, ciddi bir ifadeyle gözleri irileşerek. "Bizi Hogwarts'a mı götürüyorlar?"

Bir süre ona baktık ve bir şey demeden ne sorduğunu düşündük.

Sonra, onu duyan herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Claud gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şey sorduğu için kıpkırmızı kesildi. Kıs kıs gülen Beck kolunu omzuna attı ve alnını öpebilmek için onu kendisine çekti. "Heyecanlanınca aptallaşıyorum," diye mırıldandı Claudia. Hafifçe gülümseyince, ona güldüğümüz için bize kızmadığını anladık.

Fort William'a vardığımızda, göğsümdeki o acıyı neredeyse unutmuş gibiydim. Ama platforma adım atıp da o tertemiz, serin havayı içime çekince, Jake'le göz göze geldim ve ağırı birden yine başladı.

Claudia oraya varmadan önce bize Fort William'la ilgili bilgiler vermişti. Kasabaya girdiğimde, Highlands'deki en büyük kasaba olduğunu, Inverness şehrinden biraz daha küçük olduğunu biliyorduk. Meşhur Ben Nevis'in yakınlığında olduğunu ve Loch Linhe ve Loch Eil koylarında bulunduğunu öğrenmiştik. Highlands'deki en büyük kasaba olmasına rağmen, yine de minnacık bir yerdi ama sanırım o kadar güzel bir yerde yaşıyor olsaydım bunu kafaya hiç takmazdım.

Kasaba merkezi arnavutkaldırımli sokaklarıyla hoştu ve daha modern binaların yanı başındaki çok eski binalarıyla insana biraz Edinburgh'u hatırlatıyordu. İstasyondan bizi pansiyona götürmesi için taksilere bindiğimiz, pansiyon denen yerin şehir merkezinden yükseklerle, dağa inşa edilmiş evlerin arasındaki bir başka ev olduğunu anladık. Etrafımızdaki karla kaplı dağlara rağmen, minik kenar mahallelerden yükseklerle çıkarken, yollarda hiç kar yoktu.

Açıkçası, "pansiyonumuzun" bir sokaktaki aile evlerinin yanında olduğunu görünce çok fazla hayal kırıklığına uğramadık. Manzara eşsizdi. Ana girişin hemen ilerisinde yukarı kata ve aşağı kata açılan merdivenler vardı. Yukarı katta mutfak, bir banyo, iki yatak odası ve kocaman bir salon vardı; bu odanın sonundaki veranda kapılarından bir balkona çıkılıyordu. Çok yükseklerde olduğumuzdan, Fort William'ın muhteşem manzarası ve aşağıdaki parıldayan koy sere serpe önümüzde duruyordu.

Tek kişilik yataklar bulunan beş yatak odası vardı. Beck ve Jake yukarı kattaki yatak odalarından birini. Lowe ve Matt de diğerini seçtiler. Denver ve Rowena aşağıda odalardan seçti, Claudia'yla ben de özel teraslı bir bahçeye açılan, Fransız kapılı iki oda seçtik. Etrafımız sırf dağlarla çevriliydi ve yukarıda komşular yoktu. Öylesine huzurlu bir yerdi ki kendimi ve arkadaşlarımla hep-sini oraya kilitlemek istiyordum.

Ne yazık ki plan öyle değildi. Yanımda Claudia'yla dışarı çıktım ve taksi şoförümüz bizi tavsiye edilen bir bara götürene dek yanımdan ayırmadım. İçeride güröl güröl yanan kocaman taş şömineden yayılan sıcaklık bir anda yanaklarıma çarptı ve rahatlamama yardımcı oldu. Ma-

şamıza geçtiğimiz, Claudia'nın soluma, Lowe'un sağırma ve Rowena'nın da karşıma oturması da beni rahatlattı. Böylelikle, Jake'ten kaçınmak daha kolay olacaktı.

Yeni ve müthiş bir manzaraya sahip bir yere gelmiş olmanın ilk heyecanı bir süre sonra dindi ve gülüşüp şakalaşmaya, Noel öykülerimizi anlatmaya ve Edinburgh'a geri döndüğümüzde dalacağımız akademik hayattan sızlanmaya koyulduk.

Tam akşam yemeğimizi bitirmişken, cep telefonum çaldı. Cebimden çıkarınca, sınıf arkadaşlarımdan birinin ilk haftaki dersler için gerekli bir şeyi okuyup okumadığıma dair yazdığı mesajı gördüm. Kızın hevesine sırtıtıp, hemen okumadığımı söyleyen bir mesaj yazdım.

"Demek telefonda mesaj yazmayı biliyormuşsun," dedi Jake imalı bir tavırla.

Telefonu apar topar cebime koyarken, grubumuz sessizleşti. Bomboş bir ifadeyle Jake'e baktım. İletişimimiz olmadığını herkesin önünde birden söylemesine utanmıştım ama zaten herkes bunun farkındaydı. Yine de bu geziyi kimse için mahvetmek istemiyordum. Hele ki Jake beni köşeye sıkıştırıyor diye Claudia için. Kafası karışık, duygusal bir kadının köşeye sıkıştırılması, Claudia'nın derhal savunmaya geçmesine neden olurdu.

"*Kimin* bana ulaşmaya çalıştığına bağlı."

Yanıtıma kaşlarını kaldırıp, gücenmiş ve incinmiş gibi başını salladı. Birasından uzunca bir yudum alırken, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Boğazımın düğümlenmek üzere olduğunu hissedince, sandalyemde geriye yaslandım.

"Kimdi?" diye sordu Lowe alçak sesle herkes yine sohbet etmeye başlayınca. "Ateşli bir randevu mu?"

“Bir okuma listesiyle mi? Evet.”

Dişleriyle dudak piercing’ini kapatıp, gülümseyen gözlerle bana baktı. Bakışlarım dudaklarına kayınca sııttı. “Ağzıma mı bakıyorsun?” Hemen başka yere bakarak bardağıma uzandım. “Dudaklarına dikkati çeken sensin.”

Güldü ve imalı ifadesine gülümseyerek, Jake’in delip geçen bakışlarını hissetmemeye çalıştım.

Bir saat sonra, Jake o kadar sarhoş olmuştu ki Beck ve Claudia onu pansiyona geri götürdüler. Beck’in zil zurna Jake’i bardan çıkarışını izlerken, suçluluk hissettim. Sarhoş Jake üzgün Jake’ti ve onu üzen kişinin ben olduğumu biliyordum. Yerimden kalkmamak ve geri dönmesine yardımcı olmamak için, irademi son zerresine kadar kullanmak zorunda kaldım.

Beni hâlâ belki biraz fazla önemseydiğine dair davranışları, Jake’in Melissa’dan benimle “sadece arkadaş” olarak kalamadığı için ayrılmış olmasının da kanıtıydı aslında.

Kahretsin. Amma karışık bir işti.

Parmaklarıma ılık ve güçlü parmakların kenetlendiğini hissedince, Lowe’un suratına baktım.

“Yapma,” dedi yavaşça. “Yanlış bir şey yapmıyorsun, Charley. Sadece kendini koruyorsun ve bu yüzden seni suçlamıyorum.”

Beni teselli edince, kendimi daha iyi hissettim ve elini bırakmadan ona yaslandım. Birkaç bira daha içtiğimiz için, birkaç saat sonra biz de çakır keyif olmuştu ki bar sahibi kapanış vakti geldiği için bizi atmaya geldi.

Rowena ve Denver nereyse sızmış olan Matt’i taksiye bindirirlerken, ben de elini hâlâ sıkı sıkı tuttuğum Lowe’un yanına oturdum. Pansiyona geri döndüğümüzde,

her yer karanlık ve sessizdi. Matt'i içeri sokarken, gürültü yapmamaya gayret ettik.

Koridorda durduk; Lowe ve Denver sızmış olan Matt'i ayakta tutuyorlardı. "Onu aşağı kata, senin oraya yatırıl-
m," dedi Lowe ona. "Yukarı çıkarmaktan daha kolay."

Denver tamam diye başını salladı ve Rowena'yla ben Matt'i sessizce yatağa yatırmasına yardımcı olduk. En sonunda, Denver kapısını kapatırken ve Rowena kendi odasına girerken herkese iyi geceler diledim. Tam Claudia'yla paylaştığım odaya girecekken, Lowe elimi tutup nazikçe çekti.

Ayık olduğum zamanki kadar dengeli davranmadığımdan, güçlü göğsüne çarptım. "Ayy, pardon," diye kıkırdadım ve başımı geriye atıp ona baktım.

Bana sıırttı. "Sarhoşken çok sevimli oluyorsun, biliyor muydun?"

Burnumu kırıştırdım. "Sevimli falan değilim."

"Sevimli olmanın nesi kötü?"

"Hiç... Sadece, sevimli işte."

Lowe alaycı bir tavırla güldü. "Tamam, sarhoşken çok sevimli oluyorsun ama inanılmaz seksi bir havaya da bürünüyorsun."

Bunu biraz düşündüm. "Pekâlâ, şimdi artık..."

Yanıtım Lowe'un öpücüğüyle kesildi. Şok hissi aklımı başımdan aldı ve... Ben de onu öptüm.

"Odama gel," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Tanrım," dedim nefessiz bir halde.

"Charley?" Soru soran gözlerini gözlerime dikti ve geriye çekildi. "İstiyor musun?"

Bedenim bu fikri kesinlikle sevmiştii... Ama aklım...

"Jake'in arkadaşısın. İlişkımız daha ciddi olsaydı, onu

üzerdik ama ... Böyle, kısa bir... Her neyse."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Charley... Jake geçen dönem canına okudu. Seninle geçmişte ayrılmış olmasını bir kenara bırak. Onu Melissa'yla birlikte görmenin senin için ne kadar zor olduğunu bir tek ben anlamış olabilirim ama bunlar hiç acı çekmediğin anlamına gelmiyor. Birden, Melissa'dan ayrılıyor ve... Hemen kollarına mı koşman gerekiyor?"

Sarhoşluğumu üzerimden atmaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Aptal değilsin, Lowe. İkimiz birlikte takılırken, bize nasıl baktığını görmüş olmalısın."

"Evet, kıskanç bir erkek arkadaş gibi. Ama o artık erkek arkadaşın değil ve hem pastayı elde edip hem yemesi gerekmiyor."

"Bu deyiimi asla anlayamadım. Pastan varsa yersin."

Lowe ofladı. "Ben bu kadar ciddi olmaya çalışırken sevimli olma." Elim tuttu. Bunu beni baştan çıkarmak için yapmadığını bildiğimden, beni yukarı kattaki odasına çıkarmasına izin verdim.

İç çekerek Matt'in yatağına oturdum. Lowe da kendi yatağına uzanıp çizmelerini çıkardı ve sabırlı ama meraklı bakışlarını bana dikti. "Bana ne yapmam gerektiğini söylediğini düşündüğünü biliyorum ama Lowe... O, arkadaşın. Ben de eski kız arkadaşıyım. Bunu yaparsan, hiç mutlu olmayacaktır. Claudia'yla o aynı durumda olsa, buna ben de mutlu olmazdım. Dediğim gibi, aramızda ciddi bir şey olsaydı, olabilirdi. Ama ikimiz de ciddi bir şey olmadığını biliyoruz. Sen ciddi ilişkilere bulaşmazsın, Lowe."

Bir anlık bir tereddüitten sonra, Lowe bana gönülsüzce evet der gibi başını salladı ve gözleri içtenlikle parladı.

"Ciddi ilişkiler yaşayan birisi olsaydım... Kız arkadaşım sen olurdun, Charley."

Ona gülümsedim. "Buna sevindim ama aradığın 'kişiyi' bulmuş olsaydın, zaten ciddi bir ilişkiye girmiş olurdun."

"Jake gibi mi?"

Lisedeyken Jake'in peşimden koştuğunu hatırlayınca, içimi büyük bir hüzün kapladı ama evet der gibi başımı salladım.

"Kafası karmakarışık, Charley. Seni önemsemediğini söylemiyorum. Ben sana sadece seni önemsemişimi söylüyorum ve yine üzülen kişinin sen olmanı istemiyorum."

Derin ve titrek bir nefes aldım. "O yüzden yalnız kalmam gerekiyor. Ama bu konuda artık bir çocuk gibi davranmayacağım. Başımı kuma gömüp ondan kaçarsam, sorun olmayacağını düşünmüştüm."

"Ama öyle olmadı. Onunla konuşman gerek."

Bunu düşününce ayıldım. "Evet."

Bir süre, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalıp öylece oturduk. En sonunda, Lowe bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Burada uyumak istiyor musun?"

Yanıt olarak, örtüyü açtım ve çoktan örtünün altına girmiş olan Lowe'a bakmak için yana öndüm. "Çok iyi öpüşüyorsun."

"Biliyorum."

Güldüm. "Ama kesinlikle kendine fazla güvenmen konusunda uğraşman gerek."

"Uğraşıyorum."

Gülümseyerek soğuk yastığıma biraz daha yerleştim. "Lowe?"

"Evet?"

“Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.”

O kadar uzun süre bir şey demedi ki yanıt vermeyeceğini sandım ama sonra alçak sesle, “Öyle olmamı kolaylaştırıyorsun,” dedi.

Tam dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle uykuya dalacaktım ki Lowe, “Charley?” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Sonuç olarak beni üzmeyeceğini hissediyor olsaydım... Seninle ciddi bir ilişki yaşamak isteyen kişi ben olurdum.”

Bu itirafı havada asılı kaldı ve gözlerimin dolmasına neden oldu. İçime müthiş bir melankoli hissi doldu.

Lowe harika bir çocuktü. Âşık olabileceğim birisiydi. Ama kendisini bana karşı korumakta haklıydı, çünkü kendime kaç kere aksini dediysem de Jake'i unutamamıştım. Sırf ondan kurtulamıyorum diye, hayatıma giren her güzel şeyi kaçıracağımdan korkmaya başlamıştım.

Girminci İkinci Bölüm

Fort William, Ocak 2013

Lowe'la Matt'in odasındaki ufak pencerenin ince perdelerinden içeri ışık sızıyordu. Bakışlarım karınüstü yatan, kollarını tek kişilik yatağın iki yanından aşağı sarkan ve narin parmakları neredeyse yere değen Lowe'a kaydı.

Surat ifadesi uykudayken çok daha yumuşak gibiydi ama dün geceden sonra, ona karşı yumuşamış olabilirdim.

Matt'in yatağında yana döndüm ve Claudia'yla aynı odada olmadığımı anlaşılsa, arkadaşlarımdan Lowe'la yattığımı sanacağını düşününce, midemdeki bütün kaslar gerildi. Yatmadan önce biraz daha ayık olsaydım, Matt'in yatağında uymanın çok kötü bir fikir olduğunu fark ederdim.

En azından, Jake o kadar sarhoş olmuştu ki Lowe'un odasına girdiğimi fark etmemişti. Matt'in şifonyerinin üstündeki saat sabahın yedisi olduğunu gösteriyordu. Henüz kimse kalkmış olamazdı, o yüzden bir an önce orada çıkmak için iyi bir fırsattı. Örtüyü geriye atıp, sessizce yataktan çıktım ve parmak uçlarımda kapıya yürürken, yatağı veya kırıışmış giysilerimi düzeltmeye gerek görme-

dim. Duvardaki aynanın önünden geçerken, rimelin aktığını fark ettim. Kötü bir şeyler yapmış gibiydim.

Homurdanarak kapıyı elimden geldiğince sessizce açtım ve yavaşça dışarı çıkıp kapıyı çarpmadan kapattım. Biraz akşamdan kalma ve bitkin halde bir bardak su içmek için mutfığa gidecekken, boş bir koridor yerine Jake'le karşılaştım.

Donmuş bir halde ona bakarken, Jake'in Lowe'un kapısından bana, sonra tekrar kapıya ve bana baktığını gördüm. Zaten solgun olan suratı daha da soldu ve elindeki bir bardak su titredi. Kafasından geçen varsayım, göğsüme huzursuz bir hissin çökmesine neden oldu ve bir açıklama yapmaya fırsat bulamadan, Jake onu vurmuşum gibi irkildi ve hızla Beck'le paylaştığı odaya daldı.

Orada, o korkunç anda öylece dururken, içimi bir panik hissi kapladı. Duvara yaslanırken, Lowe'un odasından çıkarken onca kişi arasında Jake'le karşılaştığım için lanet ederken güçlkle nefes alabildim. Duvardan aşağı kayarak, başımı ellerimin arasına aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Tanrı aşkına, Jake'e ihanet falan etmemiştim! Onunla konuşmuyordum bile.

Peki, neden ihanet etmişim gibi hissediyordum?

Neden Jake'in benden nefret etmesinden o kadar korkuyordum?

İstediğim şey buydu. Bir kapanış istiyordum; hayatıma devam edebilmek için Jake'in beni rahat bırakmasını istiyordum. Ama asla bu şekilde yoluma devam etmeyi istememişim. Hele hele, onunla Lowe arasında gerginlik yaratmayı hiç istememişim.

Suratındaki o dehşet dolu ifadenin bir anlamı varsa,

Jake'in benimle bir daha konuşmayacağına bahse girebilirdim.

En başından beri bunu isterken, neden bunu düşünmek boğazımın yanmasına neden oluyordu?

Ufak kasaba merkezine gitmek üzere yokuş aşağı inmeye hazırlanmış, pansiyonun dışında beklerken, kış güneşi üzerimize vuruyordu. Orada nerede yemek yiyeceğimize karar verecek, sonra taksilere atlayıp Ben Nevis Viski İmalathanesi'ne gidecektik.

Loch Linnhe'nin üstünde parıldayan güneş ışınlarının muhteşem görüntüsünü izliyor, Claudia'nın gidebileceğimizi söylemesini bekliyor, kendisini yataktan çıkacakmış gibi hissetmediğini Beck'e söyleyen Jake için endişeleniyordum. On dakika önce, Lowe'u bir kenara çekip ona Jake'le karşılaştığımı anlatıp uyarmıştım. Dudaklarını sıkırmıştı ama omzuma beni teselli eder gibi hafifçe vurmuştu. Sanırım, bu konuyla ilgileneceğini anlatmak istemişti.

Ama bu konuyla onun ilgilenmesini istemiyordum.

Her şey karmakarışıkta.

"Jake?" dedi Claudia birden. Arkama dönünce, Jake'in taş basamaklardan bize doğru indiğini gördüm. "Bizimle gelmeyeceğini sanıyordum."

Kahverengi gözleri sert ve keyifsizdi, ellerini ceplerine sokup onunla Beck'in yanına gitti. "Temiz havanın iyi gelebileceğini düşündüm."

Kimse keyifsiz olduğunun farkında değildi; muhtemelen, asık suratını akşamdan kalmalığına bağlıyorlardı. Claudia Matt'a neden bir grup aceminin Ben Nevis'e tırmanamayacağını ve tırmanmaması gerektiğini açıklıyordu.

"Sadece bu tür bir deneyimin insanın torunlarına anlatacağı bir şey olduğunu söylüyorum," dedi Matt umutlu bir ifadeyle.

Lowe bir kahkaha patlattı. "Hangi torunlar, Matt? Yani, büyük bir ihtimalle Britanya'daki en yüksek dağın dibinde öleceksin."

Suratını ekşitti. "En yüksek mi?"

"Ben de az önce aynı şeyi söyledim," dedi Claudia kaşlarını çatarak. "Beni hiç dinlemiyor musun?"

"Açıkçası, sen konuşurken bir tek ağzına bakıyorum. Ya da göğüslerine."

Beck kafasına bir şaplak indirdi.

"Dostum," dedi Matt kafasını ovuşturarak. "Böyle şaplaklar indirmeye devam edersen, daha çocuk sahibi olmadan beyin hasarlı olacağım. Onunla seks yap da rahatla."

Beck Matt'e doğru hışımla bir adım atarken, Claudia kıpkırmızı kesildi.

Lowe, Matt'i korumak istermiş gibi öne çıktı. "Dalga geçiyor sadece," diye sırttı. "Onu rahat bırak. Cidden akşamdan kalma. Dün gece onu yatağa yatırdığımızda sızmış durumdaydı."

"Siz mi?" dedi Jake birden sert bir sesle.

Lowe gerildi ve evet anlamında yanıt verirken, ellerini sıktı. "Denver, Rowena, Char ve ben."

Jake ona doğru bir adım attı. "Sonra ne oldu?"

Siktir! Ayaklarım kendi başına onlara doğru gitti.

Lowe gözlerini kıstı ve sakın bir alaycı bir sesle "Sonra, yattık," dedi.

Jake başka bir şey söylemeden, öfkeyle Lowe'a atıldı ve suratına o kadar sert bir yumruk attı ki Lowe geriye doğru sendeledi ve dengesini kaybetti.

Bir ağızdan küfürler savurup şok içinde bağırdık ve öne atılıp kendimi Jake'le Lowe'un arasına fırlattım.

Lowe dudağı kanamış ve şişmiş bir halde bana bakınca ve dalga geçer gibi omuz silkince afalladım.

"Sakın ona bakma," diye kükredi, Jake Beck'i geriye itmeye çalışarak. "Kalk ayağa."

Lowe küstah bir ifadeyle, ısrarla ona baktı ama yavaşça ayağa kalktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Rowena alçak sesle. Denver Jake'i geride tutmaya çalışırken, Rowena'nın sesinden ne kadar endişelendiği belli okuyordu.

Lowe dudağını sildi. "Charley'yi becerdiğimi sanıyor."

Bunu duyunca, herkes sus pus kesildi. Jake bile durdu.

Lowe ve Jake haricinde, hepsi bana baktı.

Suratımın solduğunu hissettim. "Ama becermedi!" dedim hararetle.

Jake bunu kabul etmediğini duyunca irkildi ve hızla bana döndü. "Öyle mi?"

"Doğru söylüyor, bir şey yapmadım," dedi Lowe benim yerime, gözlerini Jake'ten ayırmadan. "Onu öptüm. Bir tek öpücük. Sonra, durduk. Bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdik. Ama sen Charley'yi seneler önce terk ettiğin ve kızın gözlerinin önünde bir başka sevgiliyle fink attığın için, Charley'nin kimi becerdiğinin seni neden ilgilendirdiğini ve birisinin onunla şansının yaver gitme fikrinin neden seni öfkeden delirttiğini öğrenmek istiyorum!" Gözlerini kısmış ona bakıyordu. O halini görünce, Lowe'un bu durumdan gösterdiği kadar etkilenmemiş olmadığını veya kayıtsız kalamadığını anladım. Jake'e fena kızmıştı. Çok öfkeliydi. Sert bir ses tonuyla devam etti: "Şu kafanı bir toparla, dostum. Yoksa arkadaşlarını kaybedeceksin,

daha da kötüsü... Tekrar kalbinin kırılmasını hiç hak etmeyen birisini üzeceksin."

Birkaç dakika boyunca birbirlerini öldürecekmiş gibi bakıştıktan sonra, Jake'in omuzları pes etmiş gibi düştü ve elleriyle suratını ovuşturdu.

Midem bulanıyordu.

İki kişi, hele ki arasında kavgaya neden olan kız olmayı hiç istememek bir kenara, Lowe'un suratının kanlar içinde kalmasına ve Jake'in bakışlarının öyle olmasına neden olan kız olmak da istemiyordum.

"Konuş onunla," diye fısıldadı Claudia yanıma gelip. Elim tutup sıktı. "Lowe'un suratını temizlemesine yardımcı olalım ve kasabaya inelim. Sen de Jake'i biraz yürüyüşe çıkar. Bu iş kontrolden çıkmadan önce sorunları halletmen gerek. Artık bundan kaçış yok."

Mide bulantımı yutkunarak gidermeye çalıştım, tamam der gibi başımı salladım ve onun sessizce sakince Jake haricinde herkesi pansiyona götürüşünü izledim.

Claudia bana son bir kez daha cesaret verir gibi baktı ve içeri girdi.

Jake kahverengi gözlerinde duyguları karmakarışık bir ifadeyle bana baktı. Bu duyguların beni delip geçtiğini, içime yerleştiğini ve yanına gitmem için yalvardığını hissettim. Ama bunun yerine, aksi yöne döndüm ve arkamdan gelmemesini umarak hızla yürümeye başladım.

Ama geldi.

Çok geçmeden, aramızda müthiş gergin, çileden çıkarıcı ve biraz da korkutucu bir havayla yokuştan aşağı yürümeye koyulduk. Birbirimizin etrafında, kendimizi her zaman fazla hissetmiştik. Jake'in Lowe'a yumruk atışı da bunun kanıtıydı.

"Senin," dedi birden boğuk bir sesle, "onunla, başka birisiyle birlikte olman düşüncesi... Bunu geride bırakmaya çalışıyor, kendime işine burnumu sokmamam gerektiğini söylüyordum ama ... İçim içimi yiyordu ve bunu bir şekilde içimden atmalıydım."

"Lowe'a yumruk atarak mı?"

"Düşünmeden hareket ettim."

İçime tertemiz, serin havadan derin derin çekip, biraz titrek bir sesle, "Artık birlikte değiliz," dedim. "Kiminle yattığımın bir önemli olmaması gerekir."

"Ama var."

"Jake..."

"Benim Melissa'yla birlikte olduğum düşüncesi seni rahatsız etmedi mi?"

İşte, bu soru beni fena vurdu ve tiksintiyle ona bakmak için durdum. "Bu soruya bir yanıt almayı hak etmiyorsun."

Jake hüznle bana baktı. "Doğru, hak etmiyorum. Ama duymaya ihtiyacım var."

Bir süre bir şey demedim ama suratındaki acı dolu ifade söyleyeceğim sözleri dilimin ucuna kadar getirip yumuşattı ve ağzımdan dışarı çıkardı. "Neden senden kaçmaya başladığımı sanıyorsun? Bizden uzaklaşmam gerekiyordu, Jake. Bunu yakınında olarak yapamazdım... Melissa varken yapamazdım. Ondan ayrıldığını duyduğumda... Hislerim değişmedi."

Başını eğip, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. "Çok iyi rol yapıyorsun. Eskiden ne düşündüğünü anlayabilirdim ama bu sefer iyi olduğunu sandım. Sürekli olarak, bir işaret, herhangi bir şey bekliyordum..." Mutsuz mutsuz omuz silkti. "Sonra, babanın havaalanında bana öyle

davrandığını görünce... Aklıma üşüşen sorulardan bir tür-
lü kurtulamadım. Ne anlam geliyordu? Senin adına hâlâ
bana öfkeli miydi? Beni hâlâ istiyor muydun?" Hafif bir ne-
fes aldı. "Melissa'yla aramda büyük bir tartışma başlattım.
Kahrolası bir takside ayrıldık," diye hüzünle içini çekti.

Ağzından çıkan her sözcük kalp atışlarımla bir gidi-
yordu. "O, iyi mi?"

Başını salladı. "O sırada değildi. Ama aradan neredey-
se bir ay geçti, o yüzden... Bilmiyorum. Onu asla kasıtlı
olarak incitmek istemedim. Asla. Ama sonra senin iyi ola-
mayabileceğini düşündüm. Kendini korumak için yalan
söylüyor olabilirdin. Derken, trende soru..." Uzun kirpik-
lerinin altından dikkatle bana baktı. "Beni umutlandırdı.
Ta ki beni yine görmezden gelmeye başlayana dek."

Bu beklenmedik sözler karşısında irkildim. "Umutlan-
mak mı?"

Jake evet anlamında başını sallayıp, titreyen ellerini
ceplerine soktu. "Senden bir şey beklemiyordum. Seni geri
isteyebileceğine asla ihtimal vermedim. Yaptıklarım
ve davranışlarımdan sonra yani." Dönüp tekrar yürüme-
ye başladı ve kendimi nefes nefese peşinden koşturur hal-
de buldum; Jake'in bu itirafı bir anda tüm dünyam haline
gelmişti. "Chicago'ya geri döndükten birkaç ay sonra, hâlâ
iyi durumda değildim. Ailemle konuşmuyordum, notlarım
düşüyordu ve zamanımın büyük bir kısmını odama kapa-
nıp bok gibi müzikler dinleyerek geçiriyordum. Bir de...
Uyuşmuş gibi davranmakta çok iyiydim."

"Brett'e olanlar senin suçun değildi. Jake," dedim al-
çak sesle bunu ona hatırlatarak.

"Biliyorum," dedi başını sallayıp. "Artık biliyorum.
Ama o zamanlar, bu olayla ilgili sorular aklımdan bir

türlü çıkmıyordu. Esas olarak, seni olan biten her şeyle olumsuz bir biçimde ilişkilendirmekte gayet başarılıydım.” Jake şaşırdığını görünce, özür diler gibi baktı. “Ama bu da uzun sürmedi. Lanton’dan ayrıldıktan üç ay sonra, odamdaydım ve hâlâ açılmamış kutularla uğraşıyordum. Ailem bir şirket tutup eşyalarımızın paketlenip Chicago’ya getirilmesini sağlamıştı. Kutulardan birini açtığımda, ummadığım bir şekilde karşıma çıktın. Blind Side konserinin biletlerini ve şifonyerimde duran çerçeveli o fotoğrafı unutmuştum...”

Kollarımı etrafıma doladım ve Lukas’ın çektiği, Jake’le benim Hendrix’e yaslanmış o fotoğrafımızı hatırladım. Kolunu omzuma atmıştı, ben de elimi karnına koymuş ona gülümsüyordum. Jake gülümsemedi ama gözlerindeki ifadeyi gören herkes bana âşık olduğunu söyleyebilirdi.

O fotoğrafı çok seviyordum. Jake de öyle.

Gözlerimin dolduğunu hissettim ve kendimi kontrol etmeye çalıştım.

“O fotoğrafı kutudan çıkardım ve uzun uzun baktım. Bir gelgit gibiydi. Hatırladım. Seni ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. Beni ne kadar mutlu ettiğini. Ne kadar şaşırtabildiğini. Ne kadar çok güldürdüğünü. Bedeninin gülerken nasıl bana karşı sarsıldığını. Sana nasıl sarılmanın, öpmenin ve içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım.” Bana istekle baktığını görünce, nefesim keşildi. “Sana neler dediğimi hatırladım. Senden ayrılırken, yanaklarından süzülen yaşları hatırladım ve buna benim sebep olduğuma inanamadım. Sonra, aklım başıma geldi: Bunun geri dönüşü yoktu. Seni kendimden uzaklaştırdığımda, içimden bir şey olmayacağına, aynı kalacağımıza inanmıştım sanırım. Ama sonra gerçekleri gördüm. Yap-

tığım şeylerden sonra... Seni geri kazanmam mümkün değildi." Dikkatle bana baktı. "Kendimi kaybettim. Suçluluk, pişmanlık, öfke, kayıp hissi beni yuttu. Ailem bağırdığımı ve bir şeyler kırdığımı duydu ama odama geldiklerinde ortalığı yerle bir etmiş, elimi çerçeveli fotoğrafın camıyla kesmiştim." Üzgün üzgün omuz silkti. "Kulağa tam bir psikopatın yapacağı bir şey gibi geldiğini biliyorum... Ama bunları bir de benim bakış açımdan düşün. O anda, benim için sen de ölmüş gibiydin.

"Ailem beni bir terapistle yolladı ve bunun başka şeylere de faydası oldu: Brett'in ölümü, babama karşı yürütülen nefret kampanyası ve tüm bunlardaki sorumluluğum ve sorumsuzluklarım. Olanların benim hatam olmadığını kabullendim. Asla unutmayacaktım ama atlatmıştım. Sense," dedi tereddütlü, pişmanlık dolu ve gönülsüz bir gülümsemeyle, "atlatması çok daha zor bir konuydu. Böylece, düzelmek yerine, eski alışkanlıklarıma geri döndüm."

Yani, bir sürü kızla yatıp kalkmıştı. Bunu düşününce mideme yerleşen o tatsız hissi bir kenara itmeye çalıştım. "Sonra da Melissa'yla tanıştın."

"Şunu bilmen gerek: Edinburgh'a okumaya sen orada olabilirsin ve senden özür dileyip, olanlarla ilgili bir kapanış yapabiliriz umuduyla başvurdum. Asla ama asla seni geri kazanabileceğimi düşünmedim."

"Yani, pes ettin ve hayatına devam ettim."

Jake yine durdu ve eli hafifçe dirseğimi okşadı. "Bebeğim, hayatıma devam edebilmeyi becerdiğimi hiç sanmıyorum." Başını eğdi ve ban ayaklaşıp her zamanki gibi büyüleyici olan bakışlarını suratıma dikti. "İlk kez senin de hayatına devam etmediğini umuyorum."

Kalakaldım ve açıkçası bedenim bu sözleri üzerine titrediğini hissettim. "Jake, bunu yapamam." Geri çekildim.

Biraz yalnız kalmakla ilgili sessiz yalvarışıma aldırış etmeden yanıma gelince, başımı geriye atmak zorunda kaldım. Tıraş losyonunun kokusunu hissettim ve kendimi o güçlü boyun kaslarına gömmek için zor tuttum. "Son birkaç ay benim için işkenceden farksızdı, Charley. Sana yakın olmak ama yeteri kadar yakın olamamak. İlişkimizin sürmesi için her şeyi yapabilirim."

"Melissa'dan benim için mi ayrıldın?"

Yanıt verirken, suratında büyük bir suçluluk ifadesi belirdi. "Senin için. Kendim için. Onun için."

Bedenim Jake Caplin'in etrafına dolanmış olmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordu ve düşünmeden bir şey yapmama için beni uyarıyordu.

"Bunu sen de en az benim kadar istiyorsun," dedi Jake aksi bir tavırla.

Aramızdaki o aleni şeyi reddedecek halim yoktu ama sırf Jake'e âşık olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlıyorum ve beni sevdiğini artık biliyorum diye, beni artık umursamadığını söylemesinin ne kadar çirkin bir şey olduğunu unutacak değildim.

"İstiyorum," dedim yumuşak bir ses tonuyla, "ama seninle bir ilişki yaşamak istedim anlamına gelmiyor. Sana güvenmiyorum, Jake. Bir daha güvenebileceğimden de emin değilim. Sana güvenen bir kızı, sırf benim yüzümden hayatından çıkarmaman gerekirdi."

"Melissa'yı önemsiyorum, gerçekten de..."

"Geçen sene, onu *seviyordun*. Şimdi, bir tek önemsemek mi oldu?"

"Evet, onu sevdiğimi düşünüyordum ama sadece bir

süre kendime her şeyi unutturduğum için böyle oldu.”

“Neyi unutturmaktan söz ediyorsun?”

“Seni sevmenin nasıl bir şey olduğunu.” Jake bana uzandı, parmakları şefkatle yanağımı okşadı.

Bileğini kavradım ve bir an için itirafını mı duymazdan geldiğimi, yoksa bunu tüm benliğiyle kabul mü ettiğimi bilemedim.

“Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Melissa’yla birlikte olmaya devam etseydim, bir yalan olurdu. O, bundan daha iyisini hak ediyor. Senin de daha iyisini hak ettiğini biliyorum ama söz konusu sen olduğunda çok bencilleşiyorum. Seni hak etmediğim halde istiyorum.”

“Jake...”

“İnsanların hayatını kurtarıyorsun. Beni kurtarıyorsun. Sen böylesin. Brett’i bile kurtarmaya çalıştın. Yaptıklarınla ve o geceyle nasıl başa çıktığınla o kadar gurur duyuyorum ki. Ne bunu sana söyleyecek fırsatım oldu, ne de sana bununla başa çıkabilmen için yardım edebildim. Çünkü bu olay sırf benim başıma gelmedi. Hepimizin başına geldi.

“Keşke o hiçbir şeyden korkmayan çocuk olabilsem ve ona sevgilisi kadar cesur davranmasını söyleyebilsem. Ama bunu yapamam. Yapabileceğim tek şey, bunu telafi etmek için bir girişimde bulunabilmek. Bana bu şansı vermeni istiyorum, çünkü vermezsen, sıra dışı olduğunu söylediğimde asla yalan söylemediğimi bilmeni istiyorum, Charley. Yanıtın her en olursa olsun, sadece bil ki her zaman buna ve sana inanacağım.”

“Jake.” Paniklemeye başlamıştım. Panikliyordum, çünkü pes etmek istiyordum. Herkesin beni sandığı o cesur kız, soğuk İskoçya tepesinden aşağı kaçmıştı. “Hayır.”

Aptal gözyaşları yanaklarımdan aşağı akarken böyle dedim ve midem buna itiraz eder gibi hareketlendi.

“Charley,” diye fısıldadı boğuk bir sesle yalvarır gibi. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. “Lütfen. Lütfen, bir dene, çünkü suratına her baktığımda, hissettiğim tek şey... Sana ne kadar âşık olduğum. Ama iki saniye sonra, hiç istisnasız benim olmadığın gerçeği içime işliyor. Sana ulaşma iznim olmadığını hatırlıyorum... Bunu kabullenebileceğimi, anlayışla karışlayabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Biz bitmedik.” Güzel gözleri yaşlarla doldu. “Bitmiş *olamayız*.”

Her gün hissettim acıyı hissetmiş olduğunu bilmek ve bitkin ifadesini görmek, geriye bir tek korku ve o aptal umut kalana dek paniğimi dindirdi.

Nefes alıp verişinin heyecanla ağırlaştığını duyunca ve elinin titremesinin ne hissettiğini bir göstergesi olabileceğini düşününce, gözlerimi yavaş yavaş açtım. Suratımı yakan gözlerine baktım ve yanağımı eline dayayıp parmaklarımı bileğinin etrafında gevşettim. “Sana hiçbir şeyin garantisini veremem. Senden uzaklaşmadığımı biliyorum, seni hâlâ önemsedığımı de biliyorum ama sana bir daha güvenemeyeceğimi bilmelisin, Jake. Sana ir daha güvenemezsem... İkimiz asla *olamayız*.” Bileğini sıktım. “Sana istediğini veremeyebilirim.”

Bakışlarında bir rahatlama ve kararlılık ifadesiyle, Jake başını eğdi ve dudaklarıma karşı şunları söyledi: “Bunu göze almaya hazırım.”

Aramızdaki gerilim dayanılmayacak seviyeye gelene dek konuşmadan birbirimize baktık. Bakışlarım ağzına kaydı ve kendimi fiziksel olarak eğilip aylardır hayalini kurduğum şeyi almamak için zor tutmak zorunda kaldım.

Tekrar gözlerine baktığımda, Jake'in bakışlarının da arzuya dolduğunu ve o da kendisini zor tutuyormuş gibi çenesindeki kasın gerildiğini gördüm.

Doğru kararı vermeye çalışırken, göğsüm hızla alıp verdiğim nefeslerle inip kalktı.

En sonunda, içimdeki sese kulak verdim ve ona bakıp iç çektim. "Tamam," dedim nefes verip.

Jake beni daha sıkı tutup, gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Tamam tamam mı yani?"

Bu kararı verdiğim için titreyerek evet anlamında başımı salladım. Ne de olsa, bu işin sonu hiç iyi olmayabilirdi.

Ama Jake birden sıırttı ve gözleri parlayarak beni kendisine çekti ve alnını alnıma dayadı.

Titremem kesildi. İlk nefesi suratıma vurdu. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Ellerim ona uzandı ve paltosunun belini kavradı. "Şimdi ne yapacağız?"

"İlk trenle Edinburgh'a gitmem gerekiyor."

İçimi tuhaf ve tatsız bir suçluluk ve kıskançlık hissi kapladı. "Melissa'ya mı?"

"Hayır, Melissa'ya değil ama," dedi oflayıp elini saçlarının arasında gezdirerek, "burada kalırsam, kendimi kontrol edemeyeceğim. Bence işleri ağırdan almamız gerek. İkimiz için. Ayrıca, saygıdan. Aradan sadece birkaç hafta geçti..." Sessizleşti; Melissa'ya saygılı davranmak istediği için vereceğim tepkiden çekiniyor gibiydi.

Aslında, onun bu endişesi beni bir zamanlar sevdiğim bu insana kesinlikle bir şans daha vermem gerektiği konusunda ikna etti. Birden, tüylerimi diken diken eden bir belirsizlik hissettim. "Jake... Melissa bana en yakın arka-

daşlarından biri olduğunu söylemişti. Sana huzur verdiğini de. Sana hiç huzur verip vermediğimi bilemiyorum... Bunu yapmak istediğine..."

"Dur," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Mel en yakın arkadaşlarımdan biri ve onu incitmek çok korkunçtu. Ama huzura gelince... Sana ne dediğini bilmiyorum ama neyi bildiğimi biliyorum. Mel ve ben... İlişkimiz rahat ve sakin. Nadiren tartışıyorduk ve Mel beni çok destekledi ve iyi davrandı." Sanki hayatındaki en önemli şeye bakıyormuş gibi dikkatle suratıma yoğunlaştı ve ifadesi daha da ciddileşti. "Ama huzur... Bu, ancak insan kendini bütün hissettiğinde gelir ve ben on yedi yaşımdan beri öyle hissetmedim. Beni hayatımdaki herkesten daha çok güldüren, daha yoğun şeyler hissettiren ve içimi daha alev alev yakan kızı terk ettim. Bana huzur verdin, Charley. *Verdin*. Hâlâ da veriyorsun."

Güçlkle yutkunarak, içimdeki suçluluk hissini artırdığını hissettim. "Melissa... Bu durumu biliyor o halde."

Jake huzursuz bir ifadeyle geri çekildi. "Neredeyse Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra ayrıldık ama kendimi onunla ilişkiyi yürütebileceğime, tekrar senin yakınında olmanın sadece kafa karıştırıcı olduğuna dair ikna ettim. Havaalanındaki tartışma, takside tartışma, bunlar sadece son sıralarda yaptıklarımızdan ikisiydi. Biliyordu, Charley. Rol yapmaya devam etseydim, ikimiz için de her şeyin daha kötüye gideceğini biliyordu."

Duygularının nasıl bu kadar çabuk değiştiğine şaşırarak onu bıraktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Ona gerçekten de âşık değil misin artık?"

Dikkatle yanıt vermeden önce birkaç saniye bir şey demedi. "Onu hâlâ seviyorum. Sadece ona âşık değilim,

Charley.” Jake bakışlarında görmeyi senelerce özlediğim bir hayranlıkla, sevgiyle ve şefkatle başını salladı. “Seninle karşılaştıktan haftalar sonra, bir daha hiçbir kızı senin gibi sevemeyeceğimi biliyordum. Benim için sen varsın. Aramızdaki şeyle ilgili insanlar kitaplar yazıyor. Sen bunu on altı yaşında hissettin... Hissettiğini biliyorum, çünkü bana her şeyini verdin. Gerekirse, önümüzdeki birkaç haftayı, ayı ve seneyi bana her şeyini verdiğinde, bunu hepimiz ‘bazen aptalca şeyler yaparız’ diye yapmadığını kanıtlarım.” Bana söylediği o korkunç şeyleri kelimesi kelimesine tekrarlarlarken sesi çatladı. “Biz ‘doğru’ olduğumuz için yaptığını kanıtlarım. Yaptığım şey, seni kaybetmek, hayatımda öğrendiğim en zor dersti. Artık hiçbir şey beni seni mutlu etmekten alıkoyamaz.”

Kulağa harika geliyordu. Önceki gibi geliyordu. Kocaman bir yanımla onu kendime çekmek ve dilimde erimesine yol açacak, ta içime işleyecek kadar güzel şeyler söyleyen ağzını öpmek istiyordu ama incinmiş yanımla hâlâ ikna olmamıştı.

Jake bunu gördü ve bakışları yumuşadı. “Bebeğim, bunu geri kazanacağım. Sana söz veriyorum ki geri kazanacağım.”

Girminci Üçüncü Bölüm

Fort William, Ocak 2013

Jake geri dönmeden önce, Lowe'u bulup onunla biraz yalnız konuştu. Aralarında her ne geçtiyse, geriye daha barışık bir biçimde döndüler. Hatta Lowe aramızda her şeyin yolunda olduğunu göstermek için göz kırptı.

Jake'in sırf kendimizi kontrol edemeyeceğiz diye Edinburgh'a dönme kararına herkesin nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Jake gruba şehre geri dönmesi gerektiğini anlatırken, gerginlik, suçluluk ve heyecan hisleri birbirine geçmiş bir halde sessizce onu dinledim. Taksi gelince, Jake bindi ve balkondan onu izlerken kendime tekrar tekrar doğru şeyi yapıp yapmadığımı sordum.

"Eee, anlatsana, Charley," dedi Denver kayıtsızca. "Senden kaçmak için mi, yoksa seni beceremediği için mi gidiyor?"

Bu soruyu duyunca gerildim ve arkama dönüp önce Claudia'ya baktım. Endişeyle kaşlarını çatarak bana baktı. Evet dercesine başımı salladım. "İkincisi."

Arkadaşlarım kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar ama ne dediklerini duyamıyordum. Claudia'nın karar-

lı bir ifadeyle bana doğru gelişine odaklanmıştım. Hiçbir şey demeden elimi tuttu ve beni oturma odasından koridora çıkarıp Beck'in odasına götürdü. Kapıyı ardımızdan kapattı ve ban açık açık "Anlat bakalım," der gibi bir bakış fırlattı.

Çaresizlik içinde omuz silktim. "Beni hâlâ seviyor."

"Eh, bunu biliyoruz. En azından, iki aydır belli."

Gözlerimi kısıp, bana baktığı gibi suratına baktım.

"Eee?" dedi ellerini iki yana açıp bana şaşkın bir gülümsemeyle. "Bana bunun iyi bir şey olduğunu söyle. Öyle mi? Mutlu musun?"

"Evet. Yani, korkuyorum ve çözmemi ve halletmemiz gereken bir sürü şey var... Ama... Aradan dört sene geçti ve ben hala... Onsuz kendimi eksik hissediyorum." Hüzünle gülümsedim.

Claudia'nın içindeki romantik öne çıktı ve gözlerini kırıpştırarak ağlamamaya çalıştı. "Demek ona bir şans veriyorsun?"

En yakındaki yatağa çöktüm, kocaman bir iç çektim ve kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. "Evet. Ona başkasıyla yoluma devam etmediğimi ama ona bir daha asla güvenemeyebileceğimi söyledim ama denemek istiyor. Hem ikimiz, hem de Melissa açısından işleri ağırdan almaya karar verdik. Kendimizi kontrol edemediğimiz belli, o yüzden bu kadar yakın olmak fazla zorluk çıkarabilir diye geri döndü." Tepkisini görebilmek için başımı yana çevirdim.

Claudia dudağını ısırды. "Ya Melissa? Haklıydım, değil mi? Jake ona âşık değil."

Jake'in Melissa'ya âşık olduğu düşüncesi bile, birisi tırnaklarıyla içimi tırmıklıyormuş gibi bir şey hisset-

tiriyordu. "Onu seviyor. Ama ikimiz arasındaki şey gibi değil, Claud. İlişkimizle ilgili tüm anılarımın abartı olduğuna, aramızdaki o derin bağı hayal ettiğime kendimi inandırmıştım. Ama bunlar gerçek. Ne ben unuttum, ne de o. Bunun nasıl bir his olduğunu anlatamam. Şey gibi... Bizi birbirimize bağlayan bir ip gibi." Yavaşça doğruldum ve ciddi bir ifadeyle "İkimize bir şans daha vermek istiyorum," dedim. "Yoksa yoluma asla devam edemeyebilirim."

En iyi arkadaşım sessizce yürüyüp yanıma geldi ve yatağa oturdu. Hafif bir gülümsemeyle elimi tuttu. "O halde, senin adına mutlu oldum ve hep yanında olacağım. Melissa'nın durumu hoş değil ama bu kimsenin suçu değil. Zamanlama meselesi. Bazen zamanlama kaltağın teki olup çıkıyor."

Elini sıktım ve omzunu omzumla sevgiyle dürttüm. "Uğraştığın onca boktan şey arasında bir de bunlara ihtiyacın yok."

"Saçmalama. Bu, önemli bir şey ve şu anda neyle uğraşıyor olursam olayım, her zaman benimle konuşabileceğini hissetmeni istiyorum. İnsanlar seni ve Jake'i yargılayabilir ve Melissa konusunda taraf tutabilir ama ben herkes değilim. Arkadaşınım. Senin için hep buradayım."

Duygusallaştığımı hissederek, ürpertiyle nefes aldım. "Seni çok çok seviyorum."

Alçak sesle güldü. "Ben de seni çok çok seviyorum."

Claudia nihayet geri çekeline dek, bir süre sarılarak oturduk. "Sanırım, diğerlerinin yanına gitsek iyi olacak. Sırf bil diye söylüyorum, Beck bu konuda sorun çıkarmayacaktır. Jake ona her şeyi anlatıyor ve Beck de zaman zaman bunu bana ima ediyor. Daha önceden bir şey söylemek istemedim, çünkü aklını karıştırmak istemedim.

Hele ki elimde gerçekler değil, bir tek Beck'in o anlamsız imaları varken. Ama şimdi geriye bakıp düşündüğümde, Beck ta başından beri Jake'in sana âşık olduğunu bildiği izlenimine kapılıyorum. O yüzden, bu konuda için rahat olsun. Jake'in en yakın arkadaşının yanında olması en büyük engellerden birini aşmak demek."

Ona sıırttım. "Teşekkür ederim."

Yanıt olarak, beni ayağa kaldırdı ve peşimden oturma odasına gittim. İçeri girdiğimde, herkes konuşmayı kesti ve ne düşündüklerini umursadığımı sanmasınlar diye hiç bir şeyi takmayan surat ifademi takındım.

Jake'le sadece tekrar birlikte olacak olsam, umurumda olmazdı. Ama durum Melissa yüzünden karmaşıklaşmıştı ve onun incinmesi umurumdaydı. Ayrıca, arkadaşları-mın beni bu yüzden bir tür öcü gibi görmesini de istemiyordum.

"Vakti gelmişti," dedi Matt uykulu uykulu. "Seninle Jake arasında bu ön sevişme beni mahvediyordu. Mel için kötü hissetmeye başlamıştım." Gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. "Hey, sence benimle takılır mı?"

"Salağın tekisin," dedi Lowe.

Matt biraz bu konuyu düşündü, sonra omuz silkti.

"Şahsen, bunun Charley'den, Jake'den ve Melissa'dan başka kimseyi ilgilendirmediğini düşünüyorum," dedi Rowena imamlı imalı ve ayağa kalktı. "O yüzden, Charley'yi rahatlatalım da kapanmadan önce lanet olasıca imalathaneye gidelim."

Bu kızı bir şey yüzünden sevdiğimi biliyordum zaten.

İçki imalathanesi turu eğlenceli geçti ve Claudia önüme viski örnekleri koyarak aklımı Jake'ten uzaklaştırmak

için elinden geleni yaptı ama onu aklımdan çıkaramıyordum.

Jake gittikten üç saat sonra beni arayınca, durum daha da zorlaştı.

Gruptan uzaklaştım, otoparka çıktım ve yanıt verdim. "Selam," dedim sinirlerim gerildiği için biraz nefes nefese.

"Selam." Kalın sesi içime yayıldı ve tüm kara karışıklığına ve karmaşaya rağmen, yanımda olsaydı bir saniyede üstüne atlayacağımı bilerek gözlerimi yumdum. "Nasıl olduğunu duymak için aradım."

"Fikrimi değiştirmediğimden emin olmak için mi?" diye sordum şaka yapar gibi ama soru bir yandan da ciddiydi.

"Onun gibi bir şey."

"Eh, değiştirmedim."

"Güzel."

"İç çektim. "Sen nasılsın?"

"İtiraf etmem gerekir ki bebeğim, sen Fort William'dayken Edinburgh'a dönmeyi iple çekmiyorum. Keşke burada olsaydın. İlişkimize bir şans daha verdiğimizize ve beş dakika sonra beni senden kilometrelerce öteye götürecek bir trene bineceğime inanamıyorum"

"Biliyorum. Ama o konuda haklısın. Her şeyi ağırdan almamız gerekiyor."

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Şu anda imalathanede misiniz?"

"Evet. Bir turla her yerini gezdik. Ama bir dakikasını bile doğru dürüst hatırlayamıyorum. Aklım sürekli olarak...

Jake bir, iki saniye bir şey demedi. Sonra, alçak sesle "Şu anda kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediy-

yorum, çünkü Melissa konusunda üzgün ve bok gibi suçlu hissettim halde, bir yandan da birleşeceğimize inanılmaz heyecanlıyım.”

“N demek istediğini biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki Jake. Yoksa sana evet demezdim.”

“İyi, bebeğim. Buna memnun oldum.”

“Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var...”

“Biliyorum,” dedi yavaşça. “Şimdilik, bana sadece pazar günü geri döndüğünde, her şey yeniden başlayabilmeniz için dokuzda Milk’te benimle buluşacağını söyle.”

Heyecanla gülümsedim. “Bunu yapabilirim.”

O gece, Claudia’nın yanındaki yatakta yattım ve tavana baktım. Koyun saymayı, içimden şarkı sözleri söylemeyi ve kendimi uykuya dalmak için sıkacak kadar yapmam gereken şeylerin bir listesini çıkarmaya çalıştım. Ama koyunlar benden kaçtı. En sonunda, düşünebildiğim tek şey Jake ve onunla tekrar çıkmak konusunda ani bir karar mı verdiğim oldu.

“Uyuyamıyorsun, değil mi?” dedi Claudia beni şaşırtarak.

İrkilerek ona baktım. “Belli ki sen de uyuyamıyorsun.”

“Çünkü yüksek sesle düşünüyorsun.”

Suratımı ekşittim. “Elimde değil.”

Arkadaşım yana döndü ve ellerini yastığının altına soktu. “Aklını başka bir şeye çekmemi ister misin?”

“Şey, evet, lütfen.”

Claudia ciddi bir ifadeyle “Sen duştayken annem aradı,” dedi.

Önemli bir şey olduğunu hissederek, ona tüm dikkati-

mi verdiğimi görsün diye yana döndüm. "Ne dedi?"

"Bana öz babamın ismini söyledi. Benim için izini bulmuş."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi? Vay canına."

Claudia dudaklarını büzerek başını salladı. "Sanırım, düşündüğümden daha insanmış. Hep botoks yüzünden. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Neyse, babamın ismi Dustin Tweedie."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bu ismi biliyorum. Nerden biliyorum peki?"

"Çünkü çok ünlü bir ressamdı ama on sene kadar önce resim yapmayı bıraktı. Onu Google'da arat. Eserleri tuhaf ama zenginler bu tür şeyleri satın alıyorlar. Bilmem gerekirdi. O kişilerden ikisiyle birlikte yaşıyorum."

Derhal cep telefonuma sarılıp, babasının ismini Google'da aratmamak için kendimi zor tuttum. "Hakkında başka bir şeyler daha biliyor musun?"

"Sadece İngiltere'de büyüdüğünü. Annem onun hâlâ bekâr olduğunu ve şu anda Barselona'da yaşadığını öğrenmiş."

"Tanrım, Claud. Sen iyi misin?"

Omzunu silker gibi kulağına kaldırdı. "Bilmem. Onu unutmam gerektiğini düşünüyorum. İleriye bakmalıyım. Var olduğumdan bile haberdar değil ve ta Barselona'da yaşıyor. O yüzden... Aptallık olur... Yani..."

Kafasının karıştığını anladım ve sesinin de çatladığını duyunca, örtümün altından çıkıp ayaklarım buz gibi zemine karşı gelerek derhal yatağına gittim. Claudia geriye kayıp örtüyü kaldırınca, yanına uzandım. Birbirimize döndük ve elini tuttum. "Ne yapmak istediğini uzun uzun düşün. Sadece bil ki ona ulaşmayı düşünmen aptalca fa-

lan değil. Yerinde olsaydık, hepimiz bunu düşünürdük.”

Evet der gibi başını salladı; gözleri dolmuştu. “Kendimi sürekli olarak asla sahip olmadığım bir şeyi arıyormuşum gibi hissetmekten yoruldum. Artık bir çocuk değilim, Charley. Büyümem gerek ve hayatımı kabullenmem gerek.”

“Hayır,” diye başımı salladım. “Hayatın istediğin gibi değilse, bunu asla kabul etme. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Kazanmayı hak ediyorsun. Diğer tatsız şeyleri aklından çıkar da ne istediğini düşün.”

Elimi o kadar sıktı ki neredeyse canımı acıtacaktı.

“Beck’e söyledin mi?”

Hayır der gibi başını salladı. “Bu konuyu düşününce çok sinirleniyor...”

Çünkü o salak sana âşık!

“... Hem geceyi mahvetmek de istemedim. Bu gece keyfi çok yerinde.”

“Siz ikiniz hâlâ... Platonik mi takılıyorsunuz?” diye sordum temkinle.

“Aa, olmaz,” diye başını salladı. “Sırf sen ve Jake sorunlarınızı halletmeye başladınız diye, çöpçatanlık yapamayacaksın. Yok, yok, yok.”

Kıkır kıkır güldüm. “Sadece mutlu olmanı istiyorum.”

Claudia suratını buruşturup dalgın dalgın “Ben her zaman mutluyum,” dedi.

Elini sıktım ve, “Sahte mutlu değil, gerçek mutlu,” diye fısıldadım.

“Biliyor musun,” dedi, “mutsuz değilim. Yanımda sen varsın, Jim, Delia Anne ve Andie var. Evet, Beck’le ben tamamıyla işlevsiz olabiliriz ama o da yanımda. Belki bir gün, benim de kendi Jake’im olur. Mutsuz değilim, Char-

ley. Sadece umutlu olmaya çalışıyorum ve umutlu olmayı ummak beni bir çocuk yapmaz.”

“Sen bir çocuk değilsin, Claudia. Sadece insansın.”

Kafalarımızı birbirine dayayarak, birbirimize sokulduk. “Amma yolculuk oldu ama değil mi?” dedi gülerek.

Yanıt olarak, Claudia kontrolsüzce kıkırdamaya başlayana dek güldüm. Gülme seslerimizi arkadaşlarımızı uyandırmak için yastıklarımızla kesmeye çalıştık.

Girminci Dördüncü Bölüm

Edinburgh, Ocak 2013

İşin aslı, ilk randevuma çıkacakmışım gibi hissediyordum.

Bir mucize eseri, Fort William'daki tatilimizin geri kalanını atlatmayı başarmıştım. Açıkçası, oraya dağ tepe tırmanmaya gitmediğimiz veya bulunduğumuz yerle ilgili uzaktan yakından bir ilgisi olan bir şey yapmadığımız ve bölgeyi keşfe çıkacak bir arabamız olmadığı için, kalışımızın sonlarına doğru epeyi sıkılmıştık ve şehre dönmeyi iple çekiyorduk. Herkesten çok da ben iple çekiyordum.

Hislerimi sürekli olarak tahlil etmeye çalışmış, her seferinde Jake'i aramak için telefonu elime almayı ve ona bir hata yaptığımı söylemeyi düşündüğümde göğsüm bunun doğru olmadığını anlatırcasına yanıyordu. Bunu yapacaktım. Olanları kabullenip, kararımın arkasında duracaktım.

Bunu kalın kafama soktuktan sonra, ona geri dönmek konusunda çok heyecanlandım. Evet, gergindim ve evet, geleceğimizin nasıl olacağını bilmiyordum ama aynı durum her ilişki için geçerliydi.

Saat beş gibi Edinburgh'a vardık. Valizlerimizi alıp

dairelerimize giderken, Lowe yanımda yürüdü ve Royal Mile'a varır varmaz bana sırtıttı.

"Ne oldu?" dedim kaşlarımı çatıp.

"Sen. Yerinde duramıyorsun. Ona gitmek için yanıp tuşuyorsun."

"Hiç de," diye homurdandım inatla.

Lowe güldü. "Öylesin. Jake Caplin'in hayatta tanıdığım en şanslı hergele olduğunu söylemiş miydim?"

"Şimdi ne oldum ben? Güzel konuşmak için kullandığın ahenk tahtan mı? Öyleysem, sana bu lafın için iki doğru veriyorum."

Lowe cık cık edip gülerek kollarını boynuma doladı. "İnanılmaz sevimlisin."

Kaşlarımı çattım. "Bu laftan nefret ettiğim için bana sürekli sevimli diyorsun, değil mi?"

"Tabii."

Kızgınlıkla ona hırlarken, o asabiyetin gerisinde Lowe bu konuda sorun çıkarmadı diye kendimi daha rahat ve güvende hissediyordum. Son iki gündür fazla konuşmamıştık ve arkadaşlığımızı mahvetmiş olmaktan korkuyordum. Ama endişelenecek bir şey yoktu. Lowe görüldüğü ve davrandığı gibi birisiydi ve beni desteklediğini söylerken samimiydi.

Claudia, Denver, Rowena ve ben çocuklara Cowgate'te veda ettik ve arkadaşlarımla birlikte kendi binamıza yönelmeden önce onların binasına kaçamak bir bakış fırlattım. Claud'la birlikte mutfığa girerken, gözleri fal taşı gibi açılmış bir Maggie'yle karşılaşmayı ummuyordum.

"Eee, doğru mu?" dedi Maggie heyecanla önündeki kâğıtları yana iterken. "Jake Caplin gerçekten de Melissa Bouchard'dan senin için mi ayrıldı?"

Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım ve suratımın bembeyaz kesildiğini hissettim. Haberler bu kadar çabuk mu duyulmuştu?

“Tanrım, doğru değil mi?” Nasıl oldu bilmiyorum ama gözleri daha da irileşti. “Gemma buna hiç sevinmeyecek. Melissa’yla arkadaş olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Aslında, bunu bilmiyordum. Harika. Şimdi, bir de önümüzdeki dört ay boyunca bana pis pis bakacak olan Gemma’yla yaşamak zorunda kalmıştım. Nefesimi dudaklarımın arasından dışarı vererek, Claudia’ya mutsuz mutsuz baktım. “Bir içkiye ihtiyacım var.”

Claudia pek benim tarzım olmayan bu dudak sarkıtma hareketine gülmemeye çalıştı ama beceremedi. “Sanırım, bir yerlerde votkamız olacak.”

“İşi görür.”

İki şat votkanın yarattığı rahatlama dinmişti; muhtemelen, saat dokuz olduğunda o yüzden heyecandan berbat haldeydim. Çocukların o gece programı olduğunda, herkesin Milk’e gideceği anlaşıldı.

Claudia’nın peşinden barın diğer ucundaki kemerli kapıdan geçtim ve mide bulantımı engellemek için ellerimi salladım.

Genel olarak öyle gergin bir insan değildim ve Jake’in beni o halde göreceği fikri hoşuma gitmiyordu.

Ama gözlerimiz uzaktan birleşince, gerginliğim tatlı bir heyecana dönüştü ve Claudia bana gülümsedi. Kala-balık barda sandalyelere çarpmamaya çalışarak ve masaların etrafından dolanarak ilerledik ve bu süre boyunca, gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Bizi görünce ayağa kalktı ve Çalıntı’nın ekipman kurmak için sahneye henüz

çıkmmamış tek üyesi Denver, Rowena'yla birlikte Jake'in bakışlarını takip etti.

Jake masanın etrafından dolanıp, birkaç santim önümde durduğunda, onun haricinde her şey ve herkes silindi. Başımı hafifçe geriye attım ve ona en bilmiş ifademle gülümsedim. "Demek buluşacağım gizemli kişi sendin," dedim bana söylediği ilk sözleri hatırlayarak.

Bunu hatırlayınca, Jake'in gözleri parladı. "Gizemli yeni çocuk Jake," dedi muzip bir tavırla elini uzatarak.

Elini sıkmak için tuttum ve ellerimiz birbirine değdiğinde, içimi bir huzur kapladığını hissettim. "Ben de Charley."

"Biliyorum. Meşhursun. Süperkızısn."

Güldüm, eğilip onu öpmek için kendimi zor tuttum. Ne de olsa, işleri ağırdan alıyorduk ve Melissa için herkesin ortasında ilişkimizi sessiz sedasız yürütecektik. Jake'in gözlerinin içine bakınca, onun da o çekimi hissettiğini fark ettim. Başıyla masayı işaret etmeden önce, bana hüznle hafifçe gülümsedi. "Otursana. Sana bir içki getireyim."

"Bira," dedim gülümseyerek. Sonra, onun kalktığı yere oturmak için masaya gittim.

Jake bardayken, Denver da gruba katılmıştı. Tam o sırada, Milk'in işletmecisi sahneye atladı ve muzip bir gülümsemeyle gür sakalını sıvazladı. "Bu çocukların kim olduğunu artık tanıyı tanımadığınızı bilmiyorum ama tanıımıyorsanız sürekli müşteri değilsiniz demektir. Son birkaç aydır, Milk'e çok sayıda kadın geldi ve bence bunun sebebi bu çocukların kadınların bacak arasında bıraktığı etki ve benim bitmek bilmez cazibem."

Güldük ve o anda, Çalıntı'yla inanılmaz derecede gurur

duydum. Arkadaşlarım gerçekten de harikaydı; karşımda oturan Claudia'ya bakınca ve onun da sahneye sırtıttığını görünce, onun da bu gururu hissettiğini anladım.

"Bu masum suratlarının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Bu çocuklar inanılmaz yetenekli. Başka söze gerek yok: Milk ta memleketleri ABD'den geri dönen Çalıntı'yı sunar."

Tezahüratlarımız ve ısıklıklarımız arasında, işletmeci çocuklara gülümseyip sahneden aşağı atladı. Matt davula vurdu ve Beck'in Lowe'la birlikte yazdığı, en sevdiği hızlı parçalardan birini çalmaya başladılar. Lowe'un derin ve pürüzsüz sesini dinlerken, Jake'in bana baktığını hissedene dek biraz daldım. Başımı çok hafifçe çevirince, Elinde biralarla yanıma gelen Jake'in bakışlarıyla karşılaştım. Dikkatle Claudia'ya birasını verirken bakışlarını benden ayırmadı, sonra masanın diğer tarafına dolandı. Yanıma oturdu ve kayıtsızca sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Kolunu sandalyemin arkasına attı ve bunu yaptığı anda dikkatim birden dağılıverdi. Lowe'un sesi kulaklarımda boğuk bir uğultu gibi kaldı.

Jake bana dokunmuyordu bile ve bedenimin her zerresi onun her zerresinin gayet farkındaydı. Dört şarkı boyunca öyle oturduk, sonra çocuklar bir ara verdiler.

O noktada, nefes almakta zorlanmaya başlamıştım; cesaretimi toplayıp Jake'e baktığımda kahverengi gözleri alev alevdi. Yakın oturduğumuz için, birbirimize daha da yakın olmak istediğimizin farkındaydık ve saygılı davranmak için elimizden geleni yapıyorduk... Eh, fena bir işkence olduğunu söyleyebilirdim.

"Çocuklar bu gece harika çalışıyorlar," dedim sesimi duyurmak için yükselterek.

Jake evet anlamında başını salladı ve biraz bana eğildi. "Her zaman çok iyi çalışıyorlar." Gruba olan bağlılığına bilmiş bir ifadeyle gülümsediğimi görünce, omuz silkti. "Ben bu guruba hayran bir tipim. Anlarsın ya? Seks olmadan yani."

"Ah, çok yazık. Sana sahip olmak çok hoşlarına giderdi."

Sırıttı. "Doğru. Hepsi benimle yatmak istiyor. Ama grup dinamiğini bozmayayım diye hepsiyle sadece arkadaş kaldım. Benim için çok zor oldu. Hepsi çok yakışıklı."

Dudaklarım gülmemeye çalıştığım için titrerken, ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Baştan çıkmak çok kolay." Ben de biraz ona yaklaştım. "Ama bana sırrını söyle. Kimi seçerdin? Grup müptelası..."

Jake boş bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Kimi seçeceğimin bariz olduğunu sanıyordum." Çocukların sohbet edip kendi aralarında konuştuğu yeri işaret etti. "Matt. Ona bir baksana. Saf hayvansal bir çekiciliği var."

Matt'e bakmak için o yöne döndüğümde, terli koltuk altlarını bir el havlusuyla siliyordu.

Kahkahalarla önüme döndüm ve Jake'e bakınca, bana öyle baktığını gördüm... Eskisi gibi bakıyordu. Bana tap-tığını söylemiş gibi.

O bakışın savunmamı tamamıyla eriteceğinden korkarak, tekrar sahneye döndüm... Ama derhal kaşlarımı çattım. Beck grubun yanına giden sarışın bir kızla konuşmak için ufak platformdan aşağı atlamıştı. Beck dudaklarında seksi bir ifadeyle kıza bir şey söylemiş, kız da elini onun göğsüne koyup gülmüş ve ona epeyi yaklaşmıştı. Beck gözleri ıslıl ıslıl kızla konuşmaya devam ederken, onu yakınından tutmak için elini beline koymuştu.

Claudia'ya baktım. Yanaklarının solduğunu ve bakış-

larını masaya indirdiğini görünce, içimi bir huzursuzluk kapladı.

Şayet ben, yani o tuhaf ilişkilerinin dışında olan kişilerden birisi, Claudia'yla Beck'in kış tatilinde daha da yakınlaştığını düşündüysem, Claudia'nın da aynı şeyi düşünmüş olması şaşırtıcı olmazdı. Ne yazık ki Beck bir salaktı ve onu asla anlayamayacaktım. Claud'un hislerini o denli önemseyen birisi olarak, bu duyguları ayaklar altına almayı da çok iyi beceriyordu doğrusu.

"Onu dehşete düşürüyor." Jack'in kalın sesini kulağımda duydum ve Beck'e çok öfkeli olduğum halde, Jake'in hâlâ ensemdeki tüyleri diken diken ettiğini fark ettim.

Hızla ona döndüm ve kaşlarımı çatarak "Ne?" dedim.

Jake başıyla Beck'i işaret etti. "Claudia'yı bütün kızlardan daha çok umursuyor. Hepsinden. Bunu kesin olarak biliyorum. Ama kadınlar söz konusu olduğunda, onun doğru şeyleri yapmadığını da biliyorum. Claudia'yı kasten incitmek gibi bir niyeti yok."

Başımı sallayarak, arkadaşşıma yine endişeyle baktım. "Beck kalbini kırmadan önce bu işten sıyrılması gerek."

Güçlü ve ılık parmaklar benimkilere geçti ve sıkılaştı. "Umarım önce ona bir şans verir."

Jake'in samimi gözlerine bakınca, sadece Beck'le Claudia'dan söz etmediğini anladım. Boğazımda oluşan düğümü yutkunarak gidermeye çalışırken, hafifçe başımı salladım. "Bunu deneyeceğini biliyorum."

Çok geçmeden, Jake'le benim pek kontrol sahibi olmadığımız anlaşıldı. En azından, tahrik edici şeyler konusunda iyi değildik.

İşleri ağırdan alma kararımız, son birkaç aydır oldu-

ğu gibi arkadaşlarımızla takılmak anlamına geliyordu. Öpüşmek, sarılmak veya cinselliği uzaktan bile andıran hiçbir şey olmayacaktı. Tamam, yalan söylemeyeceğim... Resmen gözlerimizle birbirimizi beceriyorduk.

İlk hafta çok hızlı ve olaysız geçti. Öyle geçti sayılır. Derslerimiz başladı ve üniversitede her gün Melissa'yla karşılaşacağım diye ödüm koptu. Ev arkadaşım Gemma'dan Melissa'nın kötü günler geçirdiğini anlamıştım. Bunu biliyordum, çünkü Gemma bana düşmanca bir tavırla onun durumundan söz etmiş ve *Kırmızı Leke*'den Hester Prynne'mişim gibi davranmaya başlamıştı. Gemma ve diğer kızlardan biri veya daha fazlası ordayken mutfağa girsem, sohbetlerini dinlemeye layık değilmişim gibi konuşmayı kesiyordu.

Kampüste ders aralarında yanından geçtiğimde, arkadaşlarına bir şey söylüyor, sanki kötü kokuyormuşum gibi herkesin burnunu kırıştırarak bana bakmasına neden oluyordu.

Bu kaltakça ve çocukça davranışları göz ardı ettim, çünkü açıkçası onun ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi. Ne yazık ki Melissa'nın ne düşündüğüyse çok umurumdaydı. Bu yüzden, kütüphanenin üçüncü katındaki kitap öbeklerinden birini geçip de onunla yüz yüze gelince, keşke o anda dünyanın *herhangi* başka bir yerinde olsaydım diye düşünmeden edemedim.

Melissa kitabından başını kaldırıncaya, göz göze geldik. İncinmiş ve üzgün ifadesine bakınca, yumruğunu göğsüme geçirmiş ve kalbimi sıkmış gibi hissettim.

Midemin bulandığını ve kendimi bildim bileli ilk kez cesaretimi yitirdiğimi hissederek, Melissa kitabı rafa geri koyup bana doğru yürümeye başladığında titredim. Ama

bir kez olsun bakışlarımı kaçırmak aklımdan geçmedi. Ona bu kadarını borçluydum.

Önümde durdu ve gözlerinin altındaki halkalara ve Noel tatilinden önce fark etmediğim çıkık elmacıkkemiklerine bakarken, nefesim kesilir gibi oldu.

Orada durup birbirimize bakmamız, çevrilen sayfaların sesi, bilgisayar faresi klikleri, fısıltılı konuşmalar ve gerin ortamda inanılmaz yüksek gelen hafif ayak sesleri bana sonsuzluk kadar sürmüş gibi geldi.

Melissa gözlerini kırptırdı ve güzel ağzının kenarları sarktı. "Ben..." Gözleri acıyla dolarken, başını salladı ve alçak sesle, "Senden gerçekten de nefret etmek istiyorum," dedi.

Jake'le ayrıldığımın ertesi gününü, bedenimdeki her sinire, kemiğe, kasa saplanan acıyı ve benliğimi uyuşturan o hissi, Melissa'nın Jake'le olan ilişkisi izlerken içime çöken o felç edici hali hatırlayınca, söyleyebildiğim tek şey, "Biliyorum," oldu.

Bu yanıtı duyunca, yanağından bir damla yaş süzüldü ve başka bir şey söylememe fırsat vermeden, hızla suratını silip yanımdan geçti.

Melissa gittikten sonra, suçluluk hissiyle derin bir nefes aldım ve raflara sırtımı dayayarak keşke hayat bu kadar karmaşık olmasaydı diye düşündüm.

O gece daha sonradan, Jake'le birlikte sinemaya doğru yürürken bu karşılaşmadan söz ettim. O gece boyunca, ikimiz de epeyi sessizdik ve sonraki hafta birbirimize karşı hissettiğimiz çekime karşı koymamız o kadar da zor olmadı.

Ama bu, o çekimin hâlâ çok yoğun olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu çekimden kaçınmak için, Jake'le be birlikte çok vakit geçirmeyi kesmiştik. Fort William'dan döndüğümüzden beri aradan üç hafta geçmişti, ocak ayının sonuna girmiştik ve bir randevuya çıkıp bir film izlemeye karar vermiştik. Böylece, birbirimize odaklanmamış gibi rol yapmamızın gerekmeyeceği en az iki saat vaktimiz olacaktı.

Morningside denen bölgedeki ufak art deco sinemasına ikimiz de vurulmuştuk. Burası üniversiteden yarım saatlik bir yürüyüş mesafesindeydi. Sinema salonunda deri koltuklar ve sıradan sinema koltuklarının yanı sıra büyük ve rahat deri koltuklar vardı. Jake'le ben genellikle birbirimize çok yakın olmayalım diye büyük olanları tercih ederdik ama o olaycı gecede ikimiz de beş günlük yasagımızı deldik ve birlikte tek bir koltuğa oturduk.

O ufak koltuğa geçer geçmez, bunun kötü bir fikir olduğunu anladım. Son birkaç haftamızı aramızdaki cinsel kimyayı görmezden gelerek geçirmiştik; yani, ilişkimizi aslında biraz boşlamış, Noel tatilinden önceki gibi davranmıştık. Claudia bana Melissa'ya karşı nazik davranma isteğimizi anladığınızı ama Jake'le cinsel bir ilişkimizin olmamasının Melissa'nın öyle olduğunu düşündüğü gerçeğini değiştirmeyeceğini söylemişti.

Açıkçası, o aşamada Claudia'yla aynı fikirde değildim ama Jake'in kendisini bana ispat etmeye çalıştığı gibi, ben de onun için Melissa'yla yaşadığı ilişkinin anısına saygılı olmaya niyetliydim.

İşte, bu yüzden tek koltuk iyi bir fikir değildi.

Aramızdaki gerilim öylesine yoğundu ki sanki aramızdaki çekim fiziksel olarak göğsümün üstüne oturmuş, beni ezen bir file dönüşmüştü ve nefes almamı engelliyordu.

Kollarımız birbirine değdiğinde, Jake'in kolu tenimi

yalayan bir alevmiş gibi hissettim. Yanaklarım kızardı ve "Pardon," diye mırıldandım.

Film başlayacağı zaman salon karardığında, durum daha da kötü hale geldi. Jake'in hızla alıp verdiği hafif nefesinin benimkiyle birlikte ritim tutturmaya çalıştığını duyabiliyordum. Seks yapmayı düşünmemek için kendimi zorladığımdan da aklımdan bir tek Jake'le seks yapmak, eskiden ne kadar güzel olduğu ve muhtemelen artık ne kadar daha güzel olacağından başka bir şey geçmiyordu.

Terlemeye başlamıştım. Bedenim bir fırın gibi yanıyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Jake birden ve ekrandan ışık suratına vururken bana bakmak için döndü. "Bir işleri ağır-dan almak var, bir işleri buzul ağırlığıyla yürütmek var."

Hafifçe gülümsedim. "Buzul çağı bitti mi?"

Karanlıkta gözleri parladı. "Bence buzulları ikimiz arasında eritmek konusunda epeyi becerikliyiz."

"Sen de mi hissettin?"

"Tabii ki hissettim," dedi bana yaklaşıp; dudakları benimkilere değdi degecek vaziyetteydi. "Bebeğim, on altı yaşından beri seninleyken böyle hissediyorum."

Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattı, ılık dudakları benimkileri okşadı ve bedenimin aşağısına doğru ılık bir hissin yayılmasına neden oldu. Dudaklarını ağızma bir, iki kere sürttü; sonra, altdudağımı hafifçe ısırdı ve dilinin ucunu ısırdığı yerin üstünden geçirdi. Nefesim kesildi ve Jake beni öperken ağızımdan çıkacak olan erotik ses boğazıma takıldı. Jake elini enseme ve sonra da saçlarıma doladı, beni dudaklarına egecek biçimde hafifçe çekip ellerimi göğsüne koymama neden oldu.

Öpüşü ilk başlarda hafifti, neredeyse tereddütlüydü ama ben de onu geri öpmeye başlayınca, bunu istediğimi

anlatınca, öpüşmemizin rengi değişti. Dilini hafifçe benimkine sürttüğünü hissedince, yanıt olarak parmaklarımı tişörtüne doladım. Karanlıkta daha fazlasını istememe neden olana dek, diliyle dilimi okşadı; kollarımı boynuna sardım, dudaklarımı onunkilere karşı daha fazla aralar-ken parmaklarımı saçlarına daha da geçirdim ve kendisini kontrol etmek için tutunduğu iradesinin son bağlarını da dilini yalayarak derin ve ıslak bir öpücükle kopardım.

Öpüşmemiz sertleşti, daha aç bir hale geldi ve Jake beni göğsüne çekebilmek için kollarını belime doladı.

Koltuğun deri kaplaması hareketlerimizle gıcırdıyordu ama solumdan bizi azarlar gibi sert bir kadın sesi duy-masam bunu fark etmeyebilirdim: “Burası bir otel odası değil.”

Jake ve ben birbirimizden nefes nefese ayrıldık; yanak-larım yanarken, birbirimizin irileşmiş gözlerine baktık.

O anda, ikimiz de hapı fena halde yuttuğumuzu anladık.

Bir şekilde, filmi sonuna kadar seyretmeyi başardık; sonra, Jake beni binama geri götürdü. Yolda yürürken, fazla konuşmadık ve o süre boyunca, acaba artık işle-ri ağırdan almayı bitirdik ve nihayet ilişkimizi yoluna koymaya geçtik mi diye düşündüm. Artık aramızdaki ilişkinin her an patlama noktasına gelebileceğini anladığım için, tam olarak bunu isteyip istemediğimden emin olmadığımı fark ettim. İşleri ağırdan almak demek, esas önemli konuları veya aramızda hâlâ var olan konuları konuşmamamız demektir. En sonunda, yine ciddi ve gerçek bir ilişkiye girecek olursak, kendimi Jake’e tamamıyla açmam gerekecekti.

Bu da beni endişelendiren bir düşünceydi.

Ama daireme vardığımızda, Jake durdu ve titreyen eli-

ni saçlarının arasında dolaştırdı. "İşleri ağırdan alma kararımızı devam ettireceksek, belki de önümüzdeki birkaç gün boyunca yalnız bir şey yapmasak iyi olacak."

Bir yanım ona neden işleri birden sadece ağırdan almadığımızı, aynı zamanda durma noktasına geldiğimizi sormak istiyordu. Sinemada buzul çağının kötü bir şey olduğundan son derece emin gibiydi.

Kaşlarımı çattığımı fark ettim. Melissa'yla ilişkisini neredeyse iki ay önce bitirmişti. Bu da ona yeteri kadar saygı göstermeye yetecek bir zaman değil miydi?

Yine de... Diğer yanım neredeyse derin bir oh çekmişti. Jake'i hayatıma almaya yine bir ara vermiştim.

Böylece, tamam anlamında başımı salladım, titrek bir gülümsemeyle ona baktım ve kafam daha da karışmış bir halde daireme yürüdüm.

Girminci Beşinci Bölüm

Edinburgh, Şubat 2013

Her şey beş gün sonra bir dönüm noktasına ulaştı. Çalıntı, öğrenci birliği mekânlarından birinde, The Pleasance'da çalışıyordu. Dairemizden on dakikalık bir yürüyüşten sonra, Cowgate'ten yukarıda kalıyordu. Jake'le telefonda konuşmuş olduğum halde, onu günlerdir görmemiştim. Aslında, bir süre çocuklar tarafından bölünmeden Claudia'yla takılmak güzel olmuştu ama itiraf etmem gerekirdi ki bara girip de grup sahnede hazırlanırken Jake'in Rowena'yla gülüştüğünü görünce içimi yine bir heyecan dalgası sarmıştı.

Jake'in yanına vardığımda, elimi tuttu ve beni kendisine çekti. Eğilip kulağıma, "Tanrım, seni özledim," diye mırıldandı.

Gülümseyip geri çekildim ve başımı sallayıp benim de onu özlediğimi anlattım.

Çocuklar çalmaya başladığında, Jake kollarını belime sardı ve sırtımı göğsüne yaslayarak ona dayandım. Çenesini omzuma koydu, ince tişörtümün üstünden parmaklarının ucuyla beni okşayarak gıdıkladı. Onu hissetmek, tıraş losyonunun kokusunu almak, Lowe'la birlikte şarkı-

ları söylerken içime işleyen sesini duymak aklımı başımdan aldı. Rowena'nın uyarısını da bu yüzden duymadım; Jake'i arkadan benden uzaklaştırmak için çekerek, gergin bir sesle, "Çocuklar, kapı," diyene dek neler olduğunu fark etmedim.

Rowena'nın araya girişine ikimizde sıçradık, nefes alıp verişimizin düzeni bozuldu ve başımızı kapıya çevirince Jake karşımızdaki manzarayı gördü ve anında elimi bıraktı.

Melissa oradaydı.

Yanında iki arkadaşıyla, kalabalığın arasında bir fener gibi duruyordu. Suratındaki acı dolu ifade bana yer yarılrsa da içine girsem diye düşündürdü. Ne yapmam gerektiğini anlamak için Jake'e baktım ama çoktan öğrenci kalabalığını yara yara eski kız arkadaşına doğru gidiyordu.

Melissa'nın yanına gittiğinde, Jake'e ters bir şey söyledi, öfkeyle eliyle beni işaret ederken gözleri yaşlarla doldu. Jake onu teselli etmek için öne uzandı ve Melissa birden suratında yalvarır bir ifadeyle onu tişörtünden kavradı. Jake elini saçlarının arasında gezdirdi, başını evet der gibi sallayarak onu çıkışa doğru götürdü. Onunla birlikte dışarı çıkmadan önce, bana bakıp dudaklarını oynatarak özür dilerim dedi ve, "Beş dakikaya dönerim." der gibi elini havaya kaldırdı.

Böylece, kavuşmamız berbat oldu ve hissettiğim o büyük mutluluk, suçluluk duyguğu tarafından diri diri yendi.

"İyi misin?" diye sordu Rowena yumuşak bir sesle. Claudia'nın yanında duruyordu ve ikisi endişeyle bana bakıyorlardı.

Omuz silktim. "İyiym. Birazdan gelecek."

Ne yazık ki Jake kısa sürede geri gelmedi ve neden gelmediğine dair ne aradı, ne de mesaj attı. Çalıntı'nın programı bittiğinde, ondan hâlâ haber almamıştım ve endişelenmeye başlamıştım.

"Claudia'yı eve götürüyüm," dedi Denver sakinleşen barmın orada gitmeye hazırlandığımızı görünce. "Sen de çocuklarla onlara git. Orada olduğuna eminim."

Bunun en iyi seçenek olduğunu, oraya gitmezsem uykusuz bir gece daha geçireceğime karar vererek, Lowe, Beck ve Matt'le birlikte onların dairesine gittim. Ortak alanları orada sadece erkekler yaşamasına rağmen şaşılacak derecede temizdi ama sonra Beck'in bana Lowe'un temizlik takıntısı olduğunu söylediği aklıma geldi.

Jake'se o tertemiz odada yoktu.

Lowe omuz silkip, buzdolabından bir şişe su çıkardı ve bana verdi. "O geri dönene dek burada biraz takıl."

Giderek daha fazla sinirlendiğimi hissederek, tamamdere gibi başımı salladım ama cebimden telefonumu çıkarıp Jake'e neler olduğu soran bir mesaj attım.

Yanıt gelmedi.

Çocuklar aklımın nereye gidip durduğunu bildiklerinden, beni oyalamaya çalıştılar: Jake'in eski kız arkadaşıyla birlikte olduğu o mantıksız kıskançlık diyarına gidiyordu. Ama saat sabahın biri olunca, artık öfkelenmeye başladım. Bir yandan da biraz daha endişelendim. "Sizce başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

Beck kaşlarını çatıp başını salladı. "Sanmam. Bence olanları konuşuyorlardır."

"Olanları haftalar önce konuştular. Diyecek başka ne kaldı ki?" Herkes benden başka yerlere bakarken, omuz-

larımı düşürdüm. “Bakın, ben bir kaltak değilim, tamam mı? Bu gece, Melissa’nın surat ifadesi... Evet. Bunun bir parçası olduğum için üzgünümü. Ama daha doğru dürüst ilişkimize yeniden başlamaya fırsat bulamadık ve o çoktan...” *Beni dışlamaya başladı.* Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylemeden, telefonumu onlara salladım.

Saat iki olunca, artık öfke hissini aşmış, sadece çıldırıyordum. Onunla birlikte sabahın ikisinde bir yerlerde ne yapıyordu?

Ayağa fırladım. “Gidiyorum,” dedim ceketini alıp.

“Seni götürüyüm,” dedi Lowe ısrarla.

“Hayır, sorun değil. İki dakikalık yol.”

“Beş saniye olsa da umurumda değil. Seninle geliyorum.”

Lowe’un centilmenliğine razı gelmeye karar verdim ama hışımın binadan çıkarken patlamak üzereydi. Gecenin ne kadar berbat geçtiğine inanamıyordum; bütün hafta o geceyi beklemiştim. Daha “ilişkimize” başlayalı bir ay olmuştu ama Jake çoktan beni hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı.

Kaldırıma iki adım atmıştık ki Jake köşeyi döndü. Bizi kendi binasından çıkarken görünce, telaşla yanımıza geldi.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve soğuktan kızarmış suratıyla, üzgün ve meraklı bakışlarıyla o kadar yakışıklı görünmesine sinir oldum. “Bebeğim...”

“Kes,” dedim ters ters. Başımı salladığım gibi yanından geçtim.

“Onu eve ben götürürüm,” dedi Jake sert bir tavırla arkamdan.

Durup hızla arkama döndüm. “Hayır, götürmeyeceksin. Beni Lowe eve götüreceksin.”

Jake gözlerini öfkeyle kıstı. "Lowe'la aramda sorun çıkmasını istemiyorsan, bırak da seni ben eve götüreyim."

Lowe teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Kusura bakma, Charley ama çok yoruludum. Jake seni eve götürsün."

"Hain," diye homurdandım Lowe telaşla binasına girerken. Jake'e baktım ve ne kadar incindiğimi örtbas etmek için en pis ifademle baktım. Sonra, bıkkınlıkla oflayarak yine arkamı döndüm ve Cowgate'ten aşağı kendi binama doğru yürümeye koyuldum.

Jake bana yetişmek için koştu. "Charley, bırak da açıklayayım..."

"Eski kız arkadaşınla sabahın ikisine kadar nereye kaybolduğunu mu açıklayacaksın? Eh, iyi bir açıklama olsun bari."

"Böyle yapma," dedi. Ses tonundan öfkeli olduğun anladım. "Mel ilişkimizi geride bırakmakla ilgili sorunlar yaşıyor. Ona geri dönmem için beni ikna etmeye çalıştı. Onu o halde bırakamazdım. Benim için de pek rahat bir dönem değildi."

Melissa'nın surat ifadesini hatırlayınca omuzlarımı düşürdüm. "Öyle olduğunu düşünmedim zaten," dedim bitkin bir halde. "Ama sabahın ikisine kadar mı? Hem sana mesaj attım. Bana hiç yanıt vermedin." Binamın kapısını açtım ve hızla basamakları çıkmaya koyuldum.

"Yanıt veremezdim. Çok kötü durumdaydı. Onunla baş etmeye çalışıyordum."

"İyi birisi gibi davranmaya çalışıyordun, anlıyorum. Ama ondan tam iki ay önce ayrıldın ve dediğin gibi kararlı olsaydın ve her şeyi dediğin gibi açıklasaydın, Melissa bu gece ortaya çıkıp onu geri istemen için sana yalvar-

mazdı. Bu da bana ayrılığınızın o kadar sert olmadığını düşündürüyor. Sert olmuş olsa bile, ikimizin burada... İşleri ağırdan almaya çalışmasının ne anlamı var?" Öfkeyle bunları söyledikten sonra, anahtarlarımı kilide soktum.

Kapıyı açmadan önce dik dik bana baktığını fark ettim ve hızla yatak odama yöneldim. Kilidi açıp, kapıyı suratına kapatma niyetiyle telaşla içeri girdim ama yeteri kadar hızlı davranamadım. Jake kapıyı itip içeri girdi ve ardından çarparak kapattı.

"Ev arkadaşlarım var," dedim ona küstah bir tavırla.

"Şu anda, hiç umurumda değil," diye kükredi. "Seninle birlikte olmak istemediğimi düşündüğün kısma geri dönelim."

"Tamam. Öyle yapalım."

"Biliyor musun?" Beni tehdit edermiş gibi öne çıktığında, aramızdaki hava öfkeyle ve çok daha güçlü bir şeyle ağırlaştı. "Sanırım, bu gece seni yine incittim ama bunu kasten yapmadığımı biliyorsun, çünkü Melissa'nın artık birlikte olamayacağımızı anladığından emin olmam ve bunu mümkün olan en nazik şekilde yapmam gerektiğini de biliyorsun. Bunların hiçbirine kızdığını sanmıyorum. Bence, yanında olmadığım o birkaç saat boyunca, seni bu gece her zamankinden çok daha fazla inciteceğimi düşünerek paniklemeye başladın. Paniklemeye başlamanın nedeni de bana hâlâ güvenmemen."

Hiçbir şey diyemedim. Nefes almayı ancak becerebiliyordum. Jake tıpkı eskiden olduğu gibi aklımdan geçenleri okumuş, dengemi bozmuştu ve onu kendime çekmem mi, yoksa kapı dışarı mı etmem gerektiğini bilemiyordum.

"Biliyor musun? Sana çok şey ispatlamam gerektiğinin farkındayım ama hâlâ kızgınım, çünkü tek bir basit ger-

çeği bildiğini sanıyordum.”

“Neymiş o?” diye sordum bedenim Jake bana çok yakın durduğu için sesiyle titrerken.

“Bunu.” Dudaklarını dudaklarıma dayadı ve tek elini enseme atıp beni kendisine çekerken beni sert, vahşi ve ağzımı morartacak bir güçle öptü.

Jake’in aşına olduğum tadı içime akın etti ve bedenim bir anda onun için canlandı.

Jake’e yanıt verirken, öpüşü yumuşadı ama daha az ateşli, daha az aç olmadı; birden, ten tene kalma arzusuyla birbirimizin giysilerini parçalarcasına çıkarmaya başladık.

Kazaklarımızı çıkarırken, dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Daha kendiminkini yeni çıkarmıştım ki Jake’in güçlü elleri belime gitti ve sanki bedenimin şeklini ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni okşayıp sıkmaya başladı. Onu tekrar dudaklarıma çektim, parmaklarım altın rengi geniş omuzlarına saplandı, dilim onunkini yaladı ve onu öpüşmemizi kontrol etmeye, daha derin öpmeye zorladım.

Bu sessiz ricama yanıt verince, öpüşmemiz birbirimizi mümkün olduğunca derinden tatmaya yönelik saf bir arzuyla ıslak ve ateşli bir hal aldı. Onu öperken nefesim kesildi ve Jake sutyenimi açarken soluklanmaya çalıştım. Sutyenim yavaşça kollarımdan yere kaydı.

Göğüslerim ürperdi, göğüs uçlarım serin havada sertleşti. Titredim ama Jake geri çekilip bana bakınca, tenimi hızla yine alev alev bir sıcaklık kapladı. Dişleriyle alt dudağını ısırışına, aramızdaki hava kabarana dek beni inanılmaz bir dikkatle izleyişine bakarken, onu bir şehvet sisinin ardından izledim.

Ağır ağır ellerini öne uzattı ve avuçladı; başparmak-

larıyla göğüs uçlarımı ovmadan önce hafifçe göğüslerimi sıktı. Göğüs uçlarım dokunuşunun altında minik çakıl taşları gibi sertleşti ve hissettiğim uyarılma midemden bacaklarımın arasına ilerledi. Ne kadar hassas olduğumu hatırlayan Jake başını eğdi ve sıcak ağzıyla sol göğüs ucu mu dudaklarının arasına aldı. İnleyip sırtımı gerdim ve onu kendime çekmek için parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim.

Islandım... Onun için tamamıyla hazırdım.

İsmi sayıklarken, kalçalarım kendiliğinden ileri geri gitmeye başladı.

Jake kontrolünü kaybetti.

Beni tekrar öpmeye başladı ve öpüşü yine sert, buyurgan, beni ısırır gibi, hatta ceza verir gibiydi; ben de ona en iyi şekilde karşılık verdim ve dilini sertçe emdim. Jake bana karşı titredi, beni sertçe yatağa atarken dudaklarıma karşı bir küfür mırıldandı ve parmakları kendiliğinden blucinimin düğmelerini çözmeye koyuldu. Pantolonumu külotumla birlikte tek seferde çekip çıkardı, sonra da yatağa çıktı ve bacaklarımı açarak dikkatle suratıma baktı. Bana hiç öyle baktığını görmemiştim. Çaresiz, sahiplenici, *ihtiyaç* duyan bir bakıştı.

Ben de tıpatıp aynı şeyleri hissettiğimden, ihtiyacı karşılamak için bedenim coştı.

Ani bir iç çekişle dudaklarım aralandı ve göğüslerim ona doğru kalkacak biçimde kollarımı başımın üstüne kaldırdım.

Jake yanıt olarak üstüme eğildi. bluciniyle kaplı ereksiyonunu çıplak bedenime bastırırken bileklerimi kavradı. "Benimsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle dudaklarıma. "Her zaman."

"Jake," diye inledim onun için çıldırmış bir durumda.

Sağ eli bileğimden ayrıldı ve fermuarını açtı. Pantolonunu penisini dışarı çıkarabilecek kadar indirdi ve tekrar bileğimi kavrayarak beni yatağa bastırdı. Penisinin sıcak ve sert olduğunu bacağımın iç kısmında hissedebiliyordum.

Derken, bir nefes daha almama fırsat kalmadan Jake aniden içime girince zihnimdeki her şey silindi. Her yanıma yayılan bir zevk acı dalgasıyla sarhoş olmuş gibi haykırdım.

Bacaklarım Jake'in kalçalarını kendiliğinden kavradı ve Jake daha da derinlere girebilmek için geri çekildi. Hızlı hareket ediyordu. Kesinlikle daha önceden yaptığımız herhangi bir seksten aha sertti. Bizi birbirimizin her yerini büyük bir arzuyla keşfetme isteği yönlendirdi. Penisinin her santimini *hissedebiliyor*, buna rağmen daha fazlasını istiyordum. "Jake, daha sert," diye yalvardım içime sertçe girip çıkarken; suratı şehvetten sert ve şehvet dolu bir ifadeye bürünmüştü.

Jake beni doruk noktama ulaştırmak için becerirken, yatak duvara çarpmaya başladı. Orgazm olduğumda, bedenim adeta minik minik parçalara bölündü ve ismini öylesine yüksek sesle haykırdım ki bütün binanın sesimi duyduğuna emindim.

Konfeti gibi yeryüzüne düşerken, Jake'in kalçaların bedenime karşı sarsıldığını hissettim. Boşalırken başını geriye attı ve onu yarı aralık gözlerle izlerken, bacaklarımın kalçalarının etrafında arsında orgazm sonra kasılmalarla sarsıldığını hissettim. En sonunda, titreyerek durdu ve başı omzuma düştü. Bileklerimdeki elleri gevşedi beni öpüp nemli tenime terli yanağını dayadı. "Bebğim," diye

mırıldandı. "Bu da neydi?"

Kollarımı omuzlarına doladım. "Kontrolü kaybettik," diye fısıldadım hâlâ gevşemiş ve sersemlemiş bir halde.

Jake gözlerime bakmak için başını kaldırırken, Parmakları kalçamı kavradı ve kendi gözleri birden pişmanlık ifadesiyle kaplandı. "Canını yaktım mı?"

Hayır der gibi, hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. "Beni çok yordun ama canımı acıtmadın." Başparmağımı şefkatle dudaklarında gezdirdim. "Çok... İnanılmazdı."

"Evet," dedi benim kadar sersemlemiş bir halde. "Asla... Asla kimseyi seni istediğim kadar istemedim."

İçimden çıkarken, suratımı buruşturmamak için gülümsedim. "Bu arada, doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim kayıtsızca. Bana sahip olma kararlılığı yüzünden bu konuyu unuttuğu belliydi.

Tek kişilik yatakta yer açmak için yana kaydığında Jake ofladı. "Bu gece, resmen bir dâhiyim."

"Sorun yok," dedim. Jake esnememe gülümsedi. "Pardon. Beni gerçekten de çok yordun."

Beni hafifçe öptü, dilinin ucu benimkinin ucuna şöyle bir değdi. "Seni bırakayım da uyu."

"Hımm, sanırım işleri ağırdan almayı bıraktık artık."

Alçak sesle güldü ve kollarıyla beni sardı. Beni kendisine çektiğinde, o gece için çok ciddi veya çok endişe verici hiçbir şey düşünmeyeceğime, sadece uzuvlarımı eriten akıl almaz seksin yarattığı tatlı tembellik halinin keyfini çıkarmaya karar verdim.

Rahattım, uzun süredir olmadığı kadar huzurluydum ki Jake kulağıma eğildi ve, "Seni seviyorum. Charley Redford," diye fısıldadı.

Bu itirafını duyunca gerildim ve nefes alıp verişimi

kontrol altına almam birkaç saniye sürdü. İçime bir korku hissi akın edip beni paralize etti. Hissettiğime emin olduğum sözcükler boğazıma dizildi.

Ona bunu geri söyleyemedim.

Hazır değildim.

Bunu söylemek yerine, ona biraz daha sokuldum ve sessizliğime anlayış göstermesini umdum.

Jake tatlı tatlı saçlarımı okşadı. "Bekleyebilirim."

Girminci Altıncı Bölüm

Edinburgh, Şubat 2013

Sırtımda yabancı bir ağırlık, kollarıma ve bacaklarıma karışmış yabancı kollar ve bacaklar hissettim ve neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bir an için kendimi yatağa hapsolmuş sandım.

Gözlerimi hafifçe araladım ve ufak pencerenin ince perdelerinden içeri sızan ışığı karşı suratımı ekşittim. Nihayet, görüşüm netleşti ve başımın yanında yatağa dayadığım elimi gördüm ve bileğimi kavramış erkeksi parmaklar olduğunu fark ettim.

Önceki geceyi hatırlamaya başladım; Jake'in içime girip çıkarken yaptığı sert hareketleri düşününce, midemin alt kısmı şehvetle kasıldı. Bileğim sıcak elinin arasında titredi ve omzumda erkeksi bir mırıltıyı hem hissettim, hem de duydum.

Jake arkama dayanmış, suratını tenime dayamış, gövdesinin yarısı üstümde yarısı yatakta yatıyordu ve dizlerini bacaklarımin arasında bükmüştü.

Kıpırdandı ve huzur dolu uykusundan uyandı.

Seks yapıp birlikte uyuyarak uyandığımız hiçbir gece olmamıştı. Sekiz aylık ilişkimiz boyunca, o anı yaşaya-

mayacak kadar gençtik. Bunu düşünüp aptalca duygulan-
dığımı hissettim ve bunu yastığıma homurdanarak gizle-
dim. "Bacaklarımın arasında öyle külçe gibi yatacaksan,
en azından bundan iyi bir çıkarım olmalı."

Gülüşü göğsünde yankılandı ve sırtımdan aşağı tatlı
his bir bırakarak ilerledi. "Sana da günaydın."

"Hımm, günaydın."

Bileğimi bırakıp, elini tenimi ürpertecek kadar hafif
bir biçimde yan tarafımdan aşağı götürdü, popomu şef-
katle okşadı ve iki parmağını içime soktu. İnleyip bacak-
larımı araladım.

"Bebeğim." Jake'in arkamdan sertleştiğini hissettim.
"Çoktan ıslanmışsın."

Parmaklarımla çarşafları kavradım. "Durma."

Parmaklarını ağır ağır içime sokup çıkarmaya, her
yerime öpücükler kondururken bir işkence gibi baskıyı
artırmaya başladı. Cinsel tacizini kesti ve beni sırtüstü
yatırdı. Kahverengi gözleri sabah ışığında parıldarken,
dalgalı saçlarımı işaret ve başparmağının arasına aldı.
"Saçlarını özledim," diyerek öptü ve bırakıp elimin üstüne
öpücükler kondurmaya başladı. "Her şeyini özledim."

"Ben de seni özledim," dedim alçak sekse, gözlerimde
yaşlarla gülümseyerek. "Epeyi özledim."

Bana gülümsedi ve dikkatini yine her yerimi öpmeye
verdi. Her yerden çok bacaklarımın arasında vakit ge-
çiriyordu ve dilini klitorisimde ustaca kullanması beni
kendimden alıyordu. Hem de yüksek sesle. Dirseklerinin
üstünde doğruldu ve bedenimin alt kısmı orgazmı hâlâ
titrerken, yavaşça içime girdi. Zevkle inledim ve Jake ağır
ağır içime girip çıkarken beline sarıldım. Eğilip beni de-
rin, anlamlı ve güven veren bir biçimde öptü.

O sabah, Jake beni boşaltmak, bir hayal dünyasına sokmak ve benimle sevişmek için epeyi vakti harcadı. Önceki geceki sert ve hızlı seksle büyük bir tezat oluşturan ve çok ama çok daha fazla içime güzel bir korku salan bir biçimde seviştik.

Öğleden sonrasının başlarına kadar odamdan çıkmadık; ev arkadaşlarımdan gittiğinden emin olmak istedik. Gece çok fazla ses çıkarmıştım ve onlarla yüzleşmeye çok utanıyordum. Özellikle de arkadaşının eski erkek arkadaşıyla ev arkadaşının seks yapışını hoş karşılamayacak olan Gemma'yla.

Jake mutfak penceresinin önündeki sandalyelerden birine otururken, ona sert bir kahve hazırladım ve önceki geceki tavrımı hatırlayınca suratımı buruşturdum. Kahveyi ona götürürken, bakışlarındaki o tatmin olmuş, ateşli ifadeyi görmezden geldim. Bu, sadece dikkatimi dağıtırdı ve ikimizin ciddi ciddi konuşması gerekiyordu.

"Dün geceki tavrım için özür dilerim," dedim alçak sesle ona fincanı verirken. "Sadece iyi birisi gibi davranmaya çalıştığımı biliyordum."

En yakındaki sandalyeye uzanıp karşılarındaki köşeye oturacaktım ki Jake beni kucağına çekti. Ona yaklaşınca, burun deliklerim parfümünün belli belirsiz kokusuyla açıldı.

Bir şeyi fark edince, içime ilkel ve sahiplenici bir his çöktü.

Jake yine benimdi.

Güçlü bir nefes verdim.

"Özür dilemene gerek yok. Kimsenin dilemesine gerek yok. Baktan bir durumdu," dedi beni teselli eder gibi. "Ama sana karşı ona son kez öncelik vermiş olduğumu bil.

Ben sadece... Dün gece ona bir şey borçlu olduğumu düşünüyordum. Ona karşı sabırlı ve sevecen olmayı yani. Ama sana çok daha fazlasını borçluyum, Charley. Bunun bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Anlayışlı bir tavırla başımı salladım. "Melissa en sonunda neler olduğunu anlayabildi mi?"

Evet der gibi başını sallarken, gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. "Hâlâ çok üzgün. Sürekli olarak aynı şeyleri söylüyor, beni ikna etmeye çalışıyordu... En sonunda, açık konuşmak zorunda kaldım. Sana âşık olduğumu ve her zaman âşık olacağımı söyledim. Ona üzgün olduğumu ama hiçbir şeyin fikrimi değiştiremeyeceğini de anlattım."

Gözlerimi yumdum ve onu kaybetmenin ne kadar berbat olduğun hatırladım. "Onun için çok üzülüyorum."

Başımın hemen arkasını tam kulağımın altından kavradı ve başparmağını hafifçe boynumda atan damara yasladı. Suratını benimkine yaklaştıırken, gözlerin fal taşı gibi açıldı. "Kendini suçlu hissettirmeni gerektirecek hiçbir şey yok, tamam mı? Bunu sana asla yapmam."

Jake'in beni ilk kez kasabadaki okulun koşu şeridinde böyle tuttuğunu hatırladım ama bunun hemen ardından aklıma onun öğrenci birliğinde Melissa'yı da öyle tuttuğu geldi.

Dindiğini sandığım bir sızı içimi delip geçti ve başımı ellerinden çektim. "Yapma."

Kaşlarını çattı, bakışlarında bir huzursuzluk belirip gitti. "Neyi yapmayayım?"

Kendi tepkimi anlamaya çalışarak başımı salladım. Aklıma gelen tek şey... Melissa'yla olan ilişkisini henüz hazmedemediğim oldu. Ben de kötü bir ilişki yaşamıştım,

yani sorun bu değildi (gerçi bunu da konuşmamız gerekiyordu ve Jake'e bu ilişkinin ayrıntılarını anlatmayı tam olarak dört gözle beklemiyordum). Sadece, Jake'ten başka kimseyle samimiyet kurmamıştım ve Jake... Melissa'yla kesinlikle bir samimiyet kurmuştu. Bana aşkını itiraf etmesine ve bu konudaki sessizliğime rağmen, aslında Jake'e onun bana âşık olduğundan hep biraz daha fazla âşık olacağımdan endişeleniyordum. Bu da hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

Bu saçma düşüncüyü bir kenara atmaya çalışarak omuz silktim. "Ensemi öyle tutman hoşuma gitmedi." Bunu bir espriye dönüştürmeye çalışarak sııttım. "Çok alfa erkek davranışı."

Ama Jake gülümsemedi. Dikkatle, hatta kasvetli bir ifadeyle bana baktı. "Char..."

Tam o sırada, mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve lafi yarım kaldı. Claudia arkasından gelen Beck'le konuşarak içeri girdi. Beck bizi görünce, Claudia da mutfığa döndü.

Bir an için, gözlerini kırıştırdı, sonra dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Beni uyutmadığınız için teşekkürler, çocuklar."

Suratımın kıpkırmızı kesildiğini fark ederek ellerimle örttüm ve ofladım; Jake alçak sesle güldü ve tek kolunu belime attı. Beni istediği yere çekince, sırtımı göğsüne dayamış oldum. O da çenesini omzuma koydu.

Claudia gülümsemesini bozmadan başını salladı. "Şunlara bak, çoktan mide bulandıracak kadar şirin bir hale bürünmüşler."

Jake'in kıvırdığı bacağına tek elimle tutup, rahatça oturdum. "Dün gece hiç uyumamış birisine göre çok neşelisin."

Claudia uzun uzun Beck'e baktı, Beck de ona tamamdere gibi başını salladı. Claudia derin bir nefes alıp bana döndü ve mutfak tezgâhına yaslandı. "Beck'e annemin bana öz babamla ilgili olarak söylediği her şeyi anlattım."

Döndüğümüz ilk gece Milk'teki grup hayranı kız olayından sonra, Claudia Beck'e karşı biraz soğumuştü ve ona her şeyi anlatmıyor, onunla daha az vakit geçiriyordu. Beck de buna deli olduğundan, Claudia onunla tekrar yakınlaşana dek ısrar etmişti. Tek bildiğim, arkadaşımın bir erkeğe, her ne kadar iyi kalpli olursa olsun, hislerini ayaklar altına almasına izin vermesinden hoşlanmadığımdı. Claudia bu konuda biraz savunmacı davrandığından, onu kendi haline bırakmaya ve ilişkileri en sonunda çatladığında yanında olmaya karar vermiştim.

Jake arkamda gerildi ve birden onun Claudia'nın ailevi durumuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Claudia da bunu fark etmiş olmalıydı ki ona hissettiğinden çok daha umursamaz bir tavırla olanları anlattı. "Ha, babam Noel tatilinde öz babam olmadığı bombasını patlattı. Öz babamın emekli ressam Dustin Tweedie olduğu ortaya çıktı. Barselona'da yaşıyormuş."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jake. "Enfes bir Noel olmuş yani."

"Aynen," dedi Claudia acı acı. "Neyse, Beck'e bunu anlattım, o da bir karar vermeme yardım etti. Böylece, annemi aradım."

Konunun nereye varacağını bilemediğimden, kaşımı kaldırıp bekledim. "Tamam."

Claudia gülümsedi ama gülümsemesi hem titrek ve endişeli, hem de heyecanlıydı. "Bahar tatilinde benim, senin, Beck'in ve Jake'in Barselona'da bir tatil yapmasını

sağlayacak ve tüm masrafları karşılayacak... Öz babamla tanışabileceğim."

Bu haberi duyunca, ağızım açık kaldı. Jake üstünde otururken gerildiğimi hissedince, güven vermek ister gibi beni sıktı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Claudia heyecanla başını salladı. "Bunu yapmam gerek. Yoksa içim içimi yiyecek. Herkesi davet etmek istedim ama herkesin orada olmasını istemiyorum. Bu, çok kişisel bir mesele. Sadece sizlerin benimle gelmesini istiyorum. Tabii, sizler gelmek isterseniz."

"Tabii ki," diye başımı salladım.

"Ben de çok mutlu olurum," dedi Jake yumuşak bir sesle. Bu arada, Beck'e baktım. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değildim ve onu teşvik ettiği için biraz kızmıştım.

Üzülmesine izin vermeyeceğim, dedi sessizce bakışlarıyla.

Gözlerimi kısıtım. *Al benden de o kadar.*

"Eh, bu iyi haberdi," diye iç çekti Claudia. "Hem eğlenceli de olacak. Yani, Barselona," diye gülümsedi gerilimi azaltmaya çalışarak. "Hâlâ birkaç ay var. Dört gözle beklenecek bir şey. Ailen bir şey demez, değil mi?"

Aile sözcüğünü duyunca yine gerildim. "Şey... Demezler."

Ani huzursuzluğumun nedenini anlayan Claudia'nın gözleri irileşti. "Aaa, daha onlara Jake'ten söz etmemişsin. Eğlenceli olacağına eminim," dedi suratını buruşturup.

Jake arkamda kaskatı kesildi.

"Siktir," diye mırıldandım.

Jake bir önceki ay, bana birkaç kere ailemi ve yeniden birleşmemize nasıl tepki verdiklerini sormuştu. Bu konuda kasıtlı olarak sessiz kalmayı seçmiştim, çünkü... Şey... Onlara henüz söylememiştim. Ama bir şeyler olup bitti-

ğini biliyorlardı, çünkü konuşmalarımızda pek bir şey demiyordum ama Jake'ten onlara söz edecek gücü henüz bulamamıştım.

İşin aslı, bu konuyu onlarla nasıl konuşacağımı, anlamalarını sağlayacağımı bilemiyordum, çünkü her şeyi kendim henüz çözememiştim.

Jake'in gerildiğini hissedince, bu haberin hoşuna gitmediğini anladım. O, kendi ailesine söylemişti. Onun adına, bizim adımıza mutlu oldukları belliydi.

Kahretsin.

"Neyse," dedi Claudia bana özür diler gibi gülümseyip devam ederken. "Beck ve ben sinemaya gitmeden önce, buradan çantamı almaya gelmiştik."

"Sinema mı?" diye hemen bu plana atladım, çünkü birden Jake'le yalnız kalmak istemedim. Jake'in çok inatçı olduğunu, beni ailemle ilgili olarak sorguya çekeceğini, sonra da ona gerçeği söyleyene dek "ense" olayını kurcalayacağını biliyordum.

Claud kaşlarını çattı. "Gelmek ister misiniz?"

"Tabii." Dönüp Jake'e baktım. "Sinema?"

Dikkatle bana baktı ve gözlerimdeki ifadeden hoşlanmadığını şıp diye anladım. Ama konuyu üstelemedi ve tamam der gibi başını salladı.

Kucağından kalktım ve aramızdaki gerilimi hissetmeye çalıştım. Elini şakacı bir tavırla çekip, onu yerinden kaldırdım. Beck'le Claudia'nın ardından paltolarımızı alarak çıktık. Claudia ve Beck binanın koridoruna çıktılar, ben de tam peşlerinden gidiyordum ki Jake'in elleri başımın üstünde belirdi ve kapıyı çat diye kapattı.

Şaşkınlıkla arkama dönünce, bedenini benimkine dayarken ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

Yanıt verirken temkinliydi. “Şu anda, bir film izlemeyi hiç istemiyorum.”

“Öyle mi?”

“Aklımda daha aktif bir şey var.”

Konuşmak istemediğini ve uyarıldığını fark edip rahatlayınca, onu bilmiş bir tavırla şöyle bir süzdüm. “Aklındaki şeyi çok eğlenceli bulacağımı mı düşünüyorsun?”

“Aklını başından alacağını düşünüyorum.”

“Aklımı başımdan almak mı?” Kaşımı kaldırdım. “Aklımı başımdan almak için epeyi uğraşman gerek.”

Bana bakıp sıırttı ve gözleri arzuyla hafifçe kapandı. “Sanırım, bu zorluğu aşabilirim.”

“Bunun çok...”

Lafımı kesti ama bunu o kadar ustalıkla yapmıştı ki umurumda değildi. Öpücüğü ıslak, samimi ve bende ciddi bağımlılık yaratan türdendi. Hayatım bu öpüşmeye bağlıymış gibi, Jake beni nefessiz bırakana dek onu öptüm. “Aklımın başımdan alınmasına kesinlikle hayır demem.”

Jake muzip bir ifadeyle gülümsedi ve elimden tutup koridordan beni yatak odama doğru götürmeye başladı. “Fazla rahatlama,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Önce seks. Sonra, sorunlar ve yanıtlar.”

Bunu duyunca, elini biraz sıktım ve Jake’in ilişkimiz hakkındaki düşüncelerimin ne kadar hassas olduğunu öğrenmesinden korktuğum halde, cesurca peşinden gittim.

Jake’in beni henüz derinlere doğru götürmesine hazır olmayabilirdim ama bunu denemesine izin vermeyecek değildim...

Jake

Edinburgh, Eylül 2012

Kütüphane Barı'nda oturmuş, üstüne eğildiği masanın yumuşak ahşabını gergin bir halde soyan Jake barın üstündeki saate baktı ve on beşinci kere Charley'nin gerçekten geleceğini mi, yoksa bunun kasıtlı bir bekletme oyunu mu olduğunu düşündü. Bir tür intikam olabilirdi.

Çok uzun süredir ilk kez, midesi endişeden buruluyordu.

Her zaman Charley'ye Edinburgh Üniversitesi'nde rastlayacağını ve nihayet yaptığı boktan şeyler için özür dileme fırsatı bulabileceğini ummuştı ama onu Lanton'dan beri ilk kez karşısında görmek düşündüğünden çok daha etkileyici olmuştu.

Denver'in partisinde, odanın karşı tarafında onu gördüğü anda nefesi kesilmiş, kız arkadaşı dahil herkes silinip gitmişti. Charley tek kelime bile etmeden ondan kaçtığı anda... Eh, canı yanmıştı. Hatta canının yanmasından da derin bir şey hissetmişti.

Son birkaç gündür çok huysuz davranmıştı ve Melissa da bunun farkındaydı. Nedenini anlayabilecek kadar zeki bir kızdı. Tüm bunlar ona haksızlıktı. Jake'in olanları Charley'yle konuşması, muhtemelen onun yaptığı gibi hayatına devam edebilmesi için bir kapanış yapması ve

bir gerzek gibi davrandığı için Melissa'ya davranışlarını telafi etmesi gerekiyordu.

Hayata devam etmekle ilgili tüm düşünceleri, Charley Redford en sonunda Kütüphane Bari'na girdiğinde güçlkle aklından attı. Charley ilk olarak barmene cilveli bir gülücük fırlattı. Jake kanının sahiplenici bir kıskançlıkla kaydığını hissetti. Çocuğa kaşlarını çatarak bakarken, üç buçuk sene önceki gibi hissetti. Sanki Charley hâlâ ona aitti ve onu yatağa atmak için can atan Alex Roster denen serseme gülümsediği için öfkelenmişti.

Jake içinden şöyle bir silkindi.

Üç buçuk sene öncesinde değillerdi. Şimdiki zamanı yaşıyordu. Charley'nin kime gülümsediğini umursayamazdı, çünkü Charley ona ait değildi.

Yani, öyle olması gerekiyordu.

Jake güçlükle yutkunarak onu odanın karşı tarafından izledi; Charley muhtemelen farkında bile olmadığı bir biçimde kalçalarını hafifçe sallayarak yürüdü. Charley böyleydi işte. Kız zeki olduğun biliyordu, kendine güveniyordu ve becerikliydi ama seksi olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Zaten bu tavrı onu daha da seksi kılıyordu.

Hem üstünde ne vardı öyle? Onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Uzun sarı saçları soluk dalgalar halinde sırtından aşağı uzanıyordu; doğal küllü sarı saçlarını platin sarısını boyamıştı ve hâlâ Jake'e her daim inanılmaz seksi hatırlatıyordu. Charley'nin saçları her zaman yataktan fırlamış gibiydi. Jake bu saçlara bayılırdı. Her gün onun saçlarını görmek, onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıma ayrıcalığına sahip olduğunu hatırlatıyordu.

Charley'nin saçları o sırada sırtında savruluyor, kusursuz göğüslerini dümdüz karnının minik bir parçasını gösteren yeşil, dar Harley tişörtünün altında tüm erkeklerin gözlerinin önüne seriyordu. Jake o sırada Charley'nin daracık siyah blucinini ve bileklerini saran çizmelerini bile düşünmek istemiyordu.

Blucinini altında penisinin kıpırdadığını hissetti ve huzursuz bir biçimde oturduğu yerde kıvrandı; arzu ve suçluluk hissi içindeki kontrolü ele geçirmek için savaşıyordu.

Suçluluk hissi galip geldi ve suratına dikkatle bakarak, oraya hayatına devam etmek için geldiğini kendine hatırlattı.

"Jake," dedi Charley duygudan yoksun bir sesle.

Onun bu kayıtsızlığı karşısında, Jake göğsünde derin bir sızı hissetti ve fiziksel olarak acı dinsin diye göğsünü ovuşturmamak için kendisini zor tuttu.

Nihayet konuşabildiğinde, onun gibi sakın bir ses tonuyla, "Charley," dedi ve siparişlerini alsın diye gözlerini Charley'den ayırmayan gerzek barmene eliyle gelmesini işaret etti. Barmen Charley'yi yiyip yutmak istiyormuş gibi bakarken, siparişlerini verdiler. Çocuğa defolup gitmesini söylememek için de tüm iradesini zorladı.

Siparişlerini beklerlerken, aralarına Jake'in hiç hoşuna gitmeyen bir sessizlik çöktü. Aralarında hiç bu tür gergin sessizlikler olmamıştı. Asla. Charley'yle birlikteyken, en kusursuz sessiz anlarda rahatça vakit geçirmişti ve ikisi de bir şey demesi gerekmediğini düşünmüştü, çünkü konuşmalarının her dakikasını doldurmaları gerektiğini düşünmüyorlardı. İkisi de diğerine ilginç olduğunu ispatlama ihtiyacı hissetmemişti. Her zaman... Birbirlerine uymuşlardı.

Siktir. Birden, Jake Charley'ye yakın olmanın sırf Melissa'yla olan ilişkisi açısından bile kötü bir fikir olduğunu hissetmişti ama kahveleri geldiğinde, Charley ona o eşsiz ela gözleriyle, bir kamp ateşinin yakınlarında ilk kez onunla göz göze geldiğinde ve vurulduğunda baktığı gözleriyle baktı.

Uzun süredir hissetmediği bir huzur hissetti ve yerinde rahatlayarak kahvesini yudumladı. "Saçların çok daha açık bir renk. Güzel görünüyor."

Charley ona boş boş bakınca, Jake yine göğsünün sıkıştığını hissetti.

Charley'yle ilk tanıştığında, ilk olarak gözlerini fark etmişti; sırf fiziksel olarak dikkat çekici oldukları için değil, nasıl baktıkları yüzünden de. Charley insanın gözünün içine baktı mı, bakışlarınızı ondan ayırmakta güçlük çekerdiniz.

Charley'nin gözlerinin onu görmezden geldiğini hiç görmemişti. Bir kere bile.

Charley onunla birlikte gülümsemediğinde veya gülmediğinde, gözleri gülerdi. Gülmedikleri zamanlarda, ona sessizce ona taptığını, onun içim her şeyi yapabileceğini, onun her şeyi olduğunu söylerdi. Bir konuda tartışıklarda ve o gözler çok daha alevli olduğunda, o hayranlık ifadesi asla kaybolmazdı. Asla. Charley ailesi için şefkat ve sevgi hissederdi. Arkadaşları için doğal bir bağlılık hissederdi. Jake içinse, tüm kapıları açık olurdu.

Bunun yitirilmiş olması ve bundan kendisinin sorumlu olması, Jake'i kendisini hazırladığından çok daha büyük bir acıyla doldurdu.

Jake hafifçe öksürdü, özür dilemesi ve açıklama yapması gerektiğini düşündü. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Charley birden sıkılmış gibi iç çekti. "Buraya bu yüzden mi geldim, Jake? Bildiğim şeyleri dinlemek için mi?"

En kötü korkuları ve acı veren öngöruları teyit edilen Jake, boğazına kadar panik hissinin yükseldiğini hissetti. Charley hayatına devam etmişti. Onunla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Jake'in de bunu istemesi gerekirdi. Kendisi ve her ikisi için, kendisi ve Melissa için de bunu istediğine emindi ama Charley o sırada karşısında oturuyor olduğundan, bir kere ona gülümsediği görmek için cinayet bile işleyebileceğini düşündü. Kesinlikle işleyebilirdi. "Elimden geleni yapıyorum. Eskiden dürüstlük hoşuna giderdi. Değıştin mi?"

"Artık daha kötüyüm. Senden öğrendiğim bir ders."

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Jake kendisine yönelttiği öfkeyi kontrol ederek, öne eğildi ve konuştuğunda Charley'nin gözlerindeki samimiyeti görebileceğini umdu: "Sana bok gibi davrandım. Bunu geri alamam. Ama özür dileyebilirim. Açıklamaya çalışabilirim."

Charley ona tamam der gibi hafifçe başını sallayınca, Jake kaslarındaki gerilimin çözüldüğünü hissetti.

"O olay olduğunda, zihnimde bir yerlerde kaybolmuşum, Charley. Bunu aşp hiçbir şeyi veya hiç kimseyi göremiyordum. Kontrolden çıktığı için öfkeliydim ve kendimi suçladım. Sen de bunların arasında kayboldun."

Charley hâlâ soğukkanlı bir tavırla ve sadece meraklı bir ifadeyle "Sana asla sırt çevirmedi. Beni neden suçladığını anlamıyorum," dedi.

Gerçeğı itiraf edemeyerek, yani kendisinden başka birisine öfkelenme ihtiyacı hissettiğı için onu mantıksızca suçladığını söyleyemeyerek, Jake onunla geçmişlerini konuşurken hissettiğı şaşırtıcı acı hissiyle boğuştu. "Seni

suçlamadım. Söylemek istemediğim şeyler söyledim. Tek istediğim oradan gitmekti ve her şeyi geride bırakmaktı. Ama geriye baktığımda, çok geçti. Sana yaptıklarımı değiştiremedim. Yok ettiklerimi değiştiremedim. Hayatına devam etmen için seni rahat bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. O zamanlar çocuktuk, Charley.” Bunları Charley’nin duymak istediği şeyler olduğunu düşündüğü için söylemişti.

Ama doğru değildi. Jake için değildi. Yaşlarının olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Birbirlerini sevmişlerdi. Lanton’dan ayrıldıktan üç ay sonra etrafındaki puslar dağılınca, Brett’in öldüğü günle birlikte onu kaybetmiş olduğunu anladığı gün hayatının en kötü zamanı olmuştu. Neyse ki annesiyle babası neler yaşadığını anlamıştı ve o kötü günleri aşmasına yardımcı olmuşlardı. Uzun süre önce, babası işinin hayatını ele geçirmesine izin vermişti, karısını ve iki çocuğunu ihmal etmişti. Jake’in annesi onu terk etmişti. Logan Caplin bundan fena halde korkmuş, var gücüyle onu geri kazanmaya çalışmıştı. Yani, Logan oğlunu anlamıştı ve zor zamanları aşması için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Jake babasının mutlu sona ulaştığına memnundu.

En azından, içlerinden biri bunu başarmıştı.

Özrünü Charley’nin dinleyişini izlerken, Jake suratının her santimine dikkatle baktı. İlk bakışta, arkadaşı Claudia gibi insanı aniden etkileyen birisi değildi ama narin surat hatlarıyla şirindi. Tekrar baktığınızdaysa, Charley’nin şirinden ve güzelden öte bir hali vardı. Kusursuz olmadığında bile, Jake için kusursuzdu.

Charley alçak sesle “Benden uzağa mı gitmek istedin, oradan mı?” diye sordu.

Aklından geçenler tamamıyla farklı bir yöne hareket eden Jake bu sefer dürüstçe yanıt vermek istedi. "Oradan. Senden de. Her ne kadar istemesem de sen de oranın bir parçasıydın."

Charley yerine oturduğundan beri, Jake ilk kez onu ses tonunda bir gerilim hissetti. "O halde, geri dönmediğin çok iyi olmuş. Tabii, orayı hâlâ öyle görüyorsan."

Jake ondan duygusal bir tepki aldığına memnun olduğu halde, onu tekrar görmek istediğini ama onu kızdırırsa göremeyeceğini hemen anladı. Jake onu ancak Charley ona karşı biraz olsun bir şey, herhangi bir şey hissettiği takdirde görebileceğini tahmin etti.

Denver'ın partisinde, Charley'nin tepkileri durumlarından etkilenmediğini ima ediyordu ama önceki gece Teviot'taki davranışları ve o an karşısında otururkenki hali durumdan etkilendiğini gösteriyordu. Jake kafası karışmış bir halde Charley'ye ne hissettiğini itiraf edebileceğini görmek için sözcükleri özenle seçiyordu. Ne düşündüğünü anlamak kesinlikle birlikte oldukları zaman daha iyiydi. "Charley, şu anda seninle ilgili sadece iyi şeyleri hatırlıyorum. Bektan diğer şeyleri geride bıraktım." Bakışlarını kahvesine indirirken kirpikleri gözlerini örttü. "Hayatımda edindiğim en yakın arkadaştın. Seni özledim. Her zaman özledim ve arkadaşlarımızı nasıl geride bıraktığımdan hep pişman oldum. Ama partide... Bana nasıl baktığını görünce... Bununla başa çıkmak çok zordu. Bir şekilde kendimi senin... Her şey konusunda kayıtsız olacağına inandırdım. Seni görür görmez öyle düşünmekten vazgeçtim."

Charley onu rahatlatarak arkasına yaslandı. "Senin ve ailen için kolay olmadığını biliyorum, Jake. Bunun

yüzyılın en yetersiz ifadesi olduğunu da biliyorum... Ama denedim. Anlamayı denedim ama ne kadar istediysem de olanlar yüzünden bana yaptıklarını affedemiyorum. Tabii, özrünün hiç faydası olmadı demek istemiyorum. Teşekkür ederim.”

Jake ona karşı içini bir şefkat hissinin kapladığını hissetti ve ona gülümsediğini fark etti. Charley tüm küstahlığına ve hazırcevaplığına rağmen, her zaman tanıdığı en iyi yürekli insanlardan biri olarak kalmıştı. Brett öldükten sonra, yanında olmak için elinden geleni yapmıştı. Tanrım, diye düşündü Jake, Charley her şey olup biterken de yanında olmaya çalışmıştı. Jake onun bu olayla böyle başa çıkmasıyla çok gurur duymuştu. Brett’in hayatını kurtarmaya bile çalışmıştı. Charley ona karşı sergilediği berbat davranışları bu dünyada hak etmeyen tek kişiydi. Hiçbir şey yaptıklarını geri almasını veya bu konuda ne kadar kötü hissettiğini değiştiremezdi. Ama artık elinden geldiğince bunu telafi etmek, bir arkadaş olmak ve Charley’nin düşündüğü gibi kötü birisi olmadığını kanıtlama şansı geçmişti eline.

Jake hâlâ aynıydı.

Kendisini durdurmadan veya sonuçlarını düşünmeden, birden “Arkadaş olmamızı istiyorum,” dedi.

“Ne?”

Melissa’nın kesinlikle anlamakta zorluk çekeceği bir şeyi desteklemek için Charley’nin şaşkınlığını kullanmak yerine, Jake kendisini kanıtlaması için eski kız arkadaşından süre istemek üzere konuşmaya devam etti. “İkimiz de bir seneliğine buradayız. Bir zamanlar, çok iyi arkadaştık...”

Ama Charley ayağa kalkıp kahvesinin ücretini masa-

ya fırlattığında, Jake'in tüm umutları suya düştü. "Bak Jake, partide sana öyle tepki gösterdiğim için özür dilerim. Bundan böyle, seni gördüğümde nazik davranacağıma söz veriyorum. Hayatında artık boktan şeylerin olmasını hak etmiyorsun. Ama aradan uzun süre geçti. İkimiz de artık farklı insanlarız. Bırak böyle kalsın."

Jake başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Charley arkasını döndüğü gibi gitti. Ne kadar güzel olduğunun bilincinde değildi ama bilinçli olarak erişilmez davranıyordu.

Jake göğsünde katışıksız, saf bir acı hissetti ve nefes alamayarak geriye yaslandı. Dirseklerini masaya dayayarak, başını ellerinin arasına alarak soluk almaya çalıştı.

Tanrım.

Ona hâlâ âşıktı.

Elleri titreyerek, aniden kuruyan boğazını kahvesinin geriye kalanıyla rahatlatmaya çalıştı.

Ona hâlâ aşığım.

İçinden boğulduğunu hissetti. Charley'e karşı bunları hissetmesi Melissa'ya adil değildi ve sonuç olarak ikisine de faydası yoktu.

Charley doğru şeyi yapmıştı.

Jake sertçe nefes verip cüzdanını çıkardı ve masaya bir on sterlin bırakıp, barmene fazla bahşiş verdi ama bunu fark etmedi bile. Bir hayal âlemindeymiş gibi Teviot'tan çıktı.

Charley'yi bir daha gördüğünde, onun istediği gibi yapacak, onu rahat bırakacak ve nazikçe başını sallayarak merhaba diyecekti.

Jake elini saçlarının arasından geçirdi, bunu düşününce göğsüne bıçak gibi saplanan acıyı duymazdan gelmeye çalıştı ve Charley'yi bir daha gördüğünde, muhtemelen

üniversitenin bir senesini onunla geçirmenin o kadar da kötü bir fikir olmadığına ikna etmeye çalışacağına ikna edeceğini düşündü.

Jake içinden bir küfür savurarak ellerini ceplerine soktu ve Melissa'ya buluşacağı New Town'a doğru yürümeye koyuldu. Melissa, kız arkadaşı. Tatlı, iyi yürekli, şirin bir kız ve sevdiği arkadaşı olan Melissa.

Onunla ciddi olarak çıkma kararını vermesi uzun süre almıştı ama en sonunda bu kararı asla Charley'ye âşık olduğu gibi bir kıza âşık olamayacağını anladıktan sonra almıştı. Charley'ye sahip olamayacaksa, çekime ve sevgiye razı gelecekti.

Bu kararla boğuştu, çünkü Mel daha iyisini hak ediyordu ama Mel ne olursa olsun birlikte olmak istediğine dair onu ikna etmişti.

Her ikisi de Charley'nin tekrar hayatında belirmesinin sonuçlarını hesaba katmamıştı. Jake bir süre Charley'nin yakınında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmayı denemişti.

Huzurdu. Savaştı. Tatmin hissiydi. Canlandırıcıydı. Yatıştırıcıydı. Ateşti. Sükûnetti.

Her şeydi.

Kız arkadaşına ihanet eden düşüncelerle. Jake dişlerini sıktı ve keşke Charley'yi sonsuza dek unutacak gücü olsaydı diye düşündü. Ama onun binasının önünden geçerken, pencerelere baktı ve onunla daha fazla vakit geçirebilme şansını son kez dilediğini unutmaya çalıştı.

Ama Jake Caplin'in bir mazoşist olduğu ortaya çıktı.

Daha doğrusu, mevcut kanıtlar ona her ne kadar aksini söylese de Jake bir türlü bir Jake ve Charley olduğu fikrinden vazgeçemiyordu.

Teşekkür

Jake'le Charley'nin öyküsü bir gün bir yük treni gibi bana çarptı; bağları öylesine efsaneviydi ki bunu kâğıda dökmek için her işi bir kenara bırakmalıydım. Öykülerinden dur durak bilmeden söz ettiğimde beni sabırla dinlediği ve ilk taslakla ilgili o çok ihtiyaç duyulan geri bildirimi verdiği için anneme teşekkür ederim.

Temsilcim Lauren Abramo'ya sadece benim ve romanım için çok çalıştığı için değil, *Derin Tutku* konusunda değerli ve yaratıcı tavsiyeler verdiği için teşekkür ederim. Desteğin ve coşkun beni her zaman çok etkiliyor, Lauren.

Bu kitabın son edisyonu, müthiş yetenekli editör Jennifer Sommersby Young'ın keskin gözleri olmasaydı bu kadar parlak olamazdı. Jenn, teşekkür ederim! Zarflarla ilgili takıntıma büyük bir sabırla katlandın ve bu eserin şekillenmesindeki görüşlerin eşsizdi. Ufkumu açıyorsun!

Ayrıca sırf daimi destekleri için değil, bu kitabın kapağı için yazı tipi ararken ilettikleri görüşler için de Hellcats'e teşekkür ederim. Çok sabırlısınız, iyisiniz ve hepinizi çok seviyorum!

En azından bir blogcuya teşekkür etmeyi hep severim.

Hepinize teşekkür ederim, çünkü hepiniz inanılmazsınız ama özellikle Natasha Bir Kitap Bağımlısı'ndan (Natasha is a Book Junkie) Natasha Tomic'e teşekkür etmek istiyorum. Natasha kendini aşıyorsun ve coşkun ve desteğin biz yazarlar için gerçekten de her şey demek. Teşekkür ederim.

Son olarak okuyucularıma her şey için teşekkür etmek istiyorum. Sizleri de çok seviyorum.

DEX Plus'tan çıkan diğer kitaplar:

Londra Caddesi, Samantha Young

Adanmış Güzellik, Georgia Cates

Kocan Kadar Konuş I Diriliş, Şebnem Burcuoğlu

Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel

O Adam Buraya Gelecek, PuCCa

Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen

Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout

Vahşi Adam, Kristen Ashley

Gizemli Adam, Kristen Ashley

Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton

Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout

Kocan Kadar Konuş, Şebnem Burcuoğlu

Acıtan Güzellik, Georgia Cates

Saplantı, Jennifer L. Armentrout

Dublin Caddesi, Samantha Young